
New York Times Bestseller
Gece Evi Serisi Yazarı
P.C. CAST
Sisters Planet
KUTSAL BAĞ
Bir Partholon Masalı
PEGASUS

İHANETTEN DOĞAN SONSUZ GÜÇLE, PARTHOLON'DA TÜM DENGELER ALTÜST OLUYOR...

Morrigan'ın annesi kandırılmış ve gebeliği boyunca bir ağacın içinde kapana kısılmıştır. Bu nedenle genç kızın doğumu gerçekten de büyülü bir olaydır ancak dünyaya olağanüstü bir şekilde geldikten sonraki on sekiz yılını Oklahoma'da sıradan bir hayat sürerek geçirir.

Sahip olduğu mirasla ilgili gerçeği öğrendiğindeyse öfkesi ve acısı kontrolden çıkıp onu Partholon dünyasına geri götürür. Morrigan orada kutsal tanrıçanın kızının yeryüzünde vücut bulmuş hali olarak saygı görse de kendini bir yabancı gibi hissetmekte, çaresizce yeni hayatına ayak uydurmaya çalışmaktadır.

Üstelik annesini ele geçiren karanlık güçler şimdi de onun peşindedir.

"Anneler ve kızları hakkındaki dikkate değer bu masalın merkezinde yer alan karanlığın baştan çıkarıcı gücü, seriye hoş bir ekleme olmuş."
Romantic Times

Pegasus Yayınları: 1072
Bestseller Roman: 477

Kutsal Bağ
P. C. Cast
Özgün Adı: Divine by Blood

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Sibel Yıldız
Düzelti: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2015
ISBN: 978-605-343-552-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © P. C. Cast, 2007

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harlequin Books S.A.'dan alınmıştır.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayalî olarak tasarlanmıştır. Hayatta ya da ölmüş kişilerle, olaylarla ya da yerlerle ilgili benzerlikler tamamen tesadüfîdir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

P. C. CAST

KUTSAL BAĞ

İngilizceden Çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Sevgili Okuyucularım,

Kabul etmek gerekirse, *Kutsal Bağ*, şimdiye kadar yazdığım en zor kitap olabilir. Bunun sebebi tek bir kitabın içinde Shannon'un hikâyesini tamamlamak, Rhiannon'u ve onun kızlarının öykülerini yazmak zorunda kalmam değildir. Bu kitabı yazmamın sebebi, benim için oldukça zor olmuştu, onu bitirirken aileme veda ediyormuşum gibi hissettim âdeta. Bu serideki karakterleri (bazen bunu itiraf etmekten utansam da) kendi ailemden ve dostlarımdan esinlenerek yarattığım gerçeği bir sır değildir. Karakterlerden bir tanesi gerçek hayatta yaşayan bir adama o kadar yakın ki ne zaman o aklıma gelse istemeden gülümseyiveriyorum. Hiç şüphesiz Richard Parker karakterini öz babamdan esinlenerek yarattım. Ve o ve onun hayaleti tüm Partholon kitaplarında belirirken, *Kutsal Bağ* adlı kitabımda da onun karakterinin sözleri ve eylemleri bizzat babam Dick Cast'a sadık kalınarak tasarlanmıştır. Bu üçlemeye çok miktarda sevgimi ve bir parça da kalbimi kattı. Ayrıca bu son kitap da benim için hep çok özel kalacaktır, öyle ki onun sonunu getirmek benim için oldukça zor olmuştu. Umarım kitabın ruhu beni etkilediği kadar sizi de etkiler.

Ayrıca kimbilir Partholon oldukça büyük bir dünya. Belki orada anlatılmayı bekleyen daha nice hikâye vardır...

Size iyi okumalar diliyorum.

P.C. Cast

TEŞEKKÜRLER

LUNA ekibime teşekkürler, Mary-Theresa Hussey ve Adam Wilson, her zamanki gibi sizinle beraber çalışmak harikaydı. Ayrıca serinin üç kitabının muhteşem kapaklarını tasarlayan, son derece yetenekli ekibime de teşekkürü bir borç bilirim: orijinal kapak sanatçısı James Griffin'e, güncellenen kapaklar için de Erin Craig'e ve LUNA'nın sanat yönetmeni Kathleen Oudit'e minnettarım.

Ve her zamanki gibi temsilcim ve dostum Meredith Bernstein'e son derece müteşekkirim.

Bana ekosistem bilgileri bulduğu ve o pek sevgili hayalî mağara kedileri karakterlerim için kedigiller hakkındaki yardımları için babama teşekkür ederim. Aynı zamanda da zahmet edip Oklahoma'nın meşhur su mermeri mağaralarına ve büyük tuz göllerine yaptığı araştırma gezisi için de kendisine minnettarım(Anne Cast ve Lainee Ann'e de öyle!).

Su Mermeri Mağaraları Devlet Parkı'na ve araştırmalarımda bana yardımcı olan oradaki insanlara da teşekkürü bir borç bilirim. Bu park Oklahoma'nın kuzeybatısında yer almaktadır ve görmeye değer bir yerdir. Tuz gölleri de Kuzey Oklahoma'da yer alır ve orası da muhteşem bir yerdir. Evet, o tuz gölünde selenit kristalleri vardır ancak kurguladığımın aksine, onları kazarak çıkarmak durumundasınız. Orasıyla ilgili kurgusal olmayan tek şey içinde barındırdığı sihirli ortamıdır.

Üvey annem ile babam;
Anne Cast ve yaşlı koç için;
namıdiğer Anne Parker ve Richard Parker'a…
Böceklerden sonsuz sevgilerle…

GİRİŞ

Ölü değildi.

Diri de değildi.

Aslında varoluşun ücra köşelerinde sadece var olarak sayısız yıl geçirmiş olabilirdi. Ne ölü ne de diri. Sadece vardı. Rahminin içinde kıpırdanan yaşam ve göğsünde kıvranan şu öfke de olmasaydı ihanete uğradığını kim olduğundan önce hatırladı.

Evet, öfke iyidir.

Zihnindeki ses ona ait değildi ama tanıdık geliyordu. Kendini yeniden bulmak için çabalarken o sese sımsıkı tutundu. Kimdi o? Neredeydi? Bütün bunlar başına nasıl gelmişti?

Gözlerini açtı. Etrafı simsiyahtı. Ilık bir havuzun içine bastırılmış gibi, zifirî karanlık ve ağırlık. Bir an paniğe kapıldı. Suyun altında nasıl nefes alabiliyordu? Ölmüş olmalıydı. Ölmüş ve işlediğini hatırlamadığı suçlar için sonsuza dek gömülmüş.

Sonra içindeki çocuk bir kez daha kıpırdandı.

Ölülerden yaşam doğmazdı.

Paniğine yatışmasını emretti. Panik ona itaat etti. Panik hiçbir zaman işe yaramazdı. En makulu soğukkanlı olup mantıklı düşünmekti. Özenle yapılan planlar ve o planların katiyetle uygulanması. Zafere giden yol buydu. Zaferi her zaman böyle kazanmıştı.

En azından şu ana kadar.

Ama ihanete uğramıştı. Kimin ihaneti? İçinde beliren öfkeyi, hissettiği hüsran ve korkuyla besledi.

Evet... Öfkenin seni arındırmasına izin ver.

Şimdi kendini daha fazla anlamaya başlamıştı. Zihni pelte kıvamından çıkıyordu. Vücudu karıncalanıyordu. Öfkesi, sıcaklığının etrafını gerçekten sardığını hissedene dek tırmanmayı sürdürdü. Öfke ona enerji veriyordu.

İhanete uğramıştı... ihanete uğramıştı... ihanete uğramıştı.

Sözcükler zihninde dönüp duruyor, karanlık bariyerlerin ardında kalan anıların dışarı sızmasına neden oluyordu.

Deniz kıyısında bir kale.

Gerçeklikten anlık görüntüler içeren rüyalar.

Muhteşem bir güç ve güzelliğe sahip olan mermer duvarlı bir tapınak.

Bir tanrıçanın çağrısı.

İşte buydu! O kutsaldı! Yüce bir Tanrıça'nın Seçilmişiydi.

Rhiannon...

İsim beyninde yankılanırken hafızasının yolunu kapatan barajlar yıkıldı ve geçmiş zihnine akın etti.

Tanrıça ona ihanet etmişti!

Rhiannon her şeyi hatırlıyordu. Hayatı boyunca yaptığı ve onu Yüce Tanrıça Epona'yla sürekli anlaşmazlığa düşüren seçimleri. Yükselme ritüelinde yaşadığı tecavüzü. Epona'nın ondan hiçbir zaman hoşnut kalmadığı gerçeğini. Partholon'daki hiç kimsenin onu gerçekten sevmediğini, ona sadece Tanrıça'nın bir uzantısı olarak tapındıklarını fark edişini. Fomorian iblislerinin Koruyucu Kale'ye sızmalarına ve Partholon'un yıkılışını planlamalarına dair anlık görüntüler yakaladığı Sihir Uykusu'nu. Ona karanlığın içinden bir başka yol... bir başka dünya... bir başka seçenek olduğunu fısıldayan sesi. O karanlık sesin gücü sayesinde ona verilen diğer dünyaya ait görüntüleri. Ve Shannon Parker'la, sanki aynı ana

rahminden çıkmışlar gibi tıpatıp benzeyen dünyevi kadınla yer değiştirme kararını.

Rhiannon geri kalanını titreyerek hatırladı. Bu dünyada bulduğu, Partholon'un Başşamanı ClanFintan'ın yansıması Şaman Clint, teknolojinin sihir olduğu ve sihrin neredeyse hiç kullanılmayan bir kaynak olduğu bu tuhaf dünyadan güç çekmesine yardım etmeyi reddetmişti. Bu yüzden Rhiannon ona yardım edecek bir hizmetkâr yaratmak için karanlık güçleri kullanmaya mecbur olmuştu.

Ama çok büyük bir aksilik olmuş, Clint, Shannon'ı Partholon'dan çağırmıştı ve ikisi güçlerini onu alt etmek için birleştirmişlerdi.

Ağaçlar, Epona'nın Seçilmişi, Tanrıça'nın Kıymetlisi olarak Rhiannon'a değil, Shannon'a seslenmişlerdi.

Epona artık Rhiannon'un adını anmıyordu. Tanrıça onu Seçilmişi olarak tanımıyordu. Bunu fark ettiği zaman Rhiannon'un içinde bir şey kırılmıştı. Ne kadar kayıp hissettiğini ve korktuğunu hatırlayınca midesi bulandı. Ama artık yara o kadar taze değildi.

Epona ona ihanet etmiş ve gömülmesine göz yummuştu. Oysa yerini zorla gasp eden Shannon Partholon'a ve onun olması gereken hayata zaferle dönmüştü. Ve çocuğunun.

Sana herkes ihanet etmedi.

Artık kafasındaki sesin kime ait olduğunu biliyordu.

Üç yüzlü Tanrı, Pryderi.

Pryderi...

İsim zihninin içinde kendi adının infilakından farklı bir ritimle dolaşıyordu. Daha çok, baştan çıkarıcı bir fısıltı gibiydi.

Hâlâ burada, seninleyim. Sonuçta sana ihanet edenler her zaman kadınlar oldu. Annen ölüp gitti. Shannon hakkın olan şeyi çaldı. Epona sırf kuklası olmuyorsun diye sana sırt çevirdi.

Karanlık tanrı haklıydı. Kadınlar ona her zaman ihanet etmişti.

Kendini ve kızını bana verirsen sana asla ihanet etmem. İtaatine karşılık sana Partholon'u veririm.

Rhiannon kulaklarını onu karanlıkla ittifak kurmaya karşı uyaran sese tıkamak istiyordu. Hemen pes etmek ve Pryderi'nin teklifini kabul etmek istiyordu ama başka bir tanrıyı benimseme düşüncesinin verdiği terk edilmişlik duygusunu yok sayamazdı. Mantıken, Epona'nın iyiliğinin onu terk ettiğini, Tanrıça'nın ona sonsuza dek sırt çevirdiğini biliyordu. Ama Rhiannon başka tanrılara... başka güçlere baktıysa bile son adımı hiç atmamıştı. Epona'yı reddedip kendini tamamen bir başka tanrıya verme adımı geri dönülmez bir adımdı.

Bunu yaparsa bir daha asla Epona'nın yanında duramazdı. Ya Tanrıça bir hata yaptığına karar verirse? Rhiannon kendini bu dehşet verici tutsaklıktan kurtarıp Partholon'a dönebilirse, Epona'nın onu yeniden Seçilmiş'i olarak tanıma şansı yok muydu? Özellikle kanı Partholon rahibelerinin nesilden nesle geçen mirasıyla zenginleşmiş olacak kızını dünyaya getirdikten sonra?

Ne diyorsun, Rhiannon? Bana bağlılık yemini edecek misin?

Rhiannon, Tanrı'nın sesindeki heyecanı duyabiliyordu. Onu çok uzun süre cevapsız bırakmıştı. Telaşla toparlandı ve ona düşüncelerini gönderdi.

Sen bilgesin, Pryderi. Ben iyiyim ve ihanete uğramaktan gerçekten yoruldum. Rhiannon sözcükleri dikkatle seçti. *Ama hâlâ tutsak durumdayken nasıl olur da bir tanrıya bağlılık yemini edebilirim? Biliyorsun, bir rahibenin onu bir tanrıya Seçilmiş'i olarak bağlayacak yükselme ayinini gerçekleştirebilmesi için özgür olması gerekir.*

Pryderi uzun süre sessiz kalınca, Rhiannon fazla zorladığı korkusuna kapıldı. Ona yeminle bağlanıp bu işi bitirmeliydi! Ya Pryderi onu terk ederse? Sonsuza dek böyle tutsak kalabilirdi.

Bir rahibenin kendini tanrısına özgürce vermesi gerektiği doğru. Bu durumda, yemin ederek kendini ve kızını hizmetime bağlaman için seni özgür bırakmalıyız.

Rhiannon'a canlı rahim olan ağaç sarsılırken, Rhiannon'un nabzı hızlandı. Kumar oynamış ve kazanmıştı! Pryderi onu kur-

taracaktı! Her taraftan bastıran... onu tutsak alan... nefessiz bırakan ağırlığı itmek için kendini zorladı.

Özgürlüğün yolu bu değil. Sabırlı olmalısın, Kıymetlim.

Rhiannon dilinin ucuna kadar gelen otomatik itirazı bastırdı. Hayır, geçmişten ders almalıydı. Bir tanrıya açıkça diklenmek akıllıca değildi.

Ne yapmalıyım? Bu soruyu hüsranını bastırarak ve sorusunun itaatkâr ve hevesli görünmesine özen göstererek göndermişti.

Toprağa yatkınlığını kullan. Bu yeteneği senden Tanrıça Epona bile alamaz. O senin ruhunun, damarlarında akan kanın bir parçası. Tek fark, bu kez Tanrıça'nın ağaçlarıyla uğraşmayacaksın.

Karanlık yerleri ara. Gölgelerin içindeki gölgeleri hisset. Güçlerini kendine çağır, Kıymetlim. Çocuğunun doğum zamanı yaklaşıyor. Onun doğumuyla, sen dünyaya yeniden doğacaksın. Ve bir tanrının hizmetinde yeni bir devre.

Anlıyorum. Rhiannon odaklandı. Acemi bir rahibe değildi. Büyük gücünü nasıl kullanacağını, toprağın sihrini nasıl yönlendireceğini bilirdi. Karanlığa bakmak, ağaçların gücüne başvurmaktan farklı değildi. Shannon söylediklerini, ağaçların ona gönüllü yardım ettiklerini ve ona Epona'nın Seçilmişi olarak hitap ettiklerini, düşünmeyi reddetti. Onun yerine karanlığa odaklandı. Geceye, gölgeye ve yeni ayı aydan aya örten siyah pelerine.

Gücü hissetti. Partholon'da Epona'nın kutsamasını hissettiği zamanki baş döndürücü coşku yoktu ama güç oradaydı ve Rhiannon ona çekiliyordu.

Rhiannon yavaş yavaş dolan bir kap gibi bekledi ve içindeki çocuk büyüdü, büyüdü.

BİRİNCİ KISIM

Oklahoma

"Fırtına geliyor." John Huzur Kartalı gözlerini kısarak güneybatı istikametinde, göğe baktı.

Torunu başını PSP'sinden kaldırmadı bile. "Büyükbaba, buraya kablolu yayın bağlatsaydın, gökyüzünü izlemek zorunda kalmazdın. Hava Durumu Kanalı'na bakabilir ya da herkes gibi haberlerde seyrederdin."

"Bu fırtına bu dünyaya ait araçlarla tahmin edilemezdi." Yaşlı Cocthaw Bilgelik Koruyucusu gökyüzünü incelemeye devam ediyordu. "Şimdi git. Kamyoneti al ve annenin evine dön."

Bu sözler delikanlının başını oyundan kaldırmasını sağladı. "Gerçekten mi? Kamyonetini alabilir miyim?"

Huzur Kartalı başını evet der gibi salladı. "Bu hafta bir ara kendimi kasabaya bıraktırır, kamyoneti alırım."

"Harika!" Oğlan sırt çantasını kaptı ve büyük babasını kısa bir an kucakladı. "Görüşürüz, büyükbaba."

Huzur Kartalı hazırlanmak için oğlanın kamyonetle iki şeritli oto yolla birleşen toprak yolda uzaklaşmasını ve motorun güçlü homurtusunun azalmasını bekledi.

Bilgelik Koruyucusu davulu ritimle çalmaya başladı. Fazla sürmedi. Çok geçmeden ağaçların arasında karaltılar kıpırdan-

maya başladı. Kulübenin yanındaki açık alana, rüzgârın gittikçe artan şiddetiyle savrulmuş gibi girdiler. Günün gittikçe azalan ışığında eski zaman hayaletlerine benziyorlardı. Oysa John Huzur Kartalı öyle olmadığını biliyordu. Ruh ile beden arasındaki farklı bilirdi. Konuşmak için altısının bir araya toplanmasını bekledi.

"Çağrıma karşılık vermeniz ne iyi. Bu gece gelen fırtına sadece bu dünyaya ait değil."

Eskilerden biri, "Yoksa Tanrıça'nın Seçilmişi mi döndü?" diye sordu.

"Hayır, gelen karanlık bir fırtına. Kötülerden biri kıpırdanmaya başladı."

"Bizden yapmamızı istediğin nedir?"

"Koruya gidip özgür kalmak için mücadele eden her neyse onu zapt etmeliyiz," dedi Huzur Kartalı.

"Ama kötüyü alt edeli çok olmadı," dedi kabile eskilerinin en genci.

Huzur Kartalı'mn gülümsemesi tatsızdı. "Kötü hiçbir zaman gerçekten alt edilemez. Tanrılar dünyanın sakinlerine seçme özgürlüğü tanıdığı sürece kötülüğü seçenler olacaktır."

"Büyük denge," dedi en Eski'lerin en genç olanı, düşünceli bir tavırla.

Huzur Kartalı başıyla onayladı. "Büyük Denge. Işık olmadan karanlık olmaz. Kötü olmadan iyinin dengesi olmaz."

Eskiler homurdanarak sözsüz onaylarını belirttiler.

"Şimdi, iyinin tarafında çalışalım."

Rhiannon acıya kapılarını açtı. Acı, yeniden yaşamaya başlamasının zamanının geldiğini gösterirdi. Partholon'a dönüp hakkı olanı geri almasının. Odaklanmak için acıyı kullandı. Onu bir arındırma olarak düşündü. Epona'nın hizmetine yükselmesi de acısız bir ritüel olmamıştı. Pryderi'nin onun için planladıklarından daha azını beklemiyordu.

Doğum uzun ve zor oldu. Bu kadar uzun zamandır kopuk olduğu bedeni için, kasların ve sinirlerin ve içinden boğucu dalgalar gibi yayılan acı şelalesinin bir anda farkına varmak büyük bir şok oldu.

Rhiannon bu doğumun nasıl olması gerektiğine dair düşüncelere kapılmamaya çalışıyordu. Etrafında hizmetkârları olmalıydı. Banyosu yaptırılmalı, üzerine titrenilmeli, şımartılmalı, acısını ve korkusunu yatıştırmak için eski zamanlardan kalma ot karışımları içirilmeliydi. Kadınları onu doğumunda asla kendi başına bırakmazdı. Ve kızının Partholon'a girişi sevinçli kutlamalar ve Tanrıça'nın Seçilmişi'nin kızının doğumundan hoşnut olduğunu gösteren bir işaretle karşılanırdı.

Partholon'da olmamasına ve bu çocuğun ilk çocuğu olmamasına rağmen, çocuk nihayet doğduğu zaman, Epona'nın ona döneceğini ve ona herhangi bir işaret vereceğini gizliden gizliye umsa da hayır, şimdi bu düşüncelere kafa yoramazdı. Hiç bitmeyecek gibi gelen sancıların arasında, karanlıkta bir yerde diğer çocuğu düşünecek zamanı olmuştu. Aldırdığı çocuğu. Yaptığı şeyden pişman mıydı? Pişmanlık ne zaman işe yaramıştı ki? Bu, gençliğinde yaptığı bir seçimdi. Geri alamayacağı bir seçim.

Dikkatini geçmişteki hatalarına değil, şu anda dünyaya getirdiği kızına vermeliydi.

Gömülü olduğu için acısına ve yalnızlığına ses verilmeyeceğini bilmesine rağmen bir sonraki sancı dalgasında haykırmak için ağzını açtı.

Yanılıyorsun, Kıymetlim. Yalnız değilsin. Yeni tanrının gücüne tutun.

Ona canlı bir ana rahmi olan ağaç kulakları sağır eden bir çatırtıyla bir anda ikiye ayrıldı ve Rhiannon bir sıvı hücumuyla birlikte yaşlı ağacın rahminden atıldı. Çimden halının üstünde nefes nefese ve titreyerek uzandı. İçini koparan bir öksürük nöbetine tutuldu. Bulanık görüşünü temizlemek için gözlerini çılgın gibi kırpıştırdı. İlk düşüncesi, fedakârlığıyla gömülmesine

neden olan adam oldu. Titreyerek ve Clint'in bedenini görmeyi bekleyerek omzunun üstünden arkaya, ağaçtaki kocaman deliğe baktı. Kendini onu görmenin dehşetine hazırladı ama tek gördüğü, yaralı ağacın bağırsaklarında sindirilir gibi yavaş yavaş silinen safir renkli, cılız ışıltı oldu.

Evet, hafızası da zihni gibi sağlamdı. Nerede olduğunu biliyordu. Modern Oklahoma eyaletinde, kutsal korudaydı. Ve beklediği gibi, ikiz meşelerden birinin içindeki hapishanesinden atılmıştı. Diğer meşe ağaçların arasından akan sığ ırmağın yanında olduğu gibi duruyordu. Rüzgâr etrafında ıslık çalıyordu. Mora çalan gökyüzünde gümbürdeyen gök gürültüsü bir şimşekle karşılık buldu.

Şimşek... Ona özgürlüğünü veren bu olsa gerekti.

Sana özgürlüğünü ben verdim.

Ses artık kafasının içinde değildi ama hâlâ başka bir dünyaya ait gibi, bedensiz bir tınısı vardı. Rhiannon'un meşesinin ikizinin altından, gölgelerin en koyu olduğu yerden geliyordu.

"Pryderi?" Rhiannon'un sesi onun olamayacak kadar boğuk ve cılız çıkmıştı.

Elbette benim, Kıymetlim, kimi bekliyordun? Sana ihanet eden tanrıçayı mı? Kahkahası tenini okşarken, Rhiannon bu kadar güzel bir şeyin nasıl olup da bu kadar acımasız bir his uyandırdığını merak etti.

Yeni bir sancı dalgasıyla sarsılırken, "Se... seni göremiyorum," diye inledi.

Tanrı acının tekrar yatışmasını bekledi ve sonra ağaçların altındaki gölgeler kıpırdandı. Bir şey, gittikçe azalan gün ışığında daha kolay görünecek şekilde biçim kazandı. Rhiannon güzelliği karşısında nefesinin kesildiğini hissetti. Her ne kadar vücudu bu dünyada tamamen madde kazanmış olmasa da Rhiannon'un arkadaki gölgeleri görmesine imkân sağlayan ruhlara özgü şeffaf görüntüye sahipti. Görüntüsü Rhiannon'a yaklaşan doğum nedeniyle karnının burnunda olduğunu unutturmuştu. Uzun

boylu ve güçlü yapısıyla, ruh haliyle bile heybetliydi. Koyu renk saçları Partholon'da hakkında fısıldanan korkunç hikâyeler yerine şairlere ve ressamlara ilham vermeliydi. Gözleri gülümsüyor, yüzü sevgi ve sıcaklık saçıyordu.

Seni selamlıyorum, rahibem, Kıymetlim. Beni artık görebiliyor musun?

"Evet," diye fısıldadı Rhiannon hayranlıkla.

"Evet, seni görüyorum ama sadece ruh olarak. Rhiannon bir tanrının lütfünü bu kadar aleni sergilemesi karşısında serseme dönmüştü. Kelimenin tam anlamıyla muhteşemdi; bir tanrıda olması gereken her şeye sahipti. Ve Rhiannon o anda bu harikulade tanrının ayaklarına kapanması gerekirken, bütün hayatını Epona'ya tapınarak ziyan ettiğine inanamadı.

Benim için beden halimi korumak zor. Gerçekten etten kemikten var olabilmem için bana tapınılması gerek. Adıma fedakârlıklar yapılmalı. Sevilmeli ve itaat edilmeliyim. Senin ve kızının benim için yapacağınız bu olacak. İnsanları beni yeniden bulmaya yönlendireceksiniz ve sonra ben de size Partholon'da hak ettiğiniz yeri geri vereceğim.

"Anlıyorum," dedi Rhiannon, sesinin kesik nefeslerinin arasında o kadar cılız çıkmasından utanmıştı.

Ama sözlerini tamamlayamadan iki şey aynı anda gerçekleşti ve her ikisi de onu son derece etkin bir şekilde susturuverdi. Gece bir anda davulların tumturaklı sesiyle doldu. Açıklık bir vücuda kan pompalayan bir kalp gibi derin ve titreşimli bir vuruşla sarmalandı. Aynı anda Rhiannon da baskın bir ıkınma ihtiyacıyla doldu.

Sırtı eğildi ve bacakları refleks olarak yukarı çekildi. Ikınan vücudunu yerine sabitleyecek bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışarak boğumlu köklere tutundu. Vahşi gözleri Pryderi'nin biçim kazandığı gölgeleri taradı. Hayaletimsi biçimini belli belirsiz seçebiliyordu.

"Bana yardım et," diye inledi.

Davul sesleri gittikçe artıyordu. Yankılanan sesin arasında kelimeleri tam olarak çıkaramasa da artık bir tür ilahi duyar gibiydi. Pryderi'nin görüntüsü titreşti ve Rhiannon vücudunu parçalamakla tehdit eden acıyı yansıtan bir dehşetle, Tanrı'nın güzel yüzünün dalgalanıp yeniden biçim kazanmasını izledi. Şehvetli ağzı sımsıkı kapanmıştı. Burnu çirkin bir deliğe dönüştü. Gözleri artık gülümsemiyor ve sevecenlikten eser taşımıyordu. Bir insanda görülmeyecek sarı bir ışıkla parlıyordu. Sonra Rhiannon hıçkırıklı bir nefes daha alamadan bir kez daha değişti. Gözleri karanlık, boş oyuklara dönüşürken, ağzı kanlı köpek dişlerini ve salyaları akan kursağını gözler önüne serecek şekilde açıldı.

Rhiannon korku, hiddet ve acıyla haykırdı.

Davul sesleri ve ilahiler gittikçe yükseliyor ve yaklaşıyordu.

Pryderi'nin görüntüsü kıpırdadı ve bir kez daha insanüstü bir güzelliğe sahip tanrıya dönüştü ama bu kez güçlükle seçiliyordu.

Senin için bile, her zaman güzel olamam, Kıymetlim.

Ikınma ihtiyacı bir an için yatışınca, "Beni bırakıyor musun?" diye haykırdı Rhiannın. Pryeri'nin değişen yüzü onu korkutsa da doğumla tek başına yüzleşmekten daha çok korkuyordu.

Yaklaşanlar beni gitmeye zorluyorlar. Onlara bu akşam karşı koyamam. Bu dünyada gücüm yok. Sonra gözleri Rhiannon'unkilere sabitlendi ve vücudu neredeyse tamamen biçim kazandı. *Rhiannon MacCallan, seni onlarca yıldır arıyorum. Epona'ya tutsakken mutluluğunun katlanarak çoğalmasını izledim. Şimdi seçimini yapmalısın! Bütün biçimlerimi gördün. Tanrıça'dan vazgeçip kendini bana rahibem, Seçilimişim ve Enkarnem olarak verecek misin?*

Rhiannon acı ve korkudan başının döndüğünü hissediyordu. Gözleri Epona'dan bir işaret bulmak için çılgın gibi koruda dolaştı ama ilahî ışığından hiçbir iz yoktu. Rhiannon karanlığa terk edilmişti; senelerdir izini süren karanlığa. Başka seçeneği var mıydı? Tanrısal bir gücün Seçilmişi olmadan var olabileceğini

hayal dahi edemiyordu. Böyle bir statünün ona sağlayacağı güç olmadan nasıl yaşardı? Ama kararını verirken bile, Epona'dan açıkça vazgeçmeye içi el vermiyordu. Pryderi'yi kabul edecekti. Tanrı'ya bu kadarı yetmeliydi.

"Evet, kendimi sana vereceğim," dedi cılız bir sesle.

Ya kızını? Kızını da bana adıyor musun?

Rhiannon ruhuna fısıldanan uyarıyı reddetti.

"Onu sana..."

Sözleri koruluğa girip iki meşe ağacının etrafında sağlam bir çember oluşturan yedi kabile Eski'sinin tiz çığlıklarıyla kesildi. Pryderi'nin ruhu Rhiannon'un kalbini titreten bir kükremeyle, gölgelerin içine dağılıp gitti.

Vücudu bir kez daha acıyla bükülünce, Rhiannon ıkınması gerektiğini anladı. Güçlü elleri onu destekliyordu. İç geçirerek gözlerini açtı. Adam eski zamana aitti. Yüzünde derin çizgiler vardı ve saçları beyazdı. Aradan boyunca bir kartal tüyü sarkıyordu. Gözleri... Rhiannon adamın kahverengi gözlerindeki sevecenliğe odaklandı.

"Bana yardım et," diye fısıldadı.

"Buradayız. Karanlık gitti. Çocuğun artık güven içinde dünyaya gelebilir."

Rhiannon yabancının elini sıkıca tuttu. Acıyla sarsılan vücudunun var gücüyle ıkındı. Ve sonra kızı rahminden eski davulların temposu eşliğinde kayarak çıktı.

Ve kızı doğarken, Rhiannon'un yakardığı Pryderi değil, Epona oldu.

Yaşlı adam, kızı anneye bağlayan kordonu bıçağıyla kesti. Sonra bebeği el örgüsü bir battaniyeye sarıp Rhiannon'a verdi. Kızının gözlerine bakınca Rhiannon yerin geri dönülmez bir şekilde yerinden oynadığını sandı. Ruhunun derinliklerinde değişimi hissetti. Hiç bu kadar mucizevi bir şey görmemişti. Hayatı boyunca hiç böyle hissetmemişti. Ne Epona'nın sesini ilk duyduğunda –ya da bir Tanrıça'nın Seçilmişi olmanın gücünü ilk hissettiğinde– ne de Pryderi'nin korkunç güzelliğini gördüğünde.

Kızının inanılmaz derecede yumuşak yanağına dokunurken, *bu*, diye düşündü hayretle, *gerçek sihir bu*.

Yeni bir sancı dalgasıyla sarsılarak iç geçirdi. Çocuğunu göğsüne bastırdı ve son eşi vücudundan atarken sadece ona konsantre oldu. Bir yerde yaşlı adamın bir başkasına emirler verdiğini duydu ve sesinde bir telaş olduğunu fark etti. Ama davullar eski bir ritimle çalmayı sürdürürken kızını kollarının arasında tutmak ona o kadar iyi gelmişti ki.

Kendini ona bakmaktan alamıyordu. Çocuk ruhuna dokunan iri ve koyu renk gözleriyle ona bakıyordu.

"Ne kadar yanılmışım."

"Evet," diye mırıldandı yaşlı adam. "Evet, Rhiannon, çok yanıldın."

Rhiannon kafasını kızından kaldırdı. Tuhaf bir kopukluk hissiyle adamın yanına çöktüğünü ve bir kumaş bohçasını bacak-

larının arasına bastırdığını hissetti. Bunu yaptığını hissetmemesi ne tuhaftı. Aslında Rhiannon vücudunun çok az kısmını hissedebiliyordu ve acı dindiği için rahatlamıştı. Sonra düşünceleri adamın sözlerine odaklandı.

"Adımı biliyorsun."

Adam başını salladı. "Beyaz Şaman'ın seni kutsal ağaca gömmek için canını feda ettiği gün buradaydım."

Rhiannon irkilerek adamın şeytani Nuada'yı yok eden Yerlilerin lideri olduğunu fark etti.

"Neden bana yardım ediyorsun?"

"Yeryüzünün bir sakininin seçtiği yolu değiştirmesi için hiçbir zaman geç değildir." Adam duraksadı ve sözlerine devam etmeden önce Rhiannon'u bir süre süzdü. "O zaman kırıktın ama bu çocuğun ruhunu iyileştirdiğine inanıyorum." Sevecen bir gülümsemeyle devam etti. "Doğumu bu kadar büyük bir telafi getirebildiğine göre, çok büyük bir iyilik gücü olmalı."

Rhiannon kollarının arasındaki kızını göğsüne daha da yaklaştırdı. "Morrigan. Adı Morrigan. MacCallan'ın torunu Morrigan."

"MacCallan'ın torunu Morrigan. Adını hatırlayacak ve doğru telaffuz edeceğim."

Yaşlı adam gözlerini onunkilere çevirince Rhiannon daha sonraki sözlerini duymadan, kötü bir hisle irkildi. "İçinde bir şey parçalanmış. Kanaman çok fazla ve durmuyor. Birini kamyonetimi almaya gönderdim ama bir doktora ulaşmamız saatler sürer."

Rhiannon adamın gözlerinde gerçeği okudu. "Ölüyorum."

Adam başını evet der gibi salladı. "Öyle sanıyorum. Ruhun şifa buldu ama bedenin iflah olmayacak kadar büyük bir yara aldı."

Rhiannon ne korku ne de panik hissetti, acı yaşamadığı kesindi. Sadece korkunç bir kayıp duygusu vardı. Ona çok büyük bir güvenle bakan yeni doğmuş bebeğine gözlerini dikti ve parmağının ucunu yumuşak yüzünde gezdirdi. Morrigan'ın büyüdüğünü gö-

remeyecekti. Orada olup ona göz kulak olamayacak, güvenliğini sağlayamayacaktı ve... "Ah, Tanrıçam! Ben ne yaptım!"

Yaşlı adam onu sakinleştirmeye yeltenmedi. Bakışları keskin ve bilgeydi. "Söyle bana, Rhiannon."

"Kendimi Pryderi'ye adadım. Kızımı da hizmetine adamamı istedi ama ben onu veremeden, sizin varlığınız Pryderi'yi uzaklaştırdı."

"Pryderi kötülerden biri mi? Bir karanlık tanrısı mı?" dedi yaşlı adam çabucak.

"Evet!"

"Ondan vazgeçmek zorundasın. Hem kendin hem de Morrigan için."

Rhiannon, Morrigan'a baktı. İkisi adına Pryderi'den vazgeçerse kızı muhtemelen bu dünyada esir kalacaktı. Hatta Rhiannon'un keşfettiği küçük güç ipliklerine kapılabilirdi. Morrigan, Partholon'a asla dönemezdi.

Ama Pryderi'den vazgeçmezse kızı da Rhiannon'un bütün hayatını gölgelediğini, hoşnutsuzluk fısıldadığını, öfkeyi, bencilliği ve nefreti yankılandırdığını ve en yıkıcısı sevgiyi çarpıtıp tanınmaz bir şeye dönüştürdüğünü şimdi anladığı karanlığa hizmet etmeye mahkûm olacaktı.

Rhiannon kızının hayatının, kendi hayatının son dönemde dönüştüğü kadar lekeli olabileceği düşüncesine dayanamazdı. Morrigan bu dünyada tutsak kalacaksa varsın kalsın. En azından kötülerin yalanlarına tutsak olmazdı.

"Üç Yüzlü Tanrı Pryderi'den vazgeçiyorum. Benim ve kızım Morrigan MacCallan'ın üstündeki hâkimiyetini reddediyorum," dedi Rhiannon. Sonra bekledi. Çocukluğundan itibaren bir rahibe ve güçlü bir tanrıçanın seçilmişi olmuştu. Artık bir ilahî bir güçten vazgeçmenin ne kadar ciddi bir iş olduğunu bilirdi. İster içsel ister dışsal kaderin değiştirildiğini gösteren bir işaret olmalıydı. Tanrılar reddedilmeyi iyi karşılamazdı. Hele de karanlık tanrılar.

"Karanlık tanrı senin ölüme çok yaklaştığını ve ruhlar âleminin kıyısında olduğunu biliyor. Üstündeki hâkimiyeti çok güçlü. Seni bırakmıyor."

Yaşlı adam bu sözleri çok yumuşak bir sesle söylemişti ama Rhiannon kelimelerin kalbini lime lime ettiğini hissetti. Azalan gücüne rağmen, kendini kızının küçük bedenine daha sıkı sarılmaya zorladı.

"Morrigan'ı ona adamadım. Pryderi'nin onun üstünde hâkimiyeti yok."

"Ama sen hâlâ ona bağlısın," dedi yaşlı adam üzgün bir sesle.

Rhiannon görüşünün bulanıklaştırmaya başlayan yorgunluğa direnmekte güçlük çekiyordu. Üşüyordu. Keşke yaşlı şaman onu rahat bıraksa ve sadece kızına bakmasına izin verseydi.

"Rhiannon, beni dinlemek zorundasın!" Yaşlı adam onu sarstı. "Pryderi'ye bağlı ölürsen, ruhun tanrıçanın varlığını bir daha asla hissedemeyecek. Işığı ya da sevinci bir daha yaşayamayacaksın. Sonsuzluğu karanlık tanrının gecesinde ve dokunduğu her şeyi lekeleyen çaresizlikte yaşayacaksın."

"Biliyorum," diye fısıldadı Rhiannon. "Ama artık savaşacak gücüm kalmadı. Kendimi bildim bileli tek yaptığım savaşmaktı gibi geliyor. Çok bencillik ettim, çok acıya neden oldum. Çok fazla zarar verdim. Belki de karşılığını ödeme zamanım gelmiştir."

"Belki de ama kızın da hatalarının bedelini ödemeli mi?"

Rhiannon irkildi ve çöken karanlıktan kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı. "Elbette ödememeli. Sen ne diyorsun, yaşlı adam?"

"Kızını ona adamadın ama Pryderi damarlarında Epona'nın Seçilmişi'nin kanını taşıyan bir rahibe istiyor. Sen ölünce, bir sonraki kurbanının kim olacağını sanıyorsun?"

"Hayır!" Oysa Rhiannon adamın haklı olduğunu biliyordu. Pryderi onu onlarca yıldır gölgelediğini itiraf etmişti. Kızına da daha azını yapmayacaktı. Rhiannon ürperdi. Kulağına fısıldayıp onu baştan çıkarmasına ve tanrıçasına duyduğu sevgiyi çirkin bir

şeye dönüştürmesine izin verdiği karanlığın Morrigan'a musallat olmasına göz yumamazdı. "Hayır," diye tekrarladı. "Bir sonraki seçimi Morrigan olmayacak."

"O zaman Pryderi'yi üstündeki hâkimiyetini kaldırmaya zorlaması için tanrıçana seslenmelisin."

Rhiannon umutsuzlukla doldu. "Epona bana sırt çevirdi."

"Peki ama sen ona olan bağından vazgeçtin mi?"

"Ona karşı tiksinti uyandıracak şeyler yaptım." Ve Epona'nın onunla konuşmaya son vermesinden uzun zaman önce tanrıçasına ihanet edenin kendisi olduğunu ilk kez itiraf etti. "O artık beni duymuyor."

"Belki de Tanrıça senden doğru sözleri duymayı bekliyordur."

Rhiannon, Şaman'ın gözlerinin içine baktı. Haklı olması için küçücük bir olasılık bile olsa şansını denerdi. Epona'ya seslenirdi. Ölümün kıyısındaydı; belki de tanrıçası ona acırdı. Bedenini saran ve onu bu dünyaya karşı uyuşturan puslu örtüyü şimdiden hissediyordu. Elbette Epona başına neler geldiğini ta Partholon'dan biliyordu. Rhiannon gözlerini yumup odaklandı.

"Epona, Partholon'un Yüce Tanrıçası, gençliğimin tanrıçası, kalbimin tanrıçası. Lütfen beni son kez dinle. Bencilce hatalarım için beni affet. Karanlığın ışığını lekelemesine izin verdiğim için beni affet. Sana ve diğerlerine verdiğim acı için beni affet." Rhiannon düşüncelerine odaklanmak ve vücudunda dolaşan usandırıcı uyuşukluğu defetmek için duraksadı. "İyiliğini hak etmediğimi biliyorum ama senden Pryderi'nin benim ve kızımın ruhumu ele geçirmesine engel olmanı rica ediyorum."

Rüzgâr sözcüklerini aldı ve sonbahar yapraklarının arasında çamura dönen bir yağmurun sesini hatırlatana kadar silkeleyip sarstı. Altında yattığı harap ağacın ikizi olan kutsal dev meşe ağacının altındaki gölgeler kıpırdanmaya başlayınca Rhiannon'un kalbi panikle titreşti. Yoksa şamanın varlığına ve eski davulların gücüne rağmen, Pryderi onu el geçirmek için geri mi dönmüştü?

Ardından karanlığı dağıtan bir ışık küresi belirdi. Işığın tam merkezinde bir şey biçim kazandı. Rhiannon'un nefesi kesildi ve gözleri yaşlarla doldu. Yaşlı şaman saygıyla başını eğdi.

"Hoş geldin, Yüce Tanrıça," dedi.

Epona, yaşlı adama gülümsedi. *John Huzur Kartalı, bu akşamki davranışların için minnetimi ve kutsamamı kabul et.*

"Teşekkürler, Tanrıça," dedi Huzur Kartalı ağırbaşlı bir tavırla.

Ardından Epona'mn bakışları Rhiannon'a döndü. Rhiannon Tanrıça'yı daha iyi görebilmek için titreyen ellerle gözlerindeki yaşları sildi. Çocukluğunda Epona ona defalarca görünmüştü ama asi ergenlik yıllarına girip bencil ve şımarık bir yetişkine dönüşünce Tanrıça onu ziyaret etmez, onunla konuşmaz ve zaman içinde onu duymaz olmuştu. Şimdi Rhiannon tanrıça karşısında ruhunun hızlandığını hissediyordu.

"Beni affet, Epona!" diye haykırdı.

Seni affediyorum, Rhiannon. Seni, sen affedilmeyi istemeden önce affettim. Benim de hatam oldu. Zayıflığını gördüm ve karanlığın ruhunla flört ettiğini biliyordum. Sana olan sevgim, kendini mahvetme düzeyini görmeme mani oldu.

Rhiannon dilinden her zaman çok kolay dökülen bahaneleri bu kez yuttu. Tek söylediği, "Yanıldım," oldu. Sonra sözcüklerini çalıp gitmeye meyleden uyuşukluğa direnmek için derin bir nefes aldı. "Epona senden Pryderi'nin benimle bağını kesmeni istiyorum. Ondan vazgeçtim ama senin de bildiğin gibi, ölmem yakın. Ruhumun üstündeki hâkimiyeti çok güçlü."

Epona düşmüş rahibesini dikkatle süzdükten sonra, *Neden benden böyle bir şey istiyorsun, Rhiannon*? diye sordu. *Ölümden sonra ruhuna olacaklardan korktuğun için mi?*

"Tanrıçam, ölümüm yaklaşınca, hayatımdaki pek çok şey netlik kazandı." Rhiannon gittikçe güçten düşen kollarının arasında tuttuğu çocuğa baktı. "Belki de gözlerimin açılmasına kızımın varlığı neden oldu." Yüzünü Tanrıça'ya çevirdi. "İşin

aslı, evet, sonsuzluğu çaresizlik ve karanlık içinde geçirmekten korkuyorum ama seni, beni hak ettiğimi bildiğim bir kaderden kurtarman için çağırmazdım." Rhiannon tıkanır gibi öksürdü ve sözlerine devam etmeden önce kesik kesik birkaç nefes aldı. "Seni kızımın hayatımın büyük kısmını zehirleyen karanlığın eline geçmesi fikrine dayanamadığım için çağırdım. Pryderi'nin ruhumun üstündeki hâkimiyetini bozarsan senden beni çayırlarına kabul etmeni istemeyeceğim. Kızıma göz kulak olabileceğim ve karanlık tanrılar kötülüğü fısıldadığı zaman ona iyiliği fısıldayabileceğim Öteki Âlem'de var olmama izin vermeni istiyorum."

Öteki Âlem'de sonsuzluk kolay bir kader değildir. Orada huzur bulunmaz, dünyadan bitap düşmüş ruhunun imdadına koşacak ışık ve kahkaha çayırları yoktur.

"Kızım tehlikedeyken huzur bulmak istemiyorum. Onun benim yolumdan gitmesini istemiyorum."

Kızının ömrü, sonsuzluk gölünde minicik bir dalgadan ibaret olacak. Özünde bu kadar geçici bir şey için sonsuz bir kaderi gerçekten istiyor musun?

Rhiannon solgun yanağını kızının yumuşak başına yasladı. "İstiyorum, Epona."

Tanrıça gülümseyince ölümün kıyısında olan Rhiannon'un içi tarifsiz bir sevinçle doldu.

Nihayet, Kıymetlim, ruhunun bencilliğini yendin ve kalbini takip ettin. Tanrıça kollarını başının üstüne uzattı. *Karanlığın ve yalanların tanrısı Pryderi, bu rahibe üstünde hakkım olan hâkimiyetten vazgeçmiyorum. Ruhunu ele geçirmek için önce beni yok etmen gerek!* Tanrıça'nın avuçlarından fırlayan ışık açıklığın etrafına kadar sokulan gölgelerin üstüne saçıldı. Doğaüstü karanlık korkunç bir haykırış eşliğinde tamamen dağılarak yerini Rhiannon'un alacakaranlığın habercisi olduğu normal ve rahatlatıcı karanlığa bıraktı.

"Ruhum hafifledi sanki," diye fısıldadı kızına.

Çünkü ruhun çocukluğundan beri ilk kez karanlığın etkisinden kurtuldu.

"Bu yola uzun zaman önce sapmalıydım," dedi Rhiannon cılız bir sesle.

Epona'nm gülümsemesi bir kez daha sınırsız sevecenlikle dolmuştu. *Çok geç değil, Kıymetlim.*

Rhiannon gittikçe azalan gücünün son kırıntılarını da tüketen bir duygu seli karşısında gözlerini kapadı. "Epona, Partholon'da olmadığımızı biliyorum ve ben artık Seçilmişin değilim ama kızımı selamlar mısın lütfen?" Sesi güçlükle duyuluyordu.

Evet, Kıymetlim. Sana beslediğim sevginin hatırına, MacCallan'ın torunu Morrigan'ı selamlıyor ve onu kutsuyorum.

Rhiannon gözlerini kanat seslerine açtı. Epona ortadan kaybolmuştu ama kutsal koru onun ve kollarındaki bebeğin etrafında uçuşan binlerce ateş böceğiyle kaplanmıştı. Gittikçe azalan ışıkta ateş böcekleri, çocuğunun doğumunu kutlamak için, ormanda dans etmek uğruna gece göğünü geçici olarak terk etmiş yıldızlar gibi etrafı aydınlatıyorlardı.

"Tanrıça yakarışını duydu," dedi yaşlı adam hürmetle. "Seni unutmamış. Çocuğunu da unutmayacak."

Rhiannon ona baktı ve yüzüne odaklanmak için gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı. "Şaman, beni eve götürmelisin."

Yaşlı adam gözlerinin içine baktı. "Seni Öteki Âlem'e döndürecek gücüm yok, Rhiannon," dedi.

"Bunu biliyorum," dedi Rhiannon güçsüz bir sesle. "Beni bu dünyada bildiğim tek eve, babam MacCallan'm yansıması Richard Parker'a götür." Rhiannon yüzünü buruşturdu ve Shannon Parker'ın ona Partholon'daki babasının ölümünü haber veren sesini kafasından atmaya çalıştı. "Bedenimi oraya götür ve Morrigan'ı ona torunu olarak takdim et. Ona de ki..." Onu hızla saran uyuşukluğa rağmen konuşmaya çabalıyordu. "Ona de ki... Sevgisine ve doğru olanı yapacağına inanıyorum."

Şaman ağırbaşlı bir tavırla başını salladı. "Richard Parker'ı nasıl bulacağım?"

Rhiannon, Richard Parker'ın Broken Arrow'un biraz dışında kalan küçük çiftliğine giden yolu tarif etmeyi başardı. Neyse ki yaşlı adam çok az soru sordu. Kesik nefesler arasında fısıldadığı sözcükleri anlamış gibiydi.

"Bunu senin için yapacağım, Rhiannon. Ayrıca Öteki Âlem'deki ruhun için dua edeceğim. Çocuğuna göz kulak olabilmen ve onu güvende tutabilmen için."

"Çocuğum... Morrigan MacCallan... Epona tarafından kutsandı," diye fısıldadı Rhiannon. Artık uyuşukluğa direnecek takati kalmamıştı. Kızını göğsünden ayırmadan, başını boğumlu bir ağaç köküne yasladı. Ve ateş böcekleri etraflarında eski bir davulun ritmiyle dans ederken, Epona'nm Rahibesi Rhiannon hayata veda etti.

Partholon

"Pekâlâ, ortada şöyle bir değişmez gerçek var. Eğlenceli bir şey olsaydı adına doğum demezlerdi." Yüzümü buruşturdum ve *marsmallow* adını verdiğim kocaman kaz tüyü yatakta rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım. Ama müthiş yorgun olduğum ve vücudumun birçok mahrem yeri sızladığı için pes edip yardımsever bir peri kızının sunduğu baharatla kaynatılmış şaraptan bir yudum almakla yetindim. "Yoksa parti falan derlerdi," diye devam ettim. Kadınlar, 'Ah, Tanrım şimdi partiye giriyorum ve bir bebeğim olacak. Yuppiii!' falan derdi. Hayır. Adı kesinlikle parti değil."

Alanna ve biraz önce bebeğimi doğurtan kocası Carolan, omuzlarının üstünden bana baktılar. Ortalığı düzenlemek, oradan oraya koşturmak ve o çok bayıldıkları hizmetçilik işlerini yapmak için odaya üşüşmüş peri kızlarının çoğuyla birlikte gülüştüler. (Ve dürüst olmak gerekirse rezil hayranlıklarına bayılıyordum.)

Alanna'ya, "Neye güldüğünü bilmiyorum. Birkaç ay sonra, tam olarak neden bahsettiğimi sen de öğreneceksin," diye hatırlattım.

"Ve senin elimi hiç bırakmayacağına güveniyorum," dedi Alanna mutlulukla ve kocasının yanağını öptü.

"Bana uyar. Çocuk doğurma olayının el tutan tarafında olmak için sabırsızlanıyorum."

"Kadınların doğum acısını çok çabuk unuttuklarını sanırdım."

Gücü ve dayanaklılığı bir erkeğinkini aşan ama o anda, kızlarını dünyaya getiren (koca bir gün boyunca süren bir doğumla) karısının yanında olmak yerine cehenneme gidip gelmiş gibi alışılmadık şekilde bitkin ve harap görünen Kentaur[1] kocam Başşaman ClanFintan'a baktım.

"Sen çabuk unutacak mısın?" dedim bilmiş bir gülümsemeyle.

"Pek olası değil," dedi ciddiyetle ve gün içinde belki de bininci kez terle ıslanan saçlarımı yüzümden itmek ve alnıma bir öpücük kondurmak için üstüme eğildi.

"Evet, bence de. Sanırım 'kadınlar doğum acısını hatırlamaz' olayı kafayı yemiş kocaların uydurduğu koca bir yalandan başka bir şey değil."

Carolan'ın kahkahası odanın duvarlarında yankılandı. "Teorine katılmak zorundayım, Rhea," dedi.

Bana dönük sırtına kaşlarımı çatarak baktım. "Harika. Bundan ben doğuma girmeden *önce* bahsetmek doktorumun aklına gelmedi mi?"

"Hayır, leydim." Sesindeki üstü örtülü neşeyi duyabiliyordum. "O zaman pek işe yaramazdı. Daha önce bahsetmem gereken bir zaman varsa o da siz Kentaur'u yatağınıza almadan *önce*ydi."

"Hah!" dedim özellikle kocam gibi bir ses çıkararak. Bu, Carolan'ın tekrar kıkırdamasına neden oldu.

"Ah, ama Rhea, hepsine değmez mi?" Nihayet minik kızımı kundaklama işini sonunda tamamlayan Alanna, Noel anne gibi gülümseyerek bebeği özlemle bekleyen kollarıma geri getirdi. Kızımı en yakın arkadaşım, her işe koşan sağ kolum, yönetici asistanım ve Partholon-ve-bilmediğim-her-konunun-uzmanından büyük bir hevesle aldım.

---

1 Yunan mitolojisinde, belden yukarısı insan, aşağısı at biçiminde olan yaratık. (ç.n.)

"Evet," dedim, kızımı kollarımın arasında tutmanın uyandırdığı henüz aşina olmadığım sevgi ve şefkat hücumuyla başım dönerek. "Evet, her anına değer."

ClanFintan Kentaur'lara özgü zarif bir akıcılıkla yatağımızın yanına diz çöktü. "Değmeyeceği hiçbir şey yok," dedi saygıyla. Sonra bebeğin kusursuz kafasını kaplayan koyu kestane renkli, kıvırcık tüyleri okşadı. "Ona ne ad verelim, aşkım?"

Hiç tereddüt etmedim. Bunu düşünecek çok fazla zamanım olmuştu ve o süre boyunca zihnimde sadece bir kelime dönüp durmuştu. Zihnimden yankılandığını ilk duyduğum zaman Alanna'ya sormuştum. Bana anlamını söyleyince, kızımın adının o olması gerektiğini anladım.

"Myrna. Adı Myrna."

ClanFintan gülümsedi ve bizi güçlü kollarıyla sardı. "Myrna. Eski dilde kıymetli anlamına gelir. Olması gerektiği gibi çünkü o bizim kıymetlimiz." Sonra bana iyice yaklaştı ve sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Seni seviyorum, Shannon Parker," dedi. "Bana kızımızı armağan ettiğin için teşekkür ederim."

Ona sokuldum ve kızımı da yakınımızda tutarak güçlü çenesinin köşesini öptüm. ClanFintan dünyaya geldiğim ismimi çok nadir ve genel halkın duyamayacağı zamanlarda kullanırdı. Gerçekte MacCallan'ın kızı Rhiannon olmadığımı sadece üç kişi biliyordu: ClanFintan, Alanna ve Carolan. Partholon'un geri kalanının yaklaşık bir yıl önce, neredeyse tıpatıp benzediğim gerçek Rhiannon'un yerini "kazayla" aldığımdan haberi yoktu. Ama benzerliğimiz, dış görüntümüzle sınırlıydı. Rhiannon kendi dünyasını terk eden bencil ve nefret dolu kaltağın tekiydi. Kendimin sadece birazcık bencil olduğumu ve sadece gerekli olduğu zamanlarda kaltaklık ettiğimi düşünmeyi tercih ediyordum. Partholon'u ya da orada sevmeye başladığım insanları ve tanrıçayı asla terk etmeyeceğimi biliyordum. Kalmak için savaş vermiştim ve kalacaktım.

Partholon'a ait olduğuma hiç şüphe yoktu. Epona, Seçilmişi olduğumu ve Rhiannon'la yer değiştirmemin hiçbir zaman bir kaza

ya da hata olmadığını açıkça belirtmişti. Epona beni seçmişti; bu yüzden bu dünyaya aittim.

İliklerime kadar sinen bir mutlulukla kızımın yumuşak kafasını kokladım. "Doğum günün kutlu olsun, annesinin bir tanesi."

ClanFintan'm beni saran kolu sıcacık ve güçlüydü. Beni sevgiyle sıkarken gülümsemesini sesinden duyabildim. "İki kızımın da doğum günü kutlu olsun."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıp güldüm. "Doğru ya! Bugün Nisan'm otuzu. Benim doğum günüm. Aklımdan tamamen çıkmış."

"Meşguldün," dedi ClanFintan.

"Kesinlikle öyle." Baştan ayağa âşık olduğum müthiş Kentaur'a gülümsedim. "Sanırım annesinin doğum gününde doğan sihirli kızımız için Epona'ya teşekkür etmeliyiz."

ClanFintan beni usulca öptü. "Myrna ve senin için Epona'ya sonsuz teşekkürlerimi gönderiyorum." Derin bir nefes aldı ve insan vücuduna bürünüp benimle sevişebilmek için eski zamanlara ait şaman sihrini çağırdığı güçlü sesle, "Selam sana, Epona!" diye haykırdı.

"Selam sana, Epona!" Haykırışını Alanna ve oda hizmetçileri de memnuniyetle taklit ettiler.

Odamın karşı duvarını boydan boya kaplayan pencerelerin tül perdeleri, kabaran bulutlar gibi bir anda şişti ve odaya dolan mis kokulu esinti yüzlerce gül yaprağını beraberinde getirdi. Oda hizmetçileri sevinç çığlıkları atarak gül yapraklarının etrafında dönmeye başladılar. Hemen ardından duymayı beklediğim ses odayı kapladı ve tanrıçam Epona konuştu.

Kıymetlim, kıymetlisini dünyaya getirdi. Seçilmişimin kızı Myrna'ya Partholon'a hoş geldin demekten büyük mutluluk duyuyorum. Onu sevinç, sihir, kahkaha ve Tanrıçasının kutsamasıyla selamlayalım.

Gül yaprakları bana Dört Temmuz havai fişeklerini hatırlatan bir ses eşliğinde önce minik ışıltı toplarına, ardından da

kelebeklere dönüştüler. Ardından bir patlama sesi daha geldi ve kelebekler mücevher renklerinde sinek kuşlarına dönüşüp kahkahalar atarak dans eden hizmetçilerimin etrafında havada taklalar atmaya, dönmeye başladılar.

Gözlerim mutluluk ve rahatlama yaşlarıyla doldu. Kızım sapasağlam doğmuş ve tanrıçam doğumuna teşrif etmişti. Kocamın kollarının sıcaklığında gevşeyip halimden son derece hoşnut bir halde kızımıza, Myrna adındaki mucizeye baktım.

"Gerçek sihir bu," diye fısıldadım.

Anne sevgisi sihirlerin en kutsalıdır. Epona'nın tamdık sesi zihnime süzüldü. *Gelecekte bunu aklında tut, Kıymetlim. Anne sevgisi iyileştirici ve telafi edici güç taşır.*

Bir anda içim ürperdi. Epona ne demek istiyordu? Yoksa bir şey Myrna'ma zarar mı verecekti?

Kendini rahat bırak, Kıymetlim. Evladın güvende.

Bütün vücudumu titretecek kadar güçlü bir rahatlama duydum. Ve sonra titrememi sarsılmaya dönüştürecek başka bir şey hissettim.

Bendeki değişimi derhal fark eden ClanFintan, "Rhea? İyi misin?" diye sordu.

"Yorgunum," diye geçiştirirken, sesimin bu kadar yorgun çıkmasına şaşırdım.

"Dinlenmelisin." Önce kızımızın sonra benim alnımı öptükten sonra, Alanna'yla göz göze geldi. Alanna sinek kuşları ve oda hizmetçileriyle dans etmeyi bırakıp yanımıza koştu. "Rhea dinlenmeli," dedi ClanFintan.

Alanna sivrilen karnını okşayarak nefes nefese "Elbette dinlenmeli," dedi. Sonra el çırparak hoplayıp zıplayan hizmetkârların dikkatini üstüne topladı. Ancak Alanna onlara gitme zamanlarının geldiğini ilan edemeden, sinek kuşları grup halinde yattığım yerin üstüne döndüler ve kanat çırpıp etrafa ışık saçarak tekrar gül yapraklarına dönüştüler ve odanın zeminine yağarak göste-

rişli mermeri Epona'nın sihriyle kapladılar. Alanna, Tanrıça'nın sevgi gösterisini gülümseyerek izledi ve "Tanrıça, Kıymetlisinin uyuması gerektiğini biliyor," dedi.

"Burada olduğunuz için teşekkürler. Kızımın dünyaya gelişini şarkılarla kutladığınız için teşekkürler." Aslında normal hissetmeye çok uzak olmama rağmen, sesimin normal çıkmasını sağlayabilmiştim.

"Bizim için onurdu, Tanrıça'nın Kıymetlisi." Hizmetkârların birkaçı hep bir ağızdan cevap verdiler. Sonra gülerek, el çırparak ve bize sevgi sözcükleri yağdırarak neşe içinde odamdan ayrıldılar.

ClanFintan'ın bakışlarını üzerimde hissettim ve olanları ondan saklamaya çalışmanın yersiz olduğunu anladım. Bademi biçimli, koyu renkli gözlerine baktım.

"Rhinnanon öldü," dedim.

Alanna iç geçirdi ama ClanFintan hiç kıpırdamadı. Çenesi kasıldı ve klasik bir yakışıklılığa sahip yüzü taş kesildi. Sesi dışarıdan bakan birine sakin ve yumuşak gelebilirdi. Oysa ben işin aslını, bunun onun zihnini temizleyip kendini savaşa hazırlama yolu olduğunu biliyordum.

"Nereden biliyorsun, Rhea?" diye sordu.

Myrna'nın küçük, kusursuz vücuduna daha sıkı sarılarak, "Öldüğünü hissettim," dedim.

"Ama ben onun aylar önce, eski dünyandaki o şamanın onu kutsal ağaca gömdüğü zaman öldüğünü sanıyordum," dedi Carolan.

Yutkundum. Dudaklarım üşümüş ve uyuşmuş gibiydi. "Ben de öldüğünü sanıyordum. O zaman ölmüş olması gerekirdi ama bunca zamandır ölü değilmiş. Bunca zamandır, ağacın içinde tutsakmış... diri diri." Ürperdim. Rhiannon nefret dolu bir kaltağın tekiydi. Bana sayısız sorun yaşatmıştı. Tanrı aşkına, beni öldürmeye bile yeltenmişti. Ama zaman içinde onun benim bozuk bir versiyonum olduğunu anlamış ve kendimi ona acımaktan ala-

mamıştım. Diri diri gömüldüğünü düşünmek, kötü hissetmeme ve üzülmeme neden olmuştu.

Kapıdan tok ve hızlı iki vuruş yükseldi.

"Girin!" diye emretti ClanFintan.

Saray muhafızlarımdan biri odaya girdi ve beni kısaca selamladı.

"Ne var?.." Hangi muhafız olduğunu hatırlamaya çalışarak duraksadım. Demek istediğim, hepsi birbirine benziyordu. Kaslı. Uzun boylu. Yarı çıplak. Kaslı. Bu muhafızın mavi gözlerinde bana tanıdık gelen bir şey vardı. "... Gillean?" Myrna'yı selamlamaya geldiğini umuyordu ama ciddi ifadesi kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu.

"Kutsal Koru'daki ağaç, leydim. Her dolunayda adak sunduğunuz ağaç. Yok olmuş."

Karnımda doğumla hiç ilgisi olmayan bir sancı hissettim. "Ne demek yok olmuş? Nasıl?"

"Yıldırım çarpmış gibi görünüyor ama hava açık. Gökyüzünde en ufak bir fırtına emaresi yok."

Gırtlağımda korkunun sesimi boğuklaştıran acı tadını hissettim. "Ağaçtan herhangi bir şey çıkmış mı?"

Muhafız tuhaf sorum karşısında gözünü bile kırpmadı. Burası sihrin, bu topraklara hükmeden Tanrıça kadar gerçek olduğu Partholon'du. Tuhaf, bu dünyanın normal haliydi.

"Ağaçtan hiçbir şey çıkmadı, Leydim."

Clint'in çürüyen cesedinin görüntüsünü zihnimden atmaya çalışarak kendimi sormaya zorladım. "Ceset yok mu?"

"Hayır, Leydim. Ceset yoktu."

"Emin misin? Kendi gözlerinle gördün mü?" ClanFintan soruları peş peşe sıraladı.

"Eminim, Lordum. Ve evet, ağacı bizzat inceledim. Tapınak arazisinin dışında kuzey yakasındaki nöbetimi yeni tamamlamıştım. Geri dönerken korudan güçlü bir çatırtı geldiğini duydum. Çok

uzak değildim ve Kutsal Koru'nun Leydi Rhiannon için önemini bildiğimden derhal oraya gittim. Yanına vardığımda ağaçtan dumanlar çıkıyordu."

"Gidip bakmalısın," dedim ClanFintan'a.

ClanFintan gergin bir tavırla başını eğdi. "Dougal'ı bul," dedi muhafıza. "Kuzey kapısında benimle buluşmasını söyle."

"Evet, Lordum. Leydim." Muhafız resmî bir reveransın ardından telaşla odadan ayrıldı.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Carolan ciddi bir ifadeyle. Sonra besbelli ClanFintan ve bana biraz mahremiyet tanımak için Alanna'yla birlikte odanın diğer ucuna çekildi.

"Buradaysa bile ölü," dedim hissettiğimden daha sakin bir sesle.

"Evet, ancak Partholon'a girişinde yanında herhangi bir şey getirmişse onun da ölü olduğundan emin olmak isterim."

Başımla onayladım ve Mryna'nın uyuyan yüzüne baktım. Savunmasızdı. Kızıma bir şey olmasına dayanamayacağımı bilmek, hiç alışık olmadığım kadar savunmasız hissetmeme neden olmuştu.

"Hiçbir şeyin ikinize zarar vermesine izin vermem." ClanFintan'ın sesi alçak ve tehlikeliydi.

Kararlı gözlerine baktım. "Biliyorum." Ama birkaç ay öncesini hatırladığımız ikimizin de gözlerinden okunuyordu. Hepimizin sonsuza dek yendiğimize inandığımız bir kötüyle birlikte, söz konusu ağacın içinden Oklahoma'ya sürüklenmiştim. Ve bu, beni kurtarmak konusunda elinden hiçbir şey gelmeyen ClanFintan'ın çaresiz bakışları altında yaşanmıştı. ClanFintan'ın insan yansıması, Clint Freeman'ın fedakârlığı ve eski ağaçlardaki güç olmasa Partholon'a dönemezdim. "Dikkatli ol," dedim.

"Her zaman," dedi. Önce beni, sonra Mryna'yı öptü. "Dinlen. Hemen dönerim."

O ve Carolan hızla odadan çıktılar. Muhafızlara beni ve sarayı koruyan muhafız sayısını ikiye katlamaları için emirler

yağdırdıklarını duydum. Kendimi güvende hissetmeliydim, oysa ben içimin buz gibi bir korkuyla kaplandığını hissediyordum. Myrna huzursuz sesler çıkarmaya başlayınca onu yatıştırmak için sakinleştirici sözcükler mırıldandım.

"Büyük olasılıkla acıktı, Rhea."

Neyse ki Alanna yanımdaydı ve yumuşacık geceliğimi açıp Myrna'nın mememi bulmasına yardım etti. Gevşemeye ve dikkatimi kızımı emzirme görevinin mahremiyetine vermeye çalıştım ama düşüncelerim beni rahat bırakmıyordu. Rhiannon'un öldüğünü anında hissetmiştim. Onu tutsak alan kutsal ağaç yok olmuştu. Tanrıça'nın anne sevgisinin iyileştirici ve telafi edici gücüyle ilgili şifreli sözleri de cabasıydı.

Rhiannon ağaca hapsedildiğinde hamileydi.

Alanna karnı doyup uykuya dalan Mryna'yı kucağımdan alıp yatağımdan uzanabileceğim uzaklıktaki küçük beşiğine yerleştirirken, "Her şey yoluna girecek, Rhea," dedi.

"Korkuyorum, Alanna."

Alanna tuvalet masamdaki geniş ve yumuşak fırçayı alıp arkamda diz çöktü. Uzun ve yavaş hareketlerle saçlarımı fırçalamaya başladı.

"Epona ne sana, ne Mryna'ya zarar gelmesine göz yummaz. Sen onun Seçilmişi ve Kıymetlisisin. Tanrıça ona ait olanı korur. Şimdi dinlen. Burada, Partholon'un kalbinde güvendesiniz ve sizi seven bizlerin koruması altındasınız. Korkulacak bir şey yok, dostum... Hiçbir şey yok."

Alanna beni sakinleştirmek için mırıldanmayı sürdürdü. Sesinin tatlı tınısı ve fırçanın istikrarlı dokunuşları yirmi dört saat süren doğumun yorgunluğuyla bir araya gelip uyku ilacı etkisi yarattı. Vücudum dinlenmek için can atıyordu. Rahatlatıcı karanlığa süzülmeden önce son düşüncem Kutsal Koru'da ceset bulunmadıysa o zaman cesetlerin korunun Oklahoma'daki yansımasında olması gerektiği oldu. Orada neler oluyordu acaba?

Oklahoma

Richard Parker bir şeylerin yolunda olmadığını daha John Huzur Kartalı tatsız yüküyle yola sapmadan önce anlamıştı. Richard bütün geceyi huzursuz geçirmişti. Daha kötüsü, tazı ve İrlanda av köpeği karışımı altı köpeğinin altısı birden alacakaranlığın çökmesinden hemen sonra ulumaya başlamıştı. Richard'ın bütün tehditlerine rağmen tam beş dakika boyunca susmamışlardı.

Hangi gün olduğunu anlaması için takvime bakmasına gerek yoktu. Kızını kasımda son görüşünden bu yana, ayları, haftaları ve günleri sayıyordu. Tam tarihin bir önemi de yoktu aslında. Kızının doğum yapacağı tarih konusunda fikri yoktu, sadece kabaca tahmin yürütebiliyordu. Nisan sonu. Bugün Nisan'ın otuzuydu. Shannon'ın doğum günü. Tanrıça'nın enkarnesi olarak saygı gördüğü bir başka dünyada, bugün otuz altı yaşına basmıştı. Ancak Richard'ı huzursuz eden, ona mezarının üstünde dolaştığı hissini veren bugünün kızının doğum günü olduğunu hatırlaması değildi.

Shannon bugün hayal edilemez bir zaman ve boyut bariyerinin ötesinde, eski bir dünyada doğum yapmış olabilir miydi? Ne kadar imkânsız görünse de Richard kızının ona haber vermeye çalışmasına şaşırmazdı. Sonuçta olay baştan aşağı imkânsızdı.

Shannon berbat bir kar fırtınasının ortasında, yanında Richard'ın eski, kahraman bir savaş pilotu olarak hatırladığı

Clint Freeman'la birlikte korkmuş ve perişan bir halde kapısına geldiğinde, Richard kızının başka bir dünyanın Tanrıça Enkarnesi Rhiannon'la yer değiştirdiği ve sonra Clint tarafından Oklahoma'ya geri çekildiği hikâyesine inanmak istememişti. Ama kızı yalan söylemezdi. Son birkaç aydır soğuk ve hesapçı bir kaltak olarak ortalarda dolaşan, ailesine ve dostlarına yabancılaşan kadının Richard'ın kızına benzediği doğruydu ama onun gibi davranmadığına şüphe yoktu.

Nuada'mn onu buzlu gölette neredeyse öldürmesinden ve kızının Tanrıça vergisi güçlerine şahit olmasından önce bile kızının bir şekilde tamamen kişilik değiştirmeyi başardığını kabul etmektense alternatif bir dünya fikrini kabul etmek daha kolay gelmişti.

Shannon'ın Nuada'yı alt ettiği anı en az yağmurun kokusunu ve bir atın derisine dokunma hissini tanıdığı kadar net hissedebilmişti. Bu doğuştan gelen ve ruhunun gerçek derinliklerinde varlık bulan bir bilgiydi. Clint'in Partholon'a dönüşte öldüğünü de hissetmişti ve bu bilgi onu en az tek çocuğunu kaybetmesi kadar üzmüştü. En azından Shannon ölmemişti. Aslında onu Avrupa'ya ya da belki de Avustralya'ya taşınmış ve günün birinde birbirlerini ziyaret edebileceklermiş gibi hayal etmek daha kolaydı.

Richard derin bir iç çekti ve beton avlunun bir ucundan diğerine yürüdü. Shannon gitmek zorundaydı. O diğer dünyada doğmamış çocuğunun babasıyla evliydi. Onu seviyordu. Ve bir çocuğun, bir kız evladın babasına ihtiyacı vardı.

"... büyükbabasına da," diye mırıldandı. Kızını sonsuza dek kaybetmiş gibi hissetmemek için, Shannon'm onunla kısacık da olsa iletişime geçebileceğini ummuştu. Shannon sık sık rüyalarına giriyordu. Rüyalarında hep mutluydu ve ona hayranlık duyan insanların arasındaydı. Hatta Richard rüyasında kızının Kentaur kocasını da görmüştü. Homurdandı. "Ve gerçekten ilginç bir manzaraydı." O rüyaların arkasında Shannon'ın ya da daha doğrusu Shannon'ın tanrıçası Epona'nın olduğuna inanıyordu.

Her halükârda, o rüyalar Shannon'dan mektup almak gibiydi ve Richard ona bağışlanan bu kısacık anlarla yetiniyordu.

Ancak bu gece rüyalardan farklıydı. Bu duygu, bu tatsız önsezi onu yerinde duramayacağı kadar rahatsız ediyordu. Yoksa Shannon onunla doğrudan iletişim kurmaya mı çalışıyordu? Bu mümkündü. Shannon'ın torununu dünyaya getirme zamanı gelmişti ve elbette bu olayı onunla paylaşmak isteyecekti. O zaman neden bu kadar olumsuz bir his içindeydi? İçini kemiren bu tehlike duygusu nereden çıkmıştı? Aklına gelen ve kelimenin tam anlamıyla ciğerlerindeki bütün havayı çeken korkunç bir düşünceyle olduğu yerde durdu.

Yoksa hissettiği kızının ölümü müydü? Hastanelerin ya da modern tıbbın olmadığı o eski dünyada doğumda ölmüş müydü? Havada, yaklaşan bir lanetin ağırlığını hissetmesi bu yüzden miydi?

"Lütfen, Epona," diye mırıldandı rüzgâra. "Onu koru."

"Tatlım, ne oluyor?" Patricia Parker, Richard'ın koçluk ettiği futbolcuların Parker Anne'si, arkasındaki açık tel kapının diğer tarafından seslendi.

"Hiç." Richard sesinin istediğinden daha sert çıktığını fark etti ve omzunun üstünden seslendi. "Bu akşam biraz huzursuzum o kadar."

Patricia'nın sevecen yüzü bir anda endişeye büründü. "Yine... o değil, değil mi?"

Shannon geri döndüğü ve Nuada Richard'a saldırdığı zaman, Patricia şehir dışında tek kız kardeşini ziyaretteydi ama sonrasında olanları görmüştü. Ve elbette Richard ona her şeyi anlatmıştı. İşin ilginç yanı, Parker Anne de Rhiannon'la Shannon arasındaki yer değişimini duyunca rahatlatmıştı. Bu, biyolojik kızıymış gibi yetiştirdiği ve sevdiği kadının ona sırt çevirmediği anlamına geliyordu. Yaptığı ve söylediği bütün çirkin şeyler Shannon'a değil, Rhiannon'a aitti.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Richard aksi bir tavırla. Kafasında canlandırdığı düşüncelerin karısının tadını kaçırmasına üzülmüştü. Korkunç bir şeyin gerçekten olup olmadığını bilmiyordu. Akşam yemeğinde yediği jalapeño biberleri iyi gelmemiş olabilirdi. "Her şey yolunda. Birazdan gelirim."

"Tamam, o zaman, hayatım. Ben bulaşıkları halledeyim."

Yola sapan kamyonetin sesini duyduklarında Patricia mutfağa dönmeye hazırlanıyordu. Richard saatine baktı. On buçuğu geçmişti. Ziyaret için geç bir saatti. Eski mavi Chevy'nin yavaş yavaş yaklaşıp araç yolundaki diğer iki kamyonun arkasında durmasını izlerken, bel kemiğinden yukarı buz gibi bir soğuk tırmandı. Yaşlı bir Kızılderili aracından inip Richard'a döndü.

"İyi akşamlar, Richard Parker." Richard otomatik olarak elini uzattı. Yaşlı adam gözlerini gözlerine sabitledi ve sert bir el sıkışla karşılık verdi. "John Huzur Kartalı. Bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil. Sizin için ne yapabilirim?"

"Rhiannon onu eve getirmemi istedi."

Richard şaşkınlıkla irkildi. "Rhiannon!" Shannon'ın bu dünyadan ayrıldığını hissettikten sonra ondan haber alamayınca, Rhiannon'u da belki de dünyasını ve Epona'nın Seçilmişi olarak görevlerini terk etmesinin sonuçlarıyla yüzleşmesi için yanında götürdüğü sonucuna varmıştı. Ve şimdi buradaydı, öyle mi? Burasının evi olduğunu söylemişti? Richard geniş omuzlarını dikleştirdi. Kızına ne kadar benzerse benzesin, Rhiannon, Shannon değildi ve kızının maskesine bürünmesine bir daha asla izin vermeyecekti. Ama bu bir yabancının önünde tartışacağı bir şey değildi. Baş başa kalana kadar bekleyebilirdi. Sonra Richard onu kasabaya, havaalanına ya da hangi cehenneme isterse götürebilirdi. Oklahoma'dan uzak olduğu sürece her yer olurdu. "Pekâlâ, nerede o?" Gözlerini kısarak kamyonetin arka sırasına baktı. Orada biri oturuyordu ama hava Richard'ın hatlarını seçemeyeceği kadar kararmıştı.

Richard kendi kendine homurdandı. Rhiannon arabadan inip onunla yüzleşmeye çekiniyor olmalıydı.

"Burada."

Yaşlı adam kamyonetin kabinine değil, arka tarafına gitti. Menteşelerin gıcırtısı eşliğinde arka kapağı indirdi. Richard da peşinden gitti ve kaşlarını çattı. Kamyonetin kasasında tek bir şey vardı. İlk başta gözlerinin ve direkteki lambanın loş ışığının ona oyun oynadığını sandı. Kasadaki şey Amerikan yerlisi battaniyesine sarılı bir cesede benziyordu. John Huzur Kartalı şaşırtıcı bir çeviklikle kasaya tırmandı. Yere çöktü ve nazik hareketlerle battaniyeyi çözdü. Yüzü görünce Richard midesine bir yumruk yemiş gibi oldu.

"Shannon!" Dizlerindeki tutukluğa aldırmadan kamyonetin kasasına zıpladı.

"Shannon değil. Rhiannon. Onu buraya size getirmem ve çocuğunu size teslim etmem kendi isteğiydi."

Richard'ın kulakları uğulduyor, yaşlı adamın sözlerine konsantre olmakta güçlük çekiyordu.

"O ölü," dedi Richard.

Huzur Kartalı başıyla onayladı. "Doğum yaparken öldü. Ama kızına duyduğu sevgi ruhundaki karanlığı iyileştirdikten sonra."

Richard gözlerini kızının yüzüne tıpatıp benzeyen yüzden güçlükle ayırdı. "Onu tanıyor musunuz? Partholon'dan haberiniz var mı?"

"Evet. Beyaz Şaman kötüyü alt edip Shannon'ın o dünyaya dönmesi için kendini feda ettiğinde oradaydım. Bu akşam, kötü Rhiannon'u tutsak edildiği kutsal ağaçtan serbest bıraktığında da oradaydım."

Richard'ın bakışları etraflarını saran karanlığa çevrildi. "Buraya gelirken sizi takip etti mi?"

"Hiçbir kötü bana eşlik etmez. Eskiler ve ben karanlık tanrıyı kutsal korudan kovduk. Sonra Epona'nın görünmesi, o tanrının

Rhiannon'un ruhuyla her tür bağını koparırken karanlıktan arda kalanı da kaçırdı."

"Epona, Rhiannon'u affetti mi?"

"Etti. Ben şahidim." Huzur Kartalı tecrübeli bir hikâye anlatıcısının derin ve ritmik sesiyle Kutsal Koru'da Rhiannon'un yaşadıklarını tek tek anlattı.

"Sonunda içindeki iyiyi bulmuş." Richard, Rhiannon'un soğuk ve solgun yanağını usulca okşadı.

"Ah, Tanrım! Shannon!"

Richard kafasını kaldırınca gözleri şaşkınlıktan büyümüş, elini ağzına örtmüş bir halde kamyonetin arkasında duran karısını gördü.

"Hayır, Parker Anne, hayır." Richard bacaklarını kamyonetin arka tarafından sarkıtıp onu kollarına alacak şekilde oturdu. "Shannon değil. Rhiannon. Şişşt, ağlama." Omzunda hıçkıran karısının sırtını sıvazladı. Karısını teselli etmekle o kadar meşguldü ki yaşlı şamanın kamyonetin kasasından indiğini fark etmedi bile ama kucağında yeni doğmuş bir bebekle geri döndüğünü kesinlikle fark etti.

"Bu, Morrigan. Torununuz."

Yaşlı adam uzatınca Parker Anne çocuğu otomatik olarak aldı. Titreyen ellerle battaniyeyi açıp bebeğin yüzünü ortaya çıkardı.

Richard Parker karısının omzunun üstünden baktı ve aynı anda geri dönülmez bir şekilde âşık oldu.

"Tıpatıp Shannon'ın doğduğu zamanki haline benziyor," dedi ve gözlerini yakan beklenmedik yaşlara rağmen güldü. "Minik bir böcek gibi."

"Ah, tatlım, bunu nasıl söylersin?" Parker Anne'nin sesi duygu yüklüydü. "Böcek olamayacak kadar güzel."

Richard karısına baktı. Evleneli neredeyse otuz yıl olmuştu ve o zaman Shannon küçük bir kızdı. Patricia Parker'ın kendi çocuğu olmuyordu ama Shannon'ı sanki kendisi doğurmuş gibi

sevip büyütmüştü. Ve artık o elli beş, Richard elli yedi yaşındaydı. Bir bebek büyütmek için çok yaşlıydılar.

Ama gözleri yeniden onun Shannon'ına, Minik Böceğine tıpatıp benzeyen Morrigan'a çevrildi.

"Bu dünyada sizden başka kimsesi yok," dedi John Huzur Kartalı. "Rhiannon size inandığını ve doğru olanı yapacağınızı bildiğini söylememi istedi." Bir an sözcükleri seçer gibi duraksadıktan sonra ekledi. "İçimde bu çocukla ilgili bir his var. Onda büyük bir güç hissediyorum. Bu gücün iyiye mi yoksa kötüye mi dönüşeceği henüz meçhul. Annesine musallat olan karanlığın Morrigan'm peşine takılması çok mümkün. Çocuğu geri çevirirseniz korkarım karanlık onu avcuna alır."

"Geri çevirmek mi?" Richard karısının bebeğe daha sıkı sarıldığını hissetti. "Ah, hayır. Onu geri çeviremeyiz."

"Pat, ne yaptığından emin olmalısın. Artık genç değiliz."

Patricia kocasının gözlerine gülümseyerek baktı. "Morrigan bizi genç tutacak. Ve bize ihtiyacı var, tatlım. Ayrıca Shannon'dan bize kalan tek şey o olabilir."

Richard ne diyeceğini bilemeyerek başını salladı ve karısının alnını öptü.

"Kızım Mary kamyonette. Çocuk için gerekli olabilecek birkaç şey getirdi. Bebek bezi, mama, biberon. Sizi bu akşam idare eder."

"Teşekkürler." Pat Parker ışıltılı gülümsemesini şamana çevirdi. "Çok teşekkür ederiz."

"Neden siz ve Mary bebek eşyalarını içeri götürmüyorsunuz? John ve ben de buradaki işimizi hallederiz."

Pat başını tamam der gibi salladı ama gitmeden önce Rhiannon'un cesedine son bir kez daha baktı. "Shannon olmadığına inanmak çok zor."

"Shannon değil," dedi Richard son noktayı koyar gibi. "Shannon başka bir dünyada hayatta ve güvende."

Bebek huzursuzlanmaya başlayınca Pat'in dikkati cesetten çocuğa çevrildi. Onu sakinleştirmek için bir şeyler mırıldanarak kamyonetin etrafını dolaştı. Richard kadınların bebek eşyalarıyla dolu çantalarla birlikte gözden kaybolmasını bekledikten sonra yaşlı Kızılderili'ye döndü.

"Onu kasabaya götürmeyeceğim. Bu iş bizden başkasını ilgilendirmez."

John Huzur Kartalı başını ağır ağır salladı. "Modern dünyanın ona artık el süremeyecek olması iyi bir şey. O başka bir zamana, başka bir yere ait."

"Onu aşağıya, gölün kıyısına söğüt ağaçlarının altına gömmek isterim." Richard karanlık göle baktı. "O ağaçlar bana oldum olası hüzünlüymüş gibi gelir."

"Şimdi onun için ağlıyorlarmış gibi olacak."

Richard başını salladı. "Bana yardım eder misiniz?"

"Ederim." İhtiyaç duydukları aletleri almak için birlikte ahıra yöneldiler. "Morrigan'a annesi hakkında ne anlatacaksınız?" diye sordu Huzur Kartalı.

"Gerçeği," dedi Richard otomatik olarak ve ekledi. "Günün birinde. Keşke bunu nasıl yapacağını biliyor olsaydı.

John Huzur Kartalı ve kızı evden ayrıldığında neredeyse şafak sökmek üzereydi. Richard bitkin düşmüştü. Sağ elini sol eliyle usul usul ovarak fazla kullandığı zaman onu rahatsız eden kasılmayı gidermeye çalıştı. Bir an elindeki hasar, günün birinde gerçekten iyileşecek mi acaba diye düşündü ama sonra kendine buzlu gölde bir delikten çıkmaya çalışırken avcunu ortadan ikiye ayıralı sadece beş ay olduğunu hatırlattı. Buzdaki deliği Shannon'ın sevdiği herkesi öldürme tehdidini yerine getirmeye çalışan kötü Nuada açmıştı. Richard'ın teni bir karasineğin ısırıklarıyla taciz ettiği bir atın derisi gibi karıncalandı. O günü hatırlamaktan hiç hoşlanmıyordu.

Bebeğin ağlama sesi dikkatini loş yatak odasının diğer ucuna çekti. Sessiz kalkıp yatağın karısına ait tarafına geçti ve kıpırdanan bohçaya baktı. Çocuk Parker annenin çatıdan indirmeyi başardığı eski beşikte yatıyordu. Shannon'ın eski beşiği. Richard beşiği sakladığını unutmuştu. Tanrı aşkına, otuz küsür senedir çatıda duruyor olmalıydı. Hiç tereddüt etmeden Morrigan'ı kucakladı. Sırtını biraz beceriksizce sıvazladıktan sonra, Parker Anne'yi uyandırmamak için hızla odadan çıktı.

"Şişt," dedi bebeği yatıştırmak için. Büyük olasılıkla karnı acıkmıştı. Yeni doğanların sürekli yediklerini hatırlıyordu. Bir biberon mama ısıtırken, bebeğin ağırlığı ve kokusu daha başka anıların canlanmasına neden oldu. Yeni doğan kızını kollarında tutmanın ona dinî bir tecrübe gibi geldiğini unutmuştu. Üstelik dindar bir adam değildi. Organize dinlerin kibir ve ikiyüzlülüğüne ayıracak zamanı yoktu. Bütün hayatı boyunca insanların Tanrı'nın binalarla, abartıyla tercüme edilmiş, parçalanmış sözcüklerle sınırlı olduğuna nasıl kolayca inandıklarına şaşırmıştı. O tanrısını ya da tanrıçasını, içinden gülerek kendini düzeltti, uçsuz bucaksız çayırlarda, sıkı çalıştırılmış bir yarış atının sıcak kokusunda ve köpeklerinin sadakatinde bulmuştu. Bu yüzden bu küçük bebeği kollarında tutmanın dinî bir tecrübe olduğunu düşünürken kastettiği kilise ve diğer şeyler değildi. Kastettiği güzelliğin kusursuzluğuydu, en seçkin haliyle doğanın mucizesiydi. Dizlerinden çıkan çatırtıya, sırtının ve omuzlarının kaskatılığına iç geçirerek sallanan koltuğa oturdu ama biberonu emerken yumuşacık köpek yavrusu sesleri çıkaran bebeğe bakan gözleri yaşlı bir adamın gözleri değildi. Hayatın, doğumun ve sevginin yeniden doğuşunun sihrini sil baştan gören bir adamın gözleriydi.

"Bence bir arada çok iyi olacağız," dedi minik bebeğe. "Parker Anne ve ben artık genç değiliz ama aklı bir karış havadaki o yirmilikler gibi de değil. Ve bu babalık olayında biraz tecrübem var. Sanırım Shannon burada olsaydı sana onunla gayet iyi iş çıkardığımı söylerdi."

Shannon'ı düşünmek onu her zamanki gibi hüzünlendirmişti. Onu özlüyordu. Ama bu akşam kollarında bu uykucu yeni doğanın tatlı ağırlığıyla, kızının kaybının canını eskisi kadar yakmadığını hissetti. Ona olan özlemi hiç bitmeyecekti ama belki de acısı ona çok benzeyen bu çocukla biraz olsun yatışabilirdi.

Biberondakini bitirince bebeği omzuna kaldırdı ve küçük bir denizci gibi gaz çıkardığını duyunca kendi kendine güldü. "Tıpkı Shannon gibi," dedi. Sonra bebeği güçlü kolunun girintisine yerleştirip sallamaya başladı. Ve hafızasının derinliklerinde, küçük bir kızken Shannon'a tekrar tekrar okuduğu bir kitaptan satırlar canlandı. "Serseri Johnny taba renkli bir erkek kedidir. Ona neden bu adı verdiğimizi bilmek ister misin?" Bebek gözlerini kırpıştırıp gülümsedi. Richard'ın kızının bu dünyadan kaybolmasından bu yana ağır gelen kalbi, bir anda kanatlanmış gibi hafifledi. Hikâyeye devam etmek için gırtlağını temizlemek ve gözlerini kırpıştırma ihtiyacı duydu. "Çünkü Johnny her zaman sokaklarda..."

Partholon / Oklahoma

Rüyalar Ülkesi en sevdiğim yerdi. Evet, orayı Epona'nın Tapınağı'ndan (ki bayılırım), Toskana'dan (ki bir grup öğrencim bana göz kulak olmak için sonuçsuzca çabalarken gezi boyunca içmiştim), hatta İrlanda'dan (ki orada da öğrenciler eğitici pub turumuz sırasında beni hizada tutmak için çaba harcamış ve çok şükür başaramamışlardı) bile daha çok seviyordum. Her zaman rüyalarımı kontrol edebilmişimdir. Partholon'a gelip Epona'nın Seçilmişi olmadan da edebiliyordum. Oklahoma'da büyüyen bir çocuk olarak rüyalarımı kontrol edebilmenin normal bir şey olduğunu sanıyordum. Üçüncü sınıfta arkadaşlarımdan biri bir önceki gece berbat bir kâbus gördüğünü anlatana kadar hiçbir tuhaflık hissetmemiştim. Gülmüş ve "O zaman neden rüyana seni mutlu bir yere götürmesini söylemedin?" gibi bir şey söylemiştim. Bana keçileri kaçırmışım gibi bakmış ve insanların rüyalarını kontrol edemediğini söylemişti. Bense (hiç alışık olmadığım bir şekilde) eve dönüp babama sorana kadar çenemi tutmuştum. Babam insanların genelde rüyalarını kontrol edemediğini ve belki de benim bunu başarabildiğimi kendime saklamamın daha iyi olacağını söylemişti. Sonrasında ben de öyle yaptım. Yine de bu becerimin acayipliği Rüyalar Ülkesi keyfimi bozamadı.

Partholon'a gelince rüya acayipliğim sihre dönüştü. Epona, Seçilmişiyle genelde rüya aracılığıyla konuşuyordu. Aslında Tanrıça'nın Seçilmişi'nin astral projeksiyon, Partholon'lu rahibelerin deyişiyle Sihir Uykusu kabiliyeti olduğunu söylemek daha doğru olur. Başka bir deyişle, Seçilmiş'in uykudaki ruhu (yani benim) Epona'nın isteğiyle herhangi bir yere yansıtılabiliyordu. Ve bu gerçekten de kulağa geldiği kadar havalı ve rahatsız edici bir şey. Epona beni bedensiz ruhumun kocamın hayatını kurtardığı kanlı bir Fomorian savaşının ortasından Partholon'da şarkı söyleyen ve gülen kadınların eşlik ettiği ve benim yeni bir hayatın mucizesine şahit olduğum bir doğuma kadar pek çok yere götürdü.

Ancak hamileliğimin büyük kısmında, Epona Sihir Uykusu gezilerimi asgari düzeyde tuttu. Yani Nuada yok olduktan sonra. Rhiannon gömülmüş, bense Partholon'a (kesinlikle ait olduğum yere) dönmüştüm. Bu yüzden Hugh Jackman'ın ayaklarıma, Brandon Routh'un omuzlarıma masaj yaptığı (elbette her ikisi de süperkahraman kostümleri giymişti) ve o gece hangisinin özel ilgimi daha fazla hak ettiği konusunda tartıştığı (benim tercihim Brandon'dan yanaydı; sonuçta adı üstünde süperdir) rüyam, ruhumun, en sevdiğim kırmızı şarabın şişe mantarı gibi bir anda Epona'nın Tapmağı'nın tavanından dışarı fırlamasıyla kesintiye uğrayınca çok şaşırdım.

"Ah, tanrıçam." Gece havasından birkaç nefes aldım (evet biliyorum, gerçekten bir "vücudum" yoktu ama sözüme güvenin, hâlâ bir vücudum varmış gibi hissediyordum). "Ah... midem bulanıyor... başım dönüyor... sanki..." Bir anda neden bu kadar allak bullak hissettiğimi fark edip sırıttım. "Hamile değilim!"

Epona'nın melodik kahkahası etrafımda süzüldü. *Doğum yaptıktan sonra hamile hissetmeye devam edeceğini mi sanıyordun, Kıymetlim?*

"Şey, hayır. Ama şu şirin deri binici pantolonlarına girmem biraz daha zaman alacak. Sanırım bu yüzden doğumdan sonraki ilk gecede kendimi şişman ve şiş hissedeceğimi düşündüm."

Ruh, doğumun etkilerini bedenden daha hızlı atlatır. Tanrıçamın sesini duymak iyi gelmiş, iyice gevşemiştim ama havada amaçsızca süzülüşüm Epona'nın sonraki sözleriyle bir anda son buldu. *Ve ruhun çabuk iyileşmesi iyi bir şey. Bu gece zorlu bir yolculuk yapman gerekiyor. Hamileliğinin son safhalarında çıkmanın güvenli olmayacağı bir yolculuk.*

"Nedir? Yine Fomorian'lar değildir umarım." Korkumu kontrol altında tutmaya çalışıyordum ama yeni doğmuş kızım çaresiz ve derin uykudayken o yaratıkların düşüncesi bile...

Fomorian'lar değil.

Bir an rahat bir nefes aldım ama hemen sonra doğumun yorgunluğu derin bir uykuya dalmama neden olmadan önce yaşananları hatırladım. "Rhiannon."

Tanrıça *Rhiannon,* diye onayladı.

"Ama o öldü!" dedim bir çırpıda.

Evet, Kıymetlim. Rhiannon öldü.

"Bunca zamandır o ağacın içinde canlı olduğunu bilmiyordum." Düşüncesi hâlâ içimi bulandırıyordu. Oraya konmasında Clint kadar benim de payım vardı. Ve Clint'in payı canına mal olmuştu.

Rhiannon'u diri diri gömen kendi seçimleriydi. Sen ya da Clint değil. Her zaman olduğu gibi Epona yine aklımı okumuştu sanki. *Bilmelisin ki Kıymetlim, ölmeden önce, Rhiannon'un ruhundaki çatlak şifa buldu.*

"Sevindim," diye fısıldadım samimiyetle.

Şifa buldu ve ruhu karanlık tanrıdan kurtuldu ama Pryderi hâlâ Seçilmiş'imin kanını taşıyan birini kontrol etme peşinde.

"Myrna!" diye inledim. "Bebeğimin peşine mi düşecek?"

Düşebilir, Kıymetlim, tıpkı seni benden almaya çalıştığı gibi.

Homurdandım. "Hiç şansı yok."

Sen ve ClanFintan yanında olduğunuz sürece, Myrna'nın Pryderi'nin karanlık fısıltılarına kulak verme olasılığı çok az.

"Rhiannon yetiştirilirken yapılan hataları tekrarlamayacağımıza hiç şüphe yok," diye mırıldandım. Rhiannon şımartılmış, el üstünde tutulmuş ve en basit ifadesiyle hayır sözcüğünü duymamıştı. (Kendime not: Ukalalık etmeye kalkışırsa/kalkıştığında, Myrna'nın ağzının payını vermeyi unutma!) "Myrna 'hayır, hayatım yapamazsın,' cümlesinin anlamını öğrenecek."

Görüyorsun ya, Kıymetlim, işte bu yüzden, beni kaygılandıran Myrna değil.

"Ha?" dedim kısa ve öz.

Kendini hazırla, Kıymetlim. Ve unutma, ben yanında olacağım.

Tapınağın üstündeki berrak gökyüzü tuhaf ve tepetaklak bir hortum oluşmuş gibi fırıl fırıl dönmeye başladığında Epona'nın beni hangi cehenneme götürdüğü konusunda endişelenmeye henüz başlamıştım. Koyu renkli koni biçimindeki şekil, biçim değiştirip ateşten bir tüneli ortaya serince gözlerimi kırpıştırdım. Ve "Billy Jo Bob birinci dereceden kuzenine âşık," deme fırsatı bile bulamadan, ruhum o alev alev yanan cehennemden içeri çekildi. Fiziksel olarak bedenime bağlı olmadığımı bilmek bir şeyi değiştirmedi. Kalbim göğsümün içinde sıkılıyormuş gibi geliyordu. Nefes alamıyordum. Tam bir panik halinde çığlık atmak için ağzımı açtım ve ruhum tünel boyunca infilak etti. Yön duygumu tamamen kaybettim. Midem bulanıyordu. Bir ruhun fışkırtarak kusmaya nasıl bu kadar yaklaşabildiğini merak ederek (ve bu ilk değildi) serin havayı birkaç kez içime çektim. Ancak kısa süre içinde tanıdık havada asılı durma hissiyle yatıştım ve nerede olduğumu fark ettim. Mutluluk şokuyla sarsılan ruhum mide bulantısını tamamen atlattı. Oklahoma'daydım ve çocukluğumun geçtiği evin üstünde süzülüyordum. Ruh bedenim yavaş yavaş içimi acıtacak kadar tanıdık gelen çatıdan içeri süzüldü ve çok kısa süre sonra kendimi annem ile babamın oturma odasının ortasında, havada asılı buldum.

Odayı içime çekmek ister gibi hiç kıpırdamadan durdum. Hiçbir şey değişmemişti. Temiz ama dağınıktı. Ne demek istediğimi

anlarsınız. Annem ve babamın, o soğuk ve kalpsiz gösteriş yerleri yerine insanların gerçekten yaşadığı, sevdiği ve güldüğü bir evleri vardı. (Demek istediğim, haydi ama Epona'nın Tapınağı'ndaki gösterişli odam bile zaman zaman dağılıyor!) Sehpaların üstünde kitaplar saçılıydı. (Annem ve babam sürekli okur. Ve en çok paranormal romanları severler. Evet, babam bile onları okur. İnanın. Bu da erkeklerin *Sports Illustrated* ve *Maxim*'in insanaltı düzeyinin ötesinde ilerleme gösterebileceklerinin kanıtıdır.) Sadece bir abajur açıktı ve o da iyice kısıldığı için babamın lambanın yanındaki sandalyede oturduğunu fark etmem biraz zamanımı aldı. Babam derin uykudaydı.

Gülümsedim ve kendi kendime ağlamayacaksın dedim. Babamı görmek bile içimin ısınmasına, güvende olduğumu ve sevildiğimi hissetmeme yetmişti. Tanrım, onu ne kadar özlemiştim. Bana Epona'nın ruh bedenimi görünür kıldığını haber veren bir ürperti hissettim ve derhal kendime baktım. Neyse ki bu kez çıplak değildim. Sonra yine kocaman bir sırıtışla tekrar babama baktım ama tam, "*Sürpriz, baba, ben geldim,*" diye bağırmaya hazırlanırken, babamın kucağındaki kitap kıpırdandı ve bir tekme attı. Ve minik bir mırıltı çıkardı.

"Tanrıça aşkına, bu bir kitap değil!"

Sesimi duyunca babamın vücudu yerinden sıçradı. Uykulu gözlerini kırpıştırarak ve besbelli rüya gördüğünü sanarak etrafına baktı. Sonra bebeği kolunun girintisinden omzuna geçirdi ve bezli poposunu sıvazladı.

"Baba, bu bebek nereden çıktı?"

Babam bir kez daha irkildi. Sesimin geldiği yöne doğru kafasını kaldırdı ve gözleri büyüdü. "Shannon? Sen misin, yaşlı Bugsy?"

"Benim, baba." Babam başka bir şey söylememe fırsat bırakmadan, "Sen iyi misin?" diye sordu. "Bugün kötü bir şey oldu mu?"

"Ben iyiyim, baba. Aslında harikayım. Bugün bir kızım oldu. Adı Myrna ve müthiş güzel. Büyükbaba oldun!"

"Bugsy, kızım, bu harika bir haber!" Yaşaran gözlerini kurulamak için bebeği omzundan diğer koluna aktardı. Bebeğe baktım ve gördüğüm şeyin aşinalığının verdiği şokla sıcak demire dokunmuş gibi irkildim.

"Kimin çocuğu?"

Cevabını daha o söylemeden biliyordum.

"Rhiannon'un."

"Nasıl olur, baba? O öldü."

Babam ağır ağır başını salladı. "Evet, evet. Bugün kızını dünyaya getirirken öldü."

"Kızını mı?" Bebeğin kız olması gerektiğini bilmeme rağmen içim bulandı. Epona'nın Seçilmişi ilk doğumunda her zaman bir kız bebekle ödüllendirilirdi.

"Rhiannon ona Morrigan adını verdi," dedi babam.

"Rhiannon burada mı öldü? Anlamıyorum. O ağaçtan nasıl çıkabildi?"

Babam iç geçirdi. "Ben olanları sadece ikinci ağızdan biliyorum. Rhiannon buraya geldiğinde ölmüştü. Yaşlı bir şaman onu bulmuş ve bebeği dünyaya getirmesine yardım etmiş. Bana Rhiannon'un o ağaçtan kurtulmak için karanlık bir tanrıyla anlaştığını söyledi. O tanrının Başrahibesi olacakmış, o ve Morrigan tanrının hizmetine adanacaklarmış ama Morrigan'ın doğumu Rhiannon'u değiştirmiş. Aslında sanırım *iyileştirmiş* daha doğru bir ifade olur. Rhiannon karanlık tanrıyı reddetmiş ama ölüme çok yakın olduğu için tanrı onu bırakmıyormuş. Bu yüzden Rhiannon Epona'ya seslenmiş ve Tanrıça onu yanıtlamış."

"Epona, Rhiannon'u affetti demek!"

"Evet," dedi babam.

Yanlış olduğunu, bencilce, hatta biraz nefretle hareket ettiğimi biliyordum ama Rhiannon'un Epona'yla barıştığını bilmek saçma bir kıskançlığa kapılmama neden olmuştu.

Şimdi ve sonsuza dek, benim Seçilmişim sensin. Rhiannon'a olan sevgim sana olan sevgimi azaltmıyor, Kıymetlim.

Epona'nın sesi suçluluk duygusuyla irkilmeme neden oldu.

Şimdi dikkatini ver, Kıymetlim. Baban Pryderi'nin niyeti konusunda uyarılmalı.

Ve bir anda Epona'nın beni dünyalarımızı ayıran o ateşli tünelden neden geçirdiğini anladım. Sadece babama Mryna'yı haber vermem ya da Rhiannon'a olanları anlamam için değildi.

"Baba, Rhiannon'un bebeği sizinle mi kalacak?"

"Evet... evet..." Sözlerine devam etmeden önce çocuğa bakıp yanağını okşadı. "Bu Rhiannon'un son isteğiydi. Ama dahası da var, Shannon. Bu bebek sana o kadar benziyor ki... Onu yabancıların eline terk edemem." Gözleri anlamam için yalvarıyordu. Ve işin tuhaf yanı, anlıyordum.

"Myrna'ya çok benziyor. Gerçekten çok tuhaf. Ama bence mantıklı da. Rhiannon ve ben ikiz olabilirdik. Ve Clint ve ClanFintan birbirlerinin yansıması." Ani bir iç çekişle durdum. Bu, Clint'in kızıydı. Oklahoma'da kalmayı seçip Partholon'daki hayatıma dönmeseydim Clint bugün sağ olacaktı. O ve ben birlikte olacaktık. Bir sonraki çocuğum ondan olacaktı. Bu düşüncelere tutundum... Kendimi ağlamamak ve... pişman olmamak için zor tutuyordum.

Babam sadece anlık bir şaşkınlık yaşadı. "Clint'in kızı ha? Bunu duyduğuma sevindim. O genç adamı sevmiştim."

"Ben de öyle," dedim alçak sesle. "Şaman, ağacın yakınında Clint'in cesedini bulduğundan bahsetti mi?"

Babam gözlerime baktı. "Hayır. Ve eminim, cesedi orada olsaydı yaşlı adam mutlaka bahsederdi." Duraksadı. "Demek Clint öldü."

Soru sormamasına rağmen başımla onayladım. "Partholon'a dönmemi onun canını feda etmesi sağladı."

"Evet... evet... Cesur bir adamdı. Morrigan'a babasının ne kadar iyi bir adam olduğunu mutlaka anlatacağım."

Bu sözleri aklıma bir şey getirdi. "Baba, buradayım çünkü Epona seni uyarmamı istiyor. Rhiannon'u ağaçtan kurtaran şu karanlık tanrı var ya?" Babam başını salladı. "Adı Pryderi. Gerçekten kötü biri. Ona bir isim verdikleri zamanlarda Üç Yüzlü Tanrı diyorlar. Partholon'daki çoğu insan adını bile anmıyor. Uzun zaman önce Epona'nın refakatçisiydi ama gücünü istediği için ona ihanet etti. Epona onu kovdu ama Pryderi geri dönmek istiyor." Sonrasında söylediklerim Tanrıça'nın zihnime fısıldadığı sözlerdi. "Pryderi'nin gücü ona tapınanlardan besleniyor." Epona'nın bana verdiği bilgiyi sindirmek için duraksadım. "Vampir gibi. Kelimenin tam anlamıyla ona tapınanların iyiliğini kendine çekiyor. Ruhlarının küllerinden besleniyor. Ve kötü niyetini ona tapınanlardan gizleyebilmek için aracı olarak bir Başrahibe'ye ihtiyacı var." Derin, titrek bir nefes aldım. "Partholon'da tutunabilmek için Epona'nın Seçilmişi'nin kızını kullanmak istiyor. Bu da Oklahoma'da bile olsa Morrigan'ın güvende olmayacağı anlamına geliyor çünkü bazen insanların Oklahoma'dan Partholon'a yolculuk edebildiklerini hepimiz biliyoruz."

Babamın hiç mi hiç şaşırmaması beni şoka uğrattı. Başını ağır ağır salladı ve "Evet, temelde şamanın bana söyledikleri de bunlardı. Rhiannon'un Epona'dan af dilemesi bu yüzdendi. Kızma göz kulak olmak ve Karanlık Taraf'a çekilmesine engel olup ruhunun özgür kalması için."

Durumun ciddiyetine rağmen babamın kelime seçimi gülümsememe neden oldu. "Karanlık Taraf mı, baba? Darth Vader gibi mi?"

"Mantıklı bir karşılaştırma gibi görünüyor."

Bir kahkaha patlattım. "Sanırım haklısın."

"Yani Güç'ün Morrigan'ın yanında olup olmadığından emin olmam gerekecek," dedi kıkırdayarak.

"Cidden, baba, Pryderi Morrigan'ın peşine düşecek. Onu büyütmeniz seni ve Parker Anne'yi tehlikeye atabilir."

"Bunu biliyoruz, Shannon. Bu dans pistine ilk çıkışım değil." Sonra bana gülümsedi. "Karanlık tanrılar olsun ya da olmasın, ebeveynlik bayağı zor iştir. Sen de göreceksin."

Kaşlarımı çattım. "Ben korkunç ikinci yaştan ya da asi bir ergenden değil, sinsi sinsi ortalıkta dolaşan kötü bir tanrıdan bahsediyorum."

Babam otomatik olarak, "Ergenin yanında asi kelimesi gereksiz kalıyor," deyince gülümsememek için kendimi zor tuttum. Babam bir zilyon yıldır öğretmenlik ve koçluk yapıyordu. Ergenler konusunda kesinlikle hemfikirdik.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun," dedim.

"Biliyorum." Duraksadı ve iç geçirdi. "Benden ne yapmamı istiyorsun, Bugsy? Onu yetiştirmesi için devlete mi vereyim? Sanırım bunu yapmak Pryderi'nin ekmeğine yağ sürmek olur." Ben cevap veremeden başını salladı. "Hayır. Hayır. Bunu yapmam. Parker Anne ve ben bir karar verdik. Onu büyütecek ve elimizden geleni yapacağız." Gülümseyince gözleri çok iyi tanıdığım bir sevgiyle parladı. "Daha önce başardık. Sen Karanlık Taraf'a geçmedin. Yine başarırız, Bugsy kızım." Gırtlağını temizledi ve sakin bir sesle ekledi. "Bu küçük kız, sahip olabileceğim sana ve torunuma en yakın tek şey. Bu dünyada benden geriye bir şey bırakmamın tek yolu. Bundan vazgeçmemi gerçekten istiyor olamazsın, değil mi?"

Biriken yaşları temizlemek için gözlerimi kırpıştırdım. "Hayır, baba. Senden bundan vazgeçmeni isteyemem. Ben sadece çok ama çok dikkatli olmanı istiyorum."

"Olacağım. Sana söz veriyorum. Ayrıca..." Sırıttı. "Rhiannon'un hayaletinin de yakınlarda olması gerek. Morrigan'a ebeveynlik etmenin öcüsel tarafları konusunda yardımcı olacağını tahmin ediyorum."

Kendimin havada asılı duran ürkütücü bir versiyonunu görmekten neredeyse korkarak etrafa baktım. "Baba, bu çok acayip."

Bir kahkaha patlattı. "Bedenin başka bir dünyadayken ruhunun oturma odamda süzülmesinden daha acayip olamaz."

Omuz silktim. "Haklısın."

Ona, onu kutsadığımı söyle, Kıymetlim. Daha fazla kalmamalısın. Ruhunun bedeninden bu kadar uzun süre ayrılması sağlıklı değil.

"Baba," dedim aceleyle. "Epona artık gitmem gerektiğini söylüyor. Ama sana seni kutsadığını iletmemi istedi."

Babam başını saygıyla eğdi. "Epona'ya teşekkür ettiğimi ve Morrigan'ın etrafında ağaçlarla bolca zaman geçirerek büyümesini sağlayacağımı ve ona tanrıçasının adını öğreteceğimi söyle."

Epona'nın onaylayacağını sezerek "Ve atlarla," diye ekledim. "Atlara yakın olmasını sağla."

"Evet, evet. Senin gibi," dedi. "Kendine ait bir kısrağının olmasını sağlayacağım."

"Gri bir kısrak harika olur. Epona'nın Seçilmişi'nin kısrağı her zaman gümüş grisidir."

"Evet, bunu yapabilirim."

Ruhumun titreşmeye başladığını hissettim ve birazdan kaybolacağımı anladım. "Seni seviyorum, baba! Bunu sakın unutma. Ve seni özlüyorum! Partholon'da senden bir parçanın yaşadığını her zaman hatırla."

"Ben de seni seviyorum, Bugsy kızım. Beni yine görmeye gelmeye çalış."

"Çalışacağım, baba. Parker Anne'ye onu sevdiğimi söyle."

"Söylerim. Ah! Mutlu yıllar, Shannon!"

"Teşekkürler, baba ve dikkatli olmayı sakın unutma," diye seslendim. Evden yukarı doğru süzülürken oturma odası ve babam görüş alanımdan yavaş yavaş silindi ve daha kendimi toplayamadan tekrar ateş tüneline çekildim.

"Ah, kahretsin!" Fazla hızlı doğruldum ve vücudumdaki hassaslık yüzünden yüzümü buruşturdum.

"Rhea? Ne oldu?" ClanFintan telaşla yatağımıza yaklaştı. Kutsal Koru'dan dönmüştü. Nemli toprak ve ter kokuyordu.

Titrek bir elle yüzüme düşen saçları itti. "Sihir Uykusu. Bu akşam özellikle kaygı vericiydi. Epona beni Oklahoma'ya gönderdi."

Koyu renk gözleri kaygıyla kısıldı. "Neden orası?"

Onu bir soruyla cevapladım. "Rhinnanon'ın cesedini bulamadınız, değil mi?"

"Hayır." Yüzü anlayışla parladı. "Eski dünyanda öldü."

Başımı evet der gibi salladım. "Ama önce doğum yaptı. Bugün. Annem ve babamın büyütmeye karar verdikleri bir kız bebeği dünyaya getirdi."

ClanFintan en az benim Morrigan'ı babamın kolları arasında gördüğüm zamanki halim kadar şaşkın görünüyordu. Sonra bakışlarım onunkileri takip etti ve ikimiz de yatağımızın yanındaki beşiğinde huzur içinde uyuyan küçük kızımıza baktık.

"Rhiannon'un kızı tıpkı Myrna'ya benziyor," dedim.

ClanFintan'ın şaşkınlıkla irkildiğini gördüm. Sonra bana baktı; gözleri kaygıyla gölgelenmişti. "Epona neden ruhunu babana gönderdi?"

"Onu uyarmamı istedi. Pryderi, Rhiannon'u ağaçtan azat etmiş. Rhiannon'un onu yardakçısı gibi bir şey olması gerekiyormuş ama kızının doğumu onu değiştirmiş... iyileştirmiş." Sesim titredi ve devam edebilmek için gırtlağımı temizlemek zorunda kaldım. "Rhiannon ölmeden önce Epona tarafından affedilmiş ve karanlık tanrıyla bağı kopmuş ama öyle görünüyor ki Pryderi hâlâ Epona'nın Seçilmişi'nin ya da bir Seçilmiş'in kızının peşinde."

"O karanlık yaratık başka yerde aransa iyi olur. O kötü fısıltılarıyla kızımıza dokunamaz."

"İşte Epona babamı bunun için uyarmamı istedi. Pryderi bana ulaşamaz. Myrna'ya ya da bizim sahip olacağımız hiçbir çocuğa el süremez. Bu nedenle bir sonraki mantıklı seçimi..."

ClanFintan benim yerime, "Rhiannon'un kızı olur," diye tamamladı.

"Aynen öyle," dedim.

"Baban çocuğun ruhu için karanlık bir tanrıyla savaşmaya hazır mı?"

Hüzünle gülümsedim. "Babam sevdiği birini Karanlık Taraf'a verme niyetinde değil." Elbette ClanFintan *Yıldız Savaşları* filmlerini (eskileri bile) seyretmemişti ama ne demek istediğimi çok iyi anlamıştı.

"Ama onu durdurabilir mi? MacCallan karanlığın Rhiannon'u baştan çıkarmasına engel olamadı."

Üşüdüğümü hissettim ve ürperdim. "Bilmiyorum. Sanırım elimizden bekleyip görmekten fazlası gelmiyor."

"Ve Epona'nın yardımı için dua etmek," dedi.

"Ve Epona'nın yardımı için dua etmek," diye tekrarladım. Sonra içimden ekledim: *Lütfen, Epona, senin dünyan olmasa bile, lütfen babama, Parker Anne'ye ve küçük Morrigan'a bir şekilde yardım et.*

Sonra kızım kıpırdanmaya başladı ve dikkatim Oklahoma ve karanlıktan Partholon'a ve yeni başlangıçların ışığına çevrildi.

İKİNCİ KISIM

Oklahoma

Morrigan aklı ermeye başladığı andan itibaren farklı olduğunu biliyordu. Farklılığının tek nedeni, büyükanne ve büyükbabası tarafından büyütülmesi değildi. Anne ve babası hayatta tutunamayıp büyükanne ve büyükbabası tarafından büyütülen başka çocuklar da tanıyordu. Kendisi dışında hem annesi hem babası ölmüş kimseyi tanımasa da nedeni anne ve babasının ölmesi de değildi. Ve nedeni büyükanne ve büyükbabasının ona din konusunda acayip şeyler öğretmesi de değildi. Oklahoma İncil Kuşağı'ydı ama Broken Arrow'da bile okulda farklı şeylere inanan çocuklar vardı. Pekâlâ, çok fazla değildiler. Ama yine de vardı.

Morrigan başka insanların duymadığı şeyleri duyduğu ve başka insanların hissetmediği şeyleri hissettiği için farklıydı.

İç geçirdi ve dolabındaki günlükleri boşaltıp düzgün bir şekilde depolama kutularına yerleştirmeyi sürdürdü.

"İşte bu. Bütün acayipliğim. Kitlelerin keyif alması için günlüğe dönüştürüldü." Bir kalabalığın minnettar övgülerini kabul eder gibi el sallayarak eğildi.

"Hayır, hayır. Bu kadar alkış fazla. Gerçekten."

"Morgie! Hayatım! Orada yardıma ihtiyacın var mı?"

"Büyükanne, hayır! Böyle iyiyim."

"Bir bardak tatlı çay ister misin?"

Morrigan tekrar iç geçirdi ama gülümsedi ve gülümsemesinin sesine yansımasına özen gösterdi. "Hayır, büyükanne. Endişelenme. Burada işim birazdan biter."

"Tamam. şey, arkadaşların birazdan gelirler. Eğer yardıma ihtiyacın varsa..."

"Parker Anne, kızı rahat bırak. İyiyim diyorsa iyidir."

Morrigan büyükbabasının aksi sesine ve büyükannenin uysal cevabına kıkırdadı. Büyükbaba yalnız kalmak istediğim zamanları hep anlıyor gibiydi. Büyükannesini sevmediğinden ya da takdir etmediğinden değildi. Ama büyükanne biraz... şey... tepesinden hiç ayrılmıyordu. Ve üniversiteye gitmek için eşyalarını toplayan bir kızın birinin tepesinde dikilmesine hiç ihtiyacı yoktu. En azından sürekli.

Bir günlük daha aldı ve huzursuz bir tavırla sayfaları çevirdi. Yine de evden ayrılmayı düşünmek zordu. Elbette Oklahoma Eyalet Üniversitesi çok uzak değildi. Sadece bir buçuk saatlik mesafedeydi. Ama burası gibi değildi. Ev değildi. Üstelik Morrigan yeni insanlarla tanışmak zorunda kalacaktı. Yeni arkadaşlar edinmek. Kaşları çatıldı. Bu konuda çok iyi değildi. Yeni insanlar onu anlayamıyordu. Morrigan çekingen ve sessiz olmaya eğilimliydi. İnsanlar bunu yanlış anlıyor ve onu kasıntı buluyorlardı. Bu yüzden Morrigan kendini her zaman kişiliğinin aksine davranmaya zorluyormuş gibi hissediyordu. Tek yapmak istediği, kendini ortama katılacak kadar güvende hissedene dek arka planda kalıp olanları izlemekken gülümseyip merhaba demek zorunda kalıyordu. Drama dersini bu yüzden almıştı. Hatta birkaç okul oyununda sahneye çıkmıştı. Ortaokuldayken büyükbabasıyla birlikte Drama'ya Giriş dersini almasma karar vermişlerdi. Böylece günlük hayatında "rol yapmayı" öğrenebilecekti.

Pekâlâ, bu, kulağa yanlış, hatta aldatıcı geliyordu. Ama öyle değildi. Morrigan'ın uyum sağlamak için bir yol bulması gerekiyordu. Ve bunu sadece kendisi için yapmıyordu. Arkadaşlarının

olması büyükannesi ve büyükbabası için çok önemliydi. Ve normal davranması. Normal olmasa bile onlar onu anlıyorlardı. Ama başka kimse gerçekten anlamıyordu.

Bu yüzden rol yapmayı öğrenmişti. Dansa başlamış ve lisedeki dört yılı boyunca Tigette Dans Ekibi'yle dans etmişti. Ve oğlanlarla (daha çok futbolcu ve güreşçilerle çünkü büyükbabasının onayladığı çocuklar onlardı) çıkmıştı. Normal bir görüntü sergilemişti.

Ama içinde, gerçekten önemli olan yerde, gerçek olmaya çok uzaktı.

Depolama kutusuna bir günlük daha attı. Günlük kendiliğinden açılınca Morrigan'ın gözüne çocuksu el yazısı takıldı. Günlüğü attığı yerden aldı ve açık sayfadan okumaya başladı.

2 Nisan (9. yaş günüme daha 28 gün var!)
Sevgili Günlük,
Sanırım büyükbabamlar doğum günümde bana gerçekten ama gerçekten bir at alacaklar! Hem sadece sürekli istediğim için değil; onlara artık bir ata tek başıma bakabileceğimi gösterdiğim için. Rüzgâr öyle söylüyor. Bana atımın geldiğini ve kısrağımı her zaman sevip el üstünde tutmam gerektiğini söylüyor. Rüzgâr hep haklı çıkıyor.

Sanırım rüzgârın benimle konuştuğunu büyükbabama da söylemeliyim ama...

Çok uzun zaman önce yazdığı bu sayfaların devamını hatırlaması için okuması gerekmiyordu.

Eski halini çok iyi hatırlıyordu. Ağaçları ve toprağı ve dokuzuncu doğum günü hediyesi güzel, alacalı gri kısrağı her şeyden çok seven o küçük kızı. Kötü şeyler için sürekli karanlıklara bakmayan ama hayal gücündeki bütün seslerin iyi ve özel arkadaşları olduğuna ve yeryüzünde ruhları hissedebildiği için ucubenin teki olmadığına inanan kızı.

Bugün değil, bunu bugün düşünmeyecekti. Başını salladı. Bugün evden ayrılmak için toplanırken ve farklı üniversitelere dağılmadan önce arkadaşlarıyla son bir geziye çıkmak üzereyken olmazdı. İyi ile kötü arasındaki mücadele yatakhanedeki odasına yerleşene dek beklemek zorundaydı. Morrigan bir Buffy değildi. Homurdandı. Her ne kadar Rohan'ın Saklımiğferi olmak için her şeyini vermeye razı olsa da Eowyn bile değildi.

İyi ile kötü arasında gerçekten bir mücadele var mıydı? Yoksa bu yaşlanmaya yüz tutan eksantrik büyükanne ve büyükbabasının uydurduğu bir şey olabilir miydi?

Bu son kısmın kendi düşünceleri mi yoksa rüzgârın fısıltısı mı olduğunu bilmediği gerçeğini hızla bir kenara iterek, "Hayır," dedi kararlılıkla. Kafasını dağıtmak için günlüğün sayfalarını çevirip 30 Nisan'a geldi ve çocuksu heyecanını okurken kendine gevşeyip gülümseme izni verdi.

Sevgili Günlük Sevgili Günlük Sevgili Günlük!
BANA BİR AT ALDILAR! BİLİYORDUM! Dünyanın en güzel, en müthiş, en inanılmaz şeyi! Sadece iki yaşında. Büyükbabam birlikte büyümeye zamanımız olacağını söyledi. (Büyükbabam çok komik.) Neredeyse gümüş rengi sayılabilecek kadar açık gri. Sanırım ona, Güvercin adını vereceğim çünkü çok güzel ve sevimli. HEM DE BENİM!

Büyükannem ve büyükbabamın üstüne yok! Yaşlı olmaları bile önemli değil.

Bu akşam Güvercin'i fırçalarken büyükbabam bana Epona adında bir at tanrıçasından bahsetti. Ayrıca toprağın, ağaçların, kayaların ve diğer her şeyin de tanrıçasıymış. Yeni atım için gerçekten çok sevindiysem, Epona'ya da teşekkür etmem gerektiğini söyledi çünkü büyük olasılıkla ilk kez kendine ait bir atı olanları dikkatle izlermiş. Bu bana harika bir fikir gibi geldi; bu yüzden hava kararınca ön bahçedeki büyük ağaca (yatak odamın penceresin he-

men yanındaki ağaca) gittim ve Epona'ya TEŞEKKÜR ettim. Çünkü o ağaç çok büyük ve eğer Epona ağaçların tanrıçasıysa o ağacı çok seviyor olmalı, diye düşündüm. Sonra çimenlikteki sandalyelerden birini ağacın yanına çektim, üstüne çıktım ve en sevdiğim parlak taşı (geçen yaz bahçedeki otları temizlerken bulduğum taş) boyumun yettiğince yükseğe koydum. Epona'ya taşın onun olduğunu söyledim.

Ve biliyor musun, ne oldu? Yemin ederim, ağacın dalları arasında birinin güldüğünü duydum! Bir kızdı sanki!

"Ve ertesi gün, parlak taş gitmişti," diye fısıldadı Morrigan. Ve Epona'yla ilişkisi o zaman başlamıştı. O büyüdükçe büyükannesi ve büyükbabası Tanrıça'dan daha sık bahsetmeye başlamışlardı. Ve Morrigan onu daha sık düşünür olmuştu.

Morrigan rüzgârdaki kadın sesinin Tanrıça'nın sesine ne zaman dönüştüğünü bilmiyordu. Sadece taş kaybolduktan bir süre sonra, zihninde sesi düşünmeye başlamıştı. Müziğe ve bir Tanrıça'nın fısıltısına benzeyen sesi.

Ta ki sonunda büyükbabaya rüzgârın ona fısıldadığını itiraf ettiği güne kadar. Büyükbabasının yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktı. Morrigan'la birlikte Güvercin'in yaptığı bir şeye gülerken bir anda yüzü solmuş ve ciddileşmişti. Sonra Morrigan'ı karşısına oturtup o konuşmayı yapmıştı.

Yani bu Konuşma denen şey; seks, âdet döngüsü ve o tür şeylerle ilgili utanç verici bir söylev miydi? Ne yazık ki hayır. İyi ve kötü ve her ikisinin de hayatına nasıl dokunabileceği hakkında bir konuşmaydı.

Morrigan elindeki günlüğü kaldırdı ve istediğini bulana kadar diğerlerini tek tek elden geçirdi. Konuşma sonrasında yazdıklarını bulmak için çok sayfa çevirmesi gerekmedi.

13 Eylül

Sevgili Günlük,

Galiba 13'üncü günün şanssızlığı konusu doğruymuş. Bugün büyükbabama rüzgârdaki seslerden bahsettim ve ciddi anlamda tırstı. Ve söyledikleriyle benim de ödümü kopardı.

Morrigan gözlerini kapadı. Konuşmanın çocuksu versiyonunu okumasına gerek yoktu. Tamamını çok iyi ve sözlerinin etkisini yumuşatacak çocukluk masumiyeti tamponu olmadan hatırlıyordu. Üçü mutfak masasında oturuyorlardı.

"Morrigan, beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum," demişti büyükbaba. Morrigan onun acayip ciddi olduğunu ona Morgie ya da Morgie kızım demek yerine tam adıyla hitap etmesinden anlamıştı. Ses tonunun midesini ağrıttığını hatırlıyordu.

"Rüzgârı duyabildiğim için deli olduğumu düşünüyorsun," demişti bir çırpıda.

"Hayır, hayatım!" Büyükanne elini sıvazlamıştı. "Büyükbaba, ona inandığımızı ve deli olduğunu düşünmediğimizi söyle."

"Hayır, hayır," diye mırıldanmıştı büyükbaba. "Sen deli değilsin. Rüzgârda sesler duyabildiğine inanıyoruz." İç geçirmiş ve gözlüklerinin altından gözlerini ovuşturmuştu. "Küçük bir kızken içinde kalpler olan kaya ve ağaç resimleri çizdiğin zamanki gibi. Bize o konuda ne dediğini hatırlıyor musun?"

Elbette hatırlıyordu. "Hepsinin canlı olduğunu bildiğim için kalpler çizdiğimi söylemiştim."

"Doğru," demişti büyükbaba. "Rüzgârın seninle konuşması ağaçların ve kayaların ruhu olduğunu bilmene benziyor."

"Rüzgâr da dünyadaki ruhlardan biri mi?" Morrigan ağaçlara ve kayalara benziyorsa sesin iyi bir şey olması gerektiğini düşünerek neşelenmişti. Belki de seslerden biri, hani şu gerçekten hoş olan kız sesi Epona'ydı!

"O kadar basit değil, hayatım," demişti büyükanne.

"Kayalar ve ağaçlar iyidir. Ama duyduğun o ses..."

Morrigan, "Sesler," diyerek araya girmişti. "Hep aynı ses değil ama bana hep rüzgâr gibi geliyor."

Büyükbaba sözlerine devam etmeden önce büyükanneye uzun bir bakış attı. "Dünyada iyi ve kötü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, tarih dersinde II. Dünya Savaşı'nı işliyoruz. Hitler kötüymüş."

"Bu doğru."

"Ve pek çok çocuk şeytana inanıyor. O da kötü."

"Evet. Ama bazen kötüyü ayırt etmek, Hitler ya da şeytan kadar kolay olmaz. Tıpkı bütün iyilerin ilk bakışta iyi görünmediği gibi."

Morrigan yüzünü buruşturmuş ve "Tadı berbat olan ama sağlığım için iyi olan Brüksel lahanası gibi mi?" diye sormuştu.

Büyükbabası kıkırdamıştı. "Aynen öyle."

Morrigan büyükbabasının ona anlatmaya çalıştığı şeyi bir anda fark ettiğini hatırladı. "Yani rüzgârdaki seslerin kötü olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Hepsi değil, hayatım," demişti büyükanne.

Büyükbaba derin bir nefes almıştı. Morrigan onun yorgun göründüğünü düşündüğünü hatırlıyordu. Sonra büyükbabası, "Annen de sesler duyardı," demişti. "Fısıltılar. Bazıları iyiydi. Hatta Epona'nın sesini bile duyabiliyordu."

Morrigan annesinin bir tanrıçayı gerçekten duyduğunu öğrenince suratına bir tokat inmiş gibi kalakalmıştı. Ve eğer annesi Epona'yı duyabildiyse belki de kendisi de duyabilirdi! Büyükbabanın sonrasından söyledikleri bir kova dolusu buzlu su etkisi yaratmıştı.

"Ama annen aynı zamanda kötü bir ses de duyabiliyordu. Onu da dinledi ve o ses, bir süre sonra anneni değiştirdi. Ve

annen büyük bir hata yaparak kötünün onu ele geçirmesine izin verdiğini ancak sen doğunca fark etti."

"Ama annemin iyi biri olduğunu söylemiştiniz." Morrigan ağlamaklı olmuştu.

"Öyleydi. Onda iyilik çoktu. Ama o iyilik bir süre kötünün fısıltıları tarafından bastırıldı."

"Benim duyduğum sesler gibi mi?"

"Morrigan." Büyükbaba öne eğilmiş ve sertleşmiş elini onunkinin üstüne yerleştirmişti. "Duyduğun seslerden birinin annen olabileceğini düşünüyorum. Annen sana göz kulak olmak isterdi. Ve bence seslerden bir diğeri Epona'nın olabilir. Tanrıça, annene çok yakındı. Ancak annene fısıldayan kötünün seni de etki altına almaya çalışabileceğini de düşünüyorum."

"Bunu seni korkutmak için anlatmıyoruz, hayatım," demişti büyükannesi.

"Hayır, hayır. Aslında bunu sana biraz daha büyüyene kadar anlatmayacaktım. Ama sen sesleri duymaya başlamışsın bile ve dikkatli olman gerektiğini bilmen çok önemli," demişti büyükbabası.

"Ve akıllı davranman." Büyükannesi ona gülümsemişti. "Sen akıllı bir kızsın. Ve büyükbabanın dediği gibi, korkma, sadece dikkatli ol."

"Ama yanlış sesi dinleyip dinlemediğimi nereden bileceğim?" Morrigan, büyükanne ve büyükbabasının ellerini tutmasına ve onu korkması için bir neden olmadığına ikna etme çabalarına rağmen kafasının ne kadar karıştığını ve nasıl korktuğunu çok iyi hatırlıyordu.

"Yanlış gelirse dinleme," demişti büyükbaba kararlılıkla. "Bencil ya da acımasızsa veya yalansa dinleme."

"Ve her zaman ışığa bak, hayatım. Ağaçlar, taşlar ve toprakta hissettiğin ruhlar kötü değil," diye eklemişti büyükanne.

"Ve biz sana yardım etmek için burada olacağız," demişti büyükbaba elini tekrar sıvazlarken.

"Her zaman, hayatım. Her zaman yanında olacağız."

Morrigan büyükannenin onu nasıl kucakladığını ve ondan tatlıyı dilimlemesine yardım etmesini isteyerek dikkatini dağıtmayı başardığını sandığını hatırlayıp gülümsedi. Oysa dikkati dağılmamıştı; en azından uzun süreli olarak. O gecenin ilerleyen saatlerinde, doğu çayırının ucuna, kocaman söğüt ağacına ve altında duran mezar taşına gitmişti. İkisi üstünde sadece aşağıdaki metnin yazılı olduğu tek bir taşı paylaşıyordu.

SHANNON VE CLINT
SEVGİLİ KIZIMIZ VE
DÜNYAYA ONU SEVMEK İÇİN GELEN ADAM

Morrigan, küçük bir kızken mezar taşının acayipliğini fark etmemişti. Çoğu mezar taşının üstünde ad ve soyadları, ölüm ve doğum tarihleri kazılıydı. Günün birinde bunu büyükbabasına sormuştu ve aldığı tek cevap taşın önemli olan her şeyi söylediği olmuştu.

O gün salkım söğüdün mezarı çevreleyen dallarının arasından geçmiş ve taşın üstündeki ölü yaprakları eliyle silkelemişti. Sonra parmağını annesinin adının üstünde dolaştırmıştı.

"Keşke burada olsaydın," diye fısıldamıştı. "Ya da en azından rüzgârın seslerinden birinin senin olup olmadığından emin olsaydım." Morrigan, annesinin kızıyla rüzgâr aracılığıyla gerçekten konuştuğunu söylediğini duymak için kulak kesilmişti. Ama söğüdün sarkan yapraklarının hışırtısından başka hiçbir şey duymamıştı.

Ancak gitmek için mezara arkasını dönünce bir şey olmuştu. Morrigan güneşin bir bulutun arkasına girdiğini, rüzgârın soğuk ve keskin bir şekilde etrafında ıslık çaldığını hatırlıyordu. Ve o rüzgârda bir anda *Kalbinin arzularına kulak verirsen, beni tanıyacaksın...* cümlesini duymuştu.

Morrigan gözlerini kırpıştırarak şimdiki zamana döndü. Eski günlüğü kararlı bir tavırla kapatıp kutunun içine itti. O günü hatırlamak istemiyordu. Büyükanne ve büyükbabasının sözleri yıllardır peşini bırakmıyordu. Bugün olanları tekrar yaşamaya ihtiyacı yoktu. Bir günlük daha aldı.

"Mutlu bir şey... Hafif bir şey. İhtiyacım olan bu," diye mırıldandı ve parlak pembe renkli, deri kaplı günlüğü gördü ve hoşnut bir çığlıkla diğerlerinin arasından çekti. "İşte bu günlük. Evet, işte buldum!" On üç yaşındayken tuttuğu günlüğü okurken gülümsüyordu.

4 Kasım

Sevgili Günlük,

Aman Tanrım! Bugün harika bir şey oldu! Pekâlâ, dışarısı buz gibiydi ama Güvercin'in egzersize ihtiyacı olduğu için o büyük arazide dörtnala koşabilsin diye onu Oak Grove Yolu'na götürdüm. Arazinin ortasında şu aptal yaban hindileri bir anda havalanıp Güvercin'in ve benim ödümüzü patlattılar. Güvercin öne atıldı ve toynağı bir şeye çarpmış olmalı ki tökezledi ve BEN ÜSTÜNDEN DÜŞTÜM. İnanabiliyor musun? Ben asla düşmem. Her neyse, canım çok acımadı ama acısaydı bile Güvercin'in bacağı için o kadar kaygılanmıştım ki kendim için kaygılanacak durumda değildim. Topallıyor gibiydi ve bacağını kırdığını sandım. Bu yüzden kıpırdamadan durmasını sağladım ve bacağını boydan boya yokladım. Çok korkmuştum, titreyerek ağlıyordum ve birden ELLERİMİN IŞIK SAÇTIĞINI FARK ETTİM. Tamam. Gerçekten. Sanki ellerimden minik bir mum ya da onun gibi bir ışık çıkıyordu. Anlatmak için büyükannem ve büyükbabamın eve dönmelerini dört gözle bekliyorum.

Ah, bu arada, Güvercin'in bacağı gayet iyi.

Morrigan on üç yaşındaki halini gülümseyerek hatırladı, şimdileri emeklilik hayatını büyükbabanın en yeşil çayırında geçiren o tatlı gri kısrakla geçen çocukluğunu anımsadı. Bu at şimdi Morrigan'ın üniversite yılları sırasında hayatını yoncaların arasında mutluluğun ve tembelliğin tadını çıkarıyordu. Kendi kendine gülerek elini kaldırdı. Avcunu yukarı çevirdi ve bütün dikkatini vererek baktı. Ona sonsuz kadar uzun gelen bir sürenin sonunda avcunun etrafında minik bir ışık dans etti ama Morrigan gördüğünden emin olamadan kaybolmuştu. Morrigan iç geçirerek avuç içlerini birbirine sürttü. Sağ avcu biraz ısınıp karıncalandı. Ama başka bir şey olmadı. Yine yapabiliyordu ama sadece birazcık. Büyükannesi ve büyükbabasının tuhaf yeteneğiyle ilgili bir açıklaması yoktu. Onun gibi ebeveynlerinin de bu becerinin nereden çıktığı ya da ne anlama geldiği konusunda bir fikirleri yoktu.

Ancak rüzgâr fikirsiz değildi. Seneler içinde *aleve karşı bir yatkınlığı* olduğunun ve *ışık getirebileceğinin* yanı sıra başka şifreli sözler de fısıldamışlardı. Morrigan seslerin ona ne anlatmaya çalıştığını anlamamıştı ama anlamasına yardım etmelerini rica etmekten çekiniyordu. Ya kötülükten ona yardım etmesini istiyorsa? Fazla kafa karıştırıcıydı.

"Morgie, tatlım. Saat geç oldu."

Morrigan, büyükannesinin dokunuşuyla ucu açık bir kabloya dokunmuş gibi sıçradı. "Ah, kahretsin, büyükanne. Böyle sessiz gelme. Beni o kadar korkuttun ki az kalsın altıma edecektim!"

"Sözlerine dikkat et, tatlım," dedi büyükannesi sert bir sesle ama azarını yumuşatmak için gülümsedi. "Üstelik sessizce gelmedim. Üç kez seslendim. Belli ki aklın başka yerde."

Morrigan günlüklerinin ortasında otururken kendini aptal gibi hissetti. Geçmişi kurcalamamalı ve OEÜ'deyken gizlemesi gerekecek tuhaf bir beceriyle uğraşmamalıydı. Yapması gereken geleceğe odaklanmaktı. "Özür dilerim, büyükanne," dedi çabucak

kalan son günlükleri de depolama kutularına tıkarken. "Sanırım dalmışım."

"Pekâlâ, daldığın yerden çıksan iyi olur. Kahvaltın soğuyor ve çocuklar daha sen anlamadan burada olurlar. Su Mermeri Mağaraları üç saatlik yol. Gitmeden önce sıkı bir kahvaltıya ihtiyacın var." Son cümleyi mutfağa dönerken omzunun üstünden söyledi.

Morrigan büyükannesinin isteğini yerine getirmek için peşinden giderken, koridordan odasına kadar yayılan mis gibi jambon, kahve ve yaban mersinli kek kokularıyla baştan çıktığını hissetti. Büyükanne, büyük olasılıkla o ve arkadaşları için doyurucu bir öğle yemeği de paketlemişti. Elinden alev çıkarmanın her zaman verdiği o tuhaf histen silkinerek ayakkabılarını ve bir kazak kaptı. Ardından mutfağın tanıdık sıcağına yöneldi.

Etrafını saran havada süzüldüğünü hissettiği kahkaha yankısını duymazdan geldi.

"Parker Anne mutfakta fena kıç tekmeliyor," dedi Gena biftekli sandviçle tıka basa dolu ağzıyla.

"Evet ama senin kıç dediğini duysa, *sözlerine dikkat et, hayatım,* derdi." Morrigan'ın başarılı büyükanne taklidi kızları güldürdü.

"Büyükannenin yanında asla kıç demem. Onu kızdırmak istemem. Bize yemek yapmaktan vazgeçebilir," dedi Gena.

"Aynen öyle," diye onayladı Jaime.

"Parker Anne kızmayacak kadar tatlı. Ayrıca akıllıca bir davranış da olmaz," dedi Lori. "Annemin kurabiyelerini yemek zorunda kalabiliriz. O zaman enfes ev yapımı sandviçler ve çikolata parçacıklı kurabiyelerle vedalaşıp peynirli makarnaya merhaba demek zorunda kalabiliriz."

"Annemin yemek pişirme anlayışı pizza ısmarlamak. İyice havaya girerse yanına peynir çubuğu ve *ranch* sosu da sipariş ediyor," dedi Gena.

"Al annemden de o kadar," dedi Jaime.

"Biliyorsunuz, ikiniz de yemek pişirmeyi öğrenebilirsiniz. Demek istediğim, artık on sekiz yaşındasınız ve birkaç gün içinde üniversiteye gitmek için evden ayrılacaksınız. Orada ne yiyeceksiniz?" dedi Morrigan.

"Tabii ki yemekhane yemeği," dedi Jaime.

"Başkasının pişirdiği her şeyi yerim. Mesela Bayan Taco Bell. Yemeklerine bayılıyorum," dedi Lori.

"Yemek mi?" Gena Fransız manikürlü tırnağını çenesine vurdu ve düşünceli bir tavırla "Önümüzdeki dört yıl boyunca bira ve futbolcu yemeyi planlıyorum," dedi.

Üçü birden kıkırdamaya başladı. Morrigan arkadaşlarına topluca göz çevirdi. Evet, onları seviyordu. Ortaokuldan beri arkadaştılar ama çocukken bile kendini onlardan daha büyük ve olgun bulurdu. Kendini daha büyük hissetmesi (ve öyle davranması) eskiden şirin gelirdi, üstelik kızların onlara göz kulak olacak birine kesinlikle ihtiyacı vardı. Ancak bu canını gittikçe daha fazla sıkıyordu. Hiç büyümeyecekler miydi?

"Tamam, her neyse. Yine de evden uzaktayken karnımı doyurmak için Bayan Taco Bell'e ya da Bayan Pizza Hut'a bel bağlamak zorunda olmadığıma seviniyorum."

Gena, Morrigan'ın olgunlukla ilgili görüşünü doğrular gibi dil çıkardı. "Hey, biri bana neden Gap'te sezon sonu indirimini yağmalamak yerine burada olduğumuzu hatırlatabilir mi?" dedi Gena.

"Buradayız çünkü Morgie tuhaf şeyler yapmayı seviyor ve büyük olasılıkla bu, Noel tatiline kadar onunla son tuhaf bir şey yapışımız olacak," dedi Lori.

"Yapmaktan hoşlandığım şeylerin tuhaf olduğunu sanmıyorum."

"Kanıt Bir: Keystone Barajı yakınındaki on kilometrelik orman yolunu yürümenin eğlenceli olacağını düşündün." Lori bir beysbol hakemi gibi tek parmağını havaya kaldırdı. "Yanlış hatırlamıyorsam ki hatırlamadığım eminim, eğlenceli değildi. Hava sıcaktı, ter içinde kaldık ve ben bacağımda vajinama ulaşmak için tırmanan bir eklem bacaklı buldum."

"Eklem bacaklıların vajinalarla işi olmaz," dedi Morrigan gülmemek için kendini zor tutarak.

"Hayır, hayır, sakın fikrimi değiştirmeye çalışma. *House*'un o bölümünü seyrettim. Eklem bacaklı, kızın vajinasında saklanıyordu." Lori sarsılarak ürperdi. "Acayip tiksindiriciydi."

"Gerçekten iğrenç," dedi Gena.

Morrigan sohbete biraz sağduyu katmak için şansını boşuna zorladı. "Ve tamamen kurgu."

"Kanıt İki." Lori'nin ikinci parmağı havaya kalktı. "Kamp."

"Ah, haydi ama. O ta dokuzuncu sınıftaydı."

"Aradan geçen zaman dehşetini azaltmadı," dedi Lori bilmiş bir tavırla.

"Ve o kadar kötü değildi. İyi vakit geçirdik diye hatırlıyorum."

"Evet, çünkü sen izcilik oynamaya, kamp yapmaya bayılıyorsun ve... doğayı seviyorsun." Lori doğa kelimesini ölümcül bir hastalık gibi telaffuz etmişti. "Biz diğerleri sivrisinekleri hatırlıyoruz."

"Sinek kuşu boyunda sivrisinekler," dedi Gena.

"Ve pireler," diye devam etti Lori.

"Açma o konuyu. Kaşınmaya başlayacağım," dedi Jaime.

"Ve yılanlar," diye tamamladı Lori abartılı bir ifadeyle.

"Sadece bir yılan vardı," dedi Morrigan.

"Sanki fark ediyormuş gibi," diye mırıldandı Gena.

"Ama gerçekten çok güzeldi," dedi Morrigan. Onlara, arkadaşlarıyla yaptığı ve başarısızlıkla sonuçlanan kamp yapma girişiminin ardından büyükbabasıyla birlikte tekrar Keystone kamp alanına gittiğini asla itiraf etmeyecekti. Kamp yapmaya bayılıyordu.

"Güzel mi?" dedi Lori. "Hayır. Pis ve sıcaktı ve böcek kaynıyordu. Broken Arrow'daki yeni Starbucks güzel. Ketih'in bana hediye ettiği bileklik güzel." Narin altın zincirin ışıldaması için bileğini çevirdi. "Pis, karanlık, soğuk ve yarasalı bir mağarada sürünmekle meşgul olacağımız için bugün giymeme izin vermediğin dolgu topuklu, harika Kenneth Cole'larım güzel. Kamp yapmak güzel değil. Farkı anladın mı?"

"Bir dakika, mağarada yarasa mı var?" Gena saçlarıyla oynamayı bırakıp sırtını dikleştirdi. "Kimse bana yarasalardan bahsetmedi."

"Alo! Mağaradan bahsediyoruz. Elbette yarasalar var," dedi Jamie.

Morrigan iç geçirdi. "Mevsim yaz. Yarasaları görmeyeceksiniz. Onlar mağaranın daha karanlık ve serin kısımlarında saklanır. Ve her neyse, bir tane görseniz bile sizi rahatsız etmez."

"Ve son olarak, Morgie tuhaf şeyler yapmayı sever konusunun son kanıtına geliyoruz." Lori abartılı bir tavırla üçüncü parmağı kaldırdı. "Gece dışarıda çıplak dans etmek."

Jamie inledi.

"Bundan bahsetmek zorunda mıyız?" Gena utançtan kıpkırmızı kesilen yüzünü eliyle yelpazeledi.

"İtiraf edin. Ayakkabı giyseydik ve o iğrenç Josh Riddle bizi izliyor olmasaydı, o kadar kötü olmazdı," dedi Morrigan.

"O tiksinç çocuğun küçük boncuk gözleri hâlâ kâbuslarıma giriyor," dedi Gena.

"Benim kâbuslarıma giren anatomisinin o 'küçük' parçası değil," dedi Lori.

Gena öğürür gibi sesler çıkardı.

"Dışarı neden çıkmıştık sahi? Hatırlamıyorum," dedi Jamie. "Sanırım hafızamda bloke etmişim."

"Esbat'ı kutluyorduk." Rahat bir tavırla yaptığı açıklama boş bakışlarla karşılanınca, "Dolunay kutlaması," diye ekledi Morrigan. "Büyükannem bana bazı paganların dolunayı, altında gökyüzüne bürünmüş ya da çıplak bir halde dans ederek onurlandırdıklarıyla ilgili bir hikâye anlatmıştı. Kulağa eğlenceli geldiğini düşünmüştük."

"Hayır, sen kulağa eğlenceli geldiğini düşünmüştün. Biz sadece ayak uydurduk," diye düzeltti Lori.

"Biliyor musunuz, Parker Anne'nin acayip dinler hakkında bu kadar çok şey bilmesi çok tuhaf. Demek istediğim, çok tatlı ve tam bir büyükanne gibi tamamen normal görünüyor. Ve sonra bir gece yola sapınca onu avlunun tam ortasına yaktığı bir ateşin etrafına şarap ve bal dökerken buluyorsun ve sana gülümseyerek, 'Imbolc'taki tanrıçaya adağımı gerçekleştiriyorum, tatlım. Sen keyfine bak. Mutfakta kurabiye var' tadında bir şey söylüyor," dedi Gena.

"Bana tuhaf gelmiyor." Morrigan'ın gözleri kısılmaya başlamıştı.

"Parker Anne'nin harika olduğunu düşünmediğimden değil. Bence gerçekten öyle," dedi Gena aceleyle.

"Ama Oklahoma için normal kelimesine çok duyduğunu söyleyemezsin," dedi Lori.

Morrigan omuz silkti. "Normal denen şeyin neden bu kadar harika olduğunu hiçbir zaman anlamadım."

"Morrigan haklı," dedi Jamie. "Bütün hayatım boyunca Broken Arrow'un süper sıkıcı İlk Methodist Kilisesi'ne gittim ve orada hiçbir zaman ağaçla Paskalya dilekleri olayında eğlendiğim kadar eğlenmedim."

Kızların hepsi hatırlayıp gülümsedi. "Ona Eostre Dilekler Ağacı deniyor," dedi Morrigan.

"Parker Anne'nin ağacın etrafına ektiği çiçekleri hatırlıyor musunuz?" diye sordu Gena.

Morrigan başını evet der gibi salladı. "Nergisler, çiğdemler ve sümbüller. Bir önceki kış soğanları ekmesine yardım etmiştim."

"Sonra bütün güzellikleriyle çiçek açarlarken, Parker Anne bize ipek kurdeleler ve kristaller vermişti.

Lori, "Ve parlak folyodan yaptığı o harika küçük yıldızlar." diyerek Gena'nın sözünü kesti. Sonra bize boş kır çiçeği not kartları vermiş –elbette geri dönüşümlü kâğıtlardı– ve dileklerimizi yazmamızı söylemişti. Dileklerimizi yazınca kartları ve süslemeleri ağacın dallarına asmıştık."

"Evet ve Parker Anne bize bunun dualarımızın Paskalya'da duyulmasının farklı bir yolu olduğunu anlatmıştı. Sabahın köründe uyanıp sıkıcı kilise ayini boyunca sert bir sırada oturmaktan çok daha eğlenceli olduğu kesin," dedi Jamie.

"Gerçekten harikaydı," dedi Lori.

"Evet, harika," diye tekrarladı Gena.

"Belki de tuhaflıkları o kadar da yadırgamıyorsunuzdur, ha?" Morrigan bunu şakalaşır gibi söylemeye özen göstermişti ama bir yanının oyunculuk becerisi ne kadar iyi olursa olsun, arkadaşlarının günün birinde onlar gibi olmadığını fark etmelerini beklediğini biliyordu. İşte o zaman arkalarını dönüp gidecek ve onu rüzgârdaki sesler ve cevaplanmamış sorularla baş başa bırakacaklardı.

Gena, "Morgie, bebeğim, tuhaflığını seviyoruz!" diye haykırarak ona sarıldı.

"Aynen öyle. Senin tuhaf karakterin olmasa Çekirdek Dörtlü olmazdık," dedi Jamie.

"Zaten bu yüzden buradayız ve alışveriş yapıyor olmamız gerekirken yarasalı bir mağaraya gitmek için peşine takıldık," dedi Lori.

"Tamam, yarasalardan bu kadar bahsettiğimiz yeter," dedi Gena. Morrigan'a zilyon yıl önce çiftçilerin kovboyları akşam yemeğine çağırmak için kullandıkları şeyi hatırlatan bir çan sesi duyuldu.

Hışırtılı bir hoparlörden bir erkek sesi yükseldi. "Mağaraya saat üç turu iki dakika içinde başlıyor."

Kızlar yemekten arda kalanları Parker Anne'nin hazırladığı piknik sepetine toplamak, plastik tabak gibi şeyleri yakındaki bir çöp kutusuna atmak için harekete geçtiler. Morrigan sepeti alıp eski *station-vagon* Ford Escort'u, Yaşlı Kırmızı'nın bagajına götürdü. Son anda aklına büyükbabasının ilk yardım çantası, işaret fişeği ve battaniyelerle birlikte eski arabasının arka ta-

rafında bulundurmasında ısrar ettiği el fenerini almak geldi. Feneri çantasına tıktı ve ana mağaranın girişine çıkan eski taş basamakların aşağısındaki hediyelik eşya mağazası ve piknik alanının etrafında oluşmaya başlayan sıraya yetişmek için koştu.

Morrigan heyecandan yerinde duramıyordu. Bu kez sadece ormanda kamp yapmaya ya da ormanlık tepelerde yürüyüşe gitmiyordu. Bu sefer gerçekten toprağın içine girecekti. Toprağın çekimini, etrafındaki havanın sıcaklığındaki değişim kadar net hissedebiliyordu.

Gel... Sözcük kulaklarında yankılandı.

"Morgie! Gel, bu taraftayız!"

Morrigan basamakların altında tek başına durduğunu ve gözlerini mağaranın girişindeki şaşırtıcı derecede sıradan görünüşlü açıklığa diktiğini o zaman fark etti. Gözlerini kırpıştırdı ve Gena'nın Lori, Jaime ve katıldıkları küçük grubun geri kalanıyla birlikte durduğu mağara girişinin iç tarafından ona el salladığını gördü. Morrigan silkelendi ve hızla arkadaşlarının yanına gitti.

Gel...

Sözcük onu tıpkı mağaranın serin karanlığı gibi âdeta sarmalamıştı. Oklahoma'da ağustos her zaman sıcaktı ve insanı bezdirirdi, buna rağmen Morrigan daha ilk anda daha kolay nefes almaya başladı. Otuz dereceyi aşan ısı farkına kolayca uyum sağlamıştı. Arkadaşlarının yanına ulaşırken derin bir nefes daha aldı ve mağaranın tarihiyle ilgili bir şeyler anlatmaya başlayan rehberi yarım kulakla dinlemeye koyuldu.

İnanılmaz kokuyordu! Toprak... dolgun, tatlı ve taşlı. Koku büyün duyularını kapladı ve Morrigan'ın aynı anda hem heyecanlanmasına hem de gevşemesine neden oldu.

Burası ait olduğun yer.

Sözcükler zihninde süzülürken, Morrigan ilk kez onları iyi düşünce/kötü düşünce diye ikiye ayırdığı, sonra üzerlerinde düşünüp çabalayarak dikkate alıp almamaya karar verdiği o hayalî

elekten geçirmedi. Bu kez sözcüklerdeki gerçek, didiklemeye ihtiyaç duymayacağı kadar güçlüydü.

Burası ait olduğun yer.

Kendini tutamayarak grubun içinde ilerledi ve mağaranın derinliklerine rehberden sonra giren ilk kişi olabileceği bir yere geçti. Her şeyi ilk o koklayacak, o görecek ve her şeye ilk o dokunacaktı. Morrigan'ın ruhu heyecandan titriyordu sanki. Ona yetişmek için uğraşan arkadaşlarının seslerini duymazdan geldi.

"Pekâlâ, hepimiz hazırsak şimdi grup halinde ilerleyelim," diyordu rehber. "Lütfen ışıkların bir zamanlama sistemine bağlı olduğunu unutmayın. Bu yüzden bana ve birbirinize yakın durmaya özen gösterin."

Ne kadar can sıkıcıydı! Morrigan sürüye bağlı kalmak istiyordu sanki! Bu müthiş yeri tek başına keşfetmek için can atıyordu. Canı sıkılan Morrigan mağaranın derinliklerinden güçlükle ayırdığı gözlerini pis bir bakış atmak için baş belası rehbere çevirdi. Fakat aynı anda kalbinin yerinden oynadığını hissetti.

Rehber insanın ağzını bir karış açık bırakacak kadar yakışıklıydı. Ve aklından geçenleri okur gibi Morrigan'ın gözlerinin içine bakıyordu.

"Hazır mıyız?" Rehber ışık saçan mavi gözleriyle gözlerinin içine bakarak doğrudan onunla konuşuyordu. Morrigan başını evet der gibi salladı. "Mükemmel," dedi rehber. "Ah, bu arada kendimi tanıtmayı unuttum. Adım Kyle ve bugün rehberiniz ben olacağım." Sadece Morrigan'la konuşuyor gibi görünmesine rağmen, gruptan birkaç kişi gülerek, "Merhaba, Kyle," diye seslendi. Kyle onlara arkasını dönüp anahtarla metal bir kutuyu açıp bir dizi şalteri kaldırınca mağara beyaz bir ışıkla aydınlandı.

İçini kaplayan ani hoşnutsuzluk Morrigan'a seksi rehberi unutturdu. Işıklandırma yanlıştı. Fazla sert, fazla beyaz, faza kişiliksizdi. Toprağın içi yumuşacık bir ışıkla aydınlatılmalıydı. Işık veren taşlar ya da tatlı tatlı dalgalanan alevlerle.

"Tanrı aşkına, Morgie, aval aval bakmayı bırak ve yürü." Lori yanından geçerken onu kolundan yakalayıp çekti.

Morrigan, Lori'nin elinden kurtuldu ve tekrar grubun en önündeki yerini alana dek ilerledi. Rehber mağaranın girişine yakın bir yerde durdu. Kocaman bir odaya gelmişlerdi. Demir korkuluklu yürüyüş yolunun iki tarafı kocaman ve yassı kayalarla kaplıydı. Daha rehber konuşmaya başlamadan Morrigan anlamıştı. "Burası mağaranın en derin kısmı."

"Kesinlikle haklısın!" Kyle ona gülümsedi. Hazırlıksız yakalanan Morrigan ona gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. O ana dek zihnine fısıldanan düşünceyi yüksek sesle dile getirdiğinin

farkında bile değildi. Sonra Bay Muhteşem Rehber'in, gülümsemesi onu nakavt etmiş gibi kızardığını görünce daha da şaşırdı. Kyle telaşla grubun geri kalanına döndü. "Genç hanımefendinin de söylediği gibi, şu anda mağaranın en derin kısmındayız. Yerden tavana, yükseklik yüz elli metreyi buluyor. Bu da bizi yüzeyden yirmi beş metre kadar aşağıda olmamız anlamına gelir."

Genç hanımefendi mi? diye düşündü Morrigan. *Benden çok büyük görünmüyor.*

Yanında duran Lori kollarıyla kendini sardı ve "Yerin yirmi beş metre altında olduğumuzu düşünmek, kelimelerle ifade edilmeyecek kadar ürkütücü," diye fısıldadı. "Tanrım, derin mezar diye buna denir."

Morrigan gözleriyle bu sihirli yeri tararken otomatik olarak; "Hayır, hiç de öyle değil," diye yanıtladı. "Ürkütücü değil. Güzel ve fazlasıyla güvenli."

Güvenli mi? Bunu neden söylemişti?

Lori dikkatini Seksi Rehber Kyle'a çevirdi. "Hey, Kyle. Arkadaşım fazlasıyla güvende olduğumuzu söylüyor. Sen ne dersin?"

"Şey, yüzde yüz güvenli değil." Gruptaki Morrigan dışında herkes bu cevap karşısında huzursuzca kıpırdanınca Kyle hemen ekledi. "Ah, bugün benimle güvendesiniz. Ama işin aslı şu ki, girişin etrafına saçılı olan o büyük alçı taşı levhaları ve şuradakiler..." Geçidin yan tarafında kalan dev taş kütlelerini işaret etti. "... hepsi mağaranın tavanından düştü. En son bu aralık ayında kaya bölünmesi yaşadık. Neyse ki mağara Noel sebebiyle kapalıydı."

"Bugün üstümüze kaya düşmeyeceğini nereden biliyorsunuz?" diye sordu Lori.

"Tavanı günlük olarak kontrol eden monitörlerimiz var. Gevşeyen bir yer varsa, mağaranın o bölgesini kapatıyoruz. Aralıktan beri yerinden oynayan taş olmadı."

Gruptaki koca göbekli, orta yaşlı erkeklerden biri homurdandı. "Kaç yaşındasın sen, on sekiz falan mı? Daha ileri gitmeden önce, patronunla falan bir kontrol yapmamız gerekmez mi?"

Morrigan, Kyle'ın kızarıp bozaracağını sandı ama rehber bakışlarını yaşlı adama sabitleyince etkilendi. "Efendim, patron ya da buradaki ekibin en kıdemlisi benim. Altı yıldır bu parkta çalışıyorum. Halihazırda jeoloji yüksek lisansımın saha çalışmasını tamamlamak üzereyim. Endişelenmeyin, olabildiğince güvendesiniz."

"Ah, tamam o zaman." Şişko adam utanmış gibiydi ve grubun yakışıklı jeologu Bay Şişko'ya tercih eden bayanları şöyle bir kabardılar.

Morrigan size söylemiştim demek istedi ama Kyle onu yüzde yüz onaylamamıştı.

Toprakla ilgili bir yeteneği olanlar için her zaman güvenlidir... kayalar seninle konuşuyor, ne zaman ve nerede düşeceklerini haber veriyorlarsa...

Morrigan her zamankinin aksine zihninin rüzgârları arasından süzülen sese kulak verdi. Burada yeryüzünün ana rahmindeki ses, bir anneninki gibi zararsız, hatta şefkatliydi. Ve Morrigan oraya aitmiş gibi çok iyi hissediyordu. Belki de toprağın ta kendisi onu karanlık tanrının fısıltılarından izole ediyordu. Belki de burada sadece annesinin sesini duyduğundan emin olabilirdi.

"Bu köşeyi dönünce bizim Karargâh olarak adlandırmayı tercih ettiğimiz bölümü göreceğiz." Sıra yeniden ilerlemeye başlamış ve Kyle yeni bir aşındırıcı yapay ışık dizisini yakmıştı. "Her ne kadar eskiden burada bulunulduğuna dair herhangi bir kanıt bulmuş olmasak da insanların bu mağarayı barınak olarak kullanmış, burada kamp yapmış olması akla yatkın görünüyor. Girişe kolayca ulaşılacak kadar yakın. Zemin düz. Duvarların raf olarak kullanılabilecek şekilde biçimlendiğini görebilirsiniz. Ve odanın diğer tarafından içeri taze su getiren bir kaynak akıyor."

"Peh. Burada kamp yapmak mı? Fazla soğuk." Lori ürperdi. "Kamp yapmak gibi iğrenç bir şeyi daha da iğrenç hale getirir."

"Aslında mağaranın içindeki ısı, on beş dereceye neredeyse sabitlenmiş durumda. Her iki yönde en çok beş derece oynuyor; o da ancak yazın ve kışın ortasında," diye açıkladı Kyle.

"Benim için yine de soğuk ve ürkütücü," diye mırıldandı Lori.

Lori'nin yakınması Morrigan'ın diğer herkesin ceketlerini ya da kazaklarını giydiklerini fark etmesine neden oldu. Kyle bile cebinde Su Mermeri Mağarası Eyalet Parkı arması olan hâkî renkli bir ceket giymişti. Morrigan'ın kazağı hâlâ elindeydi. Hiç üşümemişti. Her zaman olduğu gibi tuhaf bir şekilde aykırı hisseden Morrigan gerek duymadığı kazağı hızla omuzlarının etrafına bağladı.

"Pekâlâ, şu kaya cidden güzel," dedi Gena. "Neredeyse bana burada yarasaların yaşadığını unutturacak."

Morrigan, Gena'nın işaret parmağını takip edince pembemsi bir spot lambasının aydınlattığı, büyük, yuvarlağımsı taşı gördü. Taş zevksiz ışıkta parlıyordu. Morrigan taşın Dollywood'a yakışacak bir şeye benzediğini düşündü.

"Bu mağaranın ayrı duran ve tamamen selenitten yapılma tek taşı."

Morrigan kendini, "Pembe olmaması gerekirdi," derken buldu ve dudaklarını birbirine bastırdı. Büyük olasılıkla rehberin asabını bozuyordu.

Kyle ona en ufak bir rahatsızlık hissi taşımayan şaşkın bir ifadeyle baktı. "Haklısın. Selenit pembe değildir. Bu sadece bizim yaratıcı ışıklandırmamız sayesinde olur. Daha çok yaklaşır ya da arka tarafından bakarsan selenitin cam gibi şeffaf kristal olduğunu görürsün. Hatta son derece şeffaf ve kesimi kolay olduğu için göçmenler ince tabakalarını evlerinde cam olarak kullanmışlar."

Morrigan kayanın ışıklandırılmamış tarafına bakmak için sınırları net bir şekilde çizilmiş yürüyüş yolundan izin bekleme-

den ayrıldı. Cama benzeyen taşın berrak parlaklığını kolayca görebiliyordu. Dokundu. Yumuşak ve serindi. Avcunu açıp taşın yüzeyine yerleştirdi. "Gerçekten çok güzelsin. O aptal pembe ışığa ihtiyacın yok," diye fısıldadı.

Taşın yüzeyi bir hayvanın derisi gibi titredi.

Hoş geldin, Işık Getiren.

Sözcükler Morrigan'ın kendini bildi bileli duyduğu tanıdık sesler gibi etrafındaki rüzgârda değildi. Bir şekilde avcundan geçmiş, tenine ulaşıp vücuduna akmışlardı. Morrigan irkilerek hızla geri çekilince ıslak zeminde ayağı kaydı ve poposunun üstüne düşmemek için kollarını çevirerek dengesini sağlamak zorunda kaldı.

Güçlü bir el onu yakalayıp düşmesine engel oldu. "Dikkatli ol, burada yer kaygandır. Hele yürüyüş yolunun dışındaysan."

Kyle onu tekrar yürüyüş yoluna çekip utangaç bir gülümsemeyle baktıktan sonra gruba onu takip etmelerini işaret edip uzaklaşırken, tamamen alt üst olan Morrigan, başını eğmekle ve

Kyle'a geç kalmış bir teşekkür mırıldanmakla yetindi.

"Tamam, şu Kyle denen uzun boylu, sarışın ve enfes şey. Sıkıntıya düşen küçük hanımı oynayarak dikkatini çekmekte harika iş çıkardın," diye fısıldadı Gena.

Morrigan'ın bedeni Gena'yı takip etti ama şaşkınlıktan beyni uğulduyordu. Neler oluyordu? Taşın hareket ettiğini gerçekten hissetmiş olamazdı. Ses çocukluğundan beri duyduklarından farklı olamazdı. Yoksa sonunda bütün bu tuhaflığın onu alt etmesine izin vermiş ve kafayı yüzde yüz sıyırmış mıydı? Belki de OEÜ yerine Laureate akıl hastalıkları hastanesine gitmeye hazırlanmalıydı.

Morrigan grubun ön tarafına yetiştiğinde Kyle onları mağaranın tekrar genişlediği bir yerde durdurmuştu. Konuşmak için herkesin heyecanla ona bakmasını bekledi.

Kubbe...

Sözcük Morrigan'ın zihnine Kyle fenerini yukarı tutmadan hemen önce süzüldü.

"Bu, mağaradaki sayısız kubbeden birincisi. Kayanın üstünde kalan oyuk ve desenlere bakarak kubbelerin girdaplar tarafından yaratıldığını anlamanın kolay olduğunu göreceksiniz. Bir zamanlar bu mağara suyla doluydu. Su yıllar içinde mağaraya benzersiz biçimini verdi. Elbette bugün bir zamanların çağlayan nehrinden geriye turun devamında göreceğiniz sığ, cam gibi bir göl ve yolumuza paralel akan bu minik akarsu kaldı."

Morrigan kubbenin selenit kakmalı su mermerine dev boyutta bir dondurma kepçesinin daldırılmasıyla biçimlendirilmiş gibi göründüğünü düşündü. Güzel ve gizemliydi ama nedense tanıdık geliyordu. Bu nasıl olabilirdi? Sanki orada olduğunu Kyle dikkatlerini o yöne çekmeden önce de biliyordu. Ama daha önce bu mağaraya ya da herhangi bir mağaraya hiç gelmemişti. Morrigan tavana bakarak yürüyüş yolunun pürüzsüz duvarın selenit kristalleriyle kaplı olduğu kenarına kadar geldi. Elini ışıldayan yüzeyde dolaştırmak istiyordu. Aslında bir şey onu buna zorluyordu. Ama aynı anda hem korku hem de heyecan hissederek duraksadı.

Gerçeği keşfet.

Havadaki fısıltıyı duyunca tarifsiz bir rahatlama hissetti. Gerçi çocukluğundan beri başına musallat olan bir şey karşısında rahatlaması da dikkatinden kaçmamıştı. Ona rüzgârdaki ses her zamankinden daha anaç geliyordu. Dahası ses mağaranın duvarlarından değil de havadan geldiği için de rahatlamıştı. Rahatlamış mıydı gerçekten? Selenitten gelen "diğer" seste bir şey ona çok zorlayıcı gelmişti.

"Turun en sevdiğim kısmı." Kyle'ın sesindeki keyif Morrigan'ın dikkatini çekti. Dönüp bakınca grubun geri kalanıyla birlikte metal ışık şalterleri kutularından birinin yanında olduğunu gördü. "Zifirî karanlığı tecrübe edeceğiz. Sadece altmış saniye sürecek ama uzun bir dakika olacak. Gözün gerektiği gibi işleyebilmek

için ışığa ihtiyacı var. Altı hafta boyunca karanlıkta yaşasanız kör olursunuz. Şimdi tadına bir bakalım!" Ve bir klik sesiyle şalteri indirdi.

Karanlık zifirî ve deliksizdi.

Gruptan yarı yapmacık korku çığlıkları yükseldi. Morrigan, Gena'nın çığlığını kesinlikle ayırt etmişti. Bir de insanların en yakınlarında duran kişiye tutunma çabalarının neden olduğu hışırtılar. Morrigan görmeyen gözlerle, suyun içinde hareket eder gibi ağır ağır duvara döndü.

Korku duymuyordu. Zifirî karanlıkta duyularının güçlendiğini hissediyordu sanki. Vücudu sıvıya dönmüş gibiydi. Mağara tarafından emilip cam gibi kristallerle bütünleşebileceğini hayal etti.

Morrigan bu düşüncenin onu korkutması gerektiğini ama korkutmadığını fark etti. Hem de hiç.

Elini uzatıp mağara duvarının serin yüzeyine dokundu. Kristal selenitin kendinden daha pürüzsüz ve yumuşak su mermerine nerede karıştığını hissedebiliyordu ve hiçbir şey görememesine rağmen iki taşı birbirinden ayırabilmenin şaşkınlığını yaşıyordu. Sonra avcunun altında bir kıpırtı hissetti; kristal kayaya ilk dokunduğu anda hissettiği hareketin aynısıydı.

Işık Getiren...

İsim selenit kristallerin arasından titredi ve bir ses akımı gibi vücuduna geçti. Morrigan bu kez geri çekilmedi. Merakına esir düşmüştü. Eli ısınmaya başladı ve ışıklar tekrar yandığında mağara duvarına yaslı duran eline bakıyordu.

Avcunun altındaki selenit kristalleri ışıldamaya başlamıştı.

Morrigan elini duvardan çekip kot pantolonun cebine soktu. Kristalin ışıltısı titreşerek söndü.

"Size buranın ürkütücü olduğunu söylemiştim," dedi Lori telaşla yanına gelerek. "Asla burada mahsur kalmak istemezdim. Rehber ışığı kapattığında burada tek başına duruyor olmama rağmen deli gibi çığlık atmadığına inanamıyorum."

Morrigan omuzlarını oynattı. "Büyütülecek bir şey yok. Demek istediğim, sadece altmış saniye süreceğini söyledi ya." Normal görünmek için çaba harcayarak, "Bikini ağdam daha uzun sürdü ve daha korkutucuydu," dedi.

Lori kahkaha atarken Morrigan gevşemeye çalışıyordu. Gena ve Jaime de onlara katıldı ve dört kız yeniden harekete geçen grubu takip ettiler.

"Tanrı'ya yemin ederim, ışıkları kapattığı zaman bir yarasanın saçlarımın arasına dalacağından emindim," dedi Gena nefesi kesilmiş bir halde.

"Üşüdüm," dedi Jaime. "Acaba daha ne kadar sürecek?"

"Yol yaklaşık çeyrek mil," dedi Morrigan dalgın bir tavırla ve bunu nereden bildiğini kendisi de merak etti. Neyse ki hepsi onun bu tür yerler hakkında bilgi sahibi olmasına alışıktı ve bu olağanüstü algı bilgisinin farkına varan olmadı.

"İyi. O zaman burada çok fazla kalmayacağız demektir," dedi Lori.

"Şu bir yarasa mıydı?" Gena kısık gözlerle tavandaki bir başka kubbe oluşumuna bakıyordu. "Sanırım az önce bir yarasa gördüm."

Morrigan arkadaşlıklarının gevezeliklerine kendini kapattı. Ve her fırsatta parmak uçlarını mağaranın pürüzsüz ve nemli duvarında dolaştırdı. Teni selenitte bir sıcaklık hissederek karıncalanıyordu. Kesinlikle ve kesinlikle, o taşta sadece sezi olarak tanımlayabileceği bir şey hissediyordu. Mağara canlıydı ve inanılmaz bir mucize eseri Morrigan'ı tanımıştı. Ona *Işık Getiren* demişti. Yolun geri kalanını grubun en arkasında tamamlarken Oklahoma'dan ayrılıp bambaşka bir dünyaya girmiş gibi hissediyordu. Ve bu seferki ait olduğu bir dünyaydı.

Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Nasıl olur da lanet olası bir mağarada evinde gibi hissedebilirdi? Hiç mantıklı gelmiyordu ama aynı şey, sesler duyması ve elinden ateş çıkarması için de geçerliydi. Morrigan ısının yükseldiğini hissetti. Mağaranın çı-

kışına yaklaşmış olmalıydılar. Hiç istemeyerek Kyle'm yanında duran grubun geri kalanına katıldı.

"Mağaranın modern çıkışı burada." Kyle mağaranın sola doğru saptığı tarafı işaret etti. "Ama bu insan yapımı bir çıkış. Bu çıkış açılmadan önce asıl çıkış şu taraftandı." Kyle el fenerini ana yoldan ayrılan küçük bir tünele tuttu. "İnsanlar eski yoldan zar zor, kafalarını eğerek çıkmak zorunda kalıyordu. Yolun büyük kısmını dizlerinin ve ellerinin üstünde katediyor, hatta zaman zaman sürünmek zorunda kalıyorlardı."

"Iy," dedi Gena. "Ne klostrofobik. Bunu yapacağıma geri dönüp girişten çıkmayı tercih ederim."

Kyle kıkırdadı. "Modern mühendislik sayesinde ikisini de yapmanız gerekmeyecek."

"İstersek eski çıkışı kullanabilir miyiz?" Bu kez Morrigan isteyerek yüksek sesle konuşmuştu. Herkes dönüp ona baktı. Arkadaşlarının yüzünde tahmin edileceği gibi dehşet dolu bir ifade vardı. Ancak Morrigan onlara aldırmadı. Bakışlarını Kyle'in mavi gözlerine sabitlemişti.

"Sence klostrofobik ve mezar gibi olmaz mı?" Kyle el fenerini bir kez daha dar tünele tuttu.

"Hayır," dedi Morrigan kararlı bir sesle. "Bence doğanın yaptığı hali kusursuzdur ve orijinal çıkışı görmek isterim." Bir anda aklına gelen fikirle çantasındaki el fenerine uzandı. "Ve yanımda bu var."

Kyle gülümsedi. "Elbette, hiç durma. Bir gruba rehberlik etmediğim zamanlarda ben de o çıkışı kullanırım. Ufak tefek olduğun için sürünmene bile gerek kalmayacak ellerin ve dizlerin idare eder." Grubun geri kalanına baktı. "Bayan Maceraperest'e katılmak isteyen kimse var mı?"

Boğuk gülüşmeler ve hayır anlamında kafa sallamalar oldu. Lori itiraz etmek için ağzını açtıysa da Morrigan onu duymazdan

gelerek el fenerini yaktı ve ağzı bir karış açık bakakalan arkadaşlarının yanından geçip gitti.

"El fenerini açık tut ve durmadan ilerle. Çok uzak değil. Buradan yedi metre kadar uzakta, arka girişin hemen önünde bizimle karşılaşacaksın." Kyle'ın yüzünde ona on iki yaşında gerçekten şirin ama muzip bir çocuk havası veren bir gülümse belirmişti. "İyi eğlenceler."

"Sağ ol." Morrigan ona gülümseyerek karşılık verirken kaç yaşında olduğunu merak etti. İlk başta çok genç görünmüştü ama koca göbekli adama masterını tamamlamak üzere olduğunu söylemişti. Bu onu yirmi küsür yaşında yapardı, değil mi? Morrigan daha da büyük olduğunu umdu. Genç erkekler baş belasıydı. Çıktığı son çocuk on dokuz yaşındaydı ve tabii ki on üçünde gibi davranıyordu ama Morrigan için büyük sürpriz olmamıştı. Kız arkadaşlarından daha büyük hissettiğine göre birlikte takıldıkları erkeklerden asırlarca yaşlı hissetmesi normaldi.

"Yoksa fikrini mi değiştiriyorsun? Değiştirebilirsin, biliyorsun."

Morrigan elinde el feneriyle tünele ve erkekler hakkında düşüncelere dalmış bir halde durduğunu fark edince sıçradı. Aylardır tek bir flörtünün bile olmamasına şaşırmamalıydı. Ahmağın tekiydi. Hem de aşırı olgun bir ahmak.

"Ah, hayır! Fikrimi değiştirmiyorum. Sadece gidebileceğimi söylemeni bekliyordum."

"Ah. Kyle yine kızarınca Morrigan pembe yanaklarının ona çok şirin bir hava verdiğini düşündü. "Gidebilirsin."

"İyi. Tamam. Diğer tarafta görüşürüz." Morrigan ellerinin ve dizlerinin üstüne çöktü, el feneriyle grubun meraklı bakışlarından uzağa, tünelin içine doğru emeklemeye başladı

Tünel bir anda sağa kıvrıldı. Morrigan emekleyerek tüneli takip etti ve mağara onu âdeta yuttu. Mantıken grubun geri kalanıyla arasında sadece birkaç metre olduğunu ve geri giderse tünelden çıkıp elektrikli aydınlatma sistemi ve sözde son derece güvenlikli korkulukları olan yürüyüş yoluna varacağını biliyordu.

Ama mağaraya girdiğinden beri hislerinin mantıkla pek bir bağlantısı yoktu. Tünel küçük ve pürüzsüzdü ve serinliği Morrigan'a iyi gelmişti. Dar alanın ona hissettirdiği korunma duygusunun tadını çıkararak emeklemeyi sürdürdü. Tünel, dizleri bükülü bir halde ayaklarının üstüne oturmasına imkân verecek kadar genişleyince durdu. Kollarını açtı. İki eli tünelin iki duvarına değiyordu. Kayaya dikkatini vererek dokundu. Evet... Görmesine gerek kalmadan sadece dokunarak su mermerinin içine gömülmüş selenit kristallerini ayırt edebiliyordu.

Işık Getiren...

İsim vücudunda titreşirken Morrigan tarifsiz bir heyecan dalgası hissetti.

"Merhaba," diye fısıldadı çekinerek.

Seni duyuyoruz, Tanrıça'nın kızı.

Morrigan'ın kalbi yerinden oynadı. Tanrıça'nın kızı mı? Kristaller bir tanrıçanın kızı olduğunu düşünüyordu. Bu düşüncenin verdiği heyecan hızla kayboldu. Kristaller yanıldıklarını fark edince ne olacaktı? Bir tanrıçanın kızı falan değildi. O sadece

ailesi biraz tuhaf olan yetim bir çocuktu. Elbette büyükanne ve büyükbabası gibi annesi Shannon da ağaçların, kayaların ve doğanın kendine ait ruhları olduğuna ve bir tanrı ya da tanrıçanın bir binayla sınırlandırılamayacağına inanıyordu. Ama Shannon Parker kesinlikle tanrıça değil, bir ölümlüydü. Ölümü Morrigan için yeterli kanıttı.

Mirasını sahiplen.

Sözcükler kayalardan gelmemiş, mağaranın serin havasında tanıdık bir şekilde ona süzülmüştü. Morrigan iç geçirdi ve "Ne anlama geldiğini bildiğimden emin değilken mirasımı sahiplenmek kolay değil," diye mırıldandı.

Bir ilahenin sana dokunduğu anlamına geliyor.

Hızlı gelen cevap Morrigan'ın irkilmesine neden oldu. Rüzgârdaki sesler ona hiç cevap vermemişti. Onlarla karşılıklı konuştuğu olmamıştı. Genelde kulak misafiri olunan konuşmalar gibi rastgele düşünceler yakalardı. Bazen kahkahalar duyardı. Bazen de ağlama sesleri. Ama hiçbir zaman, annesine seslendiği sayısız zamanda bile ona karşılık vermemişlerdi. Kaygıdan sırtından yukarı bir ürperti yükseldi ama mağaranın ona verdiği ait olma duygusu ve huzur, normal kabul ettiği şeyden sapmanın ona hissettirebileceği her tür kaygıya baskın çıktı.

"Bir ilahe bana dokundu." Morrigan kelimeleri test eder, tadar gibi anlamaya çalışarak tekrarladı. "Ve eğer doğruysa, kristaller beni gerçekten tanıyor demektir," dedi yüksek sesle. Dar tünelin duvarları sesini yuttu. Morrigan parmaklarını iyice açıp mağaranın duvarına dayandı ve konsantre oldu. "Merhaba," dedi yumuşak bir sesle. "Beni tanıdığınız için teşekkür ederim."

Ve aynı anda avuçları ısınmaya başladı. Kristaller teninin altında titreşirken ısı arttı ve kaya ışık saçmaya başladı. Morrigan müthiş etkilenmiş, kendi yarattığı ışığa büsbütün kapılmıştı. Işık ellerinden çıkardığı küçük alevden farklıydı. O alev hiçbir zaman uzun sürmez, nefesini keser ve büyükannesinin tabiriyle keyfini kaçırırdı.

Ama kristalleri aydınlatmak güçlü hissetmesine neden olmuştu.

Feneri kapatabileceğini ve önünü görmesine yetecek kadar ışık üretebileceğini biliyordu. Ve sadece ışık üretmekle kalmıyordu. Aynı zamanda ısı da üretiyordu. Biri tekine dokunsa, ılık hatta belki de sıcak olduğunu görürdü. Sadece kendisinin harekete geçirebildiği ve mağaranın kristallerinde yaşayan bir güç kaynağı bulmuştu sanki.

"Hey! Orada her şey yolunda mı?"

Kyle'ın sesi onu yerinden sıçrattı. Ellerini tünel duvarlarından çekti. Ve kristaller ışık vermeye devam ettiler. Morrigan onlara hayretle baktı.

Tünelden aşağı, "Evet! Özür dilerim!" diye seslendi. "Kristallere bakmak için durdum."

"Şey, grup dışarı çıktı. Seni bekliyoruz," diye bağırdı Kyle.

İçin için yanan selenit çok güzeldi. Etrafını çevreleyen su mermerini de aydınlatarak tünelin bu kısmının saf, beyaz bir ışıkla parlamasına neden oluyordu.

"Morrigan?" Kyle'in yaklaşan sesi, Morrigan'ı kristallere bakarken girdiği trans halinden çıkmaya zorladı.

"Geliyorum!" El fenerini sıkı sıkı tutarak ellerinin ve dizlerinin üstünde ilerlemeye başladı. Tünel keskin bir dönüşle daha büyük çıkışla birleşmeden hemen önce omzunun üstünden arkaya baktı. Kristalin ışığı sönüyordu. Morrigan ışığın titreşerek tamamen sönmesini izledikten sonra yolun kalan kısmını aceleyle katetti.

Kyle tünelin ucunda boştaki elini tutup kalkmasına yardım etti. "Vay canına, tünelde emeklerken bayağı ter dökmüş olmalısın. Elin yanıyor." Alnını kırıştırdı ve onu klostrofobi nöbeti geçirdiğine dair bir iz bulmayı bekler gibi dikkatle süzdü.

Morrigan ona en iyi gülümsemesiyle baktı. "Sanırım spor salonuna daha sık gitmeliyim." Yüzündeki teri siler gibi yaptı ve hızla soludu. "Çıkmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Kristaller fenerin ışığında öyle güzel parlıyordu ki dalıp gitmiştim."

Rehberin yakışıklı yüzü gevşedi. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," dedi onu mağaradan çıkarırken. Morrigan kendini onunla yürümeye zorladı ama mağaranın ağzından dışarı adım atıp yeniden normal zemine basınca, üstüne üstüne gelen Oklahoma sıcağı ve uçsuz bucaksız masmavi gökyüzünün de etkisiyle toprağın içinde olmanın eksikliğini fiziksel bir şeymiş gibi hissetti ve ağlamaklı olmasına şaşırarak gözlerini kırpıştırdı.

"Aman Tanrım! Demek buradasın!" Morrigan ve Kyle herkesin beklediği tramvayımsı vagona yaklaşırken, Gena'nın sesi duyuldu.

"Sapasağlam," dedi Kyle grubu rahatlatmak için. Morrigan'a sırıttı. "Kendisi doğuştan mağara sevdalısı olduğu için zorla koparılması gerekiyor, o kadar."

"Pekâlâ, mağaralar sizin olsun! Benim için fazla karanlık ve klostrofobik," dedi orta yaşlı adam. Karısı hemfikir olduğunu göstermek için başını hevesle sallayınca grup üyelerinin bazılarından kıkırtılar yükseldi.

Morrigan grubun dikkatini onun üstünden çeken Kyle'a minnetle gülümseyerek vagona bindi. Arkadaşları ona yer açarken Kyle da kabin kısmına geçti, motoru çalıştırdı ve vagonu harekete geçirdi. Morrigan onu geri götürmesi için haykırmak istedi. Araçta kalmak için koltuğuna sımsıkı tutunmak zorunda kaldı. Nesi vardı böyle? Neden böyle hissediyordu.

Mirasını sahiplen... sözcükler sıcak rüzgârda etrafında süzülüyordu sanki.

Lori bilmiş bir gülümsemeyle Morrigan'a doğru eğildi. "Hadi, gerçeği itiraf et. Hepsini o seksi şeyle baş başa kalmak için yaptın. Değil mi?"

"Ya, evet," dedi Morrigan otomatik olarak.

"Bahse varım ki o ürkütücü mağaradan çıkmana yardım etmek için elini de tutmuştur," dedi Gena.

"Evet."

"Bence senden hoşlandı," diye fısıldadı Jaime. "Gözü hep sendeydi. Tanrım, acayip seksi. Telefonunu almaman için deli olman gerek."

"Yaşının yeterince büyük olduğundan emin değilim. Biliyorsunuz, genç erkeklerden bunaldım," dedi Morrigan.

Lori bir homurtu çıkardı. "Sen cidden yaşlısın. Hep de yaşlı oldun."

Morrigan, Lori'nin gözlerine baktı. Birden arkadaşlarından nefesini kesen bir yoğunlukla nefret etti. Etrafının kaygı nedir bilmeyen, hiçbir yere ait hissetmemenin nasıl bir duygu olduğu konusunda en ufak bir fikri olmayan, aptal kızlarla çevrili olmasından nefret ediyordu.

"Haklısın. Hep yaşlıydım," dedi kısaca. Sonra başını çevirdi ve Lori, Gena ve Jaime, Kyle'ın uzun boyu, sarışınlığı ve seksapeli hakkında bitmek bilmeyen bir gevezelik tuttururken, arkaya mağaraya baktı.

Bu dünyada onu anlayan iki insanla konuşabilmek için eve dönmeliydi. Belki de onlar bugün olanlara bir anlam verebilirlerdi.

Ve belki de annen hakkında sana anlatmadıkları bir şeyler vardır... diye fısıldadı rüzgâr.

Ve Morrigan bu kez rüzgâra kulak verdi.

"Konuşmalıyız."

Büyükannesi ve büyükbabası okuma gözlüklerinin üstünden ona baktılar. Her akşam olduğu gibi kendi köşelerindeydiler. Birbirinin eşi okuma koltuklarında yan yana kitap okuyor ve televizyonu yok sayıyorlardı. Büyükanne kendine bir kadeh kırmızı şarap doldurmuştu. Büyükbaba bir fincan kahve (elbette kafeinsiz) içiyordu ve aralarındaki küçük sehpanın üstünde ev yapımı vişneli turtanın kırıntılı kanıtı duruyordu. Büyükanne, Morrigan'ın omzunun üstünden boş kapıya baktı.

"Tatlım, kızlar içeri gelmedi mi? Vişneli turta var."

"Hayır, onları eve gönderdim. Sizinle konuşmam lâzım."

Büyükbaba okuma gözlüklerini çıkardı. "Ne oldu, Morgie, kızım?"

"Bugün mağaradayken bir şey oldu. Gerçekten tuhaf bir şey." Morrigan ikili kanepedeki her zamanki yerini almak yerine odanın içinde dolaşmaya başladı. Gergindi ve nedenini bilmiyordu. Eve dönüş yolu boyunca içi içini yemişti. Arkadaşlarıyla nereyse hiç konuşmamış, bir süre sonra üçü de onu yok saymaya başlamıştı. Kötü ruh halini adet öncesi sendromuna vererek, olabilecek en zırva konularda gevezelik ederlerken, Morrigan eve dönmek ve onlardan bir an önce kurtulmak için sabırsızlanmıştı.

"Anlat bize, hayatım," dedi büyükannesi.

"Tamam. Her şey mağaraya verdiğim tepkiyle başladı. Hayır, aslında daha fazlasıydı. Sanki daha önce oraya gitmiş gibiydim. Ama gitmedim." Morrigan sıkıntıyla iç çekti. "Doğru anlatamıyorum. Mağaraya girince kendimi oraya aitmişim gibi hissettim. Bazen kendimi nasıl uyumsuz hissettiğimi bilirsiniz." Büyükannesi ve büyükbabası başlarını evet der gibi salladılar. Anlıyorlardı; bütün hayatı boyunca ona yardım etmeye çalışmışlardı. "Mağarada öyle hissetmedim."

"Tatlım, sen doğal ortamları oldum olası çok seversin. Sanırım toprak tarafından kucaklanmak olarak düşündüğün şeye olumlu tepki vermen gayet normal," dedi büyükannesi.

"İlk başta ben de böyle dedim. Ama sonra başka şeyler oldu ve işin içinde toprağı sevmemden daha fazlası olduğunu anladım."

"Başka ne oldu?" Morrigan büyükbabasının sesindeki temkini fark etmişti. Büyük olasılıkla kız arkadaşlarıyla kavga etmiş olmasından endişeliydi. Morrigan kendini bildi bileli, büyükbabası arkadaşların... başka insanlarla iyi anlaşmanın önemini... iyi bir insan olmanın yollarını vurgulardı. Bugün, büyükbabasının ortama uyum sağlayıp arkadaş edinmesi konusundaki ısrarı canını her zamankinden daha fazla sıkmıştı ve bu, sonraki sözcüklerini olabildiğince kısa tutmasına neden oldu.

"Mağaradaki kristaller beni Işık Getiren olarak selamladılar, ben de onların ışık saçmalarını sağladım."

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı. Morrigan kıpırdanma ihtiyacı duyuyordu ama ellerini kavuşturup bekledi. İlk konuşan büyükanne oldu.

"Tatlım, ellerinin çıkardığı küçük ateşi kristallere aktardığını mı kastediyorsun?"

Morrigan başını salladı. "Hayır, öyle değildi. Sanki ateş zaten kristallerin içindeydi ve ben dokununca ışığa dönüştürdüm."

Büyükanne cevabı duymayı gerçekten istemiyormuş gibi çekinerek, "Bunu arkadaşların da gördü mü?" diye sordu.

"Hayır. Kimse anlamadı."

"Morrigan, kristallerin seni Işık Getiren olarak selamladığını söylerken, bunu rüzgârın seslerinde duyduğunu mu kastediyorsun?" diye sordu büyükbabası.

"Hayır. Bu, her zaman duyduğum seslerden çok farklıydı. Büyükbaba, müthiş bir şeydi." Morrigan büyükbabasına duyduğu geçici kızgınlığı unutarak koltuğunun yanında diz çöktü ve çalışmaktan sertleşmiş iri ellerini tuttu. "Kristallere tıpkı şimdi sana dokunduğum gibi dokundum. Ve hepsi canlandı. Titrediklerini hissettim. Bir hayvanın derisine dokunmak gibiydi. Ve sonra elim aracılığıyla beni kabul ettiklerini hissettim. Rüzgârdaki bir ses değildi. Ruhumdaki bir sesti. Elimi kristallerin üstünde tutunca ısınmaya başladılar. İşte o zaman ışık saçtılar."

Büyükbabasının gözlerinde beliren ani hüzün Morrigan'ı şaşırttı. Büyükbaba Parker torununun elini sıvazladıktan sonra karısına baktı.

"Ona her şeyi anlatma zamam geldi," dedi.

"Biliyorum," dedi büyükanne.

Morrigan'ın yüreği sıkıştı ve bir anda söylediği her şeyi geri almak istedi. Büyükbabanın ağzmdan çıkan *"her şeyi"* kelimelerinde bir son duygusu ve ürkütücülük vardı ve Morrigan büyükbabasının anlatacaklarını duyduktan sonra, bir daha asla eskisi gibi olamayacağını içten içe biliyordu.

"Otur, Morgie kızım. Sana anlatacak bir hikâyem var." Büyükbaba eski bir meşe kütüğünden oyduğu tabureyi işaret etti. Morrigan, çocukluğu boyunca gülüşerek sohbet ederken ve hayatlarını paylaşırken sayısız kez yaptığı gibi, büyükanne ve büyükbabasına dönük bir halde tabureye oturdu. O günleri hatırlamak onu rahatlatmıştı. Karşısındakiler büyükannesi ve büyükbabasıydı; onu hayatı boyunca seven insanlar. Ona söyleyeceklerinden korkmasına gerek yoktu.

"Ne oldu, büyükbaba?"

"Annen Shannon değildi."

Sözcükler son derece basitti. Cümle son derece kısa. Ama Morrigan'a büyükbabasının sesi bir silaha dönüşmüş gibi geldi. Söylediği şey onu çarpmış ve onu yerinden sıçratacak gerçek, fiziksel bir acıya neden olmuştu.

"Tatlım, her şey yolunda. Her şey yoluna girecek." Büyükannesi, canının acımasına her zamanki gibi tepki vermişti ancak Morrigan gözlerini büyükbabasından ayırmamıştı.

"Ne dediğini anlamıyorum. Shannon nasıl annem olmaz?"

"Yaklaşık on dokuz yıl önce, Shannon bir açık artırmaya katıldı. Oradan eski bir Kelt vazosunun röprodüksiyonu olduğunu sandığı bir vazo aldı. Aslında bu bir başka dünyadan, Partholon'dan gelme bir tılsımdı. Bizimkine çok benzeyen, hatta bu dünyadaki insanlara tıpatıp benzeyen insanların olduğu bir dünyadan. Tek fark, Partholon'da sihrin gerçek olması ve Tanrıça Epona'nın o dünyanın başlıca ilahı olmasıydı. Aslında olması demek daha doğru."

"Epona..." Morrigan, Tanrıça'nın adını mırıldandı.

Büyükbabası başını salladı. "O tılsımı, ona fiziksel olarak bir su damlası kadar benzeyen Shannon'ı bulup yakalamak ve onunla yer değiştirmek için bir tür yem olarak buraya, Oklahoma'ya gönderen de Epona'nın Başrahibesi, Seçilmiş Enkarnesi'ydi. Shannon o vazo aracılığıyla Partholon'a aktarılırken, Epona'nın Seçilmişi Rhiannon da buraya, Oklahoma'ya geldi."

"Ama neden? Aklım almıyor. Bir tanrıçanın başrahibesi neden dünyasını terk edip buraya gelmek istesin ki?"

"Rhiannon bir iblis ordusunun Partholon'a saldırmaya hazırlandığını biliyordu; bu yüzden oradan ayrılmak ona iyi bir fikir gibi geldi."

"Bu doğru değil ki. Bir başrahibenin halkına yardım etmek için dünyasında kalması gerekmez mi?"

"Evet, gerekir. Ama Rhiannon MacCallan bencil ve şımarıktı. Bu yüzden doğru olanı değil, en kolayını seçti."

Büyükannesi öne eğildi ve dürüstçe ekledi. "Ancak Rhiannon'un bunları yapmasının nedenlerinden biri, karanlık bir tanrının ona fısıldayıp ruhunu zehirlemesiydi."

Fısıltıdan bahsedilince Morrigan anlamanın şokuyla sarsıldı. Büyükannesinin ve büyükbabasının onu annesinin sesinin de aralarında olması ihtimaline rağmen, duyduğu seslere kulak vermemesi konusunda sürekli uyarması bu yüzdendi demek. Annesi...

"Kimse Rhiannon'u karanlık tanrı Pryderi konusunda uyarmadı. Mutsuzluğunun ve zihninde dönüp duran kötü düşüncelerin kötülük tarafından manipüle edildiğini fark etmedi."

"Onu kimse uyarmadı ve sonunda kötüyle onu benimseyecek ve zaman içinde tamamen esir olacak kadar lekelendi," diye devam etti büyükbabası.

"Siz bütün bunları nasıl öğrendiniz?.." Morrigan üşüdüğünü hissetti ve kollarıyla kendini sardı.

Büyükbaba aldığı derin nefesi yavaş yavaş bıraktı. "Rhiannon, Shannon'ın hayatını ele geçirdi."

"Hayır, geçirmedi. Rhiannon'un Shannon'la hiçbir benzerliği yoktu ve hayatını kesinlikle ele geçirmedi," dedi karısı ondan beklenmeyecek bir netlikle.

"Büyükannen haklı. Rhiannon, Shannon'ın hayatındaki yerini alamadı ama Shannon onun Partholon'daki yerini aldı. Rhiannon hep daha fazlasını ararken bir şeyleri değiştirdi ve çarpıttı. Daha fazla güç. Daha fazla para. Ne pahasına olursa olsun, hep daha fazlası."

"Babanla bu sayede tanıştı."

Morrigan büyükannesine döndü. "Yani Clint Freeman gerçekten babam mıydı?"

"Elbette, hayatım."

"O iyi bir adamdı. Toprakla arasında güçlü bir bağ vardı." Büyükbaba duraksadı ve gülümsedi. "Sanırım toprağa sevgini ondan almışsın. Baban fiziksel olarak topraktan gerçekten güç alırdı. Shannon bize babanın Partholon'da Rhiannon'un yerine evlendiği başşamanın yansımasını olduğunu söylemişti."

"Bir dakika. Anlamıyorum. Rhiannon'un buraya geldiğini, Shannon'ın oraya gittiğini söylediniz. Şimdi Shannon'ın size bir şeyler söylediğinden bahsediyorsunuz. Yani Partholon'dan sizinle konuşuyor mu?"

"Pekâlâ, konuştuğu oluyor ama çok sık değil. Daha çok onu rüyamda görüyordum ve gördüklerimin gerçek olduğunu biliyorum. Ama Partholon'dan bu şekilde haberdar olmadım. Shannon bir kez Oklahoma'ya geri döndü. Onu buraya, Rhiannon ve Shannon'ın yerlerini tekrar değiştirmeye çalışan Clint getirdi. Bir süre üçü de Oklahoma'daydı. Tıpkı Rhiannon'un gücü için yeniden canlandırıp bu dünyada serbest bıraktığı büyük bir kötülük gibi."

"Babamı o mu öldürdü?" İçinde fırtınalar koparken ve gerçekte istediği kulaklarını tıkayıp odadan kaçmakken sesinin bu kadar normal çıkması Morrigan'ı şaşırtmıştı.

"Hayır," dedi büyükbabası ağır ağır. "Baban Rhiannon'u durdurmak için kendini feda etti. Kanını feda ederek, onu sihir yoluyla hapsetti ve aynı zamanda Shannon'ı doğmamış çocuğunun babası olan yansımasının yanında olması için Partholon'a gönderdi."

"Ve Rhiannon da bana hamileydi, öyle mi?"

"Evet."

"Yani benim annem Shannon değil, Rhiannon."

Bunu soru sorar gibi söylememişti ama büyükbabası yine de cevapladı. "Evet, Rhiannon senin annen."

"Ve sizler Shannon'ın ebeveynlerisiniz. Rhiannon'un değil."

Büyükbabası cevap vermek yerine, "Doğumunda bir şamanın da bulunduğunu bilmelisin," dedi. "Şaman seni bize getirdi

ve Rhiannon'un ölmeden önce karanlık tanrıyı reddettiğini ve Epona'yla barıştığını anlattı."

Morrigan beynindeki uğultunun arasından büyükbabasının söylediklerini güçlükle duyabildi. "Demek kendimi buraya ait değilmişim gibi hissetmem bu yüzdendi. Çünkü ait değilim." Kelimeleri gırtlağından yükselen bulantıyı bastırmaya çabalayarak dikkatle vurguladı. "Ben bu dünyaya ait değilim. Tıpkı ikinize de ait olmadığım gibi."

"Ama hayatım, sen bize aitsin. Sen bizim çocuğumuzsun."

Morrigan başının öne arkaya sallandığını hissetti. "Hayır, ben Rhiannon MacCallan'ın çocuğuyum. Ve o sizin kızınız değil. Annem hayatım boyunca bana fotoğraflarını gösterip hikâyelerini anlattığınız Shannon değil. Ben Rhiannon'un kızıyım." Sesi tuhaf çıkıyordu. Öfkeli, yüksek, suçlayıcı. Büyükannesinin kırıldığını, gölgelenen gözlerinin yaşardığını gördü ama kendine mani olamıyordu. "Ben çocuğunun babasının bu dünyayı ondan korumak için kendini öldüreceği kadar kötü bir kadının çocuğuyum." Nefes nefese kalmıştı. Sonra aklına gelen bir başka korkunç düşünceyle gözleri büyüdü. "Ondan ve benden. Babam kendini bu dünyayı benden de korumak için öldürdü çünkü ben onun çocuğuyum. Ondan geldiğime göre, onun gibi olabilirim."

"Hayır, Morrigan, sen onun gibi değilsin," dedi büyükbabası sert bir sesle.

Morrigan'ın kalbi göğsünü acıtacak kadar hızlı çarpıyordu. "Rhiannon sihirden nasıl kurtuldu? Ben nasıl doğdum?" Cevabın büyükbabasının çizgilerle kaplı yüzünden geçtiğini görünce midesi düğümlendi. Büyükbabası bir şey uyduramadan cevabı kendisi verdi. "Onu Pryderi özgür bıraktı."

"Onu karanlık tanrı özgür bıraktı, evet. Ve Epona da affetti."

"Ve bu yüzden siz beni rüzgârda duyduğum seslerin bir kısmının kötü olabileceği konusunda uyardınız. Çünkü annem kötüydü, o korkunç tanrıya kulak veriyordu ve benim de aynısını yapmam çok mantıklıydı."

"Tatlım, biz sadece kendini kolladığından ve Rhiannon'u yoldan çıkaran şeyin seni etkilemesine izin vermeyeceğinden emin olmak istedik," dedi büyükannesi.

"Morrigan, bizi dinle. Sen kötü değilsin ve seni bu yüzden uyarmadık. Sen Rhiannon değil, Shannon gibisin."

"Ama Shannon'ın kızı değilim. Onun da Rhiannon'la aynı zamanda hamile olduğunu söylediniz. Partholon'da kendi kızı var, değil mi?" Ne büyükannesi ne büyükbabası cevap verince tabureyi devirerek ayağa fırladı ve sesini yükseltti. "Öyle değil mi!"

"Evet, Shannon'ın Partholon'da bir kızı var," dedi büyükbabası sonunda.

"Yani tıpkı Shannon ve Rhiannon gibi bizden de iki tane var. İronik değil mi? Ben aslında oraya aidim ve Shannon'ın bebeği burada doğmalıydı. Ya da hayır. Onun bir annesi var ve onlar birbirlerine aitler. Aslında hiçbir yere ait olmayan biri varsa o da benim."

Senin mağaran ve bir kökenin var... kelimeler havada Morrigan'ın etrafında süzülüyordu.

"Ben sizin torununuz değilim. Kendimi bildim bileli, olduğumu sandığım kişi değilim." Morrigan geri geri odanın kapısına yürüdü. Orada biraz daha kalırsa üstüne yüklenen korku ve hüzünde boğulacaktı.

"Elbette sen bizim torunumuzsun. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sana bütün bunları anlattık çünkü belli ki bir rahibenin güçlerini sergiliyorsun. Bu da burada Oklahoma'da bile olsan Epona'nın elinin üstünde olduğu anlamına gelir," dedi büyükbaba, ürkek bir tayla konuşur gibi yumuşacık bir sesle.

"Epona'nın sana dokunması iyi bir şey," dedi büyükanne, gözyaşlarının arasından gülümseyerek. "Tanrıça'nın senin için bir planı olduğundan eminim."

"Ama ya bana dokunan Epona değilse?" Morrigan'ın sesi en az hissettiği kadar ölü çıkmıştı. "Ya Pryderi beni gözüne kestirip

sahiplendiyse ve sesler duymamın, ateş çıkarabilmemin, kristallerin benimle konuşmasının ve dokunduğumda ışıldamasının nedeni buysa?"

"Pryderi seni sahiplenmedi. Sen kötü değilsin, kızım," dedi büyükbabası usulca.

Morrigan'ın gözleri yaşlarla doldu. "Bunu söylüyorsun ama emin değilsin. Ve ben emin olmak zorundayım. Her ne olursa olsun, mirasımı sahiplenme zamanım geldi." Hızla döndü ve evden dışarı koştu.

Büyükannesi ve büyükbabası telaşla kapıya koştular ancak son sürat uzaklaştığını görebildiler.

"İyi olacak," dedi Parker Anne yanaklarındaki yaşları silerken. "Sakinleşecek, eve dönecek ve her şey yoluna girecek, değil mi hayatım?"

Richard ona sarıldı. "Umarım. Morgie iyi bir kız. Sadece korktu ve belki de şu anda bize biraz fazla kızgın."

Koltuklarına döndüler. Richard yaşını her zamankinden fazla hissettiği için ağır ağır hareket ediyordu. Kitabına dönmeye çalıştı ama konsantre olamadı. Parker Anne'ye baktı. Pencereden dışarı bakıyordu.

"O iyi bir kız," diye tekrarladı.

Karısı başını salladı. "Biliyorum. Ben sadece... Bunlar kaldırması zor şeyler ve o henüz çok genç."

Richard derin bir iç çekti. "Evet... Evet... Evet..." Sonra koltuğunda doğruldu. "Kahretsin!"

"Ne oldu, tatlım?"

"Morrigan 'mirasımı sahipleneceğim' dedi. Yaşadığı on sekiz yıl dört ay boyunca ondan hiç böyle bir söz duydun mu?"

Parker Anne sessizce başını salladı.

"Ama bu Rhiannon'un kulağına fısıldayabileceği bir şeye benziyor," dedi Richard.

"Ya da Pryderi'nin."

Richard ayağa kalktı ve ayakkabılarını giymeye başladı. "O yaşlı Kızılderili ne derse desin, ikisinin arasında çok fazla fark olduğundan hâlâ şüpheliyim."

"Morrigan'ın peşine mi düşeceğiz?"

"Evet, aynen öyle."

"Ah, iyi, hayatım. Çok rahatladım." Parker Anne, Dodge kamyonetin anahtarlarını almaya gitti. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

Richard Parker ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Tahminim doğruysa ve onu bırakmayan o kahrolası şeylerin kahrolası fısıltılarını dinliyorsa mağaraya dönmüştür."

"Gücünün en fazla olduğu yere," dedi Parker Anne.

Richard homurdandı. "Amaç bu değil mi? Tahminim Morrigan'ımızın istedikleri güce sahip olduğu yönünde." Dolaptaki eski termosu bulup kahveyle doldururken kızları söz konusu olduğunda tahminlerinin genelde doğru çıktığını düşünüyordu. Ve bu her zaman iyi bir şey değildi.

Partholon

"Ah, özür dilerim, Myrna. Ne dedin? Bana 'O trolden hamileyim ve onunla evlilik bağıyla bir araya geleceğiz, anne,' demişsin gibi geldi. Seni doğru duymadığımdan eminim."

Myrna koyu kestane saçlarını arkaya attı ve ellerini kalçalarına koydu. 'Kavgaya hazırım,' diye haykıran beden dilini hemen tanıdım.

"Beni doğru duydun, anne. Tabii Grant'in trol olması kısmı dışında. Senden ona böyle hitap etmekten vazgeçmeni belki de bin kez rica ettiğimi biliyorsun."

"Bir bakalım... Boyu kısa. Kafasının tepesi yassı. Alt damağı öne çıkık. Ve cırtlak bir sesi var. Bunların hepsi bana bir trolü çağrıştırıyor."

"Sesi cırtlak değil."

"Pekâlâ. Sesi cırtlak değil. Diğer her şey bana bir trolü çağrıştırıyor."

"Gerçekten mi? Bana ise 'müstakbel damadım' ya da 'kızımın çocuğunun babası'nı çağrıştırıyor."

Muhteşem bahçemdeki gül çalılarının arasından başka birinin fırlamasını bekler gibi etrafa baktım. "Yoksa iyi okuyan, bilgili, zarif biri olmayı öğrenmesi için Periler Tapınağı'nda olması gerekirken, bir trolle işi pişirip başına dev bir bela açmakla meşgul olan yetişkin bir kızın mı var?"

"Rhea! Myrna! Demek buradasınız." Alanna bahçeye koştu ve kızımla aramda durdu. Ben yeni bir tirada giriş yapmak için derin bir nefes alamadan mermer yolda yankılanan nal sesleri bana bir atlının, nam-ı diğer zinacının babasının, yolda olduğunu haber verdi. En yakın arkadaşımla birlikte, kasıklarımdaki isyankâr uyarışı da yok sayarak, yeniden en sevdiğim mor gülleri kesme işine döndüm.

Alanna'nın Myrna'yı kucaklamadan önce bana dik dik baktığını hissettim. "Tatlı kızım! Grant bana bu sabah geldiğini söyledi. Ne sürpriz! Seni kışa kadar beklemiyorduk."

Trolün adı geçince kendi kendime homurdandım ama ClanFintan'ın gelişi sesi bastırdı. Çoğunu.

"Baba!"

Myrna'nın babasının kollarına atıldığını bilmek için arkama dönmeme gerek yoktu. Tanrım, babasına acayip düşkün bir kızdı.

Senin de hep olduğun gibi, Kıymetlim.

Tanrıça'ma gözlerimi çevirdim ve "Bakalım babası güzel haberlerine ne diyecek?" diye mırıldandım.

Fazlasıyla tanıdık cevabı gecikmedi. *Sabır, Kıymetlim.*

Arkama döndüm ve kollarımı göğsümde kavuştururken ClanFintan'ın tek çocuğumuza gururlu baba gülümsemesiyle baktığını gördüm.

"İki kızım da yanımda olunca kalbim rahat ediyor."

Gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsemesi beni de içine aldı. Bir an kızımızın beni delirttiğini unuttum. Tek düşünebildiğim, geçen yirmi yılın ClanFintan'ı daha yakışıklı yaptığı ve benim onu daha eksiksiz sevmemi sağladığıydı.

Sonra Myrna'nın sürpriz ziyaretinin arkasındaki nedeni hatırladım.

"Babana neden eve geldiğini anlat. Duyunca seni tekrar gördüğüne bu kadar sevinmeyeceğini tahmin ediyorum," dedim.

Myrna bana kaşlarını çattı. "Bana kızman gerekmiyor, anne. Bu gerçekten iyi bir şey."

Babası gibi ses çıkarmaya özellikle özen göstererek, "Hah!" diye homurdandım.

ClanFintan bana 'bırak ben halledeyim' bakışı attı. Teslim olmuş gibi ellerimi kaldırdım. Canıma minnetti. ClanFintan, Myrna'ya baktı. Ses tonu, değişken iki kızılın arasındaki anlaşmazlıklara müdahale etmeye fazlasıyla alışık olduğunun işaretiydi. "Anneni üzecek ne yaptın, Myrna?"

Kızımızın parlak mavi gözlerini babasına çevirip neşeyle gülümsemesini seyrettim. "Hamile kaldım, baba! Ve Grant'le evleniyoruz!"

Alanna'nın şaşkınlık dolu iç çekişini duydum. ClanFintan bir kızımıza, bir bana baktı.

"Söylemiştim," dedim kısa ve öz.

"Ve Grant nerede?"

Kocamın sesindeki tehlikeli sükûnet karşısında sırıttım. Babasının tavrını, Grant'in zinacı küçük kıçının üstüne oturtacağı fırtına öncesi sükûnetini, çok iyi okuyan Myrna tamamen ona döndü. Keyifle seyrediyordum. Genelde Myrna bana insanı ürkütecek kadar çok benziyordu. Demek istediğim, benden genç, benden uzun, benden zayıftı ve saçları benimkinden daha koyu bir kızıl ve gözleri benim yosun yeşili gözlerimin aksine, bana sık sık babamı hatırlatan bir maviydi ama bunların dışında, birbirimize hiç kimsenin anne-kız olduğumuzdan en ufak bir şüphe duyamayacağı kadar çok benziyorduk. Onda nadiren ClanFintan'dan bir şeyler görürdüm; herhangi bir konuda ayak dirediği zamanlar dışında. O zaman yüzünü kaplayan o sert ve kararlı ifade, babasınınkinine çok benzerdi. Ve şu anda suratı yüzde yüz dediğim dedik ClanFintan suratıydı.

"Baba, ikinize haberlerimizi önce benim vermemi bekliyor, sonra o da bana katılacak."

ClanFintan koyu renk kaşını kaldırdı. "Ve neden onurlu olanı yapıp, önce annene ve bana gelerek seninle evlenmek için iznimizi istemedi?"

Myrna da babasının yüz ifadesini kusursuz bir şekilde taklit ederek kaşını kaldırdı. "Çünkü aptal değil. Aklı başındaki herkes ikinizden korkar. Ama ölümüne korksa bile, benimle gelmek istedi. Ona izin vermedi. Önce sizinle baş başa konuşmam gerekiyordu."

"Pekâlâ. Bizimle konuştun. Şimdi git, ayağının altına alabilmesi için Grant'i babana getir," dedim hoşnut bir gülümsemeyle.

"Bir bebek taşıdığına emin misin?" Alanna'nın her zamankinden keskin yumuşak sesi dikkatimizi ona çevirdi.

"Eminim," dedi Myrna mutlulukla. Ben de onu mutlulukla boğmak istedim.

Alanna acı çeker gibi gözlerini kapadı. Neler oluyordu? Gözlerini geri açınca bana baktı ve ifadesinin, en yakın arkadaşının kızının feci genç olmasına rağmen, trole benzeyen baş belası bir çocuk tarafından hamile bırakılmasının neden olacağından daha fazla hüzünlü olduğunu gördüm.

Ve sonra aklım başıma geldi ve nefesimin kesildiğini hissettim. Arkamda olduğunu bildiğim mermer sırayı bulana kadar titrek adımlarla geri geri yürüdüm. Dizlerimin bağı çözülmeden oturdum.

Tek söyleyebildiğim, "Ah, hayır," oldu. Alanna yanıma koşup elimi tuttu.

"Anne?"

"Myrna, çocukluğundan beri tanıdığın Grant'ten bahsediyoruz, değil mi? Tapınağın bitişiğindeki üzüm bağının sahibi McClure'ların tek çocuğu Grant'ten?"

"Elbette, anne. Başka Grant yok ki." Bakışlarından Alanna ve benim daha yeni idrak ettiğimiz şeyi zaten bildiği okunuyordu. Konuşmaya devam ederken bana doğru yürüdü. "Ve benim için başka erkek ya da Kentaur yok. Sevdiğim de bebeğimin babası da Grant. Epona'ya sor, anne, o biliyor."

ClanFintan sert bir küfür savurunca, Myrna'nın açıklamasının tam olarak ne anlama geldiğini onun da yeni anladığını anladım.

"Anne." Myrna yanıma oturup diğer elimi tuttu. Yumuşacık bir sesle konuşunca bir anda ne kadar büyük ve olgun göründü-

günü düşündüm. "Senden sonra Epona'nın Seçilmişi olmayacağımı uzun zamandır biliyordun."

"Hayır," diye fısıldadım gözyaşları arasında. "Bilmiyordum."

Dinle onu, Kıymetlim. Myrna kalbini tanıyor ve kaderini kabul ediyor.

"Evet, biliyordun. Epona'nın benimle hiç konuşmadığını biliyorsun." Ağzımı açtım ama aceleyle devam etti. "Ah, Tanrıça beni seviyor, bunu biliyorum. Ve ben de onu seviyorum. Senin yaptığın ritüelleri, kutsama törenlerini seviyorum. Ama o ritüellere ya da törenlere öncülük etmek için en ufak bir arzu duymadım. Dahası, Tanrıça vergisi bir özelliğim yok, anne. Ağaçlar seni selamlıyor. Kayalar adını sesleniyor. Ruhun Sihir Uykusu'nda seyahat edebiliyor. Ben bunların hiçbirine sahip değilim. Bir parça bile." Myrna duraksadı ve kucağına baktı. "Seni seviyorum ve olmamı istediğin kişi olmak için gerçekten çabaladım ama her zaman istediğim anne olmak ve Grant'e üzüm bağlarının bakımında yardım etmekti." Ağlamaya başlayınca sesi biraz titredi. "Seni ve babamı hayal kırıklığına uğrattım için üzgünüm."

İçim acıyarak kolumu omzuna sardım. "Ah, tatlım, sen beni ve babanı asla hayal kırıklığına uğratamazsın. Seni seviyoruz." Myrna bana sımsıkı sarıldı. İnatçı yiğitlik gösterisinden eser kalmamıştı. Hıçkırırken omuzlarının sarsıldığını hissedebiliyordum. Ve sonra ClanFintan'ın güçlü kolları ikimizi birden sardı. Önce kızımızı, sonra beni öptü. "İstediğin gerçekten bu adamsa onu buraya getir. Rızamı alacak," dedi.

"Söz mü?" Myrna burnunu çekerek geri çekildi.

"Partholon'un Başşamanı'ndan söz aldın," dedi ClanFintan ciddiyetle.

Sonra Myrna bakışlarını bana çevirdi. "Epona'nın Seçilmişi olarak doğmadığım için üzgünüm, anne. Benden istediğin şeyin bu olduğunu biliyorum."

Kızımın gözlerinin içine baktım ve ona benden sonra Epona'nın hizmetindeki yerimi almayacak olmasına ne kadar üzüldüğümü

söylersem onu dönülmez bir şekilde yaralayacağımı anladım. Ve bunu yapamazdım. Bunu asla yapamazdım. Bu yüzden gülümsedim ve yüzündeki yaşları ipek elbisemin ucuyla sildim.

"Ben her zaman senin mutlu olmanı istedim. Ve eğer o trol seni mutlu ediyorsa o zaman benim de rızamı alacaktır." Zihnimde o tanıdık iteklemeyi hissettim ve hemen ekledim. "Ve Epona'mn."

Myrna gözyaşları arasında gülümsedi. "Ah, teşekkürler, anne!" Beni kucakladı ve ayağa fırladı. "Hemen gidip Grant'i getireceğim." Telaşla uzaklaşırken bana bakmak için tekrar döndü. "Anne, rica etsem ondan trol diye bahsetmeye son verir misin?"

"Elimden geleni yaparım," dedim zorlama bir neşeyle. Gözlerini devirdi ve gitti.

"Bir torun..." ClanFintan'ın sesi hiç olmadığı kadar hüzünlüydü. "Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum ama madem oluyor, bu fikri sevimsiz bulduğumu söyleyemem." Sıcacık elini uzatıp yanağımı okşadı. "Büyükannesine benzemesi için dua edeceğim."

"Tabii eğer bir kızsa." Myrna gittiği için sesimdeki hayal kırıklığını gizlemeye gerek görmedim. Myrna bize gelip seneler boyunca onu etkilemek ve onunla flört etmek için sayısız girişimde bulunmuş Kentaur başşamanlardan birine âşık olduğunu ve ondan bir bebek beklediğini söylemiş olsaydı, ilk bebeğinin cinsiyeti konusunda herhangi bir şüphe olmazdı. Epona'nın Seçilmişi her zaman Tanrıça'nın onun için özel olarak donattığı bir Kentaur başşamanla evlenirdi. Ve ilk bebekleri Epona'dan bir armağan olarak mutlaka bir kız bebek doğururdu. Myrna ise sıradan bir insanın (tamam, kabul ediyorum, gerçekten trol değildi) çocuğuna hamileydi. Söz konusu çocuk Epona'nm garantisi altında doğmayacaktı çünkü Myrna hiçbir zaman Epona'nın Seçilmişi olmayacaktı. Kulağa ne kadar imkânsız gelse de Myrna'mn içinde tanrıça vergisi bir özellik taşımadığı gerçeğini kabullenmek zorundaydım.

Myrna sağlıklı ve mutlu bir kız bebek doğuracak. Ve kızın hakkında yanılıyorsun, Kıymetlim. İçinde bir tanrıçanın bahşedeceği özellikleri taşıyor ve o özellikler karnında taşıdığı kızda hayat bulacak.

Epona'nın sözleriyle içimi bir sevinç dalgası kapladı. "Myrna'nın bir kızı olacak!" diye haykırdım.

Alanna neşeyle el çırptı. "MacCallan kızlarının soyu devam ediyor ve ben yapacak hiçbir işim yokmuş gibi burada dikiliyorum."

Alanna'ya kaşlarımı kaldırarak baktım. Tanrıça aşkına, her zaman o kadar meşguldü ki. "Myrna'nın karnı bile belli değil. Bir bebek odası ve diğer ıvır zıvırlar konusunda stres yapmak için çok zamanımız olacak."

Alanna, Tanrıça'nın Kıymetlisi olmamın yanı sıra, moron da olduğumu ima eden bir sesle, "Rhea, Epona'nın Seçilmişi'nin tek çocuğunun evlilik törenini planlamamız gerekiyor," dedi. Başını salladı ve en mis kokulu buketler için en iyi çiçeklerin mevsimin geçtiğine dair bir şeyler mırıldanırken tavuk gibi cık cıkladığına yemin edebilirdim. Sonra bana hızlı ve dalgın bir gülümseme gönderdi ve telaşlı adımlarla bahçeden ayrıldı.

"Aşkım, sanırım Myrna ve Grant'le büyük salonda buluşmamız daha iyi olur. Eğer onu kutsayarak evlendireceksek kızımızın nişanı bir tören ve güzel bir haber olarak ilan edilmeli."

Ona bakıp iç geçirdim. "Biliyorum."

"Rhea, Myrna'nın seçimi seni gerçekten şaşırttı mı? Epona'nın Seçilmişi olmak gibi bir arzusu olmadığını seninle konuşmuştuk."

"Haklısın. Dürüst olmam gerekirse o kadar şaşırdığımı söyleyemem. Ben sadece..." Kızıma karşı son derece sadakatsiz hissederek sustum.

"Rhiannon'un çocuğunu merak ediyorsun."

"Mryna'nın farklı olmasını istediğimden değil, gerçekten," dedim çabucak. "Ona tapıyorum. Her zaman harika bir evlat oldu. Kendimi Morrigan da Myrna gibi midir diye merak etmekten alamıyorum. Epona az önce Myrna'nın ondan bir takım özellikler aldığını ama bu özelliklerin kızında can bulacağını söyledi. Morrigan da Tanrıça'nın bahsettiği bu gizli özelliklere mi sahip yoksa ondakiler daha elle tutulur yetenekler mi? Ya o bu yeteneklere sahipse ve Oklahoma'da kısılıp kaldığı için istemediği

halde Tanrıça'nın hizmetine girmeye zorlamamız durumunda Myrna'nın hissedeceği kadar mutsuz hissediyorsa?"

"Morrigan, Epona'nın ellerinde. Ona göz kulak olmaları konusunda Tanrıça'ya ve babana güvenmelisin."

"Epona ve babama güveniyorum. Sadece keşke Sihir Uykusu'yla babamı ziyaret etmem daha kolay olsaydı. O zaman Morrigan'a neler olduğunu görebilirdim." Son on sekiz yıl içinde ruhum Oklahoma'ya sadece altı kez dönmüştü ve her seferinde sadece babamı Myrna ve benim iyi olduğumuzu haber verecek kadar kısa süre kalmıştım. O ziyaretler sırasında, Morrigan'ı biri doğduğu gün olmak üzere, sadece üç kez görmüştüm. Diğer iki seferde ise uyuyordu. Her defasında kızıma ne kadar benzediğini bir kez daha görüp yeniden dehşete kapılmıştım. Ona bu kadar bağlanmamın bir nedeni de bu benzerlik olduğunu biliyordum. Onu nasıl önemsemezdim ki? Ve ClanFintan ve ben bunu asla konu etmesek de Morrigan'ın benim kızım olabileceğinin (hatta belki de öyle olması gerektiğinin) de farkındaydım. Oklahoma'da kalıp Clint Freeman'la evlenmeyi tercih etseydim, hiç şüphesiz birlikte bir çocuk sahibi olurduk.

"Rhea, biliyorsun ki Epona'nın Sihir Uykusu'nda eski dünyanı ziyaret etmene son izin verişinin ardından günlerce hasta yattın."

İç geçirdim. "Biliyorum. Tanrıça oraya gitmenin benim için tehlikeli olduğunu söylüyor. Ruhumu bedenimden ayırmak için çok uzun bir mesafe. Hele de yaşım ilerlerken. Benimle bağının kopmadığını hissetmesi için, Epona'nın babama rüya vizyonları göndermesiyle yetinmem gerektiğini biliyorum."

ClanFintan gülümsedi. "Keşke babam ayırımı aşıp Partholon'a gelebilseydi. Yansıması MacCallan'ın aradan geçen yıllarda çok özledim. Babanın gelmesi MacCallan'ın aramıza dönmesi gibi olurdu."

"Babam ve sen çok iyi anlaşırdınız. Tabii sen onun Kentaur anatomisi hakkında soracağı milyonlarca utanç verici soruya katlanabilirsen."

ClanFintan kıkırdadı. "Eski dünyanda Kentaur'ların sadece bir mit olduğunu unutuyorum."

"Şey, babam bunu unutmana asla izin vermezdi. Ama buraya gelebilmesini ben de isterdim."

"Belki de bir yolu..."

"Hayır!" diyerek onu durdurdum. "Dünya değiştirmek, bir insan hayatının feda edilmesini gerektiriyor. Birbirimizi ne kadar özlesek de babamın buraya gelebilmesi için birinin canını feda etmesini asla kabul etmeyeceğini biliyorum. Ayrıca..." Gülümsedim ve neşeli görünmeye çalışarak, "İki fedakârlık gerekirdi çünkü babam, Parker Anne olmadan asla gelmezdi," dedim. "Tanrıça aşkına, aslında üç fedakârlık gerekirdi. Morrigan orada tek başına nasıl kalabilirdi? Hayır. Babam Oklahoma'da kalmalı."

"Sen de Partholon'da kalmalısın." ClanFintan bunu soru sorar gibi söylememişti ama bunu benden duymaya ihtiyaç duyduğunu bakışlarından anladım.

"Sonsuza dek seninle, Partholon'da kalacağım," dedim. Ayağa kalkıp kollarımı beline sardım. Eğildi ve beni uzun uzun öptü. Ona şımarık bir gülümsemeyle baktım. "Bir büyükbaba için bayağı etkileyicisin."

Gözlerini kırpıştırırken şaşırmış gibiydi. "Bir torunumuz olacak. Yaşlanmak tuhaf ama harika bir şey."

Yaklaşık yirmi yıl önce benimle evlenen sırım gibi ve güçlü Kentaur'dan sadece biraz daha yapılı olan kaslı insan gövdesini dikkatle süzdüm. Koyu renk saçları yer yer beyazlamıştı ama bunu seviyordum. Bu ona bilge ve seçkin bir hava veriyordu ve bu haksızlıktı çünkü benim kızıl saçlarımın arasındaki gri teller bana büyükanne havası veriyordu (bu yüzden Alanna'yla birlikte saçlarımı düzenli olarak kınalıyorduk). ClanFintan kelimenin tam anlamıyla enfes bir şekilde yaşlanmıştı.

"Teftişinden mi geçiyorum, aşkım?" Sorar gibi tek kaşını kaldırdı.

"Bir dakika." Bakışlarımı vücudunun at biçimindeki alt kısmına çevirdim. "Son zamanlarda sırtın çöktü mü diye kontrol etmedim."

"Hah!" diye homurdanarak bana sarıldı. Bir büyükbabadan kesinlikle beklenmeyecek bir kuvvetle beni sırtına attı. "Çökük sırtlıymış," diye mırıldandı. "Sıkı tutunmanızı tavsiye ederim, büyükanne. Yoksa yaşlı kocanız sizi sırtından düşürebilir."

Bir büyükanne için yakışıksız bir kıkırtıyla kollarımı geniş göğsüne sarıp omzunu ısırdım.

ClanFintan'ın eşkin temposuyla, bizi mutlu etse de etmese de kızımızın eş olarak seçtiği delikanlıyı karşılayacağımız büyük salona doğru yola çıktık.

Morrigan'ı aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. ClanFintan haklıydı. Babamın ve tanrıçamın ona iyi baktıklarına güvenmek zorundaydım.

Ve işin aslı şuydu ki Morrigan benim kızım değildi. Benim bir kızım vardı ve başka bir dünyada yaşamıyordu. Myrna'ya ve Partholon'daki hayatıma konsantre olmalıydım. Nokta.

"Hey." Kocamın kulağına kuvvetli bir nefes üfleyerek gıdıklamasına neden oldum ve ürperince kulak memesini ısırdım. " Eğer doğru hesaplıyorsam sonbaharın başında büyükanne ve büyükbaba olacağız." İçimden Oklahoma'da olsaydım tam çocukların okula döneceği zamanda diye geçirdim.

"Bence sonbahar bir bebeğin dünyaya gelmesi için mükemmel bir zaman," dedi kararlılıkla.

"Evet," dedim ama aklım başka yerdeydi. Sonbahar hayatın ve genel olarak Partholon'un kışa hazırlandığı mevsimdi. Genelde bahar bebekler ve yeni başlangıçlarla özdeşleştirilirdi. Aksine, sonbahar bitişlerin zamanıydı. Ormandaki bitki örtüsünün ölümü... yaz meyvelerinin son hasadı... yaklaşan daha kısa, daha karanlık günlere hazırlıktı. Kaşlarımı çattım ve bu karmaşık sembolizm karşısında sadece eski bir İngilizce öğretmeninden beklenecek bir endişeyle çenemi kocamın geniş omzuna yasladım.

Benzer durumlarda zihnime süzülüp bana saçmaladığımı fısıldayan Epona, bu kez her zamankinin aksine sessiz kaldı.

Oklahoma

Nereye gittiğini fark ettiğinde, Morrigan bir saatten fazla süredir direksiyon başındaydı. Arabanın ön konsolundaki saate baktı. Saat ona varmıştı. Mağaraya ulaştığında geceyarısını geçmiş olacaktı.

"Bu iyi," dedi sakinleşmek için kendi sesinin tanıdık tınısından faydalanmak için. "Yapma üzere olduğum şeyi yaparken seyirci olmaması daha iyi."

Ne yapacaktı?

Tamam, henüz o kısmı enine boyuna düşünmemişti. Aslında henüz hiçbir kısmı enine boyuna düşünmemişti. Tek bildiği, aslında büyükannesi ve büyükbabası olmayan büyükannesi ve büyükbabasından bir an önce uzaklaşması gerektiğiydi. Partholon'da gerçek bir anne-babaya, büyükanne ve büyükbabaya sahip biri vardı. Onun büyükanne ve büyükbabasına. Oysa aslında onun değildiler.

Bütün bu olanlar, başını da neredeyse kalbi ve midesi kadar ağrıtıyordu.

"Mağaraya gidince ne yapacağım?" diye sordu kendi kendine.

Mirasını sahiplen...

"Hayır," dedi kararlı bir sesle. "Bu konuda hiçbirinizden tek kelime duymak istemiyorum." Rüzgârın fısıltılarını bastırmak için radyoyu açtı. Morrigan'ın güvenip güvenemeyeceğini bilmediği düşüncelerden etkilenen bir zihinle değil, açık bir zihinle düşünmeye ihtiyacı vardı. Gerçekte kim olduğunu öğrenmek ve tam olarak ne tür güçlere sahip olduğunu keşfetmek mirasını sahiplenmek anlamına geliyorsa o zaman, evet, yapmak üzere olduğu şey mirasını sahiplenmek olabilirdi.

Ya mağarada ona çok yakın gelen o anne sesi? Ona güvenemezdi. Richard Parker'ın eskiden lisede İngilizce öğretmenliği yapan kızı Shannon'ın sesi değildi. Morrigan ağlamamak için dudağını ısırdı. Kendini bildi bileli büyükanne ve büyükbabasının ona gösterdikleri o fotoğraflardaki güzel ve hayat dolu kadın. Bütün hayatı boyunca o fotoğrafların hayaliyle yaşamış, hayatta olsa Shannon'ın ona söyleyeceklerini ve birlikte sürdürecekleri hayatı hayal etmişti. O. Kadın. Annesi. Değildi.

Annesi başka bir dünyanın her şeyi yüzüne gözüne bulaştıran başrahibesiydi.

O da tıpkı annesine mi çekmişti?

Öyle olmamasını bütün kalbiyle diliyordu.

Morrigan suçlu gözlerle sessiz cep telefonuna baktı. Arabaya biner binmez ilk iş telefonu kapatmak olmuştu. Onu merak ediyor olmalıydılar ve onlara acı vermekten nefret ediyordu. Sevildiğini biliyordu. Şüphe duyduğu büyükannesi ve büyükbabası değildi. Onlara ettiği sert sözlerden çoktan pişman olmuştu. Onlara kızgın değildi, en azından sakinleşip düşünecek zamanı olunca öfkesi dinmişti. Shannon Parker'ın kızı olmaması onların suçu değildi. Hatta ona neden anlatmadıklarını da anlıyordu. Beş... on... ya da on beş yaşındaki bir kıza, aslında bir başka dünyadan gelme, kötü yola sapmış, sonra da ölmeden hemen önce kötüyü reddetmiş bir başrahibenin kızı olduğunu nasıl anlatabilirlerdi? Morrigan bunu on sekiz yaşında, sözüm ona olgun ve zeki bir kızken bile anlamakta zorlanıyordu.

Morrigan araba kullanırken bir yandan da allak bullak olan düşüncelerini düzene sokmaya çalışıyordu. Rhiannon MacCallan. Annesinin adı buydu. Annesini gözünde canlandırdığı zaman gözünün önünde Shannon Parker'ın belirmesine nasıl engel olacaktı?

Şu anda bile gözünün önünde Shannon'ın kıvırcık kızıl saçları, açık yeşil gözleri ve dolu dolu, yaşamayı seven gülümsemesi canlanıyordu. Pekâlâ, demek modern kıyafetleri aklından silip yerine HBO'daki mini dizilerde Romalıların giydiği türde kıyafetler koymalıydı. Ayrıca Shannon'ın gülümsemesini de silmeliydi. İç sesi, Rhiannon gülümsese bile bunun Shannon'ın samimi mutluluğuna hiç benzemeyen bir gülümseme olacağını söylüyordu.

Büyükbabası şamanın Rhiannon'un ölmeden önce Pryderi'yi reddedip Epona'yla barıştığını anlattığını söylemişti. Bu gerçekten doğru muydu acaba? Büyük olasılıkla şamanın yalan söylemesi için bir neden yoktu. Ama ya Rhiannon? O yalan söylemiş olabilir miydi?

Ve şu anda Morrigan'ın annesiyle ilgili gerçeği nasıl öğreneceği her şeyden daha önemliydi. Mağaradayken ona rüzgârda fısıldayan ses öylesine annaç öylesine sevecendi ki. Morrigan sesin annesi olduğunu varsaymış ve ona hiç hissetmediği kadar yakın hissetmişti. Morrigan o sesin gerçekten annesine ait olup olmadığını öğrenmeyi her zamankinden daha fazla istiyordu. Gerçekten Rhiannon'a mı aitti ve eğer öyleyse o fısıltıların arkasındaki gerçek neydi?

Mağaraya dönmesinin esas nedeni buydu. Annesiyle ilgili gerçeği, en az kendisiyle ilgili gerçeği keşfetmeyi istediği kadar istiyordu.

Morrigan Eski Dost Kırmızı'yı hediyelik eşya dükkânı, piknik alanı ve mağaranın ara girişine uzanan küçük yolun hemen iç kısmında kalan Su Mermeri Mağaraları Eyalet Parkı tabelasının yanına park etti. Nike'ları çakıl taşlarının üstünde sesler çıkarıyordu ama gökyüzü, çıkardığı her tür gürültüyü yıldızlarla susturacak

kadar büyüktü. Morrigan yürürken yukarı baktı. Sanki biri, orada bütün şehirlere çok uzak bir yerde, siyah kadife bir battaniyenin üstüne ham şeker kristalleri serpiştirmişti. Ay, yolun iki yanına sıralanmış ağaçların yaprakları arasından dünyayı gözetleyen şişman bir hilal biçimindeydi. Morrigan rüzgârın yumuşaklığını ve sıcaklığı yüzünde hissediyordu; beraberinde hiç ses getirmemesi onu rahatlattı.

Park korucusunun kulübesinin önünden geçerken, yoldan inip ağaçların arasındaki süngerimsi otların üstünden yürümeye özen gösterdi. Kulübenin içinde tek bir loş ışık yanıyordu. Bir an, *Kyle TV mi seyrediyor acaba. Belki de ders çalışıyordur*, diye düşündü. Kyle gerçekten çok şirin biriydi. Ve Morrigan'la ilgilendiğine hiç şüphe yoktu. Hatta Morrigan'ın mağaraya tekrar gitmek ve vahşi mağaracılık denen şeyden yapmak isteyebileceğini bahane ederek ona kartını vermişti. Mağara meraklılarının bir araya gelip Su Mermeri Mağara sisteminin gelişmemiş kısımlarını keşfetmesine vahşi mağaracılık deniyordu. Hatırlamak Morrigan'ın yanaklarının kızarmasına neden olmuştu. Bunu yapmayı gerçekten isterdi. Ve hayır, Kyle'ın fena halde seksi olması da sorun değildi. İçinden, kendini toplayıp kim olduğunu ve bu konuda ne yapması gerektiğini çözünce Kyle'ı arayacağına söz verdi. O zamana kadar onu beyninin arka tarafına itecekti. Şimdi sıradan, moron bir ergen gibi bir erkeğe vurulmanın zamanı değildi.

Evet, o hâlâ bir ergen sayılırdı.

Evet, zaman zaman (özellikle son zamanlarda) moron gibi hissettiği oluyordu.

Ama hayır, kesinlikle sıradan değildi.

Hatıra eşya dükkânına gelince o günün erken saatlerinde de yaptığı gibi, dükkânın sol tarafındaki eski kaldırımı takip etti. Taş basamaklar hızla aşağıya indi ve gece göğünün parlaklığını kısa sürede arkada bıraktı. Morrigan çantasından, neyse ki hâlâ orada olan el fenerini çıkardı ve ışığını yere tuttu. Sonra da ışığı takip etti.

Mağaranın ağzına geldiğini daha el feneriyle aydınlanmadan hissetti. Serin nefes yüzünü okşamıştı. Morrigan çok hoşuna giden topraksı kokuyu içine çekerek derin derin soludu. Topraktaki kocaman yarığın önünde durdu.

Korkması gerekirdi. Hatta dehşete kapılmalıydı. Gecenin bir vakti dışarıda ve tek başınaydı ve bir mağaraya (içinde yarasalar olan bir mağaraya) girmeye hazırlanıyordu.

Ancak işin tuhaf yanı, ne kadar acayip olduğunu kanıtlayan müthiş bir coşku hissediyordu.

Morrigan omuzlarını dikleştirip mağaradan içeri yürüdü.

İçerisi gerçekten zifirî karanlıktı. Minik el lambasının ışığı, etkileyici siyahlıkta minicik bir toplu iğne başı gibi kalıyor, uçsuz bucaksız yer altı dünyasının küçücük bir parçasını aydınlatıyordu. Ama Morrigan karanlığa aldırmıyordu. Karanlık onu korkutmuyordu. Onu gizemli, ürkütücü ya da baskıcı bulmuyordu. Aksine bu engin siyahlık aşırı stresli sinirlerini yatıştırıyormuş gibi geliyordu.

Oraya senelerdir geliyormuş gibi yolu kolayca takip ederek mağaranın derinliğine indi. Ayak sesleri bu kez sonsuz gök değil, toprağın kendisi tarafından boğuluyordu. İşin tuhaf yanı, mağarada ilerledikçe daha da gevşiyordu. Mağaraya dönüş yolu boyunca omuzlarına oturan gerilim kayboldu. Büyükannesi ve büyükbabasıyla ilgili kaygıları dağıldı. Rüzgâr sesleri, aklını daha az kurcalar oldu.

Doğal olmayan bu gevşemenin onu olacaklar konusunda uyarması gerektiğini çok sonra anlayacaktı. O zaman gülümseyerek mağaranın derinliklerine doğru yürümeyi sürdürdü. Onu neyin çektiğini Kyle'ın Karargâh olarak bahsettiği kısma ulaşana kadar anlamadı.

"Selenit kayası." El feneri kristallerle bezeli büyük taşa isabet edip su yüzeyindeki ay ışığı gibi parlamasına neden olunca kendi kendine mırıldandı. O aptal pembe ışık üstünde olmadığı için şimdi çok daha güzeldi. Morrigan büyük bir hevesle taşa yöneldi. Ve fısıltılar işte o zaman başladı.

Evet... ilerle ve mirasını sahiplen.

Morrigan cam bir duvara çarpmış gibi durdu.

Derin, öfkeli bir nefes aldı.

"Hayır. Kahretsin, hayır! Oradan oraya sürüklenmekten bıktım. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum. Hangi mirastan bahsediyorsun? Ve tam olarak kimsin sen?"

Hayatında ilk kez kim olduğunu biliyorsun, Morrigan. Sen Partholon'un Seçilmiş bir başrahibesinin kızısın.

Sözcükler tenini okşayıp geçerken Morrigan ürperdi.

Sana kan yoluyla geçmiş, büyük bir tanrıça tarafından bağışlanmış ilahî bir mirasa sahipsin.

Sakin tarafsızlığını belli bir dereceye kadar korumak için uğraş vermesine rağmen sözcükler onu heyecanlandırmıştı. Ama gerçekten bir tanrıçaya ait olma fikri, ruhunun her zerresini coştururken sükûnetini korumak çok ama çok zordu.

"Tanrıça tarafından bağışlanmış bir mirasa sahip olmak ne demek, bilmiyorum," dedi ağır ağır.

Kan bağıyla kutsal ve en vahşi rüyalarında bile hayal edemeyeceğin kadar büyük bir güce sahipsin demek.

Morrigan dudağını ısırdı. En vahşi rüyalarında bile hayal edemeyeceği kadar büyük bir güç. Vay canına! Bayağı bir güç olmalıydı çünkü Morrigan'ın müthiş bir hayal gücü vardı. Hayatını kendi başına kontrol edebilme becerisinin olduğunu hissetmek gerçekten hoş olurdu. Güç ona bu beceriyi vermez miydi?

Öne çık ve adım atıp kaderini kabul ederken mirasını sahiplen, Işık Getiren.

Bu unvan –Işık Getiren– vücudunu delip geçti. Kristaller de ona böyle hitap etmişti, mağaranın duvarları da ona böyle seslenmişti. Gözleri hiç şaşmadan yeniden selenit levhasına çevrildi. Morrigan o taştan uzak duramıyordu ve gençliğe özgü heyecanı, sorusunun cevapsız kalan kısmını yok saymasına neden oldu. Rüzgârdaki nazik ve yönlendirici sesin kimliğini öğrenmek,

kendi içinde saklı olan sırları öğrenmekten çok daha az önemli görünüyordu.

Morrigan feneri sol elinde tutuyordu. Elinin titremesini görmezden gelmeye çalışarak sağ avcunu levhanın pürüzsüz kristal yüzeyine yerleştirdi. Taş yerinden oynayıp ısındı. Norrigan nefesini tutarak, "Merhaba," dedi. "Benim, Işık Getiren." Alışık olmadığı unvanda sadece bir saniye duraksamıştı. "Geri geldim."

Işık Getiren! Hoş geldin!

Sözcükler levhadan boşandı ve Morrigan elini bir girdaptan püsküren sulara tutuyormuş ve sözcükler bir şekilde teninden geçen su damlacıklarıymış gibi avcundan vücuduna aktı.

"Ah!" diye iç geçirdi.

Hakkın olduğu üzere, kristallerin ruhuna seslen, sana cevap verecekler.

Evet! Morrigan'ın kendi ruhu rüzgârdaki sese yankı olarak haykırdı. Merak dalgasını daha fazla tutamayan Morrigan el fenerini yere bıraktı ve her elini taş levhaya yerleştirdi.

"Şey..." Bir anda aptal gibi hissederek gırtlağını temizledi. Kristaller ışıldamaya bile başlamamıştı. Taş onunla konuşmayı kesmişti. Ya bu acayip şeylerin hepsini sadece hayal ediyorsa? Ya gerçekten delirdiyse ve rüzgârdaki sesler ilerleyen şizofreniden başka bir şey değilse? "Hayır." Başını salladı. Büyükbabasının seneler boyunca ona duyduğu güven şüpheye galip geldi. "Hayır, ben deli değilim." Morrigan müthiş bir güzellikteki taşa baktı ve derin bir nefes aldı. Sonra bir çırpıda, "Ben Partholon'un Başrahibesi Rhiannon MacCallan'ın kızı, Morrigan'ım ve kristallerin ruhuna sesleniyorum!" dedi.

Seni duyuyoruz, Işık Getiren!

Taşın yüzeyi bir hayvanın seğiren derisi gibi dalgalandı. Morrigan'ın avuçları kayadan akan sıcaklıkla karıncalandı. Ve sonra, bir duyu patlamasıyla taş ışıldamaya başladı. Bu, Kyle ışıkları söndürdüğü zaman avcunun altında oluşmaya başlayan

loş ışık gibi değildi. Ya da tünelde emeklediği zaman selenitte parlayan o tatlı ışık. Bu, parlak ve gözlerini kırpıştırmasına neden olacak kadar beyaz bir ışıktı.

Gözleri sulanan Morrigan taşın kristal derinliklerine bakmayı sürdürdü ve sakin bir gölün yüzeyinde esen rüzgâr misali dalgalanmasını izledi. Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırpıştırdı ve taşın içinden...

Nefesi bir çırpıda boşaldı. Selenit kayanın içinden, bu mağaraya tıpatıp benzeyen ikinci bir mağara görüyordu. Tek fark diğer mağaranın duvarlarının, Morrigan'a büyükbabasının büyükannesine geçen yıl İskoç Festivali'nden aldığı gümüş kolyeyi hatırlatan detaylı oymalar ve mozaiklerle kaplı ve içerisinin kadınlarla dolu olmasıydı. Bu gördükleri de neydi böyle? Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Sonra enerji onu da vurdu ve Morrigan diğer tuhaf mağaranın görüntüsünü kaybederek derin bir iç çekti. İçinden akan, beyaz renkli ısı enerjisini kontrol etmeye çabalayarak gözlerini yumdu ve birkaç derin nefes aldı. Sanki bir anda bu muhteşem ışık kayasından daha fazlasıyla bağlantı kurmuş, mağaranın bir parçasına dönüşmüştü. Sakinleşerek gözlerini açtı ve yukarı baktı. Tavanı kaplayan selenit kristalleri yıldızlarla kaplı bir gece göğü gibi göz kırpmaya başlamıştı. Bunu o yapıyordu! Kristalleri canlandırıyor ve etrafa ışık saçmalarını sağlıyordu!

Morrigan başını arkaya attı ve sevinçle güldü. Mutlu ve canlılık dolu ses, sadece onun yapabileceği bir müzik misali, mağara duvarlarında çınladı.

Mirasının gücüyle coş!

"İnanılmaz!" diye haykırdı Morrigan. Kendi dünyasına uyum sağlayamamasıyla ya da ortalıkta dolaşması olası kötüyle ilgili bütün düşünceleri unutulmuştu. Başlangıçta biraz çekinerek bir elini çekti. Konsantre olarak ışıldayan taşa baktı. "Yanık kal." Alçak ve ciddi bir sesle konuşmuştu. Sonra tekrar düşündü ve

daha ikna edici bir sesle tekrarladı. "Lütfen, yanık kal." Diğer elini de çekti.

Selenit taşı yanık kaldı. Evet, Morrigan'ın dokunduğu zamanki parlaklığı yoktu ama saf, gümüş renkli bir ışıkla parlamaya devam ediyordu. Morrigan heyecan dolu bir çığlık attı ve kendi etrafında dönerek minik bir dans etti. Ellerini başının üstüne kaldırıp parmaklarını tavana doğru uzattı ve kristal zerreciklerine konsantre oldu. "Benim için parlayın!" diye seslendi.

Tavan nefesini kesen bir kıvılcım ve ışıltıyla karşılık verdi.

"Orada neler oluyor?"

Morrigan hızla arkasına dönünce Kyle'ın üzerinde bir kot pantolon ve telaşla giyilmiş ters yüz bir ODÜ *sweatshirt*'üyle kamp odasının hemen girişinde durduğunu ve parlayan kristallere kocaman ve şaşkın gözlerle baktığını gördü.

"Kyle!" Morrigan yanaklarının alev aldığını hissetti. Büyükannesi ve büyükbabası dışında hiç kimsenin onun tuhaf yeteneklerinden haberi yoktu. Hiç kimsenin. Bir tür bahane... Neden orada olduğunu ve geceyarısı mağaranın ortasında durup kristallerin ışıldamasını sağladığını açıklayacak herhangi bir şey uydurmak için ağzını açtı.

Mirasını inkâr etmekten vazgeç!

Morrigan sıçradı. Sözcükler havada çatırdamıştı sanki. İçinde, ta derinlerde öfkelerini hissetti. Sonra kendisinin de öfkeli olduğunu fark etti. Neden bahane uydurup hakkı olanı, kanının ona verdiğini inkâr edecekti ki? Çenesini kaldırdı.

"Bunu ben yaptım. Kristallerin ışıldamasını ben sağladım. Ben bir rahibenin kızıyım."

Kyle ışıldayan kristallere bakarken başım öne arkaya, öne arkaya, öne arkaya salladı. "Uyuyor olmalıyım. Ve bu manyak derecede gerçek bir rüya olmalı."

Eski Morrigan onu onaylar ve ışıkları sönen kristaller ve tuhaf bir uyurgezerlik tecrübesiyle yalnız bırakarak kaçıp giderdi. Ama o artık eski Morrigan değildi. Bir daha asla eski Morrigan olmamayı kafaya koymuştu.

"İstersen kendine bir çimdik falan at. Rüya görmüyorsun. Bunu ben yaptım," diye tekrarladı daha inandırıcı bir sesle. "Bugün mağarada dolaşırken kristallerle aramda bir bağ olduğunu fark

ettim." Şefkatle okşayınca kaya Kyle'ın iç geçirmesine neden olan bir parlamayla karşılık verdi. Morrigan ona baktı. "Geri döndüm çünkü mirasımı sahiplenmem gerekiyordu."

"Tanrım! Bu sensin, Morrigan," dedi Kyle besbelli onu o anda tanıyarak.

"Evet, benim." Morrigan, Kyle'ın bu şaşkın halinin onu eğlendirmeye başladığına karar verdi. Sonuçta dehşete kapılmış gibi değil, sadece şaşkın görünüyordu.

Morrigan'ın aklına daha birkaç saat önce onunla flört edişi geldi. Şimdi onu zor tanımıştı demek? "Genelde kadınlara telefonunu verip neye benzediklerini unutur musun? Yoksa bu bana özel bir şey mi?"

Kyle elini alnına sürterken şaşkınlığını henüz üstünden atamamış gibiydi. "Elbette kim olduğunu hatırlıyorum. Aına farklı görünüyorsun."

Morrigan inanmadığını bir homurtuyla gösterdi (her ne kadar büyükannesi bu tür sesler çıkarmanın çok itici olduğunu defalarca söylese de). "Farklı mı? Evet, tabii. Tam bir erkeğin kullanacağı türde uyduruk bir bahane." Saçını arkaya atıp gözlerinin içine bakarak konuşurken kendini çok üstün ve olgun hissediyordu.

"Bahane değil. Farklı görünüyorsun. Kendini görmelisin." Kyle'ın sesi şaşkınlığın etkisiyle derinleşmişti. "Tenin ışık saçıyor." Konuşurken yavaş yavaş Morrigan'a yaklaştı. "Gözlerin içi alev alev yanan mavi topaz cevherleri gibi." Genç kızın tam karşısında durdu. "Ve saçların." Kyle elini uzatıp omzunda kalan bir tutam saça dokununca Morrigan şokla sarsıldı. "Saçlarının da diğer her yerin gibi sihirli bir güzelliği var." Sonra elini tuttu ve üstünde sadece ODÜ'nin tişörtü olan yarısına kadar çıplak olan kolunu Morrigan'ın görebileceği şekilde kaldırdı.

Haklıydı. Morrigan'ın teni ışık saçıyordu. Genç kız elini Kyle'ın elinden çekti ve diğer kolunu da önüne uzatıp parmaklarını iyice açtığı ellerini bir aşağı bir yukarı defalarca çevirip teninin selenitinkini yansıtan bir ışıkla parlamasını seyretti.

"Bu nasıl olabilir?" dedi Kyle al ve boğuk bir sesle.

Morrigan ona bakmadan otomatik olarak cevap verdi. "Ben Tanrıça Epona tarafından Seçilmiş bir başrahibenin kızıyım." Morrigan annesinin geçmişinde Epona'nın Seçilmişi olmanın ötesinde bir şeyler olduğunu biliyordu ama bu kelimeleri yüksek sesle söylemek ona iyi gelmişti. İyiden de öte. Doğru ve müthiş bir şeydi; Morrigan'ın asırlar önce yapması gereken, bilse asırlar önce yapacağı bir şey. Havada bir kahkaha duydu. Karanlık, kötü bir tanrının alaycı kahkahası değil, saf mutluluktan ibaret tatlı, müzikal bir kahkaha. Bu, annesiydi. Annesi olmalıydı! Sesinde gittikçe artan bir hayretle devam etti. "Tanrısal yeteneklere sahibim çünkü damarlarımda nesiller öncesinin rahibelerinin kanını taşıyorum." Nasıl olduğunu bilmiyordu ama söylediğinin gerçek olduğundan emindi.

"Sen bugüne kadar gördüğüm en güzel şeysin."

Morrigan kafasını ışıldayan teninden kaldırınca Kyle'ın gözlerinde saf bir tutkuyla karşılaştı.

"Sen bir tanrıçasın," dedi genç adam.

Morrigan onu düzeltmek –hayır demek ve bir tanrıça olmadığını, sadece bir tanrıçanın rahibesi olduğunu anlatmak– için ağzını açtı. Ama konuşmasına fırsat kalmadan aynı anda iki şey oldu. Rüzgâr Kyle'ın sözlerini kapıp tekrarlayarak etrafında dönmeye başladı.

Evet... sen bir tanrıçasın... sen güzelliksin...

Morrigan gözlerini Kyle'dan ayıramıyordu. Bakışları hayranlık yüklüydü. Kyle o kadar yakışıklı, arzulanası ve seksiydi ki!

Evet... sen bir tanrıçasın... hazzını istediğin yerde al...

Morrigan'ın nabzı hızlandı. Kristallerin gücü kanında pompalanmaya, sıcak ve ağır, karnının alt kısmına akmaya devam ediyor, hatta daha aşağılara inip bacaklarının arasında bir ısı ve nem hücumuna neden oluyordu. Karşısında duran adamı

sınırlı seks tecrübesinin onu hazırlıksız bıraktığı bir yoğunlukla arzuluyordu.

Kyle, cazibesinin açık alevine çekilir gibi ona daha da yaklaştı.

"Tanrım, inanılmazsın. Çok ama çok seksisin. Sana dokunmak istiyorum."

"Dokun o zaman," diye soludu Morrigan.

Kyle hiç ikiletmeden yanağını okşadı. Eli aşağıya, boynunun yumuşak kıvrımına kayınca

Morrigan titredi. Nedeni bakire olmanın heyecanı değil, Kyle'ın parmak uçlarmdan vücuduna titremelerle yayılan duygu hücumuydu.

"Daha," diye fısıldadı Morrigan.

Kyle inleyerek onu kollarının arasına çekti ve öpmek için eğildi. Morrigan genç adamın dilini kendi diliyle karşıladı ve onu ağzının sıcak derinliklerine uzatıp Kyle'ın arzu dolu inlemelerini yuttu. Kollarını Kyle'm geniş omuzlarına sardı. Daha önce hiç böyle güçlü, kuvvetli ve tutkuyla dolu hissetmemişti.

Sen tapınılması ve itaat edilmesi gereken bir arzu nesnesisin, diye fısıldadı rüzgâr.

Morrigan Kyle'ın berelenmiş dudaklarını emip göğsünü göğsüne sürterken, *Evet, evet öyleyim,* diye düşündü. Kalçasını Kyle'ın kalçasına yaslamış, pantolonunun içindeki sıcak sertliğe sürtünüyordu. Gözleri açıktı ve etraflarında ışıldayan ve tutkusuna karşılık verir gibi göz alıcı parlaklıkta beyaz bir ışık saçan kıvılcımları görebiliyordu.

"Tanrım! Sanki bir rüya, kahrolası ateşli bir rüya," diye inledi Kyle, dudaklarını Morrigan'ın dudaklarından ayırmadan. Genç kadının poposunu avuçladı ve onu kendine iyice bastırdı.

Morrigan için için kendi davranışlarına şaşırıyor ama duramıyordu. Durmak istemiyordu. Işıldayan teni, yüksek ısı, ihtiyaç ve şehvetle âdeta yanıyordu. İçi güçle dolup taşıyordu. O bir tanrıçaydı!

"Morrigan Christine Parker, burada neler oluyor böyle!"

Büyükbabasının sesi ateşli sevişme sahnesinin üstüne boşalan bir kova buzlu su etkisi yarattı. Morrigan hızla geri çekilirken ağzından, "Büyükbaba!" kelimesi döküldü. Yüzünden alevler çıkıyor, başı dönüyor ve yarıda kalmış şehvetle damarları zonkluyordu. Kyle'ın omzunun üstünden bir boz ayıyla dev boyutlarda, öfkeli bir kirpi balığının melezine benzeyen büyükbabasını gördü. Büyükbabasının sırtında eski bir av ceketi, elinde ambarda sakladıkları ultradayanıklı el feneri vardı. Ve (*ah, hayır!*) büyükanne de yanındaydı. İkisi de çatık kaşlarla Kyle'a bakıyordu.

"Genç adam, sen kimsin ve ellerin torunumun üstünde ne arıyor?"

Morrigan gülmemek için kendini zor tuttu. Büyükbaba yine büyükbabalığını yapıyor, kristallerin sihir gücüyle ışıldadığını, Morrigan'm en basit ifadesiyle kaçıp onu deli gibi endişelendirdiğini ve torununun ellerinin de Kyle'ın üstünde olduğunu görmezden geliyordu. Büyükbabanın kısık gözleri ve karanlık ifadesi, yetmiş beş yaşında olmasının bir önemi olmadığını anlatıyordu. Taraflı bakış açısıyla sözüm ona masum torunundan faydalanmaya çalışan herifin canına okumaya fazlasıyla istekliydi (hatta muktedirdi).

"Efendim, özür dilerim." Kyle titreyen elini saçlarının arasından kaydırdı. "Ben... Sanırım kendimi kaptırdım. O çok güzel ve..." Arkasını getiremedi. Utançtan yerin dibine geçmiş gibiydi. "Ona saygısızlık etmek istemedim." Sonra gırtlağını temizleyip bir adım öne çıktı ve büyükbabaya elini uzattı. "Efendim, adım Kyle Cameron. Su Mermeri Mağaraları Eyalet Parkı'nın başrehberi ve küratörüyüm. Torununuzla bugün arkadaşlarıyla birlikte mağarayı gezmeye geldiklerinde tanıştık."

Büyükbaba homurdandı ve Kyle'ın elini isteksizce sıkarken onu kısık gözlerle süzmeyi sürdürdü. Morrigan'ın büyükbabasının, Kyle'ın elini canını acıtacak kadar sıktığından hiç şüphesi yoktu.

"Pekâlâ, Kyle Cameron, genç hanımefendilere her zaman onlarla tanıştığınız gün saldırır mısınız yoksa bu *centilmence*..."

Büyükbaba son sözcüğü ağır bir küçümsemeyle vurgulamıştı. "... davranış sadece kızıma mı özel?"

"Efendim, ben..." diye başladı Kyle.

Morrigan nihayet konuşmayı başararak, "Büyükbaba, o..." diye geveledi.

"Tatlım, kristallere bak. Sanırım Morrigan sayesinde ışıldıyorlar." Büyükannesi her zamanki gibi sağduyunun sesi olmuştu.

Gözleri, mağarada Kyle'ın, torunuyla oynaşmasından başka şeylerin de olduğunu seçen büyükbaba, Morrigan'ın iyi yetiştirilmiş genç hanımefendilerin iyi ahlakına saygı göstermekle ilgili olacağından hiç şüphe duymadığı ciddi nutkunu yarıda kesti. Morrigan, büyükbabasının tavanda ışıldayan kristallerden ışık saçan kayaya kadar her şeyi dikkatle süzerek etrafa bakmasını izledi.

Richard Parker düşünceli bir tavırla başını sallayarak, "Selenit," diye mırıldandı. "Göçmenler selenit levhaları evlerinde cam yerine kullanmışlardı."

"Evet, öyle," dedi Kyle heyecanla.

Büyükbaba ona hiçbir şey anlamıyormuş gibi baktı. "Ben emekli bir biyoloji öğretmeniyim ve Oklahoma'nın ekosistemleri hakkında gittiğin dandik lisenin düzeysiz ve aşırı kalabalık biyoloji derslerinde öğretilenlerden daha fazlasını biliyorum."

"Efendim, ben yüksek lisansımı tamamlamak üzereyim."

Richard Parker ona kaşlarını kaldırarak baktı. "Bak sen. Hangi alanda?"

"Jeoloji."

Morrigan sırıtmamak için kendini zor tuttu. Büyükbabası zooloji alanında doktora yapmıştı.

"Hah," diye homurdandı Richard Parker. "On sekiz yaşından bayağı büyük olmalısın."

"Yirmi iki, efendim. Genel üniversite derslerimin çoğundan muaf tutulduğum için fen fakültesi diplomamı erken aldım."

"Hah," dedi büyükbaba. "O zaman torunuma saldırmaman gerektiğini bilecek kadar aklın olmalı."

"Tatlım, Morrigan ve kristaller..." Parker Anne kocasını dürttü.

Richard Parker bir kez daha homurdandı ama dikkatini torununa çevirdi. "Morgie, kızım, bunu sen mi yaptın?"

Morrigan başını evet der gibi salladı. "Evet, büyükbaba."

"Ah, demek tekrar büyükannen ve büyükbaban olduğumuza karar verdin."

Morrigan bakışlarını yere indirdi. "O konuda özür dilerim, büyükbaba." Mahcup bir ifadeyle Parker Anne'ye baktı. "Özür dilerim, büyükanne."

"Ah, tatlım, hiç sorun değil. Bugün öğrendiklerini kaldırmanın kolay olmadığını biliyorum."

Morrigan sırtını dikleştirdi ve gözlerini büyükbabasınınkilere dikti. "Evet, kolay değildi ama dehşete kapılıp acısını sizden çıkarmamalıydım. Ne olursa olsun, her zaman büyükannem ve büyükbabam kalacaksınız."

"Elbette, kalacağız, Morgie, kızım," dedi büyükbabası aksi bir tavırla. Sonra gırtlağını temizledi. "Kristallerin ışıldamasını sağlayabiliyorsun. Başka ne yapabiliyorsun?"

"Kayalar benimle konuşuyor. Onları duyabiliyorum."

Parker Anne düşünceli bir tavırla başını salladı. "Toprağın ruhlarıyla ilgili bir özellik. Amerikan Yerlileri gibi Kelt rahipleri de bu tür şeylerden bahsederler."

"Shannon ağaçlardaki ruhları duyardı. Ağaçlar onu Epona'nın Seçilmişi olarak selamlar ve yardım istediği zaman ona güçleriyle destek sağlarlardı."

"Bana Işık Getiren diyorlar," dedi Morrigan usulca.

Büyükbabasının keskin bakışları ona sabitlendi. "Sana Tanrıça diyorlar mı? Seni, Seçilmiş diye selamlıyorlar mı?"

Morrigan hayır demek için başını sallayacak oldu ama Kyle araya girdi. "O bir tanrıça!" dedi. "Biraz önce onu görseydiniz ne

demek istediğimi anlardınız. Teni kelimenin tam anlamıyla ışık saçıyordu." Morrigan'a yarım adım yaklaştı ve yüzüne düşen saçı kaldırmak için elini uzattı. "Yeryüzüne inmiş bir tanrıça olmalı."

"Evlat. O bir tanrıça değil. Bir tanrıçanın rahibesinin kızı," dedi büyükbaba.

Tanrısal gücünü çalmasına izin verme! diye sızlandı rüzgâr. Morrigan sesi yok saymaya çalıştı ama büyükbabasının sözleri karşısında içinde bir öfke kıpırtısı hissetmişti. Düşüncelerinin biraz önce aynı şeyleri tekrarlamış olmasının bir önemi yoktu; bir anda büyükbabası onu küçümsüyormuş, ona ait olan ya da olması gereken bir şeyi ondan çalıyormuş gibi hissetti.

"Annem rahibeden fazlasıydı." Morrigan etrafındaki rüzgârda kıpırdanan sözcükleri yüksek sesle tekrarladı. "O bir Tanrıça'nın Enkarnesi'ydi ve tanrıçasının gücünü taşıyordu."

Büyükbabasının alnının endişeyle kırıştığını gördü ama o konuştuğu zaman tek duyduğu, mirasının inkâr, yeni edindiği güçleri reddettiğiydi.

"Morrigan, annen Rhiannon bir zamanlar Epona'nın Seçilmişi ve Başrahibesi olabilir ama konumunu ve beraberinde getirdiği güçleri kaybetti."

"Kayıp mı etti yoksa ondan çalındılar mı?" Morrigan bu soruyu kendisine bile soğuk ve yabancı gelen bir sesle sormuştu.

Büyükbabası duraksadı ve gözlerini kıstı. "Kiminle konuşuyorum? Morrigan mı, Rhiannon mu?"

"Şimdi de gerçekten torunun olup olmadığımı bilmiyorsun, öyle mi?" Ağzından çıkan sözcükler, Morrigan'ın içini delip geçti. Ama gözyaşları yerine, içinde bir öfke ve ihanet kabardı ve köpürüp birbirine karışarak içinde bir duygu depremi yaşanıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

"Ah, kahretsin! Elbette torunum olduğunu biliyorum. Ben sadece gözü güçten başka bir şey görmeyen, kafayı yemiş bir yabancı gibi değil, torunum gibi konuşmanı istiyorum."

Morrigan suratına bir tokat yemiş gibi irkildi. "Bütün hayatım boyunca bana deli olmadığımı söyledin. Bütün bunlar bir anda nasıl değişiverdi?"

"Morrigan Christine, ben sana deli olduğunu söylemedim."

Sen o değilsin... sözcükler Morrigan'ın etrafında dolamyordu.

"İkinci adımı kim koydu?"

Büyükbabası kafası karışmış gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Şey, biz koyduk hayatım," dedi büyükannesi.

"Shannon'ın ikinci adı bu olduğu için," dedi Morrigan.

"Christine en sevdiğim kız isimlerinden biri olduğu için," dedi büyükbaba gücenmiş gibi.

"Ama annem koymadı." Morrigan içinde bir baraj yıkılmış ve sözcüklerin bir çırpıda dökülmesine mani olamıyormuş gibi büyükbabasının cevap vermesine fırsat bırakmadan konuşmayı sürdürdü. "Adım Morrigan Christine Parker değil. Ben o kız değilim. Shannon Christine Parker annem değil. Benim adım Morrigan MacCallan, Epona'nın Seçilmişi Rhiannon MacCallan'ın kızıyım."

"Rhiannon, Tanrıça'nın Seçilmişi'ydi ama Epona'yı inkâr ettiği ve ona ihanet ettiği için bu konumundan oldu," dedi büyükbabası aksi bir tavırla.

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz? Tam olarak ne olduğunu nereden biliyoruz?"

"Rhinnon'ı tanıyoruz. Ve Shannon'ı. Sana gerçeği söylediğimize güvenmek zorundasın."

Morrigan sıkkın bir inlemeyle hızla arkasına dönüp selenit kayasına yaslandı ve avuçlarında hışırdayan Işık Getiren yankılarıyla teselli buldu. Kafası allak bullak olmuştu. Isı, korku ve şüphe birbirine karışmıştı. Dünyası milyonlarca minik parçaya bölünüyordu.

"Morrigan! Bunu sen mi yapıyorsun diye sordum!"

Kyle'ın keskin sesiyle iç karmaşasından silkindi ve yüzünün neden bu kadar renksiz ve gözlerinin neden böyle iri ve karanlık olduğunu anlamaya çalışarak genç adama baktı.

"Neyi ben mi yapıyorum?"

"Mağarayı sen mi sarsıyorsun?"

"Sen ne?.." Morrigan başını kaldırdığı anda yumruk büyüklüğünde bir taş parçasının tavandan düştüğünü gördü.

Dikkatli ol, Işık Getiren. Burada tehlike var. Burayı hızla terk etmelisin.

Ve kristaller aracılığıyla Morrigan'a mağarayı hemen terk etmezlerse hepsinin öleceği bilgisi geldi.

"Büyükbaba! Büyükanne! Hemen buradan çıkın!" Morrigan omzunun üstünden onlara seslendi. Mantıken büyükannesini, büyükbabasını ve Kyle'ı da sürükleyerek kendisinin de dışarı koşması gerektiğini biliyordu ama ellerini bir türlü selenit kayasından çekemiyordu.

"Morrigan neler oluyor?" diye haykırdı Kyle.

Bir kaya parçası daha büyükbabasının çok yakınına düşünce Morrigan'ın midesi acıyla kasıldı.

Tehlike, Işık Getiren, diye haykırdı kristaller.

İçindeki bir karmaşanın ürünü sandığı sarsıntı, zeminden başlayan bir titreşimle mağaranın içinde gümbürdemeye başlayınca, "Gitmelisiniz!" diye haykırdı Morrigan. "Tavan çöküyor." Tavandan yeni parçalar kopup ölümcül bir yağmurla yere düşmeye başladı. Morrigan gözlerini kristalden güçlükle ayırdı ve "Sen de Kyle," dedi. "Hemen çık buradan."

"Morgie?" Büyükbaba arada kalmış gibi ona doğru bir adım attı.

"Git, büyükbaba. Ben de geliyorum!" diye yalan söyledi.

Büyükbabasının başıyla onayladığını, büyükannesinin kolunu tutup girişe uzanan yolda yürümesine yardım ettiğini gördü. Sonra büyükbaba durup tekrar ona döndü.

"Morrigan, haydi!" diye seslendi mağarayı saran gümbürtünün arasından.

Morrigan ona hüzünle gülümsedi ve büyükbabasının ona eski bir John Wayne filmi olan *True Grit*'teki Rooster Cogburn'ü anımsatan sert hatlı, yıpranmış yüzünü ne kadar sevdiğini düşündü. Ortasının dalgalanarak değiştiğini ve diğer mağaranın tuhaf aynaması görüntüsünü bir kez daha önüne serdiğini bilmek için kayaya bakmasına gerek yoktu. Orada ne olduğunu biliyordu; en başından beri. O zaman bile, eninde sonunda yapması gerekenin farkındaydı. Morrigan ellerini taşa bastırdı ve avuçlarının içine daldığını hissetti. Taş, kaya olmaktan çıkıp yarı jöle kıvamına gelmişti.

"Seni seviyorum, büyükbaba! Seni seviyorum, büyükanne!" diye seslendi. "Bunun için çok üzgünüm. Her şey için çok üzgünüm."

Büyükbabasının yüz ifadesindeki endişe yerini çaresizliğe bıraktı.

"Hayır, Morrigan!"

Richard Parker torununa doğru bir adım attı ama tavandan kopan kocaman bir parça sadece bir metre uzağına düşüp bir toz bulutunun havalanmasına neden olunca Morrigan'ı göremez oldu ve durmak zorunda kaldı. Morrigan da artık büyükbabasını göremiyordu ama gittikçe artan göçük gürültüleri arasında boğuklaşsa da sesini hâlâ duyabiliyordu.

"Morrigan, oradan hemen uzaklaş! Ne yaptığını bilmiyorsun. Diğer tarafa geçmek o kadar kolay değildir."

"Morrigan, gitmeliyiz" dedi Kyle telaşla kolunu tutup onu kayadan uzaklaştırmaya çalışarak.

Morrigan kolunu çekip kurtardı. "Hayır. Sen gitmelisin, Kyle. Ben kalıyorum."

"Bu delilik!" diye bağırdı Kyle. Tavanı işaret etti. "Çökmek üzere ve seni öldürecek. Seni gerçekten tanımıyorum ama sana karşı daha önce hiç yaşamadığım bir şey hissediyorum. Ve aramızda neler olduğunu anlamadan seni kaybetmeye hiç niyetim yok."

Morrigan, genç adamın gözlerinin içine baktı ve ona verdiği o berbat ve insanın içini acıtan duyguyu yok sayarak sesine sert ve acımasız bir tını kattı. "Haklısın. Beni tanımıyorsun. Şimdi hemen çık buradan ve beni rahat bırak!" Morrigan, Kyle'ın gözlerinin büyümesine neden olan ıslak ve yapışkan bir ses çıkararak tek elini kayadan çekti. "Yapabileceklerime inanamazsın. Aklının almayacağı bir güce sahibim." Âdeta çıkışır gibi konuşuyordu. "Buraya ait değilim. Büyükanneme ve büyükbabama sor. Sana anlatırlar." Sonra kristallerin ısısını ve gücünü yönlendirerek onu itti. Ve Kyle'm ayakları yerden kesilip birkaç metre uzağına itilince büsbütün şoke oldu.

Vay canına! *X-Men*'deki Storm'a benzemişti.

"Git, Kyle," dedi sert bir sesle.

"Morrigan!" Büyükbabasının sesi boğuktu.

"Çıkın buradan!" diye haykırdı sesini yükselterek.

Kyle ona hayranlık ve korku karışımı bir ifadeyle bakarak ayağa kalktı. Yine de bir türlü gidemiyor gibiydi.

"Morrigan, beni itme. Seni bırakmak istemiyorum." Morrigan'a doğru çekingen bir adım attı.

Ve tepesindeki tavan ürkütücü bir sesle parçalanarak yerinden koptu. Morrigan, Kyle'ın taştan bir çığın altına gömülmesini sessiz ve çığlıksız bir dehşetle izledi. Genç adamın üstünü kaplayan kocaman taş yığınına inanamayarak baktı. Başını öne arkaya, öne arkaya sallarken titremeye başladı. Gözlerini kayadan ayıramıyordu. Toz ve enkazın altında Kyle'ı göremiyordu ama ölmüş olmalıydı. Ama hayır, belki de ölmemişti. Belki de taşları üstünden kaldırmaya çalışmalıydı. Kristallerin gücünden yardım alabilirdi.

Ama daha diğer elini selenit kayasından çıkaramadan, *kalbi artık atmıyor,* sözcükleri kristalden bedenine süzüldü.

Sonra ayaklarının altındaki zemin yeniden sarsılmaya, yer gümbürdemeye başladı.

Tehlike altındasın, Işık Getiren! dedi kristaller ısrarla.

Ne yaptığını sanmıştı? Bu oynadığı bir oyun değildi ki. Bir adamın ölümüne neden olmuştu. Morrigan buradan hemen çıkmalıydı. Elini kayadan kurtardı ve yürüyüş yolunda yalpalayarak ilerlemeye başladı. Ve önündeki tavan ölüm yağdırıyordu, kaçış yolunu neredeyse tamamen kapatmıştı. Gittikçe yoğunlaşan toz yüzünden öksürerek arkaya doğru savruldu ve selenit kayanın üstüne düştü. Kaya ağırlığının altında yamuldu.

Aralıktan kaç, çocuğum. Kan kurban edildi.

Morrigan çılgın gibi etrafına baktı. Rüzgârdaki ses, yanında duran birine aitmiş gibi o kadar gerçekti ki... Bu bir kadın sesiydi. Bu sesi çok sık olmamakla birlikte daha önce hayal gücüne dolan ses kalabalığı arasında duymuştu. Mağaraya girdiğinden beri duyduğu tek sesin bu olmadığı kesindi.

Tavandan birkaç parça daha etrafına düştü. Morrigan gözlerindeki yaşları ve tozları sildi.

Şimdi kaçmalısın, çocuğum, diye tekrarladı ses.

"Nasıl kaçacağımı bilmiyorum," diye hıçkırdı Morrigan.

Evet, biliyorsun. Kendine inan ve kristallerin sana rehberlik etmesine izin ver.

Morrigan yüzünü arkasındaki selenit kayaya çevirdi ve ona, onu kollarının arasında hiç almamış annesiymiş gibi sarıldı.

"Beni buradan çıkar!" diye haykırdı.

Seni duyuyoruz, Işık Getiren...

Dünya sarsılarak yerle bir olurken Morrigan kendini öne doğru düşerken buldu ve kayanın yumuşak kütlesindeki sıcaklığın içine çekildi. Nefes almaya çalıştı ama yapamadı. Çığlık atmaya çalıştı, olmadı. Morrigan paniğe kapılarak çılgın gibi çırpınmaya başladı. Boğuluyordu!

Kendine inan, çocuğum.

O ses! Morrigan gözlerini hızla açtı ve vücudunun şoka girdiğini hissetti. Karşısındaki ona sayısız fotoğraftan gülümseyen, uzun, kızıl saçları ve şifon elbisesi suyun altında süzülüyormuş

gibi etrafında asılı duran kadındı. Morrigan haklı olduğunu anladı. Bu kadının gülümsemesi Shannon'ınki kadar açık ve neşeli değildi ama bariz hüznüne rağmen sevecendi.

Gel, kızım. Kaderin seni bekliyor. Yapacak çok işin var.

Rhiannon elini ona uzattı. Morrigan o eli tuttuğu anda koyu, boğucu bir basıncın içine çekildi ve taş bir zeminin sarsıcı sertliğine savruldu. Göremiyor, nefes alamıyordu. Sonra acı dolu bir iç çekişle boğulur gibi oldu ve ciğerlerindeki acılığı kusmaya başladı.

Bilinç kaybının yoğun karanlığına düşmeden önce aklından geçen son düşünce şu oldu: Eğer gördüğü gerçekten annesiyle büyük olasılıkla ölmüştü.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Partholon

Hayatım mahvolmadan hemen önce, mis gibi sonbahar sabahının kısa bir gezintiye çıkmak için mükemmel bir zaman olacağını düşünerek Epi'yi tımarlıyordum. "Yaşlı olabiliriz," dedim beni dinlemek için gümüş grisi kulaklarını diken kısrağa. "Ama hâlâ güzel bir sabah yürüyüşünün tadını çıkarabiliriz. Benim bacaklarım buna müsait. Ya seninkiler, yaşlı kız?"

Epi cevap olarak kişnedi ve deri binici pantolonumu dudaklarının arasına sıkıştırmak için arkama uzandı. Bir kahkaha attım ve başını yavaşça ittim. "Çok tazesin. Özellikle yaşlı bir..."

"Rhea! Hemen gelmelisin!"

Kaşlarımı çatarak Epi'ye arkamı dönünce Alanna'nın koşarak bana doğru geldiğini gördüm. Yüzü her zamankinden solgundu, o halini görünce midemin düğümlendiğini hissettim. Korkunç bir şeyler oluyordu.

Kaşağıyı bir anda ortaya çıkıveren ahır perisinin eline tutuşturdum ve Epi'nin burnunun ucunu öptüm. Kısrağın hareketsiz bir şekilde sessizliğe gömüldüğü ve Alanna'ya gözünü kırpmadan baktığı dikkatimden kaçmamıştı. İçimden korkunç bir önsezinin ürpertisi geçti. Alanna'yla buluşmak için bölmeden hızla çıktım. Ambardan hızlı adımlarla çıkmak için ona yetişmemi beklemedi.

Aceleyle tapınağa doğru yürürken, ona yetişmek için bir hayli çabalamam gerekti.

"Neler oluyor?"

"Myrna. Bebeği geliyor."

Bir anda hem heyecana hem de deli gibi endişeye kapıldım. Ağustosun ortasıydı ve hamile ve keyifsiz kızım, Grant'in (hayır, ondan artık trol diye bahsetmiyordum, en azından yüzüne karşı ve çok sık değil) ailesinin Epona'nın tapınağına komşu olan arazisindeki evine hemen hemen her gün mutlaka uğruyordum. Myrna torunumu doğurmaya hazır değildi ve onu suçlamıyordum. Hiçbir şeyi rahatça yapamayacak kadar hamile olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyordum. Bu, sevinçli bir gün olmalıydı. Yan gözle Alanna'nın renksiz suratına baktım ve o berbat düşüncelerin ilkiyle sarsıldım. Telaşla tapınağıma giriyor olmamalıydık. Etrafta koşturup Epi'yi ve daha alt sınıftan çeşitli atları eyerliyor (kocamı bu gruba katmıyorum) ve doğumda bulunmak için dörtnala McClure'ların bağına koşuyor olmalıydık.

"Sorun ne?"

Alanna bana bakmadı. "Myrna'yı birkaç dakika önce getirdiler. Carolan da yanında. ClanFintan'ı atış sahasından getirmesi için bir Kentaur gönderdi. Ben de seni almaya geldim."

Kolunu yakalayıp zorla yüzünü kendime çevirdim. "Kötü mü?"

Gergin bir tavırla başını salladı. Ağlamamak için zor duruyordu. "Carolan çok fazla kanama olduğunu söylüyor. Bir şey..." Duraksadı, güçlükle yutkundu ve devam etti. "Myrna'nın içinde bir şeyin parçalandığını söyledi."

"Hayır..." Bu sözcüğü güçlükle fısıldamıştım. İçimdeki her şey buz kesti. Bir anda kanımın bütün sıcaklığını kaybetmiş gibiydim. Alanna elimi tuttu ve tapınağın revir kısmına ulaşmak için avluyu koşarak geçtik. Özel muhafızlarım, revire hiç zaman kaybetmeden girmemiz için sessiz ve ağırbaşlı bir tavırla kapıları açtılar.

"Bu taraftan, Leydim," dedi tapınak hemşirelerinden biri olduğunu bildiğim donuk ifadeli genç bir kadın. Bizi daha iç kısımdaki bir odaya aldı. Ben kapıyı açmadan önce, omzuma saygıyla ama biraz sertçe dokundu. "Leydim, kendinizi hazırlamalısınız. Kızınızın gücünüze ihtiyacı olacak."

Otomatik olarak gözlerimi kıstım. Ona karşı çıkmak, bütün dehşetimi ve öfkemi ona kusmak ve kızımın neye ihtiyacı olduğu konusunda akıl yürütmenin ona kalmadığını haykırmak istedim ama gözlerindeki ifade, kelimelerimi dile getirilmeden susturdu.

Hemşirenin gözlerinde ölümün kesinliğini görmüştüm.

Ona ve Alanna'ya sırtımı döndüm ve alnımı açık şeftali rengi duvara yasladım. Telaşla, *Ah, Epona*, diye dua ettim. *Lütfen bunun olmasına izin verme. Myrna ölemez. Onu kaybedemem. Kıymetlin olarak, Seçilmişin olarak sana yakarıyorum, bir cana ihtiyacın varsa benimkini al. Ama lütfen çocuğumu alma.*

Epona'nın zihnime süzülen sesi tahammül edemeyeceğim kadar yumuşaktı. *Bazen kader bir tanrıçanın bile değiştiremeyeceği şekilde işler, Kıymetlim. Ama Myrna'nın da benim çocuğum, benim Kıymetli Seçilmişimin kızı olduğunu ve yumuşak çayırlarımda sonsuza kadar var olacağını bilmelisin ve...*

"Hayır!" diye haykırdım, bir çocuk gibi kulaklarımı ellerimle kapayarak. "Hayır," diye hıçkırdım. Alanna'nın kollarını bana sardığını hissettim ve geri çekilip ipek gömleğimin koluyla yüzümü silmeden önce sadece bir an ona tutundum. Gözyaşları için daha sonra yeterince zamanım olacaktı. Hemşire haklıydı. Myrna'nın gücüme ihtiyacı vardı, isterik hallerime değil. Hemşireye başımla işaret verdim. "Tamam, ben hazırım."

Oda pırıl pırıldı ve ortasında duran karyolanın başına üşüşmüş kadınlar yüzünden sandığımdan daha küçük görünüyordu. Kadınları görmezden geldim ama mırıldandıkları ezginin Partholon doğum şarkısının o güne kadar hiç duymadığım bir versiyonu olduğu dikkatimden kaçmadı. On sekiz yıl önce Myrna'nın doğumunu selamlayan şarkının daha yumuşak bir versiyonuydu. Hâlâ tatlı,

melodik ve ritmikti. Müziğe dönüştürülmüş bir kalp atışı gibi. Ama kahkahalar ve doğaçlama danslar yoktu. Beni gördükleri anda Myrna'ya ulaşmam için iki yana çekilip yol verdiler.

Kızım iki sancı arasındaydı. Gözleri kapalıydı ve hızlı hızlı soluyordu. Al al ve pespembe olması gerekirken yüzü Alanna'nınki kadar renksizdi. Dudakları morarmaya başlamıştı. Çıplaktı. Bir dağı andıran şişkin karnı ince, keten bir çarşafla örtülüydü. Ayak ucunda onu gri, yorgun ve duygusuz bir ifadeyle muayene eden Carolan'a baktım. Asistanlarından birine kandan sırılsıklam olmuş kalın bir bez uzattı. Göz göze geldik. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Neler olduğunu zaten biliyordum. Grant en az karısınınki kadar beyaz bir yüzle yatağın baş ucunda duruyordu. Ona gülümseyerek Myrna'ya yaklaşınca ağlayacak gibi oldu.

Myrna'nın elini tutup alnını öptüm ve yanağımı yanağına bastırdım. "Merhaba, annesinin bir tanesi." Onu çocukluğunda defalarca yaptığım gibi sevgi sözcükleriyle selamladım.

Göz kapaklarını kırpıştırarak açtı ve bana baktı. "Anne! Burada olmana çok sevindim. Seni daha erken çağırtacaktım ama her şey çok hızlı gelişti ve..." Sancı girince cümlesi yarıda kaldı. Elimi mengene gibi sımsıkı tutarak acı dolu bir çığlık attı. Gözleri panikten büyümüş ve matlaşmıştı.

"Her şey yolunda, tatlım. Annene bak. Benimle birlikte nefes al, bir tanem. Annen yanında. Her şey yoluna girecek. Annene bak." Myrna elime ve sesime sımsıkı tutundu. İçini parçalayan acıda benden güç alır gibiydi. Sancı nihayet geçtiğinde ikimiz de hızlı hızlı soluyorduk. Ben yakında duran kadınlardan birinden serin, ıslak bir havlu alıp Myrna'nın alnını silerken Grant de sevgi sözcükleri mırıldanarak terden sırılsıklam olmuş saçlarını okşuyordu.

"Kızını görebiliyorum, Myrna," dedi Carolan sakin ve güven veren bir sesle. "Dünyaya ters gelmekte ısrar ederek ne kadar eşsiz bir kız olduğunu şimdiden ispatlıyor. Bu yüzden bundan

sonraki kısım senin için daha zor olacak ama bir sonraki sancıda odaklanmanı ve bütün kalbin ve ruhunla ıkınmanı istiyorum."

Myrna gözlerini açmadı. "Yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı.

"Evet, yapabilirsin, bir tanem." Eğilip ıslak alnını öptüm. "Ben sana yardım edeceğim. Elime sıkıca tutun ve gücümü kullan." Tanrıça vergisi bir yetenekle toprağın gücünü aktarabiliyordum ama eski bir ağaçla temas halinde olduğum zaman çok daha etkili oluyordu. Çılgın gibi, acaba Myrna'yı dışarı çıkaracak zaman var mıdır, diye merak ettim. Onu tapınağı çevreleyen ormana çıkarabilirsem kurtulabilir miydi? Ona bu doğumu sağ salim atlatabilmesini sağlayacak enerjiyi aktarabilir miydim?

Kaderini değiştiremezsin, Kıymetlim. Bu sadece gereksiz bir acıya neden olur.

Epona'nın sözlerine karşılık haykırmamak için dudağımı ısırdım. İçimden Tanrıçama, *Lütfen acı çekmesin,* diye yalvardım. Cevabı çabuk ve emindi. *Sana yemin ederim, acı çekmesine izin vermeyeceğim, Kıymetlim."*

"Burada olduğun için çok mutluyum, anne," diye tekrarladı Myrna. Sesi cılızdı ama elimi bu halinden beklenmeyecek kadar sıkı tutuyordu.

"Ben de öyle, annesinin bir tanesi," dedim usulca.

Bana gülümsedi. "Annesinin bir tanesi. Bana böyle hitap etmeyeli yıllar oldu."

"Sana bir tanem demeyi bırakmış olabilirim ama her zaman öyleydin," dedim.

"Anne." Çok alçak sesle konuştuğundan onu duyabilmek için iyice eğildim. "Korkuyorum."

Kolumu ona sarıp kendime çektim. "Korkacak hiçbir şey yok, tatlı kızım. Epona burada. Ve birazdan kızın da burada olacak."

"Ona benim yerime iyi bak, anne. Ve Grant'e de. Sana ihtiyacı olacak."

Sözlerinin neden olduğu fiziksel acıyla sarsıldım. "Kızına bakmak ve yatma saati ve çok fazla tatlı yedirme konusunda tartıştığımız zamanlarda Grant'in tarafını tutmak için burada olacaksın."

Myrna gözlerini gözlerime dikti. "Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyorum, anne."

Cevap vermekten ClanFintan'ın hızla odaya girmesiyle kurtuldum.

"Baba!" diye seslendi Myrna.

Kadınlar, ClanFintan'ın yatağın diğer tarafına geçmesi için bir kez daha açılıp yol verdiler. Benim yaptığım gibi, ClanFintan da kızımızın ıslak alnını öpmek için eğildi. "Ah, benim tatlı kızım, nasıl gidiyor?" Myrna'yla konuşuyor ama bana bakıyordu. Koyu renkli, badem biçimli gözlerinde çaresizliği gördüm.

Myrna, "Zor, baba, ve..." diyecek oldu ama cümlesini tamamlamak yerine "... yine başlıyor," dedi.

"Bu sefer ıkınmahsın, Myrna!" diye haykırdı Carolan.

ClanFintan, Grant ve ben Myna'nın ıstırap içindeki bedenini doğrulttuk ve o dişlerini sıkarak gittikçe azalan gücünün yettiğince ıkınırken hep bir ağızdan cesaret verici sözler mırıldandık. Sonra sadece bir anlık bir dinlenmenin ardından, Carolan bir kez daha ıkınmasını istedi. Bunun böyle kaç kez tekrarlandığını sayamadım –ıkın... anlık bir mola... ıkın–, Myrna'nın şiş ve debelenen vücuduna bakarken, Carolan'ın sessiz asistanından bir bıçak aldığını gördüğümü hatırlıyorum. Korkunç bir yırtılma sesi duyuldu. Ben bir şey diyemeden Myrna yine sancılandı ve kızı nihayet bir kan nehrinin arasında vücudundan dışarı kayarken bir çığlık attı.

Sonra her şey inanılmaz bir hızla yaşandı.

"Yaşıyor mu? Yaşıyor mu?" Myrna sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu. Onu sakinleştirmeye ve yatağın ayak ucunda neler olduğunu anlamaya çalışıyordum ve sonra Tanrıça'ya şükürler olsun, oda

bir yeni doğanın çığlığıyla ve hemen arkasından doğumu izleyen kadınlardan yükselen sevinç nidalarıyla doldu.

Carolan kundağa sarılı ağlayan bebeği solgun bir yüzle, sessizce yanında duran Alanna'ya uzattı. Alanna bebeği usul usul bir şeyler mırıldanarak Mryna'ya getirdi. Myrna bebeğini heyecanla kucaklarken hepimiz kırmızı suratlı, kusursuz bir güzelliğe sahip minik bebeğe baktık.

"Merhaba, Etain," dedi Myrna. "Sonunda burada olduğun için çok mutluyum."

Hepimiz ağlıyorduk. ClanFintan ve ben tatlı, minik kollarına ve bacaklarına dokunurken, Grant ve Myrna bebeklerini öpüyorlardı. Öyle inanılmaz bir sevgi ve mutlulukla dolmuştum ki sonrasında her şeyin yoluna gireceğine bile inanmaya başlamıştım.

Sonra Myrna inleyerek iç geçirdi. Gözleri bana çevirdi. "Anne..."

Tamamen içgüdüsel bir şekilde,Etain'i annesinin kollarından aldım, yumuşak başına bir öpücük kondurduktan sonra babasına verdim. "Grant, Etain'i görüp dokunabilmesi için, Myrna'nın yakınında tut." Onu tutacak gücü tükendikten sonra da diye eklememe gerek yoktu. Grant'in gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü anladığını gösteriyordu. Bir yanında biz, bir yamında kocası ve çocuğu olsun diye, ClanFintan'm elini tutup yanıma çektim.

Myrna'nın vücudu bir sancıyla sarsıldı ve doğum kanamasıyla taze kanamanın birbirine karışan doğurgan, metalik kokusu bütün odayı kapladı. Bir yandan Carolan'ın Myrna'nın vücudundan hızla boşalıp yerde kıpkırmızı bir göle dönüşen, dinmek bilmeyen kanamayı durdurmak için çabaladığının farkındaydım. ClanFintan'ın henüz özgür kalmış bir ruhun öteki âleme geçişini kolaylaştıran ve Epona'nın çayırlarına yolcuğunu teşvik eden bir başşaman ilahisini mırıldanmaya başladığını duyabiliyordum. Açıkça ağladığını biliyordum ama sesi bir an bile titremedi ve duasındaki eski sihir odayı tamamen kaplarken tenime sürtünen gücünü hissettim.

Ama gözlerimi kızımın yüzünden bir an ayırmadım. Gözlerini güven ararcasına gözlerime kilitlemişti. Dipsiz kederimi bir kenara itip Myrna'ya odaklandım. Kızımın bana hayatında bir kez daha ihtiyacı vardı. Ben Epona'nın Seçilmişi, Tanrıça'nın Başrahibesi'ydim. Bunu yapabilirdim. Kızımı rahatlatabilir, ruhunu teslim edişini kolaylaştırabilirdim.

"Her şey yoluna girecek, annesinin bir tanesi." Ona sevgiyle gülümseyerek saçlarını okşadım. "Korkulacak bir şey yok. Epona seni, doğumunu sevinçle karşıladığı andan beri tamyor ve seviyor."

"Sana... sana inanıyorum, anne." Sesi titredi. Etain'i görmek için başını çevirdi. "Ona üzgün olduğumu söyle, anne. Etain'e onu sevdiğimi ve özleyeceğimi söyle."

Başımı evet der gibi sallarken hıçkırmamak için kendimi zor tutuyordum. Bana yardım et, Epona! Ve aynı anda tanrıçamdan geldiğinden emin olduğum bir sükûnetle doldum.

"Söyleyeceğim, tatlı kızım." Sesim güçlü ve kendinden emindi. "Etain'e annesinin güzelliği, kıvrak zekâsı ve sevgisiyle ilgili hikâyeler anlatacağım."

Myrna bakışlarını kızından bana çevirdi. "Teşekkürler, anne." Zaten bitkin düşmüş vücudu, yeni bir spazmla sarsıldı ve gözlerini kapadı. Elini sımsıkı tutarak Tanrıça'nın bana verdiği teselliyi ona gönderdim. Gözlerini ağır ağır açıp bana baktı. "Acımıyor, anne. Ve artık korkmuyorum." Sonra bakışları omzumun üstünde bir yere kaydı. "Ah, anne, bu Epona! O kadar güzel ki..." Yüzü bir anda inanılmaz bir sevinçle aydınlanmıştı. "Benimle konuşuyor. Epona bana bir sihir armağanı verdiğini ve o armağanın Etain olduğunu söylüyor. Partholon'un çok sevdiği ve onurlandırdığı harika bir rahibe olacakmış. Çocukları da harika rahibeler ve savaşçılar olacakmış." Myrna hırıltılı bir nefes aldı ve vücudu bir kez daha sarsıldı. Gerçek âlemden çoktan ayrılmış gibiydi çünkü yüz ifadesi bir an bile bozulmadı. Omzumun üstünde bir noktaya bakmayı sürdürerek, "Seni seviyorum, anne," dedi. "Seni

Epona'nın yanında bekleyeceğim." Gülümseyerek uzun ve yorgun bir iç çekti ve bir daha nefes almadı.

Myrna'yı öptüm ve başımı eğdim. "Tanrıça'yla git, annesinin bir tanesi. Günün birinde, Epona'nın ölümün, acının ya da kederin olmadığı aydınlık çayırlarında yine birlikte olacağız. O zamana kadar her günümün her anı özleminle geçecek ve seni kalbimde saklayacağım."

"Leydim."

Başımı kaldırınca, yanaklarından yaşlar boşalan Grant'in kundağa sarılı bebeği, torunumu bana uzattığını gördüm.

"Myrna'ya benziyor," dedi üzgün bir sesle. Gerçekten de ölen annesinin minyatür bir versiyonuna benzeyen bebeği aldım ve kalbime bastırıp ağladım.

Baş ağrısı Morrigan'ı öldürüyordu. Daha önce de ağrıdığı olmuştu ama kafatasını delen, beynini binlerce kıymık batıyormuş gibi zonklatan bu ağrı gibisi olmamıştı. Migren böyle bir şey olsa gerekti. Migren çeken insanların berbat bir şey olduğundan bahsetmesine şaşırmamalıydı. Harika. Hayatında uğraşması gereken yeterince boktan şey –rüzgârdaki sesler, elinden çıkan tuhaf alev ve daha da tuhaf olanı kristalleri duyma ve ışıldamalarını sağlama becerisi, ölmüş annesinin aslında ölmüş annesi olmaması– yokmuş gibi. Ölümden bahsetmişken, Kyle da ölmüştü ve...

Morrigan'ın hafızası, zihninin içindeki acıya ve yön duygusu kaybına neden olan sis perdelerinin arasında bir anda çalışmaya başladı.

Göçük! Kyle! Büyükannesi ve büyükbabası! Kristal kayanın içinden geçişi!

Gözlerini açtı ve acıyla inledi. Görüşü bulanıktı ve gözleri batıyordu. Aslında bütün vücudu korkunç bir soğuk algınlığı geçirir gibi sızlıyordu.

"Dinlen, *Işık Getiren*. Her şey yolunda."

Ses sevecen ve tanıdıktı. Morrigan gözlerini yumdu ve batma duygusunun hafiflemesine yardımcı olan serin bir şeyin gözlerine bastırıldığını hissetti. Sonra dudaklarına bir bardak yaklaştırıldı. Morrigan tadı tatlı öksürük şurubu ile kırmızı şarap karışımına benzeyen şeyi otomatik olarak içti.

"Şimdi uyu. Evindesin," dedi bir ses.

Ev... uyku... zihnindeki baştan çıkarıcı ses, umut veren bir fısıltıyla durmadan tekrar ediyordu.

Şurubu andıran içecek bilincini yeniden kapatırken çok fazla seçeneği yokmuş gibi hissediyordu.

Tekrar uyanınca Morrigan dilini ciddi anlamda kurumuş ağzının etrafında dolaştırdı. İğrenç! Büyükbabası olsa ağzındaki tadın bir kuş kümesinin tabanına benzediğini söylerdi. Ah, Tanrım, korkunç hissediyordu! Bugün okula gitmek zorunda mıydı? Bir dakika, hayır, yaz mevsimiydi. Okulun sonu. Üniversiteye gitmeye hazırlanıyordu ve...

"İçin, Leydim. Gırtlağınızı rahatlatacak."

Leydim mi? Ona neden böyle hitap ediliyordu ki?

Çünkü bu senin hakkın. Bu sözcükler etrafındaki rüzgâra kapılmamıştı. Ya da dokunduğu kristal aracılığıyla gelmiyorlardı. Bu kez zihninin içinde usulca yankılanıyorlardı ve bu Morrigan'ın kafasının daha da fazla karışmasından başka bir işe yaramıyordu.

"Leydim, için."

Nazik eller kalkmasına yardım etti ve dudaklarına bir bardak serin su dayandı. Morrigan kana kana içti. Sonra gözlerini açtı. Işık loş, görüşü bulanıktı. Gözlerini önce kırpıştırdı, sonra ovaladı. Zihni de görüşü gibi allak bullaktı. Neler oluyordu? Bir partiye falan mı gitmişti? Oysa genelde sarhoş olmama sağduyusunu gösterebiliyordu. Büyükbaba onu öldürecekti. Büyümüş olmasına ve artık kendi ayakları üstünde durmasına rağmen öfkeden delirmesi...

Bir dakika. Partiye falan gitmemişti. Arkadaşlarıyla birlikte bir mağaraya gitmişti.

Morrigan gözleri tekrar açılmaya zorladı. Görüşü dalgalanır gibi oldu; biri büyükbabasının eski videosunun ayarını düzeltmiş gibi görüşü ve hafızası odak kazandı. Fark ettiği ilk şey, yanındaki

kürk kaplı taburede oturan ve ona sevecen bir gülümsemeyle bakan kadın oldu.

Gözleri şaşkınlıktan büyüdü. "Büyükanne!"

Kadının gülümsemesi bir an bile bocalamadı. Kadın büyükannesinin tatlı ve yumuşak sesinin, belirgin Oklahoma aksanı dışında birebir kopyası olan bir sesle, "Hoş geldin, Işık Getiren," dedi. "Adım Birkita. Adsagsona'nın Başrahibesiyim. Kadın ayağa kalktı ve derin, saygılı bir reveransla neredeyse yere kadar eğildi. "Tanrıça adına size evinize hoş geldiniz diyor ve Işık Getiren'le ödüllendirilmemizin mutluluğunu yaşıyorum."

Morrigan ağzını açtı, sonra da kapadı. Ve sonunda, "Sen benim büyükannem değilsin," demek için tekrar açtı.

Koyu renkli saçları olan kadın, tanıdık simalı yüzünü kaldırdı. Gülümsemesi sevecendi ama alnı şaşkınlıkla kırışmıştı. "Hayır, Leydim. Büyükanne olacak yaştayım ama genç bir kadınken kendimi Tanrıça'nın hizmetinin tatlı masumiyetine adadığım için ne çocuğum ne de torunum var."

Morrigan titrek elini yüzünde dolaştırdı. "Özür dilerim. Ben sadece..." Zihnindeki soruları bir düzene koymak için duraksadı. Gözlerini karşısında diz çöken kadından ayıramıyordu. Tıpkı büyükannesiydi! Tek fark, büyükannenin koyu renk saçlarını her zaman kısa tutması ve bu haliyle yaramaz bir peri kızına benzemesiydi. Oysa bu kadının uzun saçları, kalın ve ağır bir örgüyle sırtından aşağı dökülüyordu. Morrigan daha dikkatli bakınca kadının saçlarının büyükannesininkinden daha gri olduğunu fark etti. Aslında detaylı bakınca büyükannesinden daha yaşlı duruyordu. Yüzünde daha derin çizgiler vardı ve teni daha şeffaftı. Büyükanne Morrigan'a her zaman yaşsız görünürdü. Elbette o da yaşlıydı ama enerji doluydu ve nadiren hastalanırdı. Karşısında duran kadın onun daha cılız bir ikizi gibiydi. Üstünde, Morrigan'a Amerikan Yerlisi kadınların Oklahoma toplantılarında giydikleri törensel kıyafetleri anımsatan güzel deri bir elbise vardı ama bu elbise püsküller ve kuş tüyleriyle süslenmemişti. Onun yerine,

boncuk işlerinin arasına, labirenti andıran bir desenle kendi etrafına dönerek sarılan detaylı düğüm desenleri işlenmişti. Morrigan aptal gibi ağzı açık bir halde kadını süzerken, kadının dizlerinin üstünde durmaya devam ettiğini fark etti. "Ah, ayağa kalk," dedi telaşla ve ardından rahatsız bir, "Lütfen," ekledi.

Büyükannesine çok benzeyen ama adının Birkita olduğunu söyleyen kadın, diz çökerken gösterdiği, aynı zarafetle ayağa kalktı ve Morrigan'ın yatağının yanındaki kürk kaplı taburedeki yerini aldı. Morrigan ağzını kontrol etmekte güçlük çekiyormuş gibi, "Neredeyim?" diye sordu.

"Sidetha Mağaraları'ndasın."

Morrigan midesinin kasılmasının nedeninin korku mu yoksa heyecan mı olduğundan emin değildi. "Oklahoma'da değil, değil mi?"

Birkita'nın kaşları tekrar çatıldı. "Oklahoma mı? Üzgünüm, Leydim. O bölgeyi tanımıyorum." Duraksadı ve ekledi: "Partholon'un güney kısımlarında mı acaba? Mağaralarımızdan hiç o kadar uzaklaşmadım ve Partholon'un büyük kısmı bana yabancı."

Morrigan'ın nefesi kesildi ve kalbi göğsünden çıkacakmış gibi oldu. "Partholon!" İsmi bir dua gibi soluması Birkita'yı gülümsetti. "Partholon'da mıyım?"

"Evet, Partholon'dasınız, Işık Getiren."

"Ölü müyüm?"

Birkita'nın büyükannesininkinin kopyası müzikal kahkahası bir anda on yaş daha genç görünmesine neden olmuştu. "Hayır, Leydim. Her ne kadar kutsal kayadan ilk çıktığınızda hayatınızdan endişe duyduysam da fazlasıyla hayattasınız."

"Kutsal kaya mı? Anlamıyorum..." Ancak Morrigan bu kelimeleri söylerken selenit kayasının içinden bir başka mağaraya baktığını hatırladı. Sonra bir şokla, annesinin ruhunun karşısındaki kayanın içinde cisim kazandığını ve Rhiannon'un onu bataklığa benzeyen sıvının içinde boğulmaktan nasıl korktuğunu hatırladı.

"Kutsal kristal kaya Usgaran'da."

"Selenit kristallerinden yapılma büyük kaya." Morrigan'ın sesi cılızdı. "Ben... İçinden kaçtım."

"Kaçmak, Leydim?"

"Bir göçük oldu. Kayanın içinden geçmeseydim ölürdüm." Kyle ölmüştü. O anın anısı Morrigan'ı ellerinin titremesine neden olacak bir güçle sarstı. Birkita hemen öne eğildi ve onu okşayıp sakinleştirici büyükanne sözcükleri mırıldanmaya başladı.

"Ama ölmediniz, Leydim. Adsagona'mn eli üstünüzdeydi. Tanrıça sizi kurtardı ve evinize, halkınıza yönlendirdi." Birkita, Morrigan'ın yüzüne sevgiyle, neredeyse hürmetle dokundu. "Dün gece rüyamda Tanrıça bana geldi. Adsagsona benimle konuştu ve bana bir Işık Getiren seçtiğini, kutsal kristalden doğacağı için onu tanıyacağımızı söyledi. Doğumunuza bizzat şahit oldum, Tanrıçanın Kızı, Adsagsona'nın Seçilmişi Işık Getiren."

Morrigan'ın kulakları, devasa bir deniz kabuğunun içinde duruyormuş gibi sağır edici bir vınlamayla doldu.

"Kutsal kayayı görmeliyim," dedi bir anda doğrularak ve ayaklarını üstünde yattığı geniş, kürkle kaplı divandan aşağı uzatarak. Birkita hemen yardımına koştu. Başı döndüğü için görüşü bulanıklaşan ve dizlerinin bağı çözülen Morrigan yaşlı kadının dokunuşunun verdiği güce minnettar kaldı.

"Dikkat, Leydim. Hâlâ çok güçsüzsünüz."

"İyiyim. İyiyim. Sadece kayayı görmem gerekiyor, o kadar." Büyükannesine bu kadar çok benzeyen Birkita'ya emir veriyormuş gibi konuşmak istememişti. Sadece bir anda selenit kayasına yakın olmak için, neredeyse acı veren bir mecburiyet hissetmişti.

"Elbette, Leydim." Birkita, Morrigan'm dirseğini sıkıca tuttu ve ilk titrek adımlarını atmasına yardım etti.

Morrigan, Birkita'nın onu uyandığı odadan çıkarıp her nasılsa mavi-beyaz yumuşak bir ışıkla aydınlatılmış bir tünele yönlendirdiğini hayal meyal fark etti. Etrafına bakması, çevreyi gözlemlemesi, yeni evinin görüntüsünü zihnine kaydetmesi ge-

rektiğini biliyordu. Ama kayaya ulaşmaya –kristale dokunmaya– öylesine odaklanmıştı ki dünyası artık sadece bu itici ihtiyaçla sınırlanmıştı.

Morrigan'ın ne kadar yürüdükleri konusunda hiçbir fikri yokken tünel bir anda ürkütücü derecede tanıdık bir odaya açıldı. Daha görür görmez Oklahoma'nın Su Mermeri Mağaraları'ndaki kamp alanının bir yansıması olduğunu anlamıştı. Aynı alçak tavan ve düz zemin burada da vardı. Odanın bir kenarından bir akarsu geçiyordu ve duvarlarda kendiliğinden oluşmuş, raf benzeri oyuklar vardı. Ama bu dünyadaki oda bol tüylü kürklerle süslenmişti. Morrigan ve Birkita'yı görünce gülüşüp konuşmalarına ara veren kadınlarla doluydu.

Morrigan kadınları ve odadaki farklılıkları neredeyse fark etmemişti bile. Bütün varlığı devasa ve sihirli bir yumurta gibi odanın tam ortasında duran güzel kristal kayaya odaklanmıştı. Birkita'nın ona destek veren kolundan sıyrıldı ve sendeleyerek kayaya yaklaştı. Geçişi sırasında kayanın ortadan ikiye ayrılmadığını görmek onu hem şaşırtmış hem de sevindirmişti. Aslında o cırtlak pembe ışığın yokluğu dışında, Oklahoma'daki haline benziyordu. Bir hıçkırığı andıran mutlu bir çığlık atarak avcunu kayaya yasladı. Cevap o kadar çabuk ve güçlü geldi ki bir an ucu açık bir tele tutunmuş gibi hissetti ama güç akımı onu şoke etmek yerine doldurmuş ve tamamlamıştı.

Işık Getiren!

Bu ihtiyaç dışında hiçbir şeyden emin olamayan Morrigan, "Evet!" dedi. "Benim. Size ihtiyacım var." Neyse ki kristal onu anladı.

Seni duyuyoruz, Işık Getiren.

Elektrik akımı Morrigan'ın göğsündeki sıkışıklık azalıp zihnindeki sağır edici karmaşa ve uyuşukluk dağılana kadar değişti, ısındı, çoğaldı. Nefesi yavaşladı ve nabzı normal, istikrarlı bir ritme kavuştu. Mantığı ve sağduyusu, beraberlerinde, Shannon ve Rhiannon'un birbirlerinin yansıması olması gibi, Birkita'nın

da büyükannesinin yansıması olması gerektiği bilgisiyle birlikte geri geldi.

Morrigan, Partholon'a gelmişti.

Bu bilgi içini büyük bir hüznün yanı sıra inanılmaz bir mutlulukla doldurmuştu. Kendisinden önce annesinin de yaptığı gibi dünya değiştirmişti. Buraya gelmeyi nasıl başardığı konusunda hiçbir fikri olmadığına göre, büyük olasılıkla nasıl geri döneceğini de bilemeyecekti. Ve bu, büyükannesi ve büyükbabasını, arkadaşlarını ve kendisi için hayal ettiği geleceği bir daha asla görememesi demekti. Morrigan, büyükanne ve büyükbabasının onsuz ne kadar üzüleceklerini düşününce acıyla gözlerini yumdu.

Ama Partholon'da ve sağ olduğunu bilirlerdi, değil mi? Herhalde mağaradaki göçükten sadece Kyle'ın cesedinin çıkmasının ne demek olduğunu anlarlardı. Morrigan gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissetti. Belki de hiçbir zaman gerçekten ait olamadığı dünyadan ayrılıp annesinin ülkesinin ve kendi kaderinin yolunu bulmasına sevinirlerdi.

Tanrıça'nın Kızı... Işık Getiren... Seçilmiş... Yaşananların gerçekliğini idrak ederken, Birkita'nın sıraladığı unvanlar zihninde tekrar tekrar yankılanıyordu.

Partholon'da annesinin ülkesindeydi. Artık bulunduğu yere ait olmayan bir ucube değildi. Bir tanrıça tarafından "seçilmiş"ti.

Evindeydi.

Evet, Işık Getiren! Evindesin!

Kristallerdeki çocuksu ruhların neşeli şakıyışları bedenini ve ruhunu ısıttı.

"Evimdeyim," diye fısıldadı Morrigan. Sonra gözlerini açtı ve ellerinin altında ışıldayan kristale hayretle baktı. "Evimdeyim," dedi bu kez daha yüksek sesle. Sonra derin bir nefes aldı ve sırıtarak ekledi: "Madem evimdeyim, o zaman burayı benim için aydınlatın!"

Seni duyuyoruz ve isteğini memnuniyetle yerine getireceğiz, Işık Getiren!

Kaya ellerinin altında kusursuz bir elması aratmayacak bir saflık ve güzellikle parladı. Morrigan yüzünde bir sırıtışla kollarını kaldırdı ve kristallerle bezeli tavanı işaret etti. "Yukarıyı da." Havada bir çatırtı oldu ve mağaranın tavanı bir kristal ışıltısıyla aydınlandı.

"Vay canına," diye fısıldadı Morrigan ışıldayan taşlara bakmak için başını arkaya yatırarak. "Tamamen muhteşem."

"Kutsanasın, Işık Getiren. Ve kutsanasın, Adsagsona!"

Morrigan daldığı hayallerden büyükannesinin mutluluk dolu sesiyle sıyrıldı. Gözleri ışıldayan kristallerden, büyükannesine çok benzeyen kadına çevrildi ve Birkita'nın dizlerinin üstüne indiğini görünce şaşırdı. Kadınının yüzü, gözyaşlarıyla ıslanmıştı ama Morrigan'a sevgiyle gülümsüyordu. "Selam sana, Işık Getiren," diye haykırdı ve haykırışı odadaki, onun gibi dizlerinin üstüne çökmüş diğer kadınlarda yankı buldu.

Morrigan kendine, *o benim büyükannem değil*, diye hatırlattı. Ve artık Oklahoma'da değilim.

Ses, baştan çıkarıcı bir tınıyla fısıldadı. *Hayır, değilsin. Evindesin.*

Sen annem misin? Rhiannon musun? Morrigan içinden bu soruları geçirdi ama aldığı tek cevap, yardımcı olmaktan çok alaycı görünen, şifreli, *kaderini sahiplen* cümlesi oldu.

Tavandaki kristallerin titreşerek sönmesi Morrigan'ın içsel sorgulamasından uzaklaştırıp dışarıda olup bitenleri algılamasını sağladı. Açıkça mutluluk gözyaşları döken bir oda dolusu diz çökmüş kadının ortasında duruyor olmak onu tekrar şaşırttı. Ondan ne beklendiğini bilemeyerek gırtlağını temizledi.

"Şey, hımm. Şey, Böyle güzel bir karşılama için teşekkür ederim." Aptallığı karşısında gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Lütfen, önümde diz çökmenize gerek yok. Kalkabilirsiniz,"

diye ekledi aceleyle ama itiraf etmeliydi ki onu çok şaşırtmasına rağmen, kadınların gösterdiği saygıdan çok hoşlanmıştı. Sonra gözü bir kıpırtıya takıldı ve o tarafa dönünce ilk bakışta kürk sandığı bir şeyin aslında dev bir kedi olduğunu fark etti. Kedi duvardaki çıkıntılardan birinden atlayıp tembel tembel gerinirken, kehribar renkli, kocaman gözleri Morrigan'ı bariz bir zekâ ışıltısıyla süzüyordu.

Morrigan kendini tutamayarak, "Lanet olsun, bu kocaman bir kedi!" dedi.

Kadınlar gülüşerek ayağa kalktılar. Büyükanne içinden, *hayır, Birkita,* diye düzeltti. "Adı Brina, o bir mağara vaşağıdır ve Adsagsona'nın rahibelerinin evcil dostudur. Tanrıça rüyama girip sizin geleceğinizi haber verdiğinden beri o noktadan ayrılmadı."

İri kedinin yırtıcı güzelliği karşısında büyülenen Morrigan, Brina'nın ona yaklaşıp otomatik olarak uzattığı elini koklamasından müthiş bir haz duydu. Hayvan onu kabul edilebilir bulmuş gibi Morrigan'ın bacaklarına sürtünmeye ve bir çim biçme makinesinin inceliğiyle mırlamaya başladı.

"Sen çok, çok güzel bir kızsın," dedi Morrigan. Kedi o kadar iriydi ki Morrigan sırtının yumuşacık kürkünü okşamak için eğilme ihtiyacı duymadı. Başını kaldırıp Birkita'ya bakınca yaşlı kadının odadaki yarım düzine kadar kadınla birlikte ona gülümsediğini gördü. "Galiba beni sevdi."

"Tanrıça'nın Seçilmişi'ni tanıdı."

Tanrıça'nın Seçilmişi sözleri elle tutulur bir şey gibiydi. Morrigan'ın ensesindeki tüylerin diken diken olmasına ve gözlerinin beklenmedik bir şekilde yaşarmasına neden oldu.

Birkita hemen yanı başında belirdi ve bir büyükannenin güven veren dokunuşuyla, "Çok aç olmalısınız, Işık Getiren," dedi. "İşçilerin tünelden dönmesi yakındır. Akşam yemeği onları ve bizi bekliyor. Siz de bize katılır mısınız yoksa bir şeyler yiyip gücünü toplamak için yalnız kalmayı mı tercih edersiniz?"

Morrigan gırtlağını temizleyerek toparlandı. "Hayır, sizinle yemeyi tercih ederim." Duraksadı ve etrafındaki kadınlara gülümsedi. "Hepinizle. Yorgun değilim ama açım." Selenit kayasına dokunmak ve mağaranın ruhları tarafından Işık Getiren olarak selamlanmak dünya değiştirmenin neden olduğu yorgunluğun son kırıntılarını da gidermişti. Şimdi önce bir şeyler yemek, ardından da yeni müthiş evini keşfetmek istiyordu.

"Nasıl isterseniz, Leydim," diye mırıldandı Birkita. "Büyük Salon bu tarafta." Büyükannesine benzeyen kadın gülümseyerek onu kamp odasının yansımasından çıkardı. Morrigan ayaklarının dibinde sessiz sessiz ilerleyen kocaman kediyle önce akşam yemeği, sonra geleceğine uzanan yolda Birkita'yı takip etti.

Büyük Salon, Kyle'ın turlarında mağaranın en derin kısmı olarak tarif ettiği bölüme oyulmuştu. Onu düşünmek Morrigan'ın içini acıtsa da Kyle'ın ölümünün trajedisini bir kenara itip odanın yerden tavana yüksekliğinin en az on beş metre olduğunu ve yerden yirmi beş metre aşağıda kaldığını daha Kyle gruba söylemeden önce tahmin ettiği zaman hissettiği şaşkınlığı hatırladı. Birkita'yla birlikte girdikleri salonu hayal meyal hatırlıyordu. Oklahoma'daki mağaramsı, kaba ve kayalık oda, Partholon'daki muhteşem ikizinin ham gölgesinden başka bir şey değildi. Morrigan hayranlıktan nefesi kesilmiş bir halde eşikte duraksadı.

Geniş salon, Morrigan'a tereyağı renginde kayalardan oyulmuş piknik masalarını hatırlatan uzun masaların arasında ellerinde yiyecek ve içeceklerle oradan oraya gidip gelen insanlarla doluydu. Kireçtaşı. Odanın girişindeki pürüzsüz duvara parmaklarını sürterken taşın ismi aklında beliriverdi. Morrigan bilgiyi hemen kabullendi ve taştaki ruhlara otomatik ve sessiz bir teşekkür gönderdi. Aslında odaya ve insanlara bakakaldığı için çevresindeki sihre bir katmanın daha eklenmesine kafa yoracak durumda değildi.

Oda şaşırtıcı bir biçimde iyi aydınlatılmıştı; bunun sebebi üzerinde mavi-beyaz alevlerin yandığı çok sayıdaki çiçek şeklindeki taş kaidelerdi. O kadar güzel bir tasarımla yontulmuştu ki kayadan oyma çanaklardan çok, taç yapraklarının arasından

alevlerin çıktığı taştan çiçekleri andırıyorlardı. Morrigan biraz şaşırarak aynı alev kaplarını Kamp Odası'nda ve aralıklı olarak tünelde de gördüğünü hatırladı ve bu kadar parlak bir ışık verirken dumansız yanabilen şeyin ne olduğunu merak etti. Ama gözleri alevlerde kalmadı; mağaranın tasvir ettikleri hayvanları, insanları ve manzaraları canlı kılan zarif mozaiklerle kaplı duvarlarına çevrildi.

"İnanılmaz," dedi Morrigan soluksuz bir şekilde. "Çok güzel."

"Gel, Işık Getiren. Onur koltuğuna geçmelisin."

Morrigan tek kelime etmeden Birkita'nın onu masanın başına yönlendirmesine izin verdi. Masanın baş kısmının arkasındaki duvara, ay ışığı rengi cilalı taşlarla kıvrımlı bir kadın figürü çizilmişti. Figür, Morrigan'a büyükannesinin takmayı sevdiği tanrıça biçimli gümüş kolyeleri anımsatmıştı. Büyükannesinin kolyelerindeki figür havaya kaldırdığı ellerinin arasında bir dolunay tutarken bu kadının elleri tepetaklak bir V çizerek yeri işaret ediyordu. Avuçları, parmak uçlarının altındaki gizemleri işaret eder gibi dışa dönüktü. Daha önce selenit kayasına çekildiği zamanda olduğu gibi, Morrigan etrafındaki diğer her şeyi dışlayan bir konsantrasyonla mozaiğe çekildiğini hissetti. Kadın figürünün işlendiği duvara yaklaştı ve taşların yüzeyine dokunmak için yavaşça ve hürmetle elini kaldırdı. Ve aynı anda parmak uçlarındaki sinirler aracılığıyla taşın cilalı su mermeri, figürün ise Sidetha'nın Tanrıçası Adsagsona olduğu bilgisi geldi. Morrigan'ın bu *bilginin* yeni yoluna şaşırmak ve Partholon'a girdiğinden beri zihninde duyduğu sesin kaynağını merak etmek için sadece bir saniyesi oldu. Adsagsona'nın Işık Getireniyse ve Birkita'nın söylediği gibi Tanrıça tarafından seçilmiş ise, tanrıçasının onunla konuşması gerekmez miydi? Yoksa bu yeni sesin sahibi annesi ya da büyükanne ve büyükbabasının onu dikkatli olması konusunda uyardığı karanlık değil de tanrıça mıydı? Ancak Morrigan'ın yeni konumunun detaylarını ya da karmaşıklığını

düşünecek zamanı olmadı çünkü arkasındaki odayı kaplayan heyecanlı mırıldanmaları fark etti.

"Işık Getiren... Adsagsona'nın Seçilmişi. Tanrıçanın Kızı."

Morrigan güç toplamak için derin bir nefes alıp arkasını döndü. Geniş salon insanlarla doluydu. Bir şok duygusuyla ne kadar zamandır arkası dönük bir halde Tanrıça'nın mozaiği dışında hiçbir şeyi fark etmeden durduğunu merak etti. Belli ki herkesin orada olduğunu görmesine ve bir dolu insanın ona bakmak için salona toplanmasına yetecek kadar zaman geçmişti. Morrigan'ın doğuştan gelen utangaçlığı dikkatinin toplanmasını bekliyormuş gibi, yoğunluğuyla onu âdeta felç ederek içini delip geçti. Seneler boyunca aldığı drama dersleri kalabalık korkusunu ve toplum önünde konuşmaya nefretini aşması için ona yeterli donanım sağlamış olabilirdi ama özünde göze battığından daha çok uyum sağlamayı isteyen utangaç genç bir kadın olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Ve şimdi bilinmeyen bir dünyadan bir salon dolusu insan ona dik dik bakıyordu.

Hayır, dedi kendi kendine. *Bu kadar şüpheci olma. Dik dik bakmıyorlar. Sadece heyecanlılar.* Ve bu bilinmeyen bir dünya değil, aslında onun dünyasıydı; uyum sağlayabileceği ve nihayet ait olabileceği bir dünya.

Hak ettiğin gibi, sana tapıyorlar... cümlesi zihninde yankılandı. Morrigan sözcüklerin neden olduğu heyecanı yok saymaya çalıştı. İnsanlar ona gerçekten tapıyordu! Bu korkulması gereken bir şey değildi. Çok havalı bir şeydi, öyle değil mi?

Bu senin hakkın... kaderin... Morrigan'ın içi yeni bir heyecanla doldu. Bu Adsagsona'nın sesi miydi? Tanrıça'nın ona güven vermeye çalışıyor olması mantıklı, hatta doğru görünüyordu. Morrigan'ı buraya o getirmişti. Ait olduğu yere, Partholon'a.

Öyle değil mi?

Morrigan kendini zorlayarak dikkatini yaşadığı iç çalkantıdan Birkita'nın takdimine çevirdi.

"Işık Getiren, sizi Sidetha'nın Mağara Efendisi Perth ve eşi Hanımefendi Shayla'yla tanıştırmak isterim," dedi Birkita tekrar yanına gelerek.

Morrigan çifte otomatik olarak (ve gergin bir halde) elini uzatmamak için kendini zor tuttu ve adam önünde eğilip kadın zarif bir reverans yaparken kendine hâkim olabildiğine sevindi.

"Varlığınızla bizi onurlandırdınız," dedi Perth.

"Adsagsona bizi kutsadı," dedi Shayla.

Morrigan, "Teşekkürler," diye mırıldanmayı başardı. Anne ve babası olacak yaşta olan ve kuşandıkları kürk ve mücevherlere bakılırsa Sidetha'nın kral ve kraliçesi gibi bir şey olmaları gereken bu iki kişinin önünde eğilmeleri onu sersemletmişti.

"Lütfen," dedi Perth masanın başındaki koltuğu işaret ederek. "Onur koltuğunda bize katılın."

"Bizi varlığınızla ödüllendirdiğiniz sürece o koltuk size ait kalacak," dedi Shayla. Soylu gülümsemesi yirmi birinci yüzyıl dişçilerini imrendirecek kusursuzluktaki beyaz dişlerini ortaya sermişti.

Morrigan bu kez gevelemeden bir teşekkür daha mırıldandı. Tam buyur edildiği koltuktaki yerini alacakken Brina'nın oraların sahibi edasıyla koltuğunun yanına, yere uzandığını, Birkita'nın ise onları selamlayarak masanın başından uzaklaştığını fark etti.

Morrigan, "Hayır, Birkita bekle!" diyerek masanın etrafındaki konuşmaların durmasına ve onu izlemekte olan insanların şaşkın bakışlarına neden oldu. Gergin bir tavırla yutkunduktan sonra sözünü tamamladı. "Gitmeni istemiyorum." Ve sonradan aklına gelmiş gibi yanında oturan soylu görünen çifte baktı. "Sizin için de uygunsa."

"Elbette, nasıl arzu ederseniz," dedi Shayla akıcı bir sesle. "Adsagsona'nın bir rahibesi olarak, Birkita'ya masamızda her zaman yer var."

Shayla'nın sözleri kulağa davetkâr gelse de Birkita'nın hemen yanındaki sandalyeye kıpkırmızı bir suratla oturması Morrigan'ın dikkatinden kaçmadı. Yaşlı kadın bariz bir rahatsızlıkla gözlerini önündeki tabağa sabitledi. Pekâlâ, Birkita gerçekten büyükannesi değildi ama ona çok benziyordu ve onu koruma ihtiyacı duymamak Morrigan'ın elinde değildi ve hiç kimse ama hiç kimse büyükannenin canını sıkamazdı. Morrigan korumacı bir öfkeye kapıldı.

"İyi, Birkita'ya bu masada yer olmasına sevindim çünkü ben nereye gidersem o da yanımda olacak." Morrigan, Shayla'nın serinkanlı bakışlarına en iyi yapay gülümsemesiyle karşılık verdi. "O Adsagsona için önemli ve benim için." İri kedi Morrigan'ın ayak bileğini yalayarak yerinden sıçramasına neden oldu. "Ve kedi. Kedi de benimle."

Kızarma sırası Shayla'daydı. Güzel ve gösterişli bir kılık içindeki kadının rahatsız bir tavırla başını eğip, "Elbette. Leydim, siz nasıl arzu ederseniz," demesi ve hemen ardından onlara servis yapmaya başlayan insanlarla meşgul oluvermesi Morrigan'a büyük bir tatmin yaşattı.

Birkita etraflarındaki konuşmaların yeniden başlaması üzerine, "Dikkatli olun," diye fısıldadı. "Efendi ve eşi çok güçlüler."

Morrigan, Birkita'nın sesinde hissettiği kaygı ve korku karşısında öfkesinin yeniden hareketlendiğini hissetti. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı. "Bunu yapabilirler mi?" Bir anda ayağa kalktı ve etraflarındaki konuşmaların bir kez daha durmasına neden oldu. Hiç kimseye bakmadan ya da peşine düştüğü dürtüyü çok fazla düşünmeden, hemen arkalarındaki Adsagsona'nın güzel mozaiğinin olduğu duvara yürüdü. Elini kaldırıp pürüzsüz taşın üstüne yerleştirdi ve gözlerini yumarak aradı... aradı... aradı ve nihayet duvarın içinden geçip yukarı tırmanarak salonun karşı tarafına uzanan bir selenit kristali damarı buldu. "Lütfen benim için yan," diye mırıldandı.

Seni duyuyor ve itaat ediyoruz, Işık Getiren.

Cevap hızlı ve güçlü geldi. Morrigan'ın avcundan taşa bir enerji akışı oldu. Kristallerin teneffüse koşan mutlu ilkokul çocukları gibi aydınlandığını hissedebiliyordu. Daha gözlerini açıp arkasına dönmeden duyduğu iç çekişler bilmesi gerekenin habercisiydi. Morrigan çenesini dikleştirdi. Dingin ve tanrıçaya yakışacak bir maske takındığını umarak kalabalığa döndü. Bu kez herkesin ona hayretle bakmasına hazırlıklıydı. Pekâlâ, tamam. Sorun yoktu. Sahnedeymiş gibi davranacaktı. Diyaframını kullanarak son sınıftaki oyunda yaptığı gibi sesini bütün salonun duyacağı şekilde yükseltti ve yeni unvanını kasti bir kelime oyununa katarak, "Yemeğimize biraz ışık getirmemin iyi olacağını düşündüm," dedi.

Birkita ve daha arkalardaki masalara dağılmış Kamp Odası'ndaki diğer kadınlar hariç, salondaki herkesle birlikte yüksek tavanın içine gömülü, şimdi süslü yıldızlar gibi göz kırparak ışıldayan selenit kristallerine bakan, birbirinin eşi şaşkınlık ifadelerini görmek Morrigan'ın hoşuna gitti. Koltuğuna döndüğünde konuşmalar kesilmişti ve bakışlar daha meraklı ve daha saygılıydı.

"Bu onlara hadlerini bildirir," diye fısıldadı Birkita'ya ve yaşlı kadının hüzünlü bakışına şaşırdı. Bu, ne zaman Morrigan onu hayal kırıklığına uğratacak bir şey yapsa büyükannesinin ona attığı sözsüz, düşünceli bakışın ta kendisiydi. Bir sınavdan çakmak ya da hız cezası yemek gibi büyük bir hayal kırıklığı değil, lütfen ya da teşekkür ederim demeyi unutmak ya da birini utandıracak şekilde gülmek gibi küçük ve özel hayal kırıklığından bahsediyordu. Morrigan utandı ve neden utandığını merak etti. Shayla'nın Birkita'nın canını sıktığı aşikârdı. Üstelik Morrigan kraliçe görünümlü kadına her bakışında o Perth'in ne kadar kibirli davrandıklarını daha net görüyordu. Söylediği herhangi bir şeyden dolayı böyle düşünmemişti. Sadece öyle bir havaları vardı; biraz daha yemek ya da içki isteme biçimleri, kendilerini masada en yakınlarında oturan Morrigan ve Birkita dâhil diğer herkesten ayrı tutan tavırları bunu kanıtlar nitelikteydi. Yeniden başlayan konuşmalar onlara dokunmuyordu ve Morrigan gözünde,

onların diğer herkesten şeffaf ama buz gibi bir duvarla ayrıldıklarını canlandırdı. Besbelli saygı görüyorlardı ama Morrigan'ın iç sesi sevilmediklerini söylüyordu. O zaman neden onlarla karşı tavır aldığı ve hatta evet, canlarını sıktığı için kötü hissetsindi ki? Hissetmemeliydi. Hissetmeyecekti. Yemeğini yiyecek ve...

Morrigan, Shayla'nın soğuk mavi gözleriyle onu izlediğini fark etti. Sidetha'nın bakışında içini ürperten bir şey vardı. Morrigan kendini Shayla'ya sevecen bir gülümseme göndermeye zorladı.

"Çok tanıdık geliyorsunuz," dedi Shayla, bakışlarındaki keskinliğe tamamen ters düşen rahat ve dost canlısı bir sesle. "Periler Tapınağı'nda eğitim almış olabilir misiniz?"

"Hanımefendiiniz eğitimini Periler Tapınağı'nda aldı. Bir Sidetah'lının mağaralardan bu kadar uzun süre ayrı kalması alışılmış bir durum değildir ama Shayla da annesinin geleneğini takip eden ve Periler Tapınağı'ndaki eğitiminin üçüncü yılında olan kızımız Gealla gibi sıradışı bir kadındır," dedi Perth. Morrigan o anda Shayla'nın gözlerinin içine bakıyor olmasa ve kadının güzel yüzünden hızla geçip giden tiksinti ifadesini görmese, Perth'in karısının elini sıvazlayışını şefkatli bir hareket olarak yorumlayabilirdi.

O evliliğin iç yüzünde neler olduğunu merak ederek (gerçi üzerine vazife değildi ama), "Ah, hayır. Ben Periler Tapmağı'na hiç gitmedim," dedi. Sonra telaşla ekledi: "Ama orada eğitim aldığınız için sizi tebrik ederim." Her ne demekse.

"Elbette siz Sidetah'lı değilsiniz ama mağaralarımızı daha önce ziyaret etmiş miydiniz?" diye sordu Shayla. Ve seri bir hareketle elini kocasının avcundan çekti.

"Hayır, daha önce hiç gelmedim." Morrigan, Birkita'ya baktı ama yaşlı kadın gözlerini kaçırmıştı. İnsanlara o kayanın içinden çıktığını anlatmıştı, değil mi? Morrigan bambaşka bir dünyadan geldiğini anlatma konusunda rahat hissetmiyordu ama mağaralarına ön kapıdan girmiş gibi davranmak da istemiyordu. Tanrı aşkına! Mağaranın bir ön kapısı olup olmadığını bile bilmiyordu!

"Bu kadar tanıdık gelmeniz çok tuhaf..." Shayla cümleyi havada bırakıp yemeğine döndü ama Morrigan kadının onu süzmeye devam ettiğini hissedebiliyordu.

Perth ve Shayla'yı kısık gözlerle süzerek, "Onları hiç sevmedim. İçimi ürpertiyorlar," diye fısıldadı Birkita'ya. Yaşlı kadının renginin solduğunu görünce ses tonunu biraz yumuşatarak, "Ama Brina'yı sevdim," dedi ve kediye tadı ve görüntüsü kızarmış tavuğa benzeyen şeyden bir parça uzattı.

Konunun değişmesi Birkita'yı rahatlatmışa benziyordu. Morrigan da içinden havanın dağılmasına kendisinin de sevindiğini itiraf etti. Birkita bir yandan tavuğundan lokmalar alarak, "Büyük olasılıkla biliyorsunuzdur, Leydim," dedi. "Brina eski dilde koruyucu demek." Yarı aralık gözlerle Morrigan'ın ayaklarının dibinde hoşnut mırıltılar çıkaran kediye gülümsedi. "Brina, Usgaran'ı uzun süredir koruyor ama hiçbir zaman bir rahibeyi diğerine yeğlediği görülmemiştir. Şu ana kadar. Öyle görünüyor ki Usgaran'la birlikte sizi de koruyacak."

Morrigan kedinin kafasını okşarken, "Brina müthiş bir kedi," dedi dolu ağzıyla. Lokmasını yuttu, bir yudum su içip aceleyle, "Birkita, Usgaran'dan daha önce de bahsettin," diye ekledi. "Usgaran ne?" Birkita'nın sözcüğü daha önce de bahsettiğini hatırlıyor ama anlamını çıkaramıyordu.

Birkita cevap verme fırsatı bulamadan Shayla bir anda fazla tatlılaşan ipeksi bir sesle, "Adsagsona'nın Başrahibesi'nin Usgaran'ı bilmemesi nasıl mümkün olabilir ki?" diye sordu.

Birkita derhal araya girerek Morrigan'ı şaşırttı. "Efendim, Işık Getiren uzak bir yerden, Oklahoma denen bir kaleden geliyor." Yabancısı olduğu uzun sözcükte takılır gibi oldu. "Belki de orada kutsal kristalin durduğu odanın başka bir adı vardır."

Masadakiler heyecanla ona bakıyordu.

"Kamp Odası," dedi Morrigan tamamen rahatsız hissederek. "Oklahoma'da böyle diyoruz."

"Oklahoma mı?" Perth'in kafası karışmış gibiydi. "Hiç böyle bir kale duymadım. Yeriniz neresi?"

Morrigan'ın avuçları terlemeye başladı ve yıllarca onu drama dersi almaya zorlayan büyükbabasına bir kez daha minnet duydu. "Oklahoma çok uzakta. Batıda. Aslında güneybatı daha doğru."

Perth kaşlarını çatmayı sürdürerek, "Sidetah'lıların topraklarımızdan çıkma alışkanlığı yoktur. Ama ben Partholon'un geri kalanı hakkında çok cahil sayılmam. Güneybatıda Oklahoma diye bir kale yok. Partholon'un herhangi bir yerinde bir Oklahoma Kalesi olduğunu da sanmıyorum."

"Partholon'da değil." Bu kesinlikle bir yalan değil, diye düşündü Morrigan, kendini beğenmiş bir tavırla.

"Partholon'da değilmiş!" ve "Işık Getiren, B'an Denizi'nin öte yakasından gelmiş!" mırıltıları arasında şaşkınlık dolu iç çekişler duyuldu.

"Evet, Oklahoma Partholon'a çok uzak, bu yüzden bütün bunlar..." Morrigan eliyle etrafını işaret etti. "Bana yabancı. Her şeyin adını ve şey... Kalenizin nasıl işlediğini öğrenmek konusunda yardımınıza ihtiyacım olacak."

Shayla'nın kahkahası neşeden yoksun olsa da masanın etrafındaki birkaç kişi daha ona katıldı. "Sidetha Mağaraları sadece bir kale değil. Biz kendi başına buyruk, kendi kendini yöneten bir âlemiz. Her ne kadar Epona'nın Seçilmişi'ne saygı da kusur etmesek de." Son kısmı sonradan aklına gelmiş gibi eklemişti. Sonra bakışları keskinleşti ve bir sonraki sorusuyla Morrigan'da ciddi bir tehlike hissine neden oldu. "Oklahoma'da mağara âlemleri yok muydu?"

Morrigan büyükanne ve büyükbabasının öğrettiği gibi en iyi yolu takip ederek gerçeğe bağlı kaldı ve "Elbette orada mağaralar vardı," dedi. "Onlara Oklahoma'nın Su Mermeri Mağaraları deniyor."

Shayla sesinde kurnaz bir tınıyla, "Ya Adsagsona?" diye sordu. "Oklahoma'nın Su Mermeri Mağaraları'nda da Işık Getiren miydiniz?"

Morrigan zihninde asice kıpırdanan öfkeyi bastırmaya çalışarak, kendine *gerçek* diye hatırlattı. *Gerçeğe olabildiğince bağlı kalacağım.*

"Oklahoma'da kristaller benimle konuşuyor ve benim için ışıklanıyordu ama Adsagsona hakkında bir bilgim yoktu. Buraya gelene kadar, sanıyordum ki..." Morrigan anlık bir tereddüdün ardından sözünü tek nefeste tamamladı. "Epona'nın Seçilmişi olduğumu sanıyordum."

Morrigan'ın nihayet onlara ve kendine itiraf ettiği şey, insanları korkutmak yerine Sidetah'lıların ilgisini çekmişe benziyordu. Kimbilir belki de Morrigan'ın sesindeki dürüstlük ya da yüzüne yansıyan hüzün yüzündendi. Her neyse insanlar onu anlamıştı. Alçak sesle bir şeyler söyleyip başlarını salladılar. Shayla ve Perth bile yumuşamış görünüyordu.

Birkita elini Morrigan'ın elinin üzerine koydu. "Bazen tanrı ve tanrıçaların usullerini anlamak ve takip etmek zordur. Adsagsona tarafından seçilip Işık Getiren olarak dokunulurken, tanrıçanızdan ayrı tutulmak hayal dahi edilemez. Halkı gibi Adsagsona da Sidetha Mağaraları'ndan ayrılmaya gönülsüzdür. Agdsagsona'nın sizi ta Oklahoma'da bulup yaşadığınız karanlık ve yapayalnız yerden çekmesi ve halkının arasına, halkınızın arasına katmak için buraya getirmesi size olan sevgisinin derinliğini gösterir." Sözleri ve dokunuşu o kadar yumuşak ve nazikti ki Morrigan ev özlemiyle yaşaran gözlerini kırpıştırma ihtiyacı duydu. "Selam sana, Adsagsona!" dedi Birkita ve sevinçli haykırışı salonun dört bir yanına dağılmış kadın ve erkeklerin çoğunda yankı buldu.

Morrigan, Shayla ve Perth'ün de dudaklarını oynattığını ama tanrıçanın adını gerçekten telaffuz etmediklerini fark etti. Çok tuhaftı.

Yemeğin geri kalan kısmı daha az dramayla geçti. Shayla ve Perth derin bir sohbete dalmıştı. Morrigan, Birkita'dan ona geniş salonu süsleyen mozaikleri amlatmasını istedi ve büyükannesinin sanat ve taşlardan bahseden sesi eşliğinde biraz gevşeyip yemeğini yiyebildi.

Yemeğini bitirdiğinde Brina gibi gerinip esnememek için kendini zor tutuyordu ama Birkita'nın dikkatli gözlerine yakalandı. "Leydim, hâlâ yolculuğunuzun bitkinliğini taşıyorsunuz."

"Bana etrafı göstermeni isterdim ama sanırım haklısın. Hâlâ sandığımdan biraz daha yorgunum." Sonra soylu çifte döndü ve kendini gülümsemeye ve alaycı görünmemeye zorlayarak, "Sizinle tanışmak güzeldi," dedi. "Yemek için ve kendimi evimde hissetmemi sağladığınız için teşekkür ederim."

"Oklahoma'dayken Adsagsona tarafından seçildiğinizi bilmediğinizi söylediniz." Morrigan tam ayağa kalkarken Shayla'nın sakin sesiyle durdu.

"Doğru. O zaman Adsagsona'yı tanımıyordum." Morrigan, Sidetha'nın Hanımefendisi'ni temkinle yanıtladı. "Ama artık tanıyorum. Beni buraya onun getirdiğini ve ait olduğum yerin burası olduğunu biliyorum."

"Bu durumda, eğer Adsagsona'nın Başrahibesi ve Işık Getireniyseniz yarın akşam Tanrıça'nın Karanlık Ay Ritüeli'ni gerçekleştirmek de isterseniz."

Karanlık Ay hakkında en ufak bir bilgisi olmayan Morrigan ne diyeceğini bilemedi. Neyse ki Birkita araya girip tuhaf sessizliğe son verdi.

"Eğer Adsagsona'nın Işık Getiren'i ve Başrahibesi'yse mi?" Birkita'nın sesinde ondan beklenmeyecek bir kesinlik vardı. "Morrigan bana önceden haber verildiği gibi kutsal kristalin içinden Usgaran'ın tam kalbine ulaştı. Tanrıça geleceğini bana rüyamda haber vermişti. Mağaranın ruhları onunla konuştular ve onu Işık Getiren olarak kabul ettiler. Kristalin içindeki ışığı nasıl yaktığına hepimiz şahit olduk." Birkita hâlâ ışıl ışıl olan

tavanı işaret etti. "Size saygısızlık etmek istemem, Hanımefendi ama Morrigan'm Adsagsona'nın Başrahibesi olduğuna dair en ufak bir soru işareti yok."

"Elbette yok," dedi Shayla üstünlük taslayan bir tonlamayla. "Işık Getiren olduğu ortada. Bunu sorgular gibi görünmek istemem. Ritüelden bahsederek onu onurlandırıyor ve *yeni* başrahibemize gereken saygıyı gösteriyordum. Morrigan'ın sizin pozisyonunuzu devralacağı sonucuna varmıştım. Yoksa başrahibelik pozisyonunuzu koruma niyetinde misiniz? Sadece bir başrahibe olabilir sanıyordum. Yoksa yanılıyor muyum? Elbette yanılıyor olabilirim." Gülüşü yüksek ve alaycıydı. "Ne de olsa ben tanrılar ve tanrıçaların gizemleri konusunda sizin kadar bilgili değilim. Âlemimizin gündelik işleriyle fazlasıyla meşgulüm."

Birkita duraksadı. Yeniden konuşmaya başladığında yumuşak sesi samimiydi.

"Hayır, Hanımefendi, yanılmıyorsunuz. Sadece bir başrahibe olabilir. Ben bu pozisyondan kendi rızamla çekiliyorum. Gerçekten de Adsagsona'nın Seçilmişi ve Başrahibesi olmak Işık Getiren'in rolüdür."

"Bir dakika, hayır," diyecek oldu ama Birkita'nın kolunu ısrarla tutan eli onu susturdu.

"Adsagsona'nın da isteği bu. Üstelik ben genç bir bakire ya da anne olacak yaşta değilim. Daha alt seviyedeki bir görevi memnuniyetle kabul ederim." Birkita Morrigan'a sevgiyle gülümsedi.

"İyi. Anlaştık. Bu durumda, yarın akşamki Karanlık Ay Ritüeli'ni Morrigan gerçekleştirecek," dedi Shayla.

Morrigan, Birkita'nın gerildiğini hissetti. "Hanımefendi, bunun doğru olacağından..." "Karanlık Ay Ritüeli'ni gerçekleştirmek Başrahibemizin sorumluluğu değil mi?" dedi Shayla çıkışır gibi.

"Öyle," dedi Birkita.

Morrigan kendini, "O zaman ritüeli ben yaparım," derken buldu ve Shayla'nın güzel yüzünden geçen zafer ışıltısını görünce konuşmakta acele ettiğine pişman oldu.

"Ama günlerce baygın yattınız ve her ne kadar Tanrıça kutsal taş üzerinden size güç üflese de henüz tamamen iyileşmediniz," dedi Birkita.

"Işık Getirenimiz genç ve güçlü, Tanrıçamız tarafından kutsandığı belli. Yarın akşama kadar yolculuğunun yorgunluğunu üstünden atacağından eminim," dedi Shayla.

Morrigan, kadının aslında iltifat olması gereken sözleri, hakarete dönüştürmeyi nasıl başardığını merak etti.

Birkita, Morrigan'ı endişeli gözlerle süzmeye devam ederek, "Evet, Hanımefendi, Işık Getirenimiz Tanrıça sayesinde gerçekten çok güçlü," dedi isteksizce.

Morrigan araya girdi ve gözlerini Shayla'nın soğuk mavi gözlerine dikerek, "İyi olurum," dedi. "İyi bir gece uykusuna ihtiyacım var, o kadar."

"Harika. Ritüeli yeni başrahibemiz gerçekleştirecek. Işık Getireninin tam Karanlık Ay Ritüeli'nden önce gelmesi tanrıçamız için bir uğur işareti olsa gerek. Sence de öyle değil mi, Birkita?" dedi Perth.

Shayla kocasını gölgede bıraktığı için Morrigan, Perth'in de orada olduğunu az kalsın unutuyordu. Şimdi dikkatini ona yönlendirince, tam göründüğü gibi bir adam –yakışıklı ama karısı tarafından fazla sevilmeyen, orta yaşlı kılıbık bir adam– olduğu izlenimi kuvvetlendi. Ama Birkita onun Sidetha'nın Mağara Efendisi olduğunu söylemişti. Morrigan, Perth'in Tanrıça tarafından Dokunulmuş ya da onun için özel olduğu sonucunu çıkarmıştı. Öyle değil miydi? Eğer öyleyse, o zaman neden o nefret dolu Shayla'nın sesi bariz bir şekilde daha yüksek çıkıyordu?

"Evet, Efendi Perth. Karanlık Ay Adsagsona için uğurludur, bu yüzden Morrigan'ın gelişinin bu kadar yakın zamana denk gelmesi mükemmel bir işaret," dedi Birkita.

Morrigan dikkatini yeniden konuşmaya odakladı, neşeyle gülümsedi ve kolunu Birkita'nın koluna dolayıp yaşlı kadını ayağa kaldırdı. "O zaman kulağa mükemmel geliyor. Oklahoma Karanlık Ay Ritüeli'nden farklı olduğundan eminim ama Birkita beni detaylar hakkında bilgilendirebilir. Her şey için tekrar teşekkürler." Arkalarında sessizce yürüyen Brina'yla, salondan kol kola ayrıldılar. Morrigan, Shayla'nın bakışlarını sırtında hissediyordu ama pek çok kadının, hatta birkaç erkeğin masalarının yanından geçerken saygıyla başlarını eğdiklerini de fark etti.

Büyük Salon'dan çıkar çıkmaz, Birkita liderliği ele aldı. Morrigan söze, "Pekâlâ, gerçekten bir sürü tuhaf şey oldu," diye başlayacak oldu ama Birkita başını sallayıp, "Burada olmaz, Leydim," diye fısıldadı. Morrigan bütün sorularını içine hapsederek dolambaçlı tünelde Birkita'yı takip etti.

Bu kez etrafına gerçekten dikkat ediyordu. Önce Oklahoma'daki Su Mermeri Mağaraları'nın en derin kısmından Kamp Odası'na uzanan yolun birebir aynısı olan yolu takip ettiler. Elbette Partholon'daki mağara, Oklahoma'daki gibi ham ve gelişmemiş bir kaya yapısına sahip değildi. Birkaç metrede bir, sağda ve solda yeni tünellere ayrılan genişletilmiş pürüzsüz duvarları dumansız alev sütunları aydınlatıyordu. Yol temizdi ve her tür moloz, toz ve nemden arındırılmıştı. Duvardaki çıkıntılara narin çömlekler ve heykeller yerleştirilmişti. Duvarların bir kısmı, detaylı taş mozaiklerle süslenmiş, bazılarına Morrigan'ın aralarında Tanrıça figürlerini de ayırt ettiği güzel, iç içe dolanmış desenler boyanmıştı. Mağaranın kubbeli kısmında, dairesel bir motifin alt dudağına tutturulmuş gümüş zincirlerin ucunda, ateş ve hayalden yapılma fantastik bir avizeyi andıran bir mangal asılıydı. Morrigan zihni yer altı dünyasının güzel ve egzotik imajlarıyla tıka basa dolana dek etrafındaki birbirinden harika detayları izledi.

Kamp Odası'na ulaşmaları çok uzun sürmedi. Morrigan içinden, *hayır, buraya Usagan* deniyor, diye düzeltti. Selenit kayası

hâlâ ışıldıyordu ama ışıltısı azalmıştı. Morrigan kayaya yaklaşıp otomatik olarak parmaklarını teninde dolaştırınca, gizli bir şalteri kaldırmış gibi, kristaller yeniden elmas parlaklığına büründü.

"Çok güzel," diye mırıldandı.

"Öyle." Birkita anlık bir duraksamanın ardından ekledi. "Benden önceki başrahibe tıpkı Adsagsona'nın ondan önceki seçilmişinin ona yaptığı gibi, bana Işık Getirenler'le ilgili hikâyeler anlatmıştı. Kristallerin canlandırılabileceğini hepimiz biliyoruz. Ama bilmek ve görmek çok farklı şeyler. Siz gelene kadar ışığın güzelliğini sadece hayal etmiştim."

"Yani sizden önce bir başrahibe vardı ama benden önce bir Işık Getiren yoktu, öyle mi?"

Birkita başını salladı. "Üç nesilden fazladır, Sidetha'da bir Işık Getiren olmadı." Gülümseyerek geniş odadan açılan sayısız yan tünellerden birini işaret etti. "Odanız şu tarafta. Uzun yıllar olmasına rağmen, Adsagsona'nın rahibeleri Işık Getiren'in odasını onun için hazır tuttular. Bir kısmımız döneceğinizden hiç şüphe duymadık."

Brina tam olarak nereye gideceklerini anlamış gibi kemerli tünelde önlerinden yürümeye başladı. Geçit yolu gittikçe daralıp küçük bir S şeklinde kıvrıldıktan sonra büyük bir hayvanın postundan yapılma bir perdeyle örtülmüş kemerli bir kapıya açılıyordu. Kedi burnuyla örtüyü bir kenara itip gözden kayboldu, sonra Morrigan durup soran gözlerle ona bakınca Birkita postu kenara çekip girmesini işaret etti.

Morrigan basamakları tırmandı ve sonra tünel yeniden genişledi. Sağ tarafında yine hayvan postundan yapılma bir perdeyle kapatılmış küçük bir giriş daha vardı. İleride tünelin çıkmaz ucu inanılmaz güzellikte bir odayla son buluyordu. Oda küçük bir kaideden yayılan ve pürüzsüz duvarları yumuşacık gölgelerle okşayan bir ışıkla aydınlatılmıştı. Odanın sağ tarafı boyunca uzanan bel hizasında geniş bir taş levhanın üstü kürkler, yastıklar ve kabarık yorganlarla doluydu. Odamn karşı tarafında

duvara raflar oyulmuştu. Raflarda parfüm şişelerine benzeyen şişeler ve ağzına kadar iplere sıralanmış kıymetli taşlarla dolu kutular duruyordu. Oymalı bir dolabın hemen yanında aynalı bir tuvalet masası vardı. Gösterişli mobilyalar, kürkle kaplı iki şişkin koltukla tamamlanıyordu. Morrigan gördüğü zenginlikler karşısında dili tutulmuş bir halde etrafına baktı. Sonra bakışları yukarı çevrildi ve iç geçirerek parmak uçlarını en yakınındaki duvarda dolaştırdı. Tenine *Işık Getiren* sözcükleri fısıldanırken ve tavandan buz şelaleleri misali sarkan kristal sarkıtları, en iyi Venedik camı avizelerden bile daha narin ve zamansız bir güzellik sergileyerek aydınlandı.

"Çok hoş." Birkita'nın sesi kısılmıştı. "Sarkan kayanın kristalden yapılma olduğunu biliyorduk, elbette ama ışık gelince..." Duraksadı ve ağlamamak için çaba harcıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Kesinlikle nefes kesici." Parlak bakışlarını Morrigan'a çevirdi. "Umarım, odanız hoşunuza gitmiştir. Eski efsaneler Adsagsona'nın halkı için mağaralara biçim verirken, rahibelerinden en kıymetlisi için bir oda tasarlamaya ayrı bir özen gösterdiğini anlatır. Tanrıça bu başrahibeye, kutsal kristallerine ışığı davet edebilmenin yanı sıra taştaki ruhların sesini duyma becerisi de vermiş."

Morrigan muhteşem şişelere dokunarak ve mücevher kutularına göz atarak odayı dolaştı. "Hepsi müthiş." Birkita'ya baktı. "Aynı zamanda kafa karıştırıcı. Birkita, burayı anlamak için yardımınıza ihtiyacım var."

"Elbette, Leydim. Size ve Tanrıça'ya hizmet etmek için buradayım."

Morrigan şişkin yatağa oturdu. Brina da yatağa zıplayıp Morrigan'ın arkasına uzandı. Morrigan kedinin yumuşacık tüylerini okşarken kafasındaki sorularla dolu bataklığı nasıl düzene koyacağını düşünüyordu. *Pekâlâ,* diye karar verdi, *bir yerden başlamalı.*

"İşinizi üstlenmek istemiyorum," dedi üzgün bir sesle.

"İşim mi?" Birkita'nın yüzünde bir soru işareti belirdi.

"Başrahibelik işi. Buraya gelip yıllardır yaptığınız bir işi elinizden almaya hakkım yok."

Birkita gülümsedi. "Başrahibelik bir iş değil, kutsal bir görevdir. Canınızı sıkmasına izin vermeyin, sevgili çocuğum. Her başrahibe günü gelince yerini daha genç bir kadına bırakır. Aslında görevlerimi size devretmek bana rahat nefes aldıracak. Yaşlı ve yorgunum. Bu yüzden Tanrıça'ya hizmette uzak bir mevkiye çekilmek istiyorum."

"Bir süre çok rahat nefes alacağınızı sanmıyorum. Ne yaptığım konusunda en ufak bir fikrim yok."

"Kendinize ve tanrıçaya güvenin, Işık Getiren."

"Ve size," diye ekledi Morrigan.

Birkita zarif bir hareketle başını eğdi. "Nasıl arzu ederseniz, Leydim."

"Söylesenize, Shayla ve Perth'ün olayı nedir? Buradan onlar mı sorumlu?"

"Onlar Efendi ve Hanımefendi olarak neredeyse iki on yıldır buradalar. Onların hükümdarlığında refaha kavuştuk." Birkita'nın gülümsemesi hüzünlendi. "Sidetha için bile alışılmışın ötesine geçen bir refah. Gerçekten hayli etkileyici."

Morrigan'ın bakışları yeniden kutulardaki değerli taşlara çevrildi. "Hepiniz zenginsiz, değil mi?"

Morrigan'ın sıradışı ifadesi Birkita'yı güldürdü. "Hepiniz derken Sidetha'yı kastediyorsanız, evet, her zaman refah içinde yaşayan bir halk olduk. Tanrıça bize Partholon'da başka hiçbir yerde bulunmayan değerli kayalar ve kıymetli taşlar bahşetti. İnsanlarımızın yetenekleri sadece gizli kaya damarları bulmaktan ibaret değil, aynı zamanda o taşlardan güzel biçimler yaratmakta konusunda da becerikliler. Mağaraların dışındaki toprak çok verimlidir ve hava ülkenin geri kalanından soğuk olsa da mahsulümüz dayanıklı ve boldur. Âlemimizden ayrılmak için

pek nedenimiz olmaz. Servet sahibi olmak bizler için basit bir iş. Ve elbette Efendimiz ve Hanımefendimiz servete ve servet sahibi olmaya büyük önem veriyorlar."

"Siz de Shayla ve Perth'ten hoşlanmıyorsunuz."

Birkita tereddüt etti ve sözcükleri dikkatle seçerek devam etti. "Pek çok insanın dikkatinin, kendilerinin yaratabildikleri güzelliği sevmekten ve bize bağışladığı nimetler için Adsagsona'ya minnet etmekten bu nimetlerin dış dünyada söz geçirebileceği zenginlikleri sevmeye kaydığını görmek beni üzdü."

"Shayla'da bana yanlış gelen bir şey var." Morrigan bu cümleyi ne söylediğinin farkında olmadan dile getirmişti ama başını okşamakta olduğu Brina'dan kaldırınca Birkita'nın gözlerinde keskin ve anlayışlı bir ifade gördü.

"Tanrıça vergisi iç sesinize güvenin, Leydim."

"Öyle yapacağım." Morrigan, Birkita'nın elini tuttu. Bu dünyada büyükannesinin yansıması olan kadına güvenip ona gerçeği olduğu gibi söylemezse yolunu tamamen kaybedecekti. "Birkita. Oklahoma B'an Denizi'nin diğer tarafında değil. Durum bundan çok daha karmaşık."

Birkita, Morrigan'ın elini daha sıkı tuttu. Ağırbaşlı bir tavırla başını sallayarak, "Bana anlatabilirsiniz, Morrigan. Ben size yol gösteririm," dedi.

Morrigan, Birkita'nın elini bırakmadan, "Oklahoma başka bir dünyada. Ben başka bir dünyadan geldim," dedi hemen. "Tanrıçalar ve kayalarda konuşabildiğim ruhlar ve bir Işık Getiren olmak hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama Epona'nın Seçilmişi olduğunuzu sandığınızı söylediniz."

Morrigan başını salladı. "Epona hakkında bilgi sahibiyim ama çok az. Bakın, annem ben doğar doğmaz ölmüş ve beni büyükannem ve büyükbabam büyüttü." Gülümseyerek ekledi. "Büyükanneme o kadar benziyorsunuz ki."

"Bunu söylemeniz büyük incelik, Leydim," dedi Birkita yaşaran gözlerini kırpıştırarak.

"Hayır, anlamıyorsunuz. Kastettiğim, bana onu hatırlatmanız değil. O olduğunuzu ya da bu dünyadaki yansıması olduğunuzu söylemeye çalışıyorum. Kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum ve gerçekten ben bile anlamıyorum. Bu iki dünyanın aynı anda nasıl var olabildiğini bile aklım almıyor. Ama olduklarını biliyorum çünkü annem Partholon'dan geliyordu. Oklahoma'da mahsur kalmıştı; ben bu yüzden orada doğdum."

"Ama sizi, büyükannenizin ve büyükbabanızın büyüttüğünü söylediniz. Yani sizi büyüten, babanızın ebeveynleri miydi?"

"Hayır, annemin yansımasının ebeveynleriydi."

"Leydim, bütün bunlar hiç mantıklı gelmiyor."

Morrigan alt dudağını ısırdı. Birkita'ya güvenmeye karar vermişti, bu yüzden ona gerçeği eksik anlatmak doğru olmazdı. Zihninde süzülen, "Kaderini sahiplen," sözcüklerini duymazdan gelmedi. Bu kez fısıldanan sözcüklerden cesaret aldı.

"Epona'nın Seçilmişi kim?"

Birkita şaşırmış görünse de bu beklenmedik soruyu cevapladı. "Rhiannon MacCallan, Epona'nın Kutsanmışı ve Tanrıça'mn Seçilmişi'dir."

Morrigan, Birkita'nın gözlerinin içine bakarak başını iki yana salladı. "Hayır, Rhiannon MacCallan Epona'nın Seçilmişi idi. Aynı zamanda benim annemdi. On sekizi yıl kadar önce beni doğurduktan sonra öldü. Onun yerine on sekiz küsür yıldır Epona'nın Seçilmişi olan kadın Shannon Parker. O da benim gibi Oklahoma'dan."

Birkita bembeyaz oldu. "Bu nasıl mümkün olabilir? Epona onu kutsadı."

"Shannon'ın Epona'nın Seçilmişi olmadığım söylemiyorum. Tek söylediğim, onun Rhiannon MacCallan olmadığı. O Rhiannon'un yansıması." Morrigan hikâyenin geri kalanını kenetlenmiş ellerine

bakarak anlattı. "Annem, Rhiannon çok büyük hatalar yapmış. Karanlık bir tanrıya kulak vermiş ve halkına sırt çevirmiş. Epona onun yerine bir başkasını koymak zorunda kalmış." Morrigan yanaklarından süzülmeye başlayan yaşlara aldırmadan başı öne eğik durmaya devam etti. "Bu yüzden Epona'nın Seçilmişi olabileceğimi sandım. Belki de Epona, Rhiannon'u ölümünden önce gerçekten affettiğini göstermek için bana özel güçler vermiştir, diye düşündüm."

"Siz Seçilmiş'siniz, Morrigan. Partholon'un Büyük Tanrıçası tarafından değil ama onun altında hüküm süren bir başka tanrıça tarafından. Adsagsona ruhunun kıvılcımını ülkemizin kalbine veren sevgi dolu bir tanrıçadır. Onun sevilesi ve kendinden olana sadık bir tanrıça olduğunu göreceksiniz."

"Burada yetiştirilmediğim için Adsagsona'nın sesini tanımamaktan korkuyorum. Ya yanlış tanrıya kulak verirsem."

Birkita, Morrigan'ın çenesini kaldırdı ve gözyaşlarını usulca sildi. "Siz anneniz değilsiniz."

"Bazen şüpheye düşüyorum," diye fısıldadı Morrigan.

"Işık Getirenler'in kötüyle işi olmaz," dedi Birkita kendinden emin bir sesle.

Morrigan, "Büyük bir Tanrıça'nın Seçilmişi'nin de olmaz," diye karşılık verdi.

Birkita başını salladı. "Sizde kötülük yok. Bundan eminim."

"Tıpkı büyükannem gibi konuştun."

Birkita gülümsedi. "O zaman bana inanmalısınız." Yaşlı kadının ifadesi ciddileşti. "Leydim, Oklahoma'daki bu yansıma dünyadan ve Epona'nın Seçilmişi'nin sandıkları kişi olmadığından kimseye bahsetmememizin daha akıllıca olacağını düşünüyorum. Bu bilginin ne size ne Partholon'a bir yarar sağlayacağını sanmıyorum. Tam aksi de olabilir. Dünyamızın düzenini bozabilir."

"Shannon'ın benim yaşımda bir kızı var, değil mi?"

"Evet. Epona'nın Seçilmişi, Myrna adında bir kız evlatla ödüllendirildi. Kısa süre içinde Seçilmiş'in kızının yakında doğum yapacağı haberini aldık.

"Onun yansıması olabilirim. Ya da o benim, hangisi dersen." Birkita'nın gözlerinden Morrigan'ın adlandıramadığı bir şey geçti. "Ne oldu? Neden öyle baktın?"

Telaşla, "Shayla sizi tanımış gibiydi," derken Birkita'nın kaşları kaygıyla çatılmıştı. "Myrna'yla benzerliğinizin boyutunu merak ediyorum."

Morrigan kişner gibi bir ses çıkardı. "Rhiannon ve Shannon gibiyse, o zaman Myrna ve ben ikiz bile olabiliriz."

"O zaman Sidetah'lıların çok azının âlemimizden dışarı çıkması iyi bir şey. Ama Shayla'nın o çok az kişiden biri olması iyi değil."

Kaderinden saklanmamalısın! Zihnindeki sözcükler Morrigan'ı yerinden sıçrattı. "Şey, gerçek annem konusunda büyük bir duyuru yapmayacağım. Ama yanlış bir şey yapmışım gibi gizleyecek de değilim."

"Elbette siz yanlış bir şey yapmadınız. Ama bu olanlar, ciddi bir şok sayılır." Birkita elini gözlerinin üstünden kaydırırken Morrigan yaşlı kadının öncesinden daha da solgun göründüğünü fark etti.

"Benim için de öyle. Demek istediğim, diğer çocuklardan farklı olduğumu başından beri biliyordum. Arkadaşlarımın hiçbiri dışarıda olmayı neden bu kadar çok sevdiğimi anlamıyordu ve küçüklüğümden beri o sesleri duyuyordum. Oraya hiçbir zaman ait olmadım."

"Ama artık buraya aitsiniz, Işık Getiren," dedi Birkita kendinden emin bir sesle.

Birkita'nın sözleri Morrigan'ın yıpranmış sinirlerine iyi gelmişti. "Partholon ve gerçek annemden daha birkaç gün önce haberim oldu. Kristallerdeki ruhları duyduğum ve onları aydınlattığım

günle aynı gün. Sonra Oklahoma'daki mağarada korkunç bir şey oldu ve kristal kaya aracılığıyla buraya çekildim."

"Evine, Leydim. Adsagsona sizi Usgaran aracılığıyla evinize getirdi ve yarın Tanrıça için ilk ritüelini gerçekleştireceksiniz."

"Ritüeli beni gerçekleştirmem gerektiğinden emin misiniz? Bırakın bir Karanlık Ay Ritüeli'ni, herhangi bir ritüelde neler yapıldığı konusunda hiçbir fikrim yok. Yanlış bir şey yapmaktan ya da söylemekten korkarım. Belki de Shayla'ya çok yorgun olduğumu söylemeliyiz."

"Ritüel çok basit ve büyük kısmında yalnız olacaksınız, bu yüzden yanlış bir şey yapmaktan ya da söylemekten korkmanıza gerek yok. Diğer rahibeler ve ben sizi yıkayıp kutsal yağla ovduktan sonra Usgaran'a götüreceğiz. Orada ayın yeni döngüsü için Adsagsona'nın kutsamasını dileyeceksiniz."

"Bu kadar mı? Madem öyle Shayla bahsettiğinde ritüeli benim gerçekleştirmemi neden istemediniz?"

"Sağlığınız için endişelenmiştim; ritüeli gerçekleştirme beceriniz için değil. Bir başrahibe ritüelden önce oruç tutar ve buraya yolculuğunuzun sizi fazlasıyla hırpaladığını biliyorum." Birkita gülümsedi ve Morrigan'ın elini güven vermek ister gibi sıktı. "Ama genç ve güçlü olduğunuzu ve Tanrıça tarafından kutsandığınızı söylerken Shayla haklıydı. Her şey yolunda gidecek, Işık Getiren."

Morrigan düşündü ve o kadar da kötü olmaması gerektiğine karar verdi. Elbette yorgundu ama bu iyi bir gece uykusunun halledemeyeceği bir şeye benzemiyordu. Ve eğer ritüelin büyük kısmında yalnız olacaksa her şeyi ne kadar mahvedebilirdi ki? Ayrıca Birkita kesinlikle kırılgan görünüyordu. O yapabiliyorsa Morrigan da yapabilmeliydi.

"Kulağa o kadar kötü gelmiyor," dedi Morrigan.

Birkita meleklerinkini andıran bir gülümsemeyle, "Karanlık Ay Ritüeli sihirlidir," dedi. Sayısız kez gerçekleştirdim ve her defasında bir sonrakini sabırsızlıkla bekledim. Tanrıça ile başra-

hibesi arasındaki duvağın en ince halini aldığı anlardan biridir; yani Adsagsona'ya çok yakın olacaksınız." Morrigan'ın yanağını okşadı. "Ve şimdi dinlenmeli ve Tanrıça için hazırlanmalısınız."

Birkita hızlı adımlarla büyük gardıroba yürüdü ve bir gecelik çıkardı. Morrigan'ın yanına döndü ve rahat bir tavırla boncuklarla işli deri elbisesini çıkarıp Morrigan'ın içini daha ilk anda yatağa uzanıp uyuma isteğiyle dolduran yumuşacık ve sıcacık bir kumaştan yapılma beyaz geceliği giymesine yardım etti.

"Bu odanın girişinin yanındaki kapı banyonun kapısı," diye açıkladı Morrigan'ı yatırıp üstünü örterken. "Sadece sizin kullanımınız için. Rahatsız edilmekten çekinmeniz için bir neden yok." Morrigan'a gülümsedi ve saçlarını okşayarak, "Evinize hoş geldiniz, Işık Getiren," dedi.

"Teşekkürler, Birkita. Benim için yaptığınız her şey için teşekkürler."

"Aslında benim için zevkti, evladım."

"Biliyor musunuz, siz de yorgun görünüyorsunuz. Bu gece iyi uyumaya dikkat edin."

"Artık burada ve iyi olduğunuza göre kısa sürede toparlanırım." Birkita gülümsedi. "Sabah geri dönerim." Morrigan'ı alnından öpüp odadan ayrıldı.

Morrigan gözlerini tavana dikti. Müthiş yorgundu ama gözlerini kapatamıyordu. Sarkıtların güzelliği mağaranın duvarına dokunup, "Artık o kadar parlamanıza gerek yok," demesiyle kristallerin parlak yıldızlardan, akşam ambiyansı için özellikle kısılmış bir avizeye dönüşmesini sağladıktan sonra bile onu büyülemeye devam etti.

Kelimenin tadını almak için, "Partholon'dayım," dedi yüksek sesle. "Başka bir dünyadayım." Sonra sesini alçaltarak ekledi. "Ve ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yok."

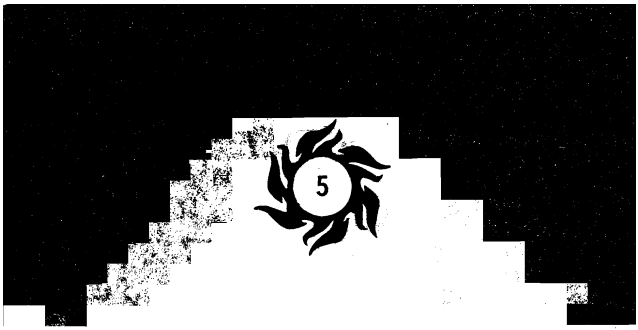
Kaderini yaşıyorsun.

"Adsagsona? Sen misin?" dedi yumuşak bir sesle.

Cevap bulamadı. Ne zihninde ne de etrafındaki havada.

Keşke büyükbabası yanında olsaydı. Büyük olasılıkla bütün olanları anlamasına yardım edebilirdi. Ayrıca bu mağaraları gerçekten severdi. Bu düşünce onu gülümsetti ama büyükbabasının Sidetha'nın mağaralarını asla göremeyecek olması bir yana, Morrigan'ı da bir daha asla göremeyeceğini hatırlayınca dudakları titredi.

"Ve ona acımasız davrandım." Ev özlemi nefesini keserken sesi bir hıçkırığa dönüştü. *Özür dilerim, büyükbaba. Özür dilerim, büyükanne. Lütfen beni affedin ve sizi ne kadar sevdiğimi bilin. Sizi sonsuza dek özleyeceğim.* Brina usulca miyavlayıp burnunu Morrigan'ın yüzüne sürttü. Morrigan iri kediye sarıldı ve yüzünü gür tüylerine gömüp uykuya dalana kadar durmadan ağladı.

Morrigan'ın rüyası karanlık ve soğuktu. Bir mağaranın rahatlatıcı serinliği gibi değil, uyuyan zihnine diri diri gömülme görüntüleri dolduran, soğuk ve baskın bir karanlık. Kendine bunun bir rüya olduğunu ve uyanmasının yeterli olduğunu söylemeye çalıştı. Ama insana gün ışığında, gerçeklikte ve uyanık bir zihinle bile silkelenemeyen bir kaya midyesi misali yapışan kâbuslardan biri gibiydi.

Morrigan kıpırdayamıyordu ve bir anda selenit kristalinin tam ortasına sıkışıp kaldığında ve ne ileri ne geri gidemediğinde hissettiği o boğucu duyguyu hatırlamıştı. Tek fark, rüyasında uçsuz bucaksız ve aman vermeyen bir karanlıkta boğuluyor olmasıydı. Karanlığın içinden sesler süzülüyordu. Önce bir kadının alçak ve alaycı kahkahası ve Morrigan'a seçme şansının olmadığını ima eden kibirli bir tonla, *Beni Seç,* diyen gururlu sesi. Sonra sahiplenici ve küstah bir ses tonuyla, *Benimsin,* diyen erkek sesi. Ardından daha yumuşak ve daha uzak bir kadın sesinin ısrarla tekrarladığı *akıllı ol... güçlü* ol sözleri. Morrigan bu sesi güçlükle duyuyordu ve uyuyan zihni hangi konuda akıllı olması ve kafasının güçlü olamayacak kadar karışık olduğunu haykırıyordu. Diğeri kadar uzak olmasa da en az onun kadar gizemli bir kadın sesi ona, *kendine güven, çocuğum,* diyordu. Morrigan bu kısıtlayıcı karanlıkla boğuşuyordu. Kendine güvenmek mi? Nasıl? Dünyayı tanımıyordu. Eski tanrı ve tanrıçalardan anlamıyordu. Sihirli

güçler kuşanmayı bilmiyordu. Karanlık sanki mezarının üstüne toprak boşaltılıyormuş gibi üstüne üstüne geliyordu. *Ama ben burada canlıyım, beni gömmeyin!* Kalbi göğsünü acıtacak kadar çılgınca çarpıyordu. Nefes alamıyordu.

Sonra karanlık, aralanan bir sahne perdesi gibi açıldı. Aradan, onu tutmaya davet eden açık bir el uzandı. Morrigan eli tuttu ve kuyudan çekilip çıkarılınca karşısında Kyle'ın yakışıklı, gülümseyen yüzünü buldu. Morrigan kendini onun kollarına attı. Kyle onu göğsüne bastırdı ama Morrigan daha gevşer gevşemez teninin altında genç adamın yüzünün değiştiğini, sertleştiğini ve bambaşka bir hal aldığını hissetti. Kendini geri çekince Kyle'ın yerini bir iskeletin, ona Kyle'ın sıcacık, kahverengi gözleriyle, hüzünle bakan bir iskeletin aldığını gördü. Onun kemikli ağzından şu kelimeler döküldü: *Sorun değil, eninde sonunda hepimiz öleceğiz.*

Morrigan'ın çığlığı nihayet rüyayı bozdu ve onu uyandırdı.

Brina yanına uzanmış, öne uzattığı kafası ve havaya dikilmiş kulaklarıyla, kedilere özgü bir ilgiyle onu seyrediyordu. Morrigan doğruldu ve gözlerindeki uyku kalıntılarını ovuştururken rüyayı da kafasından atmaya çalıştı. Gittikçe daha otomatikleşen bir hareketle elini mağaranın duvarına sürtüp, "Biraz daha ışık, lütfen," diye mırıldandı. Tavandan sarkan kristaller yenilenmiş bir ışıkla parlayarak kâbusundan arta kalan karanlığı dağıttı. Morrigan acıktığını ve kesinlikle tuvalete gitmesi gerektiğini fark ederken, post kapının arkasından Birkita'nın sesi duyuldu.

"Leydim, uyandınız mı?"

Kötü rüyanın gününü mahvetmesine izin vermemeyi kafasına koyan Morrigan neşeyle seslendi. "Evet! Kalktım bile!"

Birkita gülümseyen bir yüzle içeri girdi ve onu yerlere kadar eğilerek, resmi bir reveransla selamladı. "Günaydın, Işık Getiren."

Morrigan sırıtarak başını eğdi. "Günaydın, Birkita." Sabah ilk iş büyükannesinin tanıdık yüzünü görmek o kadar normal ve hayatının her sabahındaki uyanışlarına o kadar yakındı ki onu rahatlatmış ve büyükannesi ve büyükbabasının yokluğunu biraz

olsun hafifletmişti. Yokluk demişken Brina ortadan kaybolmuştu. "Hey, kedi nereye gitti?"

Birkita etrafa baktı ve omuz silkerek "Sanırım avlanıyordur ama endişelenmeyim," dedi. "Brina ritüellere her zaman katılır."

"Ah, iyi," dedi Morrigan. Büyükbabasının bir sürü devasa köpeğinin arasında büyümüştü ve onları çok sevmekle birlikte, Brina'ya müthiş bir yakınlık hissetmiş ve iri kediyi şimdiden özlemişti.

"Bugün yapılacak çok iş var. Şafak vakti Partholon'un Taşustası ve Başheykeltıraşı'nın günün ilerleyen saatlerinde burada olacakları haberi geldi. Büyük olasılıkla ülkenin en varlıklı Kalelerden biri yeni bir tapınak için iş vermeyi planlıyor. Nedeni her neyse, Usta Kai'nin ziyareti her zaman büyük bir olaydır. Üstüne bir de Başheykeltraş Kegan'ın tam Karanlık Ay Ritüeli gününde ona eşlik etmesi eklenince... Âlem üç kat yoğun olacak." Birkita bir yandan her şeyi hazırlamak için ne kadar çok az zaman olduğundan yakınarak onu tuvalet masasına oturtup koyu kestane rengi saçlarını ustalıkla fırçalarken Morrigan'a büyükannesini her zamankinden daha fazla hatırlatmıştı.

Birkita sonunda nefes alınca, "Şey, tuvalete gitmem gerek," dedi Morrigan.

"Ah, tabii ya! Aklım nerede? Ben buraları düzenlerken siz banyoya geçin."

"Birkita." Morrigan kıpırdamadan durup onu dinlemesini sağlamak için yaşlı kadının elini tuttu. "Kendi yatağımı toplayabilir ve odamı temizleyebilirim. Sen bir başrahibesin, temizlikçi değil. Arkamı toplamamalısın." Ayrıca büyükannenin bu versiyonu alışık olduğu kadından daha güçsüz görünüyordu ve Morrigan büyükannesinin onun arkasını toplayarak kendini yıpratmasına asla izin vermezdi.

"Ah, işte bu konuda yanılıyorsunuz, Leydim. Genç Seçilmiş'e göz kulak olmak Eski Başrahibe'nin görevidir. Günün birinde siz de aynı şeyi yerinizi alacak genç kadın için yapacaksınız. Bizler

Adsagsona'ya saygı ve bağlılığımızı bu şekilde gösteririz. Siz kendinizi başrahibe olarak tamamen iyi hissedene dek hizmetkârınız gibi elinizin altında olacağım."

"Pekâlâ, yakınımda kalacağına sevindim ama gevşemeni istiyorum. Başımın çaresine bakabilirim."

"Yakınmayın, evladım. Ben koşturmaktan memnunum. Şimdi banyodaki işlerinizi halledin."

Morrigan hızla odadan çıkarken, *tıpkı büyükannem gibi,* diye düşündü. Birkita arkasından seslendi. "Ama sakın banyo yapmayın. Ritüel için gerektiği gibi temizlenmeli ve mesh edilmelisiniz."

Morrigan omzunun üstünden, "Tamam," diye seslendi. Yatak odasını Usgaran'a açılan tünelden ayıran perdenin arasından geçti. Sol tarafa bakınca yine bir postla örtülü daha küçük bir kapı gördü ve önünde durdu. Kendini seyyar tuvalet kabinlerinin bir mağara versiyonuna ya da ortasında delik olan bir taşa hazırlamak için duraksadı. Büyük olasılıkla posttan yapılmış perde kokunun tünele süzülmesine engel oluyordu. İğrenç. Nefesini tutarak perdeyi kenara çekti ve içeri girdi.

Hiç kötü koku almadı. Oda bir evin gerçekten hoş ve modern ana banyosundan bile daha genişti. Dumansız yanan birkaç sıvı sütunuyla aydınlatılmıştı. Bir duvara yatak odasındakine çok benzeyen raflar oyulmuştu. Bu raflara kullanım için hazır bekleyen kalın havlular yerleştirilmişti. Havluların yanında çeşit çeşit sıvılarla dolu güzel cam şişeler duruyordu. Morrigan şişelerden birini aldı, tıpasını açıp kokladı ve tatlı sabun kokusunu alınca gülümsedi. Mağaranın zeminine oyularak açılmış büyük yuvarlak alana ilgiyle baktı. Bir kenarına büyükbabanın birkaç yaz önce yenilemek zorunda kaldığı eski usul tulumbayı andıran bir şey kondurulmuştu. Bir ağzı ve bir kolu vardı. Meraklanan Morrigan'ın kolu kaldırmasıyla, tulumbanın ağzından gömülü banyo küvetine berrak ve ılık suyun akması bir oldu.

"Harika..." diye mırıldandı. Keşfi sürdürünce odanın en dip kısmında, yarım bir duvarı arkasında tuvalet kısmını buldu ve

gerçekten de mağaraya oyulmuş deliklerden oluşmakla birlikte, altlarından sürekli su aktığını ve hiç pis olmadıklarını fark edince rahatladı. Ellerini yıkarken, "Hah," dedi. "Kim demiş mağara adamları ya da daha doğrusu mağara kadmları iyi yaşamazlar diye."

Morrigan'ın yokluğunda Birkita yatağını toplamış ve gök mavisi boncuklu bir elbise ve aynı renk terlikleri giymesi için hazırlamıştı.

Birkita elbiseyi oluşturan kumaşı vücuduna sarıp çok hoş bir gümüş broşla tuttururken, "Kelimenin tam anlamıyla açlıktan ölüyorum ve sanırım dünkünün yarısı kadar bile yorgun hissetmediğimi duymak seni sevindirecektir," dedi Morrigan.

"Gücünüzün geri gelmesine sevindim ama size orucunuzu henüz bozamayacağınızı hatırlatmak zoruncayım. Karanlık Ay Ritüeli'nden önce yemek yememelisiniz."

"Ah, cidden yemek yok mu? Unutmuşum." Midesi çok iyi anlamış gibi gürültüyle guruldadı.

"Hayır, ritüel sonrasına kadar yok. Sonra Tanrıça için ilk ritüelinizi kutlarken kendinize ziyafet çekebilirsiniz. O zamana kadar sadece su, çay ya da şarap içebilirsiniz."

"Ah, su mu? Kahvaltı yerine? Ve boş mideye şarap? Sanırım çayı tercih edeceğim," diye homurdandı Morrigan.

Birkita Morrigan'ın elbisesinin arkasını bağlarken kıkırdadı. "Siz gençler sürekli bir şeylerin açlığını çekiyorsunuz. Yiyecek, aşk, hayat. Sabırlı olun, yavrum ve kendinizi Tanrıça'nın hizmetine hazırlayın."

Morrigan sıkıntıyla iç geçirmemek için kendini tuttu. Büyük olasılıkla Birkita haklıydı. Çünkü büyükanne hep haklı çıkardı. "Şey, Usgaran'a gitmeden biraz çay içmemin sakıncası var mı? Ritüel başlamadan önce orada biraz zaman geçirmem iyi gelebilir."

"İşte, bunlar gerçek bir başrahibeden beklenecek sözler."

"Sanırım şu başrahibelik olayında biraz pratik yapmalıyım."

"Endişelenmeye gerek yok, Leydim, pratik yapmak için çok fırsatınız olacak," dedi Birkita ve yumuşak kumaşın çekip sağlamlığını kontrol ettikten sonra, birlikte Işık Getiren'in odasından ayrıldılar.

Morrigan, Usgaran'a geri dönmek için hangi dönüşleri yapması gerektiğini hatırlamakta sorun yaşamamasına hiç şaşırmadı. Aslında mağarada kaybolmasının mümkün olmadığını tahmin ediyordu. Tek yapması gereken, duvara dokunmak ve kristal ruhlarından onu istediği yere ulaştırmalarını rica etmekti ama oradan oraya götürülme fikri onu huzursuz ediyordu. Kendi yolunu bulmak, bu yeni dünyayı benimsemek istiyordu. Ve Partholon'da da bir yabancı olmak istemiyordu.

Tünelin ucu Usgaran'a açıldı ama Morrigan önüne açılan sahneyi iyice görebilmek için odanın eşiğinde duraksadı. Morrigan burayı, oturup Adsagsona'yla iletişim kurabileceği (ya da ona sessizce sorular yağdırabileceği) bir yer olarak hayal etmişti ama bu konuda yanıldığını kısa sürede fark etti. Evet, Sidetha'nın Tanrıça'ya tapınmasının tam kalbinde duran selenit kayası buradaydı ama kesinlikle sessiz bir meditasyon ve dua yeri değildi. Daha çok vızır vızır işleyen bir köyün merkezi gibiydi. Sohbet halindeki kadınlar kürkle kaplı taş çıkıntıların üstünde oturuyordu. Kimi dikiş dikiyordu, kimi önlerinde resim sehpalarıyla resim yapıyordu. Birkaç kadın krem rengi bir taştan, bloklar oymakla meşguldü. Morrigan mermerlerin içinde gizli kalmış şekil ve motiflerin kadınların hünerli ellerinde biçim kazandığını şimdiden görebiliyordu. Daha çok sayıda kadın kıymetli taşları kolye ve bilekliklere dönüştürüyordu. Kadınların arasında birkaç da erkek vardı ama onlar da kadınlar gibi güzel sanat eserleri ya da mücevherler yaratmakla meşguldüler.

Morrigan, Birkita'ya Usgaran'da neden erkekten çok kadın olduğunu sormaya hazırlanırken bir anda içeri iki adam girdi. Diğer herkes gibi onlar da yarı değerli taşlardan işlenmiş motifler ve kürklerle süslenmiş deri kıyafetler içindeydiler ama Morrigan'a

bir şekilde farklı göründüler. Morrigan dikkatle bakınca sıradışı görünmelerinin nedenini anladı. Tavırları. Etraflarına belirgin bir kibir yayıyorlardı.

Morrigan onları dikkatle seyretti. İkisinin de ellerinde bir tür koyu kahverengi sazdan sımsıkı dokunmuş büyük kovalar vardı. Birlikte kristal kayaya yaklaştılar ve kovaları taşın önüne koydular.

"İyi, su mermeri özünün karıştırılmasını kutsamaya yetiştin," dedi Birkita ve odanın içinde ilerlemeye başladı ama Morrigan eline yapışıp onu girişe geri çekti.

"Kim bu adamlar?"

"Mağara Efendisi'nin çırakları. Sadece Efendi'nin çırakları su mermeri özünden almak için mağaranın diplerine kadar girebilirler. Haydi, özün karıştırılmasını kutsayabilirsiniz. Elimizi çabuk tutmalıyız, çırakları bekletmek istemeyiz."

"Bir dakika, ne demek istiyorsun? Sadece çıraklarsa neden onları bekletmekten çekiniyoruz? Hem ayrıca ben su mermeri özünü kutsama konusunda bir şey bilmiyorum. Su mermeri özünün ne olduğunu bile bilmiyorum."

Birkita'm gözleri şaşkınlıkla büyüdü ama çabucak açıkladı. "Kovalarda su mermeri özü var. Su mermeri kayasının en eski ve en saf olduğu en derin mağaralardan toplanır. Taşa yarıklar açılır ve özsuyu oralarda birikir."

"Ama bu şey yanıcıysa büyün kaya sisteminin tutuşabilir olması gerekmez mi?"

Birkita başım iki yana salladı. "Özsu ham haliyle zararsızdır. Yanıcı maddeye dönüşüp mağaranın her yerinde gördüğün o berrak ışığı verebilmesi için önce Adsagsona'nın bir rahibesi tarafından kutsanması ve damıtılmış ve arıtılmış mısır suyuyla karıştırılması gerek."

"Mısır suyu mu?" Morrigan'm kafası büsbütün karışmıştı.

"Evet, en güçlü halinde su gibi renksizdir. Ama kuvvetlidir. Şifacılar o suyu yaraları temizlemek için kullanır."

"Alkol!" Morrigan anlamıştı. "Evet, kesinlikle tutuşabilir bir madde." Kimya laboratuvarlarından doğru hatırlıyorsa ateş mavimsi rengini alkolden alıyordu. "Hah, demek dumansız ışığı sağlayan bu."

"Morrigan, Oklahoma'da su mermeri özü yoksa mağaraları aydınlatacak sıvıyı nereden elde ediyordunuz?"

"Elektrik denen bir şey kullanıyorduk." Morrigan duraksadı. Elektriği Birkita'ya nasıl anlatacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. "Şey, bir tür şimşek kullanmak gibi."

Birkita şüpheli görünüyordu. "Evcilleştirilmiş bir şimşek görmek isterdim. Sen yapabiliyor musun?"

"Ah, hayır. Ben sadece kristalleri aydınlatabiliyorum. Elektrik bambaşka bir sihir türü."

Yaşlı kadın başını salladı. "Bu tür bir tanrıça sihrini kontrol etmenin zor olacağını tahmin edebiliyorum."

Birkita çenesiyle sabırsızlık içinde bekleyen adamları işaret etti. "Kontrol edilmesi güç Mağara Efendisi çırakları gibi desenize."

"Ama sen Tanrıça'nın Başrahibesi'sin. Ya da eskiden öyleydin, şimdi de ben öyleyim. O adamların bizi beklemesi gerekmez mi? Demek istediğim, özsuyu biz olmadan mağaraları aydınlatan o şeye dönüştürülebilir mi?"

Birkita'nın rengi biraz daha kaçtı. "Tanrıça vergisi güçlerimi kendime saklayıp insanları karanlıkta bırakmayı aklımın ucundan bile geçirmem."

"Bunun kötü bir şey olacağını anlıyorum. Tek söylediğim, gücümüz ve temsil ettiğimiz Tanrıça için bize saygı duyulması gerektiği."

"Duyulmalı, evet. Ama Shayla ve Perth'ün yönetimi altında güç ve getirdiği saygı, Adsagsona'dan değil, servetten geliyor."

"Tıpkı benim geldiğim dünyanın en kötü kısımları gibi," diye mırıldandı. "Yani o herifler hıyar da olsa özsuyun kutsanması gerekiyor, öyle mi?"

"Hıyar mı?"

"Her şeyi bilen küstahlar."

Birkita'nın dudakları büküldü. "Ah, evet. Hıyar. Uygun bir adlandırma. Sizin de söylediğiniz gibi, Leydim, hıyarlar fazla huzursuzlanmadan özsuyun karıştırılmasını kutsasak mı?"

Morrigan'ın sırıtışı kısa ömürlü oldu. "Evet ama önce seni izleyebilir miyim?"

Eski başrahibenin bakışları sevecendi. "Kendinize inanmayı öğrenmelisiniz. Tanrıça sizi çoktan seçti. Tek yapmanız gereken ona hizmete resmen başlamak."

"Bunu istiyorum. Gerçekten istiyorum."

"Adsagsona'nın kutsallığı içinizde kısmen mevcut. Gelin. Ben kovalardan birini kutsayacağım. Bakalım siz de diğerini kutsamak isteyecek misiniz."

Morrigan'ın midesi heyecandan yanıyordu ama başım evet der gibi salladı ve Birkita'nın yanında Usgaran'a giriş yaptı. İçeridekiler Morrigan'ı fark edince, oda sessizleşti ama Morrigan buna hazırlıklıydı. *Üç nesildir burada bir Işık Getiren olmadı. Sana dik dik bakmıyorlar, sadece merak ediyorlar, hepsi bu. Gevşe. Nefes al. Her şey yoluna girecek.* Morrigan sahneye çıkar gibi sırtını dikleştirip çenesini kaldırdı. O ve Birkita iki büyük kovaya doğru ilerlediler.

"Hoşgeldiniz, Beacan ve Mannix." Birkita iki adamı gülümseyerek selamladı. "Bize ne güzel bir özsuyu toplamışsınız."

"Bekletilmeye alışık değiliz, Rahibe," dedi iki adamdan daha kısa boylu olan.

Adamın kaba ses tonu Morrigan'ın öfkeyle dolmasına neden oldu. Alışık olmadığı bu öfkenin kaynağını sorgulamak için adamın

kibirli bakışlarına karşılık verdi. "Birkita benimleydi. Bu yüzden gecikti," dedi.

"Siz Işık Getiren'siniz," dedi diğer adam.

Sesinde Morrigan bütün başkanların isimlerini bir solukta sayan ama kendi ayakkabılarını bağlamayı beceremeyen dört yaşında bir çocukmuş gibi geçici bir merak vardı. Bu, Morrigan'ı kızdırdı. Bu yüzden hemen cevap vermek yerine adamın arkasında duran selenit kayasına birkaç adım yaklaştı. Kaya dünkü dokunuşunun etkisiyle usul usul parlamaya devam ediyordu. Avuç içini taşın yüzeyine yasladı ve sesini yükselterek, "Evet, ben Işık Getiren'im," dedi. "Ayrıca Adsagsona'nın yeni başrahibesiyim." Bir yandan konuşurken, içinden kristal ruhlarına ona ciddi bir parlaklık vermeleri için yakardı. Ruhlar onu bir anda parlayan ışık prizmalarıyla yanıtladılar. Morrigan taşlara bir okşamayla teşekkür ettikten sonra bakışlarını üstünde hissetmesine rağmen artık kasten yok saydığı adamlara döndü. Hımm, herhalde dün akşam yemeğinde yoktular diye düşündü. Ve Birkita'ya gülümsedi.

"Haydi, artık özsuyunu kutsayabilirsiniz. Usgaran sabırsızlık edilecek bir yer değildir, bu yüzden bu adamları bir an önce gönderelim." Morrigan en yakınındaki birkaç kadından yükselen şaşkın iç çekişleri duydu ama Birkita ilk kovanın yanındaki yerini alırken ona kaygılı bir batış atarken bile aldırmadı. Morrigan burada yanlış bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu. Tıpkı kristallerin onun dokunuşuyla aydınlanacağını bildiği gibi bunu da için için biliyordu. Bu konuda bir şey yapması gerektiğini de ama Birkita'nın havaya kaldırdığı kolları ve odanın sessizliğe gömülmesi dikkatini düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Adsagsona, sana sesleniyorum. Yukarıda..." Birkita duraksadı ve kocanın iki yanında tepe taklak bir V çizecek şekilde ellerini yukarıdan aşağı kaydırdı. "Ve aşağıda." Sonra elleriyle kovanın üstüne zarif bir motif çizdi. Görüntüsü ve sesiyle büyükannesine çok benzeyen kadın konuşmaya devam ederken Morrigan yapış yapış ve jölemsi özsuyundan dumanlı bir karanlığın yükseldiğini

gördü. "Işık karanlıktan gelir. Sıvı taştan. Tanrıça'nın dualarımızı işittiğini biliyoruz çünkü bizi kendi bedeninin rahmiyle besliyor. Biz Sidetha'yı. Tanrıça'ya aidiz. Ve görüşümüzü Adsagsona'nın gücünden alırız." Birkita kutsamasını tamamlarken Birkita'nın ensesindeki tüyler kabardı. "Bize ışık getir, Tanrıça." Küçük bir cızırtının ardından Birkita'nın elinin altındaki kovanın üstünde oluşan siyah sis geriye renksiz, jöle gibi berrak ve ışıltılı bir özsuyu bırakarak dağıldı.

"Sıra sizde, Başrahibe."

Birkita'nın sözleri karşısında Morrigan irkildi. Bakışlarını biraz önce kutsanan yapış yapış maddeden kaldırınca odadaki herkesin heyecanla onu izlediğini gördü. Birkita'ya teşekkürler ama almayayım demek için ağzını açtı ama kaderini sahiplen sözcükleri zihnine süzüldü ve özsuyu kutsamak istediğini bir miktar şaşkınlıkla fark etti.

Morrigan başrahibe olmak istiyordu.

Kendine korkup cayma şansı bırakmadan ikinci kovaya yaklaştı. Birkita'yı taklit ederek kollarını başının üstüne kaldırdı. Bir an, gerçek bir seyirci karşısında sahneye ilk kez çıktığı zaman olduğu gibi zihni tamamen boşaldı ve bütün kelimeler onu terk etti. Ama bir sonraki an zihni kutsamayla doldu ve ilk oyununda olduğu gibi Morrigan odanın köşelerine kadar ulaşan berrak bir sesle konuştu. "Işık karanlıktan gelir. Sıvı taştan." Hatırladığı satırları hızlıca söyledi ve durdu. Derin bir nefes aldı ve ellerini aşağıyı işaret edecek şekilde indirdi. Bu kez, ezberlenmiş bir duanın mekanik sözcükleri yerine, yüreğinden gelen sözleri mırıldandı. "Duy beni, Adsagsona. Ben senin Işık Getirenin, Başrahiben Morrigan. Işığın, girilemez bir karanlıktaki imkânsız ışığın bana gelmesini istiyorum. Bu sadece bir tanrıçanın bana vereceği güçle yaratabileceğim bir şey." Morrigan ellerini öne arkaya ve kovadaki özsuyun etrafında hareket ettirerek bir süre durdu. Su mermerinden koyu bir sis yükseldi. Avuçlarından yayılan dumanlı siyahlık katlanarak çoğaldı ama Morrigan onu, artık bir çocukluk

arkadaşı gibi tamdık gelmeye başlayan kristal ışığının kıvılcımını o karanlığın içinde bile hissedebiliyordu. Ve kutsamasını, "Benim için aydınlat lütfen, Tanrıçam," sözcükleriyle tamamlarken avuçlarından fışkıran güç, bastırılmış bir cızırtı değildi. Morrigan'ı bile yerinden sıçratan bir enerji ve ışık gürlemesiydi.

"Kutlu olsun, Adsagsona!" diye haykırdı Birkita.

"Kutlu olsun, Adsagsona!" diye tekrarladı odayı dolduran kalabalık.

Morrigan iki kibirli adama baktı ve sadece onların Tanrıça'ya teşekkürlerini haykırmadıklarını gördü. Aksine başlıklarıyla örttükleri yüzlerindeki düşünceli bakışlarla onu süzüyorlardı.

Güçten elleri karıncalanmaya devam ederken Morrigan tek kaşını kaldırdı ve iki adama kibirle gülümsedi.

Sabahın geri kalan kısmı hızlı fakat olaylı geçti. Morrigan, büyükbabasının defalarca tekrarladığı tavsiyesini uyguladı. "Çeneni kapatıp dinlersen etrafındaki insanlar hakkında öğreneceklerine inanamazsın." Bu yüzden küstah çıraklar gittikten sonra kürkle kaplanmış kayalardan birinin üstüne rahatça yerleşti. Yanına uzanan Brina'yla sütlü ve bolca tatlandırılmış çayını yudumlayarak etrafı dinledi. Elbette büyükbabası haklıydı. Teşvik edici bir gülümsemeyle sessizce başını sallayarak dinlediği zaman, insanlar ya onun orada olduğunu kısa sürede unutuyor ya da ona bir şeyler anlatmaya daha istekli oluyorlardı. Sonuç olarak Morrigan bir sürü şey öğrendi.

Öncelikle Perth ve Shayla, Sidetha'nın Efendisi ve Hanımefendisi olduğundan beri pek çok insan artık Agsagsona'nın rahibelerine saygı duymaktan vazgeçmişti. Ve asıl gücün Shayla'nın elinde olduğu aşikârdı. Rahibeler Shayla'dan hiç hoşlanmıyordu; Morrigan bunun için onları suçlayamazdı. Kadınla kısa süreli tanışması bile bu ortak görüşe katılmasına (içinden de olsa) yetmişti. Ancak öte yandan, halihazırdaki Efendi ve Hanımefendisi pek sevilmeseler de rahibelerin onlardan korktuklarına şüphe yoktu. Ayrıca Adsagsona'nın hizmeti dışında kalan Sidetha'nın da kimse onlardan gerçekten hoşlanmasa da hali hazırdaki hükümdarların arkasında olduğu açıkça belliydi. İnsanlar müthiş bir

refah içinde yaşıyordu. Morrigan büyük çoğunluğunun düpedüz zengin olduğuna karar verdi. Bunu Shayla ve Perth sağlamıştı.

Morrigan onları dinledikçe çok büyük bir güç mücadelesine karıştığını daha iyi anlıyordu. Efendi ve Hanımefendisi Sidetha'yı ve kendilerini daha da zenginleştirmekten başka bir şey düşünmüyorlardı. Rahibelerin iyi yaşamaya itirazı yoktu ama insanların servetinin arasında Adsagsona'mn unutulduğuna inanıyor ve bu yüzden insanların Tanrıça'ya tapınmaya ve üstü kapalı bir şekilde "eski usul" olarak bahsettikleri şeye odaklanmasını istiyorlardı. Artık bu her ne demekse...

Bu durum iki kat rahatsızlık vericiydi çünkü görünüşe göre, Shayla canını sıkanları mağaralardan kovma eğilimindeydi. Kovmak kelimesi fısıltıyla seslendiriliyor ve genelde arkasından bir irkilme geliyordu.

Bu durum Morrigan için ne anlama geliyordu? Pekâlâ, besbelli rahibeler onun bir anda ortaya çıkmasına çok sevinmişlerdi ve görünüşe bakılırsa, Shayla için tam aksi geçerliydi. Aman ne güzel. Morrigan'ın da buna ihtiyacı vardı. Politik bir çekişmenin ortasında kalmak.

Öğle saatlerinde tam Morrigan bir Işık Getiren'in veya başrahibenin kovulmasının mümkün olup olmadığını sormaya hazırlanırken, sıvı diyeti tatlı, bulanık bir çaydan ilk başta fazla sek ve koyu gelen ama yarım kadehten sonra içilmesi müthiş kolaylaşan kırmızı şaraba dönüştü. Hatta ikinci kadehe başlarken, Morrigan eskiden şarabı neden sevemediğini hatırlamıyordu bile. Artık çok iyi, sıcacık hissettiği ve açlığının geçtiğini düşünmeye başlamıştı ki...

"Leydim?"

Morrigan yarı yarıya dolu ikinci kadehinden kafasını kaldırınca Birkita ve o sabah tanıştırıldığı iki rahibeyi, heyecanla gülümseyen Deidre ve Raelin'i karşısında dikilirken buldu.

"Biraz daha şarap?"

Birkita'nın gülümsemesi daha da büyürken genç kadınlar kıkırdadı. "Hayır, Leydim. Banyonuzu yaptırıp sizi Karanlık Ay Ritüeli için hazırlamamızın zamanı geldi."

"Tamamdır," dedi neşeyle. Morrigan ayağa kalkınca odanın ayaklarının altından kaydığım fark edip şaşırdı.

"Belki de artık suya geçmek iyi bir fikir olabilir," dedi Birkita dengesini sağlaması için Morrigan'm kolunu tutarken.

Dört kadın tünelden Işık Getiren'in banyosuna dönerlerken. "Ben pek içki içmem," dedi Morrigan.

"Hiçbirimiz anlamamıştık, Leydim," dedi Birkita ve hepsinin keyifle kahkaha atmasına neden oldu.

Morrigan açken bir buçuk kadeh şarabın o kadar kötü bir fikir olmadığına karar verdi. En azından diğer üç kadın onu yıkarken pek gergin değildi. Aslında keyifli bile sayılabilirdi. Ritüel öncesi hazırlıktan çok bir pijama partisine (çıplak olması ve çenesine kadar sıcak ve köpüklü suyun içinde olması dışında) benziyordu.

"Oklahoma Kalesi bizim âlemimizden çok farklı mı, Leydim?" diye sordu Deidre, Morrigan'ın kolunu ovalarken.

"Ah, evet, çok farklı," dedi Morrigan ve daha ne dediğinin farkına bile varmadan, "Kendimi hiçbir zaman oraya ait hissetmedim," diye ekledi.

"Çünkü buraya aitsiniz, Leydim," dedi Raelin neşeli bir gülümsemeyle.

"Galiba bu konuda haklısın." Morrigan başını arkaya yatırdı ve kadınlar saçlarındaki enfes kokulu şampuanı durularlarken anlatmayı sürdürdü. "Sanırım buraya geleli uzun zaman olmamasına rağmen, içimde bir şey hayatımda ilk kez çözüldü ve gevşedi."

"Adsagsona'dan ayrılmanın vereceği acıyı hayal bile edemiyorum," dedi Birkita. Diğer kadınlar başlarını sallayarak onayladılar.

"En azından artık anlıyorum. Daha önce tuhaflığın bende olduğunu sanırdım. Kendime sürekli, diğerleri gibi olmak için

yeterince çaba harcamadığımdan böyle hissetmemin benim kabahatim olduğunu söylerdim."

"Ah, hayır, Leydim," dedi Deidre ağlamaklı bir sesle. "Kendinizi bir yabancı gibi hissetmenizin nedeni tanrıçanızdan ayrı olmaktı."

"Bir daha asla öyle hissetmeyeceksin," dedi Birkita çıplak ve ıslak kolunu sıkarak.

"Biliyor musunuz, ritüel konusunda gergindim. Ama artık sabırsızlanmaya başlıyorum." Gerçekten de kadınlar onu telaşla kurulayıp tenine badem kokulu, tatlı bir yağ sürerken, Morrigan heyecandan başının döndüğünü hissediyordu.

Tanrıçasının sesini duymaya hazırlanıyordu!

Kalın bir havluya sarınan Morrigan, üç kadının eşliğinde odasına geçti. Yatağının üstüne selenit sarkıtlarının ışığında gümüş rengi parlayan bir kumaştan yapılma tuhaf görünüşlü bir kıyafet duruyordu. Morrigan güzel kumaşı okşadı.

"Vay canına, ipeğe benziyor ama aslında deri."

"En ince oğlak derisinden, Adsagsona'nın rahibeleri tarafından elde yumuşatıldı ve sonsuzluğu geçirmek üzere Tanrıçasının yanına giden bir başrahibe tarafından boyanıp en iyi elmaslarla işlendi. Ben de yaklaşık on beş yıl önce ilk Karanlık Ay Ritüelime giymiştim." Birkita'nın gülümsemesinde özlem vardı. "Keşke yine giyecek kadar ince ve genç olabilseydim."

Morrigan, Birkita'nın ufak tefek vücuduna baktı. Tıpkı büyükannem gibi, en fazla kırk beş kilo diye düşündü. "Ah, haydi ama hâlâ giyebilirsin."

Yaşlı kadının yanakları pembeleşti ama gülümsedi. "Sıra yeni başrahibede. Size uzun yıllar boyunca mutlulukla giymenizi diliyorum." Deidre ve Raelin'e ona yardım etmelerini işaret etti ve üç kadın incecik deriyi Morrigan'ın vücuduna sarmaya başladılar.

Kadınlar sonunda geri çekilip eserlerini süzerlerken, Morrigan boy aynasında kendine baktı. "Ah, oooo. Bir dakika. Bir ya da iki ya da üç parça eksik sanki." Vücudunu sımsıkı saran,

elmas işlemeli, ışıltılı deri belini minicik, kalçalarını ise dolgun ve yuvarlak göstermişti. Her iki yanında neredeyse uyluklarının tepesine kadar çıkan yırtmaçlar vardı (ve Morrigan içine hiçbir şey giymemişti). Ancak onu asıl dehşete düşüren, kumaşın göğüs kafesine sımsıkı sarıldıktan sonra yarım kalmış bir bustiyer gibi *göğüslerini ve omuzlarını tamamen çıplak bırakarak* son bulmasıydı.

"Haklısın, Morrigan, biraz daha kumaş lazım." Birkita geniş dolaba dönüp beyaz renkte yine çok güzel bir deri parçası çıkarmak için sustu. "Bu parça, Başrahibe'nin ritüel elbisesine son on yıl içinde eklendi." Sözlerini tamamladıktan sonra pelerini andıran kumaşı Morrigan'ın omuzlarına sarıp iplerini bağladı.

Yanlış... Çok yanlış... Günahkâr. Morrigan'ın zihnindeki fısıltı öfkeli ve tutuktu. Morrigan'ın çıplak memelerinden duyduğu utancı gölgede bırakmıştı. "Doğru değil." Yumuşak kumaşı parmaklarının arasından kaydırırken neredeyse kendi kendine fısıldadı.

İki genç rahibe gözle görülür biçimde rahatsızdı. Birbirlerine ve Birkita'ya huzursuz bakışlar atıyorlardı.

"Ne oldu?" Neler olup bittiği konusunda bir fikri olmamasının sıkıntısı, Morrigan'ın sesinin istediğinden daha sert çıkmasına neden oldu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve "Bilmediğim nedir?" diye sordu.

"Nesiller boyunca, Adsagsona'nın Başrahibesi, Tanrıçası için gerçekleştirdiği Karanlık Ay ayinleri sırasında göğüslerini Tanrıça'ya açtılar. Doğru olan buydu. Mantıklı olan." Birkita'nın sesi sıkıntılı gibiydi. "Bir rahibe, tanrıçasının karşısında vücudunu örterse kimbilir başka neleri gizler. Suçluluk? Gizli arzular? Sahtekârlık?"

"İnandığınız buysa neden örtünmeye başladınız?" Ama Morrigan cevabı daha Birkita konuşmadan biliyordu.

"Shayla bunun hayasızlık olduğuna hükmetti. Hatta müstehcen kelimesini kullandı," dedi Birkita sesinde açık bir tiksintiyle. "Ah, ilk başta bu şekilde dile getirmedi. Sadece benim yaşımdan bahsetti."

"Başrahibemizi bakireden, anneye ve oradan bilge kadınlığa geçmiş değerli bir kadın olarak onurlandırmak yerine Shayla, büyükanne yaşındaki bir kadının çıplak göğüslerini görmenin ne kadar uygunsuz olduğuna dair küçük küçük yorumlar yaptı."

Morrigan, Birkita'ya baktığında gözlerinde kırgınlık ve utanç gördü. Ancak eski başrahibe gururla çenesini kaldırdı. "Daha genç rahibelerin hiçbiri Seçilmiş olarak adlandırılmamıştı. Ritüelleri gerçekleştirecek kimse yoktu. Adsagsona'nın bedenimde güzellikten başka bir şey görmediğini biliyorum ama insanlar –Hanımefendi'nin insanları– Tanrıça değiller."

"Bir kısmı Tanrıça'yı tanımıyor bile," dedi Deidre öfkeyle.

"Ve sen göğüslerini açıkta bırakmaya son verdin, öyle mi?" Morrigan büyükannesinin –ya da büyükannesine tıpatıp benzeyen kadının– ortalıkta üstsüz dolaşması konusunda çok rahat değildi ama nefret edilesi bir kaltağın ona mani olması fikri daha rahatsız ediciydi.

"Shayla bunu benim için yaptırdı." Birkita şimdi Morrigan'ın çıplak göğüslerini sıkıca tutturulmuş pelerini işaret etti. "Bir Karanlık Ay Ritüeli'nin hemen öncesinde, halkın gözü önünde verdi. Sidetha'mn Hanımefendisi'nden Adsagsona'nın Başrahibesine bir armağan olduğunu söyledi. Geri çevirmek korkunç bir hakaret olurdu."

"Peki, ya giymek korkunç bir hakaret olmadı mı?"

Birkita, Morrigan'ın gözlerinin içine baktı. "Bu, kendinizin vereceği bir karar, Leydim. Artık Adsagsona'nın Başrahibesi sizsiniz."

Morrigan aynadaki görüntüsüne bakarak mırıldandı. "Evet, sanırım öyleyim."

Geriye çok fazla hazırlık kalmamıştı. Birkita, Morrigan'ın saçlarını kuruduğu zaman elektriklenmesine hiçbir şekilde izin vermeyecek çok hoş bir ürünle fırçaladı. Aksine koyu kestane rengi, ağır dal-

galar, karanlık bir su birikintisi gibi parlıyordu. Kulaklarına ve boynuna, iplere sıralanmış Birkita'nın, "Gözlerine çok yakışıyor," dediği ve mavi topaz olduğunu söylediği açık mavi taşlar asıldı. Ardından Morrigan ayağına ona babetlerini hatırlatan yumuşacık deri ayakkabılar giydi ve kadınlar onu dikkatle incelediler.

"Çok güzelsiniz, Leydim," dedi Deidre.

"Çok hoş," diye onayladı Raelin.

"Mükemmel," dedi büyükannesine çok benzeyen kadın.

"Gerildim. Yine," dedi Morrigan.

"Rahibeler, şimdi bizi baş başa bırakmalısınız. İnsanları Usgaran'a toplayın. Başrahibe de birazdan orada olacak," dedi Birkita.

"Hazırlanmama yardım ettiğiniz için teşekkürler," dedi Morrigan kadınlar reverans yapıp odadan ayrılırken. Sonra Birkita'ya döndü. "Pekâlâ, bana ne yapmam gerektiğini anlat."

"Söylemeniz gereken ritüel sözleri var ve size onları kolayca öğretebilirim. Ama önce bana Karanlık Ay hakkında bildiklerini anlatmanızı istiyorum. Eski dünyanda neyi simgeliyordu?"

"Bunu bir süredir düşünüyorum. Karanlık Ay'la yeni ayı kastediyorsun, değil mi? Ayın büyümesi ve küçülmesi sırasında görünmez olduğu zaman."

"Evet, Karanlık Ay tarif ettiğiniz gibidir."

Bir şeyi anlayabildiği için rahat nefes alan Morrigan, büyükannesinin aya ve farklı safhalarına meraklı olmasına şükrederek zorlanmadan yanıtladı. "Yeni ay ya da sizin söylediğiniz gibi Karanlık Ay yeni başlangıçları simgeler. Büyükannem yeni projelere, yeni ilişkilere başlamak ve bir yolculuğa çıkmak için en uygun zaman olduğunu söylerdi. Bunun gibi şeyler işte."

"Büyükanneniz bilge bir kadınmış. Karanlık Ay gerçekten de yeni başlangıçları simgeler. Tıpkı gerçek hayatta iyinin kötüyle dengelenmesi gibi, Karanlık Ay'ın başka bir yönü daha var. Karanlık Ay, dünyamız ile Öteki Âlem yani tanrı ve tanrıçaların dünyası

arasındaki gizemli duvağın en çok inceldiği zamandır. Karanlık Ay sırasında iyilik ya da kötülük için büyük büyüler yapılabilir."

Morrigan ense kökünde bir ürperti hissetti. "Kötülük mü?" Sesi cılız çıkmıştı.

Birkita elini tuttu. "Korkacak bir şey yok. Siz bir karanlık gücün değil, Adsagsona'nın Seçilmişi'siniz."

"Ama bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?" Şarabın tatlı sersemliği yerini hafif bir mide bulantısı ve baş ağrısına bırakmıştı.

"Bunu daha önce de konuştuk. Siz bir Işık Getiren'siniz. Işık Getirenler'in kötüyle alış verişi olmaz. Şüpheleri kafandan atmalısınız, Morrigan. Belki de Adsagsona'nın sıradışı bir tanrıça olduğunu duymak size iyi gelebilir. Adsagsona toprağın derinliklerinde, Yeraltı Dünyası'ndadır. Başrahibeleri gibi onun da karanlıkla sorunu yoktur. Şimdi, söyleyin bana, evladım, karanlıktan hiç korktuğunuz oldu mu?"

Cevap basitti. "Hayır. Karanlıktan hiç korkmadım. Aslında karanlığı severim. Büyükannem ve büyükbabam bana gece tuvalete kalktığım zaman bir yerimi çarpacağımı söylerlerdi ama hiç çarpmadım. Karanlık konusunda çok rahat olmamın kötü bir şey olmasından endişelenirdim," diye ekledi.

"Hayır, çocuğum. Adsagsona'nın sizi kolladığının ilk işaretlerinden biriymiş. Benim de karanlıkla aram her zaman iyi olmuştur. Tanrıçamız, Sidetha için sevgi dolu, kollayıcı bir annedir. Tanrıçalarını genç yaşta seçer ve onları hayatları boyunca el üstünde tutar. Ancak unutmamalısınız ki Adsagsona karanlığı tercih etse de ışığa da değer verir. Işık Getirenler'e toprağın derinliklerindeki kristallerin ışığını ortaya çıkarabilecek yeteneği bahşetmesi bu yüzdendir. Size el sürmeyi denemesi halinde ışığınız kötüyü dağlayacaktır."

"Kötü sana hiç bulaştı mı?"

"Hayır. Karanlıkta Adsagsona'nın sevgisinden başka bir şey bulmadım."

"Nedense bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor," dedi Morrigan.

"Şüphelerinizden kurtulun, Başrahibe. Sizin tanrıçanız iyidir. Ve size büyük bir güç bahşetti. Tecrübesizliğin ve gençliğin ona hizmetinizde sizi yanıltmasına izin vermeyin."

Morrigan, Birkita'nın keskin ses tonuna cevap olarak, "Tamam, elimden geleni yapacağım," dedi çabucak.

Birkita iç geçirdi. Bir anda çok yorulmuş gibiydi. "Size sert davranmak istemedim. Sadece, eski dünyanızdaki güvensizliklerinizin sizi burada da bulmasına izin verir gibisiniz. Morrigan, siz o dünyaya, o insanlara ait değilsiniz. Ait olduğunuz, halkımızın olduğu dünya burası. Tıpkı Adsagsona'nın tanrıçanız olması gibi. Burada her şey yolunda gidecek, Işık Getiren."

"Haklısın, Birkita." Morrigan göründüğü kadar güvende hissedebilmeyi isterdi. "Artık burada olduğum için her şey yolunda gidecek."

Birkita gülümsedi. "Şimdi elimizi çabuk tutmalıyız. İnsanlar bizi bekliyor." Gülümsemesi daha da büyüdü. "Aslında sizi bekliyorlar."

"Bunun heyecanıma iyi geldiğini söyleyemem."

"Bu iyi bir şey!" Birkita güldü ve bir yandan anlatmaya devam ederken, Morrigan'a onu takip etmesini işaret etti. "Usgaran'a gireceğiz. İnsanlar kristal taşın etrafında büyük bir çember oluşturmuş olacaklar. Siz taşın karşısında duracak ve Tanrıça'nın varlığını davet edeceksiniz."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Bugün su mermeri özünü kutsarken yaptınız."

Morrigan başını salladı. "Tamam, bunu yapabilirim. Sonra ne olacak?"

"Sonra ayın son safhasında verdiği nimetler için Adsagsona'ya teşekkür edeceksiniz. Kutsamanız bitince, "Selam sana, Adsagsona," diyeceksiniz. İnsanlar da tekrar edecek. Ardından herkes

çıkacak ve sizi Usgaran'da yalnız bırakacak. Ritüelin son kısmı kişiseldir. Sadece tanrıça ve başrahibesine özeldir."

"İşte bu iyi."

"Uzun süre boyunca ritüelin en sevdiğim kısmı oldu," dedi Birkita sevecen bir sesle. "Kristal kayanın yakınında, toprağa dökülmek üzere bir kadeh şarap olacak. Onu alıp kayanın etrafına dökün. Sonra özsuyu alevlerinin ikisini de söndürmelisiniz. Ayrıca kristallerde yaktığınız ışığı da. Agsagsona'nın Âlemi olan karanlık rahminde, ayın bundan sonraki safhaları, yani bir sonraki Karanlık Ay'a kadar olan safhalar için, Tanrıça'nın Sidetha'yı kutsaması için yalvarın. Tanrıça'ya teşekkür edin. Alevleri yeniden tutuşturun ve orucunuzu bozmak için Büyük Salon'da diğer rahibelerle buluşun."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor," dedi Morrigan. Usgaran'ın girişine ulaşmışlardı. Kemerli kapıda duraksadılar. Oda insanlarla doluydu. Mırıltıları Morrigan'a fırtına sırasında hışırdayan güz yapraklarını hatırlatmıştı. Derin bir nefes aldı, parmak uçlarını mağaranın duvarında dolaştırdı. "Benim için taşı aydınlatın lütfen," diye fısıldadı. Birkita'ya gergin bir gülümsemeyle bakarak, "Bu işi yapmanın zamanı geldi," dedi. Selenit kayası aydınlanırken odaya adım attı.

Birkita gölgelerin arasına karışırken, "Şans ve Tanrıça sizinle olsun, evladım," diye seslendi. Kimse yaşlı kadını fark etmedi ve usul usul ağladığını görmedi.

Konuşmalar, kayanın ışıklanmasıyla son buldu. Bütün gözler, öne doğru ilerleyen Morrigan'a çevrildi. Morrigan kendini sımsıkı sarılmış lastik bir bant gibi hissedip içinde bir şeylerin kopmasından korkarken, yanında tanıdık pati sesleri duydu ve hızına mükemmel bir şekilde ayak uyduran iri kedinin yumuşacık tüylerinin bacağına sürtündüğünü hissetti. Selenit kayaya ulaşınca Brina biraz kenara çekildi ve huzursuz bir tavırla kuyruğunu sallarken kısık gözlerle kalabalığı taradı.

Morrigan düşüncelerini toparlamak için bir süre bekledi ve gözlerini ışıldayan kristalin derinliklerine sabitledi. Sonra iç sesini dinleyerek yüzünü taşı çevreleyen kalabalığa çevirdi. Tek bir hareketle deri pelerini omzuna sabitleyen bağcıkları çözdü ve pelerini sıyırıp çıkardı ve bir kenara fırlatırken Brina'dan yükselen savaş çığlığı Morrigan'ın çıplak tenindeki tüyleri diken diken etti.

Evet! Kafasının içinde patlayan sözcük mahcubiyetini alıp götürmüştü. İnsanların şaşkınlık dolu iç çekişlerini duymaktan çok görür gibi oldu ve saçları gururla arkaya atıp kollarını başının üstüne kaldırmadan önce bir an Shayla'nın gergin ve onaylamayan yüzüyle karşılaştı. Sidetha'nın yeni başrahibesi sesini duyurmak için diyaframını kullanarak tanrıçasının varlığını davet etti.

"Adsagsona, sana sesleniyorum, yukarıda!" Açık avuçları ters bir V çizerek ellerini başının üstünden aşağı kaydırdı. "Ve Aşağıda." Duruşunu bozmadan çenesini kaldırdı ve güçlü ve

genç sesinin sevgili mağarasının duvarlarında yankılanmasına izin verdi. "Tanrıça, senden senin için çok özel olan bu gecede, Karanlık Ay gecesinde benimle olmanı rica ediyorum. Bunu yeni başrahiben olarak diliyor ve iradeni gerçek kılmak ve benimle gurur duymanı sağlamak için elimden geleni yapacağıma yemin ediyorum." Morrigan konsantre olmak için gözlerini kapadı. *Lütfen beni hayal kırıklığına uğratma. Lütfen beni burada bir başıma bırakma.* Yüksek sesle, "Bize gel, Adsagsona," dedi. "Ve halkının onlara bir aydır, ayın farklı safhaları boyunca bağışladığın nimetler için teşekkür etmesine izin ver." Morrigan ellerini yeniden havaya kaldırdı ve en iyisini umdu.

"Hoş geldin, varlığından fazlasıyla hoşnut olduğum Işık Getiren."

Morrigan etrafında gözle görülür bir enerjiyle ışıldayan sesi duyunca gözlerini açtı. Tek görebildiği ışıktı. Tek hissettiği, müthiş bir güç ve sıcaklıkla sarmalandığıydı. Başını eğip kendine baktı ve gözlerine inanamadı. Vücudu alev almıştı! Hayır, alev değil. Sanki Tanrıça içindeki bir şalteri kaldırmış ve çağrısına gönüllü cevap veren kristaller gibi ruhu da gözle görülür bir ışıkla karşılık vermişti. Muhteşemdi! Morrigan başını arkaya attı ve saf, sınırsız bir sevinçle güldü. Gülüşü Sidetha'nun bütün rahibelerinde yankı buldu. İzleyen kalabalığın büyük kısmı dizlerinin üstüne çökmüş, Adsagsona'ya sevinç gözyaşlarıyla teşekkür ediyordu.

Bunu izleyecek on yıllar boyunca, Sidetha halkı başrahibeleri Işık Getiren'in o ilk ritüelde nasıl göründüğü ve Sidetha'da mucizevi bir şekilde boy göstermesini izleyen olaylar hakkında şiirler yazacak, şarkılar söyleyecekti. Nesiller ondan bahsedecek... şarkılarında onu söyleyecek... onu hatırlayacaktı. O gece güçlü sihir, genç ve tecrübesiz bir kadının içinde vücut bularak yeniden doğmuştu. Bir ozan Morrigan için şu satırları yazacaktı:

Tanrıça'nın Seçilmişi, Morrigan geldi
Parlayan bir güzellik ve zarafetten yapılma bir ruhla.

Işık tenini, saçlarını ve aydınlık yüzünü okşadığında,
Sidetha'nın ruhları aynı olmadı bir daha asla.
Sadece güç kuşanmış göğüsleriyle durdu gururla,
Ne mütevazı bir yaşlı kadın ne genç bir sersem.
Korkuya, açgözlülüğe, inkâra, suçluluğa artık izin yoktu.
Çünkü Tanrıça kalbinin gerçek aracını bulmuştu.
Orada olanların kimi merak etti kimi korktu.
Bu parlayan yıldızın bedeli ödenemeyecek kadar çoktu.
Bir tanrıçaya bakan gözleri dağlanabilirdi.
Savaşçılar, kraliçeler, soylular köşe bucak gizlendi.
Morrigan'da ruhumuzun sevincini gördük.
Ama bir pervane kendi parlak ışığından sağ kurtulabilir miydi?
Bunu bilmeyecek kadar kördük.

Afallamış kalabalıktan ve bir efsaneye neden olduğundan habersiz olan Morrigan ellerini iki yana açtı ve kalbinden gelen sözcüklerle tanrıçasıyla konuştu.

"Adsagsona, Sidetha'yı bu denli zenginleştirdiğin için sana teşekkür etmem gerektiğini biliyorum ama ben yeni bir başrahibeyim; bu yüzden bu yeni bir kutsama türü olacak." Duraksadı ve kalabalığın arasındaki yüzleri seçebilmek için bir süre duraksadı.

"Sana Donnetha'nın güzel mücevherler yapabilmesine izin veren yeteneği için teşekkür etmek istiyorum." Adı geçince orta yaşlı kadının gözleri büyüdü ve yanakları sevinçten kızararak başını önüne eğdi. Morrigan gözleri Usgaran'da, kalabalığı dinlediği günden tanıdığı bir başka kadını buldu. "Gladys'in mermere hayata veren oymacılık yeteneği için sana teşekkür ediyorum." Çekici heykeltıraş kadının şaşkınlık dolu bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi ve o gün güzellik yaratmalarını izlediği isimleri saymaya devam etti. "Sana Ahearn'ın deriyi işleme becerisi için teşekkür etmek istiyorum. Kathleen'in güzel resimler yapabilme yeteneği için. Evelyn'in nakış yeteneği için teşekkür etmek isti-

yorum. Deidre ve Raelin'in incelikleri ve bu öğleden sonra bana yardım ettikleri için teşekkür etmek istiyorum." Ve son olarak bakışları bütün Sidetha'da onun için en kıymetli yüzde durakladı. "Ve her şeyden çok, sana seni ve beni gerçek bir kendinden vazgeçişle seven Başrahiben Birkita için teşekkür ediyor ve onun için özel bir kutsama rica ediyorum." Morrigan ona daha şimdiden çok doğal ve doğru gelen bir hareketle aşağı indirdiği kollarıyla tepetaklak bir V çizerek kutsamasını tamamladı. "Tanrıçam, yeni başrahiben olarak sana armağanlarının kazandırdığı zenginlikler yerine, Sidetha'ya yetenek kisvesi altında bahşettiğin bütün armağanlar için teşekkür ediyorum. Selam sana, Adsagsona!"

Anlık bir duraksamanın ardından rahibelerin hoşnut seslerinin başı çektiği ve insanların hep bir ağızdan katıldıkları, "Selam sana, Adsagsona!" haykırışı duyuldu.

Tamamen sessizliğe gömülen kalabalık Usgaran'dan sırayla ayrılırken Morrigan gururla sergilediği çıplak göğüsleri ve ışıldayan teniyle, avuçları açık parmakları yere dönük bir halde kıpırdamadan durup nefesini düzene sokmayı bekledi. Vücudu üst üste birkaç sprint koşmuş gibiydi ama bu, onu yıpratmak yerine daha da canlandırmıştı. Dağa –hatta beş dağa!– tırmanabileceğinden emindi. Tanrıça onunla konuşmuştu! Sesini tanımış mıydı? Morrigan emin olamıyordu. Yüksekken çok farklı çıkmıştı. Güçlü ama nazik. Pekâlâ, belki de artık Adsagsona'nın sesini duyduğuna göre, bir dahaki sefere kafasında ya da etrafındaki rüzgârda bir ses duyduğu zaman tanıyabilirdi.

Morrigan yeniden vücuduna baktı. Teni al al olmuştu ve doğaüstü bir ışıkla parlamaya devam ediyordu. Morrigan bir tür yağ ve ince bir ter tabakası karışımıyla ışıldıyordu. Ayrıca itiraf etmeliydi ki göğüsleri parlak, çıplak ve kendinden emin halleriyle gayet iyi görünüyordu. O lanet olası Shayla ona kendini örtmesi gerektiğini söylemeye bir kalkışsın... Cadı dosdoğru cehenneme ya da Partholon'daki karşılığı her neresiyse oraya gidebilirdi. Morrigan'ın yazgısında güce susamış bir kraliçe bozmasının etra-

finda parmaklarının ucuna basarak dolaşmaya yer yoktu. Onun kaderinde başrahibe ve Işık Getiren olmak vardı ve Morrigan kaderini gerçeğe dönüştürecekti.

Sonunda başını kaldırınca koca odada Brina dışında kimsenin kalmadığını gördü. "Pekâlâ, işe koyulmanın ve bundan sonra olacakları görmenin zamanı," dedi kediye. Birkita ne demişti? Ona sonsuz kadar uzun zaman öncesinden kalmış gibi gelen artık dönüştüğü, tanrıça eli değmiş o ışıl ışıl kızın değil bir başkasının yaptığı konuşmayı hatırlamaya çalıştı. Birkita şarabı Tanrıça için taşın etrafına dökmesi gerektiğini ve ritüelin son kısmını karanlıkta ve tek başına gerçekleştireceğini söylemişti.

Oklahoma'da olduğu gibi, selenit kaya odamn tam ortasında değildi. Kuzeye bakan duvara yakın duruyordu. Morrigan taşın arkasındaki çıkıntıya baktı ve orada büyük bir kadehin durduğunu gördü. Kadehi kaldırıp narin tasarımını inceledi. Kadeh gül rengi yekpare bir taştan oyulmuştu. İçini dolduran kırmızı şarap, taşa pembeliğini vermiş gibiydi. Morrigan doğru bir şekilde yaptığım umarak kayanın etrafını dolaştı ve şarabı bir daire çizerek döktü. Havayı kaplayan üzüm ve baharat kokusu, bir kadehi kafasına dikmiş gibi başının hoş bir şekilde dönmesine neden oldu.

Sonra neredeyse yere değmeyen ayaklarla odanın etrafına yerleştirilmiş bir düzineden fazla açık mangaldan birine gitti ve arkasına özenle saklanmış, dev mum söndürücüye benzeyen kâse biçimindeki şeyi görünce rahat bir nefes aldı. Elini çabuk tutarak alevleri tek tek söndürdü ve yeniden ışıldayan selenit kayasının karşısındaki yerini aldı.

Parmaklarını kayanın üstünde dolaştırdı. "O kadar güzelsin ki... Hele buradaki tek ışık senden gelirken." Hâlâ müthiş bir iç ışıkla parıldayan eline ve koluna baktı. "Pekâlâ, benim dışımdaki tek ışık."

Seni duyuyoruz, Tanrıça'nın Seçilmişi, Işık Getiren.

Sözcükler onu ısıtarak ve heyecanlandırarak parmaklarından içeri aktı. "Teşekkürler. Çok teşekkürler. Ama şimdi ritüeli tamamlayabilmek için, bir süre sönmenize ihtiyacım olacak."

Nasıl istersen, Işık Getiren.

Odanın içindeki binlerce selenit kristalinden yayılan kesme beyaz ışık derhal söndü ve Morrigan zifirî bir karanlığa gömüldü. Teni bile ışıldamıyordu. Morrigan bu zifirî karanlığa uyum sağlamak için gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Bir an için minicik bir paniğe kapıldı. Sebebi çok karanlık olması değil, bir dünyadan ötekine geçmek için yaptığı boğucu yolculuğu hatırlatmasıydı.

Sonra bacağının yan tarafında Brina'nın kürkünün yumuşaklığını hissetti ve kedinin sık sık çıkardığı tanıdık "ha ha" sesini duydu. Yalnız değildi ve boğulmuyordu. Brina yanındaydı. Tanrıça da. Kendini uzun ve ağır nefesler almaya zorlayarak toparlandı. Sonra kollarını bir kez daha kaldırdı. "Adsagsona sana sesleniyorum, yukarıda..." Ellerini parmak uçları yere bakacak şekilde indirdi. "Ve aşağıda..." Duruşunu bozmadan başını öne eğdi ve "Artık baş başayız," dedi. "Bu yüzden ne yaptığımı biliyormuşum gibi davranmama gerek yok. Umarım seninle normal biriymişsin gibi konuşmamın sakıncası yoktur. Gerçi saygısızlık da etmek istemem çünkü senin sadece normal bir kadın olmadığını biliyorum." Morrigan duraksadı ve fazla genç ve aptal görünmediğini umarak dudağını ısırdı.

Devam edebilirsin, Işık Getiren.

Morrigan dudaklarının arasından kaçan şaşkın feryadı bastırdı. Tanrıçanın sesi az önceki kadar güçlü değildi ve elle tutulabilir bir şey gibi Morrigan'ın etrafını saran karanlıkta süzülüyordu.

"Ayın önümüzdeki safhaları için Sidetha'ı kutsamanı diliyorum."

Bedensiz ses karanlığın içinden seslendi: *Sidetha'nın tamamını mı?*

"Aslında bu benim de bahsetmek istediğim bir şey. Birkita'ya yapılan muameleden hoşlanmadım. Bazı şeyler, pekâlâ buradaki

bazı insanlar bana yanlış geliyor. Bu yüzden sanırım özellikle belirtmek gerekirse bana yanlış gelmeyenleri kutsamanı diliyorum." Morrigan başka ne diyeceğini bilemediği için dudağını ısırdı.

Tanrıça'nın Seçilmişi'nin halkının tamamı için dua etmesi gerekmez mi?

Morrigan kaşlarını çattı. "Büyük olasılıkla. Ama ben başrahibe olalı uzun zaman olmadı ve bu dünyadan bile olmadığımı eminim siz de biliyorsunuzdur. Yani her şeyi elime yüzüme bulaştırıyor olma ihtimalim büyük."

Tanrıça'nın kahkahası karanlıkta birkaç ışıltının kıpırdaşmasına neden oldu. *İçgüdülerine kulak ver, çocuğum. Seni yanıltmazlar.*

Bir an için tanrıça o kadar insancıl, o kadar yakın geldi ki Morrigan bütün hayatı boyunca duyduğu farklı sesleri sormayı düşündü. Konuşmak için ağzını açtı ama kelimeler bir türlü çıkmıyordu. Bu muhteşem tecrübeyi geçmişinden şüphelerle lekelemeli miydi gerçekten? Birkita'nın dediği gibi, orası başka bir dünyaydı. Bütün saçmalıkları arkasında bırakmalıydı. Bu yüzden, "Teşekkürler, Tanrıça," dedi. "İçgüdülerime kulak vermeye çalışırım."

O zaman seni kutsadığımı bil, Işık Getiren, Morrigan MacCallan. Senin üzerinden insanlar da kutsanacak ve ışığın karanlığı aydınlatacak.

Morrigan karanlıkta rüzgârın soluğunu hissetti. Rüzgâr onu sarmaladı, saçlarını havalandırıp bir anne eli gibi tenini okşadı. Morrigan dokunuşun güzelliği karşısında titredi ve gözyaşları arasında, "Selam sana, Adsagsona!" diye fısıldadı.

Tanrıça'nın varlığı odayı terk ederken mangallar karanlık bir kıyıyı döven dalgalar gibi aydınlandı. Morrigan kafasını kaldırdı, gözyaşlarını sildi ve mutlulukla kollarını kendine sardı.

O bir tanrıçaya aitti!

Morrigan Usgaran'dan ayrılırken az kalsın üstünü giymek aklına gelmeyecekti. Neyse ki sallantı ve her şeyin ortada olması, ona çıplak olduğunu hatırlattı. Ritüel sona erip Tanrıça odayı terk ettikten sonra ortalıkta yarı çıplak dolaşmak o kadar iyi bir fikir gibi gelmiyordu. Yine de pelerinin bağcıklarını bağlarken, üstünü çıkarıp atmasının tam 1960'lara yakışacak feministçe bir hareket olduğunu düşündü. Büyükannesi görse bayılırdı. Birkita'nın da onayladığını umuyordu. Eski başrahibe, Deidre ve Raelin'le birlikte onu büyük salonda bekliyordu. Kadınları tekrar görecek olmanın heyecanı ve kurt gibi acıkmış olması, Morrigan'ın peşinde Brina'yla Usgaran'dan hızla çıkmasına neden oldu.

Neyse ki büyük salonun yolunu hatırlıyordu. Eğer hatırlamazsa burnuna güvenmesi yeterdi. Fırından yeni çıkmış ekmek kokusu yol gösteren tabelalar kadar etkiliydi. Brina'yla birlikte salona girince içerideki insan sayısına şaşırdı. Hepsi hararetli sohbetlere dalmıştı. Bol bol kahkaha ve konuşma –bir önceki akşamdan çok daha fazla– olması dikkatini çekti. Heykeltıraş Gladys olarak hatırladığı bir kadın kafasını kaldırdı ve onu gördü.

"Işık Getiren geliyor!" diye haykırdı.

Küçük mutluluk sesleri eşliğinde bütün kadınlar ayaklandı ve kadınlar akıcı reveranslarla yerlere kadar eğilirken, erkekler (sayıca daha az olmakla birlikte erkekler de vardı) gün içinde

yaptıkları gibi onu centilmenlere yakışacak şekilde selamladılar. Bu dikkat Morrigan şaşırttı ve içinin bir hoş olmasına neden oldu.

Ve Birkita'da da oradaydı, önünde eğiliyordu. Morrigan hızla yere çöktü, yaşlı kadınları ellerinden tutup kaldırdı. "Lütfen, yapma," dedi samimiyetle.

Birkita mutluluk gözyaşları arasından gülümsedi. "Başrahibemize saygı göstermek yakışır."

"Sen değil. Diğer herkes tamam, ama sen değil." Morrigan elini Birkita'nın omzuna attı ve fısıldadı: "Nasıldım?"

"Harikaydın. Mükemmeldin," dedi Birkita.

"Yani üstsüzlük kısmı tamam mıydı?"

Birkita biraz geri çekilip Morrigan'ın yanağına dokundu. "Gerektiği gibiydi ve Tanrıça hoşnut kaldı. Ama dikkatli olmanı istiyorum, yavrum. Otoriteyi küstahça yok saymak bir baş rahibenin bile başını belaya sokabilir."

Morrigan kolunu Birkita'nınkine geçirdi. "Benim patronum tanrıça ve ben onun otoritesini yok saymıyorum. Küstahça ya da değil."

Birkita daha fazlasını söylemek istercesine baktı ama bir anda kendilerini mutlu ve fıkır fıkır bir kadın kalabalığının ortasında buldular. Morrigan üstü yiyecekler ve şarap sürahileriyle kaplı masanın başına buyur edildi. Shayla ve Perth'in masada olmadıklarını fark etti ama nedenini merak edecek zamanı yoktu. Yemek yemekle, ışıldayan teninin ne kadar büyülü göründüğü ve kristallerin ne kadar güzel parladığı konusunda coşkularını paylaşmak için yarışan kadınlarla konuşmakla meşguldü. Herkes heyecanlı ve mutluydu. Morrigan'a Büyük Salon bir tanrıçanın sevgisiyle doluymuş ve hepsi o sevginin tadını çıkarıyormuş gibi geliyordu. Bu yüzden Shayla'nın fazla ayık sesi sıcak bir kaynak suyunda yıkanan birinin başından aşağı dökülen bir kova dolusu soğuk su gibi havayı bir anda dağıtıverdi.

"Eğer fazla meşgul değilseniz, misafirlerimizi karşılarken bize eşlik etmenize çok sevinirim, başrahibe."

Ağzı peynir ve ekmekle dolu olan Morrigan kafasını kaldırınca Shayla ve Perth'i masanın karşısında buldu. En az Morrigan'ın tören kıyafeti kadar güzel kıyafetler içindeydiler. Hatta Shayla başına taca benzeyen altın bir halka yerleştirmişti. Morrigan yutkup ağzını sildi ve esprili bir cevap bulmaya çalıştı.

"Elbette gelirim. Benim için sorun değil." Masada en yakınında oturanlara gülümsedi. "Özür dilerim, sanırım görev çağırıyor." Ayağa kalktı ve Birkita'ya işaret etti. "Yani bizi çağırıyor."

"Seçkin misafirleri emekliye ayrılmış rahibelerin değil, başrahibenin karşılaması âdettendir," dedi Shayla, Birkita'dan tarafa bakmadan.

Morrigan, Shayla'mn soğuk gözlerine baktı ve umursamaz bir tavırla, "Siz hiç çalışarak öğrenme diye bir şey duymadınız mı?" diye sordu.

Hanımefendi bariz bir şaşkınlıkla, "Çalışarak öğrenmek mi?" dedi. Keyifsiz bir gülüşle, "Özür dilerim, Başrahibe..." dedi. Unvanı bir bebeğin takma adıymış gibi telaffuz etmişti. "... ama ben pozisyonunuzun bir iş değil, bir görev olduğunu sanıyordum."

"Yerel konuşma dili," dedi Morrigan kısaca. "Geldiğim yerde herhangi bir iş de görev sayılabiliyor. Örneğin büyükbabamı ele alalım. Büyükbabam bir koç ve öğretmendi. Genç delikanlıları hayatlarını biçimlendiren ve yaşamlarında fark yaratan bir adam. Bunun işi olduğunu söylerdi. Ama aynı zamanda göreviydi de. Ben farkh bir ülkeden geldim, Shayla ama bazı sözcüklerin farklı olması arkalarındaki anlamın yanlış olacağı anlamına gelmiyor."

"Öyle," dedi Shayla burnunu çekerek. "Yine de misafirleri bir rahibeler topluluğunun karşılaması geleneklere uygun değil."

"Evet." Perth nihayet söze girmişti. "Sidetha'yı bir tür dinî coşkunun sardığını sanabilirler."

"Ah, görüyor musunuz, yine yerel konuşma dili. Geldiğim yerde bir halkın dinî coşkusu genelde iyi bir şey olarak kabul edilirdi. Ve gelenek demişken? Sanırım gelenek olayını bu akşam bir kez bozdum. Oklahoma'da ritüeller sırasında başrahibeler tanrıçasının karşısında soyunur. Bu yüzden ben de bundan kurtuldum." Morrigan yine göğüslerinin üstüne tutturulmuş pelerini parmaklarının arasına aldı ve tamamen yalan olmadığını düşünerek, zihninde parmaklarını çaprazladı. Büyükannesini ona ritüellerini çırılçıplak gerçekleştiren Wiccan arkadaşlarından bahsettiğini hatırlıyordu, sadece o hikâyeyi biraz esnetmişti. Biraz. Shayla'nın ona bakakaldığını görünce Morrigan, Birkita'nın elini tuttu. "Ben hazırım. Sanırım misafirlerinizi bekletmesek iyi olur."

Shayla tek kelime daha etmeden Morrigan'a arkasını döndü ve ona yetişmek için koşturan Perth'le birlikte büyük salonu terk etti.

"İşte bu ilginç olacak," diye mırıldandı Morrigan, yanında Birkita'yla birlikte soylu çiftin arkasından giderken.

"Onunla bu kadar uğraşma, çocuğum. Shayla tehlikeli bir düşmandır," diye fısıldadı Birkita.

"Endişelenme, Birkita. Ben de tehlikeliyim. Ayrıca Adsagsona bana iç sesimi dinlememi söyledi ve o ses bana yanımda olman gerektiğini söylüyor."

"Belki de iç sesini temkinli bir şekilde dinlemenin bir yolunu bulabilirsin."

Morrigan elini Birkita'nın omzuna koyup sıktı. "On sekiz yaşındayım. Yapacağım hiçbir şey temkinli olmaz."

Birkita iç geçirdi. "Beni endişelendiren de bu ya zaten."

Morrigan cevap vermedi. Çok fazla insan onlara katıldığından, bu mahrem bir konuşma olmayacaktı. Ayrıca meraktan ölüyordu. Oklahoma'daki mağaranın girişindekine birebir benzeyen, yukarı doğru hafifçe eğimli bir yolda ilerlediklerini fark etti. Elbette Partholon'da yol temizdi ve çok güzel dekore edilmişti. Ana yoldan eski dünyasında kesinlikle olmayan sayısız tünel ayrılıyordu.

Ancak genel dizayn Morrigan'a yüzeyi tek başına (kristallerdeki ruhlardan yardım almadan) kolayca bulabileceğini düşündürecek kadar benziyordu. Ve tabii ki mağaranın dışarı açılan dikdörtgen biçimindeki ağzını görmesi çok sürmedi. Bölge büyük meşaleler ve açık mangallarla aydınlatılmıştı. Morrigan, toplanan adamların başlarının üzerindeki, aysız fakat bir yıldız deniziyle bezeli olan gece göğüne bir anlık baktı.

"Gel," diye fısıldadı Birkita. "Misafirleri Shayla ve Perth'ten sonra Adsagsona'nın adıyla selamlayabilmek için Efendi ve Hanımefendi'nin yanında olman gerekiyor."

"Tek yapamam gereken bu mu? Onları selamlamak mı?"

Birkita başını evet der gibi salladı. "Onlara Adsagsona'mn adıyla merhaba diyeceksin. Gelenekler, Başrahibe'nin onlarla birlikte ekmeklerini paylaşmasını ve iyi ağırlandıklarından emin olmasının da gerektiğini söyler ama Shayla bu geleneği senelerdir uygulamıyor."

"Tamam. O zaman ben de onları selamlar ve işime bakarım. Şimdi, sıkı tutun." Birkita'nın elini sımsıkı tutan Morrigan, kalabalığı yararak Shayla ve Perth'ün durdukları yere doğru hızla ilerledi. Perth, Morrigan'ın görüş alanının dışında kalan biriyle konuşuyordu.

"Taşustası Kai, ziyaretleriniz bize her zaman onur vermiştir."

"Aynı şekilde, Kegan Dhiannon, Partholon'un yeni atanan başheykeltıraşının ziyareti bizi hem şaşırttı hem de onurlandırdı," dedi Shayla.

Morrigan, Shayla'nın mide bulandırıcı tatlılıktaki sesi karşısında gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Kadın kesinlikle sorunluydu. Morrigan sıranın kendisine geldiğinin işaretini alınca saçlarını düzeltti, çenesini dikleştirdi ve selamda kendisine düşen rolü oynamak için öne çıktı.

Ve vücudu donakaldı. Nefes alamıyordu. Düşünemiyordu. Hareket edemiyordu. Karşısında seçkin görünüşlü, orta yaşlı bir

adam ve Kyle duruyordu. En azından Kyle'ın üst yarısı çünkü geri kalan kısmı bir attı!

Ağzından minik bir çığlık kaçınca hemen sımsıkı kapadı. Ama ses dikkatleri üzerine çekince diğer iki adamın yüzlerinden de benzer şaşkınlık ifadelerinin geçtiğini gördü.

"Taşustası Kai, Başheykeltıraş Kegan, sizi yeni Başrahibemiz ve Işık Getiren Morrigan'la tanıştırmama izin verin." Birkita, Morrigan'm yanına gelmişti.

"Morrigan mı?"

"Işık Getiren mi?"

İki adam aynı anda konuştular. Yüzleri tamamen ifadesiz bir hal almıştı ama gözlerini Morrigan'dan ayırmıyorlardı. Morrigan, Shayla'nın keskin, Sidethaların meraklı bakışlarını da üstünde hissediyordu.

"Rahibe?" dedi Birkita onu harekete geçirmek için.

"Merhaba, Adsagsona sizi Sidetha Âlemi'ne buyur ediyor." Morrigan bir şekilde hissettiğinden daha sakin çıkan bir sesle konuşmayı başarmıştı. Gözünün ucuyla Birkita'nın selam verip kenara çekildiğini gördü. Vücudunu neredeyse hissetmeyen Morrigan da eski başrahibeyi taklit etti.

Birkaç berbat saniye boyunca Morrigan iki adamın hiçbir şey yapmadan ona dik dik bakmaya devam edeceklerini sandı ama Shayla'mn mağrur sesi sihri bozdu.

"Buyurun, onur misafirlerimiz. Epona'nın Tapınağı'ndan buraya uzun bir yolculuk yaptınız. Yiyecek, şarap ve yumuşak yataklar sizi bekliyor."

"Teşekkürler," dedi Shayla ve Birkita'nın Kai diye bahsettikleri adam. Bariz bir çaba harcayarak gözlerini Morrigan'dan ayırdı ve atından indi. "Sidetha'nın misafirperverliğini takdir ediyoruz."

"Kesinlikle," dedi Kyle. (Onun atından inmesine gerek yoktu çünkü kendisi attı. Bu düşünce Morrigan'da isterik bir kahkaha

atma isteği uyandırdı. Bunu bastırmak için dudaklarını sıkmaya zorladı.)

Morrigan görünmez olmayı dileyerek telaşla ve olabildiğince sessiz, birkaç adım geri çekildi. Kyle! Kyle nasıl burada olabilirdi ki? Kyle, Oklahoma'daydı. Ölmüştü! Ve yarısı nasıl at olabilirdi ki?

"Morrigan, elbette siz de bize katılacaksınız," dedi Shayla, Morrigan'ın geri çekilişine etkin bir biçimde son vererek.

Morrigan mekanik hareketlerle başını salladı ama ayaklarını mağaradan içeri gidip büyük salona yönelen grubun arkasından gitmeye ikna edemiyordu.

"Bir dakika, Işık Getiren. Elbiseniz çözülmüş." Birkita, Morrigan'ın karşısına geçti ve pelerini yerine tutturur gibi yaptı. "Ne oldu?" diye fısıldadı çılgın gibi. "Sorun ne?"

Morrigan iki şoktan daha basit olanını önce halletmeyi seçerek "O... adamın yarısı at!" diye tısladı.

"Keagan, Dhiannon Topluluğu'nun Kentaur Başşamam'dır. Ayrıca kısa süre önce Partholon'un Baş Heykeltıraşı unvanını aldı." Birkita'nın alnı endişeyle kırıştı. "Gençtir ama engin oymacılık becerilerinin pratiğini yapmak için ergenlik yıllarından beri sık sık geldiği için Sidetha'da iyi tanınır."

"Birkita, Oklahoma'da Kentaur yok. Lanet olsun! Benim dünyamda hiçbir yerde yoklar. İyi bir adam olduğundan eminim. Ama var olması bile benim için şoke edici olmanın biraz üstüne çıkıyor."

"Kentaur'suz bir dünya? Hayal etmesi güç. Yine de ilk kez görmenin seni bu kadar şaşırtmasını anlıyorum. Ama tepkilerini kontrol etmeli ve görevlerini yerine getirmelisin. "Birkita sabırsız bir tavırla Morrigan'ı yola çekti.

"Sadece o kadar da değil. Onu, en azından insan olan kısmını kendi dünyamdan tanıyorum."

"Bundan emin misin?"

Morrigan duraksadı. Düşün! Dehşete kapılmadan düşün. "Her ne kadar yarısı at olan bir adamın insan yansıması olması tuhaf olsa da Kyle onun yansıması olsa gerek." Morrigan, Birkita'dan çok kendine hitaben konuştu. Sonra düşüncelerinden silkinmek ister gibi başını salladı. "Rhiannon ve Shannon'ın birbirlerinin yansıması olması gibi."

"Ve korkarım, sen ve Myrna'nın birbirinizin yansıması olmanız gibi."

"Eyvah," dedi Morrigan.

"Aynen öyle," dedi Birkita.

"Belki de Shayla sadece beni kontrol edebileceğini göstermek istiyordur. Ya da yemekte görünüp bana sözünü geçirebileceğini gösterirsem beni rahat bırakır," dedi Morrigan. O ve Birkita, büyük salonunun girişinde durmuşlardı.

"Öyle olacağını umalım," dedi Birkita ama en az Morrigan'm hissettiği kadar şüpheli görünüyordu.

Girişin karanlığında durup büyük salondan içeri baktılar. Shayla, Kentaur ile Kai'nin arasına yerleşmişti. Shayla'nın yanındaki Kentaur genelde –yani bir insanın yarı at değil tamamen insan olduğu zamanlarda– oturma yeri olarak kullanılan sıranın kaldırıldığı yerde yana doğru uzanmıştı. Yani at olan kısmı bacaklarını altına toplayarak yere uzanmıştı. Aslında çok acayip görünmesi gerekirken çok normal duruyordu. Morrigan gerilim kaynaklı bir baş ağrısının hafif hafif yokladığı şakağını ovaladı.

"Yani Kegan'ın..." İsmi telaffuz ederken bir an duraksar gibi oldu. "Burayı sık sık ziyaret ettiğini mi söylüyorsun?"

"Evet, diğer yabancılardan daha sık gelir. Yabancı derken Taşustası Kai'yi saymıyorum. O da uzun süredir gelen bir ziyaretimiz. Kegan pek çok yönden sıradışıdır."

Morrigan kişner gibi bir ses çıkardı. "Yarı at olması dışında mı yani?"

"Çocuğum, buraya sık gelmeseler de Kentaur'lar Partholon için sıradışı değillerdir. Kegan sıradışı çünkü çok erken yaşta

başşaman oldu. Buna genelde iki katı yaşındaki insanlara verilen başheykeltıraşlık unvanını da almasını ekleyince..." Birkita gülümsedi. "Kegan eşsiz biri. Biraz çapkın olsa da onu bayağı severim."

"Çapkın mı?"

"Genç kızlar arasında hayli popülerdir."

Morrigan, Birkita'ya bakakaldı. Yüzü kızarmıştı. Tekrar masaya bakınca Shayla'mn işveli bir hareketle Kentaur'un omzunu ittiğini ve söylediği bir şeye manasızca kıkırdadığını gördü. Morrigan'ın kaşları çatıldı. Ne hafifmeşrep bir kadındı.

"Pekâlâ, her neyse. Kegan buraya sık sık geliyor demek. Kai gibi."

"Evet, Kai Partholon'un Taşustası olarak hangi taşların başlıca bina projelerinde ve önemli kişiler için yapılan daha küçük çaplı çalışmalarda kullanılacağına karar veriyor." Birkita devam etmeden önce sesini iyice alçalttı. "Shayla'nın güçlü ziyaretçilerine özel ilgi gösterme eğilimi var." Morrigan'a Shayla'nın ne tür bir özel ilgi göstermekten hoşlandığına şüphe bırakmayacak bir bakış attı. "Ve Kai uzun süredir Hammefendi'nin gözdesidir. Sidethalı olsaydı eş olarak onu seçerdi diye sık sık aklımdan geçirmişimdir. Perth'ü küçük görme nedenlerinden biri, Kai'ye olan arzusu." Birkita başını salladı. "Kai'nin Epona'yı onurlandıracak heykeller için taş seçmek üzere sık sık gelmesi de durumu kolaylaştırmıyor."

"Tanrıça aşkına, Haftanın Filmi gibi," diye mırıldandı Morrigan. Sonra aklına başka bir fikir geldi. "Yani bu tanrıça için taş seçme olayında, Kai, Shan..." Morrigan isimde duraksadı. "Yani Rhiannon'u tanıyor olmalı."

Birkita başıyla onayladı. "Taşustası uzun süre Epona'nm Tapınağı'nda yaşadı. Kegan henüz oraya taşınmadıysa bile yakında taşınacaktır. Epona'nın Tapınağı aynı zamanda, Tanrıça'nın Seçilmişi Rhiannon'un da yaşadığı yer."

"Kahretsin. İkisi de Myrna'yı tanıyor olmalı."

"Kai'nin Rhiannon ve ailesine çok yakın olduğunu biliyorum. Ve Kegan usta heykeltıraş olmasaydı bile, bir başşaman olduğu için Partholon'un Kentaur Başşamanı ClanFintan'ı sık sık görüyor olurdu."

Morrigan, Birkita'ya anlamsız bir ifadeyle baktı. Birkita iç geçirdi. "ClanFintan Rhiannon'un eşi. Epona Seçilmişi için her zaman bir Kentaur Yüksek Şaman eş seçer."

Morrigan midesinin ağzına geldiğini hissetti. "Shannon bir Kentaur'la seks mi yapıyor?" Ve hemen ardından yeni bir şok geldi. "Myrna'nın babası babamın yarı at yansıması! Kahretsin! Rhiannon'un iğrenip Oklahoma'ya kaçmasına şaşmamalı!"

"Sessiz ol, çocuğum!" Birkita, Morrigan'ı büyük salonun girişinden bomboş yola geri çekti. Alçak sesle konuşmayı sürdürerek, "Başşamanlar biçim değiştirebilirler. Rhiannon onunla ancak insan bedenine döndüğü zaman çiftleşebilir."

"Bunu duymak iyi geldi." Morrigan alnını ovaladı. "Birkita bütün bunlar beni aşıyor. Partholon hakkında yeterince bilgi sahibi değil. Bu dünyada internet olmaması çok kötü."

"İnternet mi?"

"Hemen her konuda çok hızlı bir şekilde bir sürü bilgi edinmenin yolu."

"Bu var, Işık Getiren."

"Ha? İnternet mi var? Birkita, gerçekten öyle olduğunu sanmıyorum."

Birkita gülümsedi. "Bilgi edinmenin bir yolu var. Burada." Morrigan'ın başına dokundu. "Ve burada." Kalbinin üstüne dokundu. "İçgüdülerini dinle, bırak Tanrıça onları yönlendirsin."

Morrigan kafasında ve kalbindeki doğru sesleri dinlediğinden nasıl emin olabileceğini soracakken durdu. Kendime inanmam gerek. "Deneyeceğim, Birkita. Gerçekten deneyeceğim ama bu büyük olasılıkla Myrna'ya tıpatıp benzediğim, Kegan ve Kai'nin bunu bildikleri gerçeğini değiştirmiyor." Morrigan düşünürken

alt dudağını ısırdı. "Pekâlâ, yapabileceğim tek şey o ikisinden olabildiğince uzak durmak. Gözden uzak olanın gönülden de uzak olacağını umalım. Ayrıca başkalarına benzeyen bir sürü insan var. O kadar da acayip değil."

"Belki de Myrna'ya aranızda sadece güçlü bir benzerlik vardır."

"Evet, bu yüzden içeri girip ana masaya uzak bir masaya oturalım. Shayla'nın çok meşgul olduğu ortada, belki de bizi fark etmez bile. Gidip görünür ve olabildiğince çabuk ayrılırız."

"İyi bir plan," dedi Birkita.

"Pekâlâ, başlıyoruz."

Birlikte büyük salona girdiler. Morrigan doğruca asıl masadan biraz uzaktaki, diğer rahibelerin oturduğu bir masaya yöneldi.

"Ah, Morrigan, demek geldin," diye seslendi Shayla salonun diğer ucundan.

Morrigan durdu ve başmasaya doğru genel bir reverans yaptı. "Sizi beklettiğimiz için özür dilerim. Diğer rahibelerle birlikte şu..."

Shayla gösterişli bir el hareketi yaptı. "Hayır, hayır, hayır. Bize katılmalısın." Duraksadı ve kaşlarını çatarak ekledi: "Elbette Birkita'yla birlikte." Sonra dikkatini Kai'ye çevirdi. "Taşustası ve Başheykeltıraş beklenmedik ziyaretlerinin nedenini yeni başrahibemiz bize katılmadan açıklamamakta ısrar ediyorlar." Shayla, Morrigan'a hitaben konuşuyor ama ondan tarafa bakmıyordu. Gülümsemesi Kegan ile Kai arasında gidip geliyordu. Taşustası'na çapkın bir bakış gönderdi. "Bu akşam Kai'nin yüzünü okumak her zamankinden de zor." Ardından işveli bakışlarını Kegan'a çevirdi. "Ve Kentaur dostumuzun ağzı her zamankinden daha sıkı. Muziplikleri sayesinde buraya hangi patron için geldiklerini bile kestiremiyorum." Konuşurken dudaklarını büzerek Kai'nin koluna dokunması, Taşustasının gergin bir tavırla etrafına bakmasına ve bariz bir şekilde rahatsız olmasına neden oldu.

Morrigan'ın tereddüdü devam edince, Birkita ona fısıldadı. "Reddetmen sadece daha fazla dikkat çekecek."

Morrigan istemeyerek de olsa istikametini baş masaya çevirdi ve boş kalan son iki yerin Shayla ve Kegan'ın tam karşısına denk geldiğini görünce keyfi iyice kaçtı. Hemen oturdu ve gözlerini kaçırarak ve yüzünü karşısında oturan fazla tanıdık at-adamdan uzağa dönük tutarak bir hizmetkâra ona yiyecek içecek bir şeyler getirmesini işaret etti.

"Ne zaman başrahibe oldun, Morrigan?"

Kegan'ın Kyle'ınkine Morrigan'ın midesini düğümleyecek kadar benzeyen sesi, derin ve duygusuzdu. Morrigan başını kaldırdı ve Kentaur'un bakışlarındaki yoğunluğun ses tonuna ters düştüğünü fark etti. Bakışlarını gören Morrigan'ın onu derinden yaralayacak bir şey söylediğini ya da yaptığını düşünürdü.

Kentaur'un ruhuna işleyen bakışları karşısında afallayan Morrigan güçlükle de olsa, "Ben, şey. Hmm... Daha birkaç gün önce başrahibe oldum," demeyi başardı.

"Dört ay döngüsü öncesi buradaydım. Seni o zaman diğer rahibelerin arasında görmedim. Adsagsona'nın yeni bir başrahibe seçeceği bahsi de geçmedi," dedi Kai. O da Morrigan'ı inanılmaz bir dikkatle izliyordu.

"Özellikle bir Işık Getiren'in geleceğinden hiç haberimiz olmadı," Kegan.

"Onu görmediniz ve ondan bahsedildiğini duymadınız çünkü o zaman burada değildi." Shayla'nın sesindeki bütün tatlılık kaybolmuştu. Adamların Morrigan'a ilgi göstermesinden son derece rahatsız olduğu her halinden belliydi.

"Evet, onu bize Adsagsona verdi," dedi Perth araya girerek. Morrigan adamın bunu istenmeyen bir üvey evlada verilmiş berbat bir hediyeymiş gibi söylediğini fark etmişti.

"Evet, evet, evet. Birkita geleceğini önceden bildirdi ve Morrigan ortaya çıkana kadar Usgaran'da bekledi. Böylece yeni Işık Getirenimiz ve başrahibemizin hikâyesini öğrenmiş oldunuz." Shayla duraksadı, kendini topladı. Kai ve Kegan'ı hedef alan ve

her iki erkek de gözlerini Morrigan'dan alamadıkları için boşa giden bir gülümseme takındı. "Taşustası ziyaretinizin sebebini başrahibe aramıza katılınca açıklayacağınıza söz vermiştiniz." Shayla, Kai'ye doğru eğilince memeleri onun koluna sürtündü. "Morrigan burada olduğuna göre, zamanımızı boş gevezeliklerle harcamayalım."

Morrigan MTV *rap* videolarında bile daha incelikli hamleler gördüğünden emindi.

Kai bariz bir çabayla gözlerini Morrigan'dan ayırdı. Shayla'yı duymazdan gelerek Kentaur'a, "Kegan, duyuruyu sen mi yaparsın, ben mi yapayım?" diye sordu.

"Ben sadece bir heykeltıraşım. Taşustası ve ulak sizsiniz."

"Pekâlâ." Kai ayağa kalktı ve Adsagsona'nın mozaiğinin tam önünde durmak için birkaç adım yürüdü. Odanın sessizleşmesini bekledi. Morrigan onun ne kadar yorgun ve pis göründüğünü o an fark etti. Uzun, kahverengi saçlarının birkaç tutamı, geri kalan saçlarını ensesinde toplayan banttan kurtulmuştu. Deri bir pantolon ve pantolonun içine sokulmuş düz bir keten gömlek ve bol desenli deri ceketten oluşan kıyafeti lekeler içinde ve buruş buruştu. Gözlerinde yorgunluğun gölgesi, yüzünde erin çizgiler vardı. Yakışıklı bir adam olmadığından değil, geniş omuzları, köşeli, sert çenesi ve sevecen yüzüyle yaşı ilerlemiş bir adam için bile kesinlikle yakışıklıydı. Ama gerçekten yorgun ve üzgün görünüyordu. Morrigan ona ne olduğunu merak etti. Salon sonunda sessizliğe gömülmüş, bütün dikkatler Taşustası'na çevrilmişti.

"Hanımefendiniz, Başheykeltıraş Kegan ve benim bugün buraya neden aceleyle geldiğimizi sordu. Geldik çünkü Partholon için çok değerli olan birinin heykeli için mermer seçmek ve heykeli yapmakla görevlendirildik." Kalabalıktan kaygılı mırıltılar yükseldi ama Kai elini kaldırarak herkesi susturdu. "Epona'nın Kıymetlisi Rhiannon'un kızı Myrna yedi gün önce, bir kız evlat dünyaya getirirken hayata veda etti. Çocuk yaşıyor. Rhiannon'u

bu dünyaya bağlayan tek şeyin bebek olduğuna inanıyorum." Besbelli duygularıyla savaşmakta güçlük çekerek duraksadı.

Morrigan midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti. Myrna ölmüştü. Myrna. Shannon'ın kızı, onun yerinde olabileceği ya da olması gereken kişi. Onun hayatını yaşaması gereken. Büyükannesi ve büyükbabası tarafından sevilerek büyümesi gereken. Ölmüştü. Sonra midesine bir yumruk daha indi. Myrna yedi gün önce ölmüştü. Morrigan selenit kayasının içinden geçip Partholon'a gireli de tam yedi gün olmuştu. Bir anda iliklerine kadar buz kesen Morrigan kollarıyla kendini sardı.

Kai anlatmayı sürdürdü. "Partholon'un Başrahibesi derin bir yasta. Cenaze ateşi yakıldı ancak Rhiannon küllerini saklamak ve anısını yaşatmak için biricik evladının heykelinin yapılmasını arzu ediyor. Acı görevimiz bu." Kai bir kez daha durdu ve başıyla Shayla'ya küçük bir işaret verdi.

Kegan masadaki yerinden söze girdi. "Leydi Rhiannon heykeli tamamlayana kadar Sidetha'da kalmama izin verilmesini rica ediyor. Bunun için izninizi rica ediyorum, Efendi Shayla..." Perth'e dönüp başını hafifçe eğdi. "... ve Efendi Perth."

Shayla, "Kegan elbette göreviniz tamamlanana kadar burada bizimle kalabilirsiniz," dedi ve basamakları koşarak çıkıp Kai'nin ellerini tuttu. "Epona'nın Seçilmişi'ne ve ailesine ne kadar yakın olduğunu biliyorum. Kaybımızdan ötürü çok ama çok üzgünüm."

Perth ayağa kalktı ve karısının halka açık taziye dileklerine katıldı. O sırada Birkita kolunu Morrigan'ın beline sardı. "İyi misin, evladım?"

Morrigan teselli ve sıcaklık ihtiyacıyla yaşlı kadına yaslandı. "Hayır," diye fısıldadı. "İyi değilim. Benim buraya geldiğim gündü, değil mi? Myrna o gün öldü."

"Evet, o gün."

"Neler oluyor? Neler olduğunu bir türlü anlamıyorum," diye fısıldadı Morrigan.

"Burada olmaz, evladım."

Morrigan zihninde dört dönen soruları tutmak için dudaklarını bastırdı. Birkita haklıydı. Dağılmamalıydı.

Kegan'm bakışlarını daha o konuşmadan üstünde hissetti.

"Belki de Myrna'nın ruhunun Epona'nın çayırlarına yolculuğunu kolayca tamamlaması için dua etmek istersiniz?" diye sordu Kentaur.

Morrigan tuhaf bir şekilde tanıdık olan Kentaur'a baktı. "Evet, elbette edeceğim."

"Teşekkürler, başrahibe." Gülümsemesi hüzünle gölgelenmiş olsa da Morrigan kendini ona karşılık verirken buldu. Kentaur'un insan olan yarısı Kyle'a o kadar çok veriyordu. Oturuş biçimiyle, Morrigan sadece insan gövdesini görebiliyordu. Ve sırtındaki yelek altın rengi yanık tenini örtme konusunda pek işe yaramadığından o gövdenin büyük kısmı kaslı ve çıplaktı. Kyle gibi Kegan da gür saçları altın rengine çalacak kadar sarışındı. Ancak gövdesi insan yansımasından daha yanık tenliydi ve bu hem daha sağlıklı hem de daha seksi görünmesini sağlıyordu.

Morrigan irkilerek ona çocuk gibi ağzı bir karış açık baktığım fark etti. "Rica ederim," dedi çabucak.

Kai, Shayla ve Perth masaya döndüler. Shayla hâlâ Kai'ye Morrigan'a flörtçü bir mırıltıyı hatırlatan başsağlığı dilekleri fısıldamakla meşguldü. Birkita kolunu sıktı. Morrigan ona bakınca yaşlı kadına ona manidar bir bakış atarak ayağa kalktı.

"Hanımefendi, izin verirseniz, Başrahibemiz yarın Myrna'nm ruhuna dualar etmek istediğini söylüyor. Aslında Adsagsona'dan Myrna'nın Öteki Âlem'e yolculuğuna yardım etmesini dilerken ve Epona'nın Seçilmişi için dua ederken bütün rahibeler ona katılmalı. Bu tür bir sunum için yapılması gereken çok iş var." Birkita omzunun üstünden arkaya baktı ve tek bir hareketiyle salonda bulunan diğer rahibeler de ayağa kalkıp baş masayı selamladıktan sonra tek tek çıkmaya başladılar.

Morrigan da bunu bir işaret olarak alıp ayağa kalktı. "Evet, yapacak çok işimiz var."

"Pekâlâ. Müsade sizindir," dedi Shayla geçiştirir gibi.

"Epona'nın Seçilmişi kızının ruhu için dua etmenizi takdirle karşılayacak," dedi Kai bir anda.

Morrigan, ses tonundaki tuhaflığın nedenini merak ederek Taşustası'nın gözlerine baktı. "Memnuniyetle edeceğim," dedi. Tam reverans yapıp çıkmaya hazırlanırken Kegan'ın sesi onu durdurdu.

"Siz nereden geldiniz?"

Morrigan arkasına baktı ve tam Oklahoma, B'an Denizi'nin güneybatısı, diyecekken ağzından, "Tanrıça'dan geldim," sözleri döküldü.

Kegan ona birkaç saniye daha gözlerini ayırmadan baktı ve sonra başını eğerek kısık ve ironik bir gülümsemeyle, "Bundan hiç şüphem yok, Leydim," dedi.

Neyse ki Birkita elini tuttu ve ağzından beklenmedik bir söz daha çıkmadan onu büyük salondan çıkardı. Ancak dışarı çıkarken Morrigan, Kegan'ın gözlerini hâlâ üstünde hissediyordu.

Sidetha'da çok fazla misafir odası yoktu ama olanlar da geniş, rahat ve yeterince mahremiyet sağlıyorlardı. Kegan o odaları çok iyi tanırdı. Mahrem olmalarının nedeninin Sidetha'nın Hanımefendisi'nin öyle olmasını tercih etmesi olduğunu da iyi bilirdi. Kentaur kaşlarını çattı ve elini saçlarının arasından kaydırdı. Ne yazık ki Shayla hiç değişmemişti. Maskesi öngörülebileceği gibi hep aynıydı. Misafirlerini baştan çıkarmayı severdi. Bütün misafirleri değil elbette. Sadece en güçlü olanları. Tanrıça aşkına, Shayla onu baştan çıkarmaya ilk kalkıştığında Kegan henüz ergen bir taydı. Belki de bu ziyarette, dikkatini uzun zamandır gözdesi olan Kai'ye vereceği için Kegan ondan tamamen uzak durabilirdi. Kegan kadının oyununu biliyordu; seneler önce bıkmıştı. Shayla önce kendini ona sunacaktı; baştan çıkarıcı, sıcak ve hatta en uysal haliyle. Kegan onu reddedince gerçek doğasını ortaya çıkaracak, soğuk ve alaycı birine dönüşecekti. Shayla'nın onu senelerdir reddetmesine rağmen, kendini sunmaktan neden vazgeçmediğini merak etmesine gerek yoktu. Onu çok iyi anlıyordu. Shayla onun bir başşaman ve Partholon tarihindeki en genç usta heykeltıraş olarak yüksek bir saygı ve güç seviyesine ulaşacağını, daha Kegan bilmezken anlamıştı. Shayla saygı ve güce doymak bilmiyordu.

Ve ne yazık ki Kegan onu her defasında reddetmemişti.

Kai elini bir kez daha saçlarının arasından kaydırdı. Bir banyoya ve iyi bir uykuya ihtiyacı vardı. Banyo kolaydı. Uyku daha zor

olacaktı. Olanlar konusunda Taşustası'yla konuşmalıydı. Yorgun bir iç çekişle yandaki misafir odasına gitti ama içeri girmeden önce duraksadı. Kai'nin ondan daha fazla sarsılmış olacağına ve Taşustası'nın son zamanlardaki tatsız ruh halinin...

"Kapıda dikilmeyi bırak ve içeri gel." Deri perdenin diğer tarafından Kai'nin aksi sesi yükseldi.

Kegan odayı koridordan ayıran kalın perdeyi kaldırdı. Etrafına baktı ve beğeniyle başını salladı. "Sanırım odanın benimkinden daha gösterişli olmasından daha doğal bir şey yok. Açık ara gözdesin."

Kai ona kaşlarını çatarak baktı. "Sanırım buraya dekordan ya da Sidetha'daki konumumdan bahsetmeye gelmedin."

"Tuhaf değil mi?" Kegan odanın diğer tarafına geçip iki kadehi şarapla doldurdu. Birini Kai'ye uzattı ve kendisininkinden büyük bir yudum içti. "Myrna'ya tesadüf olamayacak kadar çok benziyor."

"O Myrna değil," dedi Kai duygusuz bir sesle.

"Tekrar ediyorum, Myrna'ya tesadüf olamayacak kadar çok benziyor. Tanrıça'nın bu işte parmağı olduğuna hiç şüphem yok."

"İnsanlar ilahî müdahale olmadan da birbirlerine benzeyebilir."

Kentaur'un kaşları havaya kalktı ve dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Sidetha'nın yeni başrahibesi ve bizim ölü Myrna'mız sadece birbirlerine benzemiyorlar. Birbirlerinin kopyası gibiler."

"Kopya değiller. Myrna bebeğini taşırken irileşmişti. Morrigan ise hâlâ incecik, tıpkı..." Yarıda kalan düşüncesini Kegan tamamladı.

"Myrna'nın henüz bebek beklemediği zamanlardaki hali gibi. Hayır, Morrigan, Myrna'nın son zamanlardaki haline benzemiyor ama dokuz ay döngüsü öncesine gidersen, ikisinin birbirinden ayırt edilemeyeceğini hatırlarsın."

"Olabilir," dedi Kai isteksizce.

"Leydi Rhiannon'un haberi olsa..."

Sözünü kesme sırası Kai'deydi. "Hayır! Ne sen ne de ben Leydi Rhiannon'a görüntüsü yakın zamanda ölen kızının birebir aynısı olan bir başrahibenin varlığından bahsetmeyeceğiz."

"Belki bu ona iyi gelebilir." Kegan omuz silkti. "Myrna'nın Epona'nın ona dokunduğu yönünde bir işaret sergilememesinin Leydi Rhiannon'u gerçek anlamda hayal kırıklığına uğrattığı söyleniyordu. Bu Morrigan bir başrahibe. Üstelik ondan Işık Getiren diye bahsetmediler mi?"

"Bahsettiler."

Kegan, Kai'nin bir Işık Getiren'in yeteneklerinden habersiz olabileceğini biliyordu ama Kentaur Başşaman bu unvanın ne anlama geldiğini ve ne kadar nadir rastlanan bir güç işareti olduğunu iyi biliyordu. "Kai, bir Işık Getiren, hatırı sayılır bir yetenekler taşır. Sence Epona'nın Seçilmişi Adsagsona'nın halkına böyle nadide bir armağan verdiğini bilmek istemez mi?"

"Ölmüş çocuğuna benzeyen güçlü bir rahibeyle karşılaşmanın Rhiannon'a acıdan başka bir getirisi olabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Dikkatli düşün, Kai. Belli ki bu işte bir tanrıçanın parmağı var."

Kai cevap vermeden önce yakışıklı Kentaur'u dikkatle süzdü. "Myrna'yı etkilemeye çalışmıştın, değil mi?"

Kegan bir kez daha omuz silkti. "Ne olmuş? Pek çok Kentaur başşaman, Epona'nın Seçilmişi'nin kızına kur yaptı. Annesi gibi o da Epona'nın bir sonraki Seçilmişi olsaydı, Tanrıça aramızdan birini onu sevmekle görevlendirecekti."

"Doğru hatırlıyorsam, ona kur yapan diğer Kentaur'ların hiçbirinin harcamadığı kadar zaman harcamıştın."

"Harcadım. Myrna çekici ve zekiydi. Onunla zaman geçirmek hiç zor değildi. Ayrıca..." Kegan sırıttı. "İster insan olsun ister Kentaur, dişilerin dikkatini çekmekten keyif aldığımı hiçbir zaman saklamadım."

"Ve eğer Myrna eş olarak seni seçseydi Partholon'un en güçlü adamı olacaktın."

Kegan'ın umarsız tavrı değişti. "Beni seçmesi Epona'nın onu sonsuza dek sevmek için beni görevlendirdiği anlamına gelirdi."

"Ve bu da ömür boyu Partholon'un en güçlü erkeği sen olacaksın demekti."

Kegan'ın suratı gevşedi ve çocuksu sırıtışı geri döndü. "Bunu bütün Partholon biliyor. Partholon'un Başşamanı olmayı arzulamak utanılacak bir şey değil. Özellikle Myrna gibi hoş bir eşle."

"Ama kendine eş olarak Kentaur bir başşaman seçmedi."

Kegan kişner gibi bir ses çıkardı. "Hayır, bir üzüm yetiştiricisini seçti. Bir insanı. Ve böylece annesinin onun arkasından Epona'nın Seçilmişi olma hayalini yerle bir etti."

"Yani Leydi Rhiannon, Epona'nın Seçilmişi olmayacağı netlik kazanınca kızını sevmekten vazgeçtiği için Sidetha'nın Başrahibesi'nin iyi bir yedek olacağını düşünüyorsun, öyle mi?" Kai'nin sesli fazlasıyla alaycıydı.

"Leydi Rhiannon'un Myrna'yı sevmekten vazgeçtiğini söylemedim. Ben sadece Epona'nın Seçilmişi'nin kızının seçiminden duyduğu rahatsızlıkla ilgili yaygın dedikoduyu paylaştım."

"Yaygın maiyet dedikodularını tekrarlamak sana yakışmıyor."

Yaşlı ve inatçı Taşustası'na sinirlenen Kegan, Kai'yi ikna etmeye çalışırken odanın içinde dolaşmaya başladı. "Dedikodular bir yana, ben sadece zaten bariz olanın altını çizdim. Morrigan, Myrna'ya yadsınamayacak kadar çok benziyor. Ve bana göre bu işte ilahî gücün rolü var."

"Peki ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Ben sadece kendimizi ilahî olana açık tutmamızı öneriyorum."

Kai gözlerini kıstı. "Bizi mi kastediyorsun, kendini mi?"

"İkimizi de elbette."

"Pekâlâ, bense kendimizi ilahî olana açık tutmamızın, Leydi Rhiannon'a incitici haberler iletmek anlamına gelmediğini dü-

şünüyorum." Kegan konuşmaya yeltendi ama Taşustası onu susturdu. "Ve bu, Morrigan'ın Myrna'ya çok benzediği gerçeğini, Sidetah'lılarla da paylaşmamız anlamına geliyor."

Kegan tek kaşını kaldırdı. "Burada sana daha fazla iş düşüyor. Sen Shayla'nın gözdesisin ve Hanımefendi de âlem dışında eğitim alan birkaç Sidetah'lıdan biri. İçlerinde Morrigan'ı tamyacak biri varsa o da Shayla."

Kai şarabına iç geçirerek baktı. "Keskin gözlerinden hiçbir şey kaçmıyor," diye mırıldandı. "Sanırım bana Hanımefendi'nin bu tür şeyler düşünemeyecek kadar meşgul olmasını sağlamak düşüyor."

Kegan gülümsemesini saklamaya çalıştıysa da başarılı olamadı. "Böyle tecrübeli bir erkek olman ne güzel." Kıkırtısını bastırmak için gırtlağını temizledi. "Pekâlâ, Leydi Rhiannon'un yakın zamanda ölen kızının yansımasının Sidetha'nın Başrahibesi olduğunu Partholon'da kimsenin bilmesi gerekmediği konusunda hemfikirim. En azından şimdilik bilmeleri gerekmiyor. Belki de Epona'nın Tapınağı'na dönmeden önce, sen ya da ben fikir değiştiririz." Kegan kadehini başına dikip şarabının sonunu bitirdi. Ağzını elinin tersiyle sildi ve Kai'yi başını hafifçe eğerek selamladı. "Sizi dinlenmeniz için yalnız bırakayım, Taşustası." Deri perdenin arasından geçmeden önce yaşlı adama omzunun üstünden son bir kez sırıttı. "Tanrıça'nın dokunuşuna açık kalabilmenin bir parçası olarak Morrigan'la olabildiğince çok zaman geçirmeye karar verdiğimi bilmelisin. Senin de Shayla'nın sorularından kaçınmak için bir o kadar zaman harcamanı öneririm. Ağzını başka görevlerle meşgul etmenin bir yolunu bulacağından eminim." Kegan, Kai'nin "Lanet olası küstah Kentaur!" nidasını arkasında bıraktı ve gülerek odadan çıktı.

Özel banyosuna geçip yolculuğun pislik ve terini vücudundan atarken hâlâ kendi kendine gülümsüyordu. Ölen ve güçsüzlüğü kesinleşmiş olan bir Myrna'nın ikizi görüntüsünde, güçlü bir rahibe bulmak, kaderin müthiş bir cilvesi olsa gerekti. Myrna'yı

etkileme çabalarını Kai'nin karşısında hafife almıştı. İşin aslı Kegan, Epona'nın Seçilmişi'ne daha ilk tanıştırıldıkları anda büyük bir çekim hissetmişti. Myrna'nın benzer bir çekim hissetmemesi ve onu tamamen reddetmesi, egosuna büyük darbe indirmişti. Hem de güçsüz bir insan için. Kegan hâlâ inanamıyordu.

Belki de bu diğer Myrna'nın, bir tanrıçanın dokunduğu ve sıradışı bir güç bahşettiği bu genç kadının ortaya çıkışı onlar için ikinci bir şans olacaktı. Genelde Epona'mn usulleri zor olduğu kadar gizemli olurdu.

Ve Kegan böyle bir eş edinmenin ona kazandıracağı ek güce kesinlikle hayır demezdi.

Kegan derin düşünceler içinde odasına döndü ve iç geçirerek onun için yere hazırlanmış kalın kürk örtüsünün üstüne uzandı. Gözlerini kapadı ve Morrigan'ın Myrna'nınkine çok benzeyen ve göz kapaklarının arkasına yerleşen yüzüyle uyumaya çalıştı. Nihayet uykuya daldığında rüyaları bir kadının ağlayış sesinin yankılarıyla doluydu.

Birkita geceliğini giymesine yardım ederken, "Myrna'ya Kegan'ın Kyle'a benzediği kadar benziyor olmalıyım," dedi Morrigan. Diğer rahibeleri ertesi günün özel dua ritüeli için kutsal otlardan demetler örmeye gönderdikten sonra nihayet baş başa kalmışlardı.

"Kyle mı?" dedi Birkita, saçlarını tarayabilmek için Morrigan'a oturmasını işaret ederken.

"Oklahoma'da tanıdığım ve tıpatıp Kegan'a benzeyen adam. Şey, tabii yarı at olmaması dışında."

Birkita, Morrigan'ın saçlarını tararken durdu ve yüzüne dikkatle baktı. "Bu Kyle'la aranızda bir şey olmuş."

Morrigan iç geçirdi. "Tıpkı büyükannem gibisin. Benimle ilgili bilmemesini isteyeceğim şeyleri hep bilirdi."

"Anlat."

"Buraya geldiğim gün, hayatımda ilk kez bir mağaraya girmiştim."

Birkita'nın gözleri büyüdü. "Oklahoma Kalesi'nde mağaralar olduğunu söylemiştin."

"Var ama insanlar mağaralarda yaşamıyor."

"Bu nasıl olabilir?"

"Burası gibi değil. Oklahoma'daki mağaralar, daha doğrusu benim eski dünyamın tamamındaki mağaralar Sidetha'nın mağaralarından daha el değmemiş. İnsanlar mağaraları ziyaret eder ama içlerinde yaşamazlar. Yani o gün benim bir mağarayı ilk kez ziyaret ettiğim gündü. Kristallerdeki ruhların beni Işık Getiren olarak selamladıklarını ilk kez duyduğum gün. Kyle'da ilk kez o gün tanıştım."

"Kyle'ın mağarayla bir ilgisi mi vardı?"

Morrigan başını evet der gibi salladı. "Evet, işi insanlara mağarada rehberlik etmekti. Ayrıca mağaranın olduğu arazide yaşıyordu ama ben bunu o gece geç saatte geri dönene kadar bilmiyordum." Morrigan durdu ve neden olduğu şeyi hatırlamaktan nefret ederek yutkundu. "Büyükannem ve büyükbabamla kavga etmiştim. Aptalca bir tartışmaydı. Aptallık ettim. Sanırım kaçtığımı söyleyebiliriz. Mağaraya kaçtım."

"Elbette mağaraya kaçtın, evladım. Sen Tanrıça'nın rahmine aitsin ve huzuru ancak orada bulabilirdin."

"Bunun ne anlama geldiğini o zaman gerçek anlamda anlamamıştım. Sadece kendimi orada buluverdim. Saat ilerlemişti ve boş olur diye tahmin ettim. Mağaraya girdim, kristallerin ışığını çağırdım. Müthişti, Birkita. Öyle inanılmaz bir güçle doldum ki... Ve müthiş doğru geldi."

Birkita sessiz ama eksiksiz bir anlayışla başını salladı.

"Şey, Kyle ışığı görüp peşimden mağaraya girmiş. Biz... şey... O günün erken saatlerinde aramızda bir bağ oluşmuştu ve beni kristalleri ışıklandırırken görünce... şey..."

Birkita, Morrigan saçlarını okşadı ve gülümsedi. "Bazen bir tanrıçanın dokunuşu huşu uyandıran bir tecrübedir."

"Şey, huşu uyandırmaktan daha fazlasıydı." Morrigan yanaklarının ısındığını hissetti. "Şey, biraz..." Duraksadı ve aklından geçen *ateşli ve seksi* kelimelerini bertaraf etti. Nihayet mahcup bir telaşla, "Gerçekten tutkuluydu," diye tamamladı.

Birkita'nın yüzünde anlayışlı bir gülümseme belirdi. "Hiç evlenmemiş olmam tutkuya yabancı olduğum anlamına gelmez, evlat."

Morrigan'ın yanaklarından ateş çıkıyordu. Kyle'la aralarında geçenlerden bahsetmeyi gerçekten istemiyordu. "Her neyse, büyükannem ve büyükbabam beni Kyle'la mağarada buldular ve gerçekten utanç verici bir sahnenin ortasında, bir göçük oldu. Büyükannem ve büyükbabam dışarı çıkabildiler, çıktıklarından eminim ama Kyle beni bırakmadı. O... O öldü. Sonra da ben kristal kayanın içinden buraya geldim."

"Kegan'ın varlığı seni bu yüzden o kadar etkiledi."

Morrigan başını salladı ve içinden ve Shayla'nın onunla oynaşması o kadar canımı sıktı, diye ekledi. "Her şey birbirine karıştı. Üstelik Kegan ve Taşustası'nın beni tanıdıkları kesin," dedi üzgün bir sesle.

"Belki de bu o kadar kötü bir şey değildir," dedi Birkita sesli düşünür gibi yavaş yavaş. "Partholon'un Başheykeltıraşı ve Taşustası, Epona'nın Tapınağı'na koşup Tanrıça'nın yastaki Seçilmişine yeni ölen kızının yansımasının Sidetha'da yaşadığını haber vermezler. Ne işe yarar ki?"

"Bilmiyorum," dedi Morrigan. Oysa birkaç gün öncesine kadar annesi sandığı Shannon Parker'm Partholon'da olduğunu öğrenmesi ihtimali yoğun bir heyecan duymasma neden oluyordu.

"Bu, Leydi Rhiannon'a acı vermekten başka bir işe yaramaz. Hiçbir şey söylemezler, en azından aradan yeterince zaman geçene kadar. Ayrıca bana Partholon'un Başheykeltıraşı'nın eski

dünyanda aranızda bir bağ oluşan adamın yansıması olmasının bir nedeni olmalı gibi geliyor."

Morrigan, Birkita'yı düzeltmeye hazırlandı; Kyle'la aralarında bir bağ oluşması için yeterli zaman olmadığını söylemeye. Ama sonra Kyle'ın ona bakışını, dudaklarının ve kalçalarındaki ellerini, ona hissettirdiklerini hatırladı ve içi titredi.

"Belki de Adsagsona Kegan'ı sana getirmiştir. Evladım, bir tanrıçanın armağanı asla yok sayılmamalıdır."

O gece Morrigan'ın rüyasına bir adam geldi. Kyle'ın vücuduna sahip bir adam. Elleri Kyle'ın elleri ve dudaklarıydı ama yüzünü göremedi. Adam onunla şiddet sınırında bir tutkuyla sevişirken Morrigan'ın zihninde bir erkeğin alaycı kahkahası çınlayıp durdu.

Morrigan, Birkita odasına gelmeden önce uyandı. Kalktı ve pahalı bir keten ile ağır ipek karışımı gibi gelen bir kumaştan yapılma krem rengi, dökümlü elbiseyi özenle giydi. Sarı kesme taşlarla süslü elbise vücudundan zarafetle dökülüyordu. Sonra yatağının üstüne kıvrılıp sırtını mağara duvarının canlı taşına yasladı ve Brina'yı okşarken Myrna'yı düşündü.

Büyükannesi ile büyükbabası, Rhiannon ve Shannon'ın birbirlerinin yansıması olduğunu söylemişlerdi. Morrigan, Rhiannon'u selenit kayasında gördüğü için söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Gülümsemesindeki hüzün dışında, Shannon ve Rhiannon birbirlerinden kopyası gibiydiler. Kyle ve Kegan da kesinlikle birbirlerine benziyordu. Kegan'daki küçük değişikliklere –saçlarının boyu gibi– ve büyük değişikliklere –belden aşağısının at olması gibi– rağmen ikisini birbiriyle karıştırmak son derece mümkündü. Büyükbabası, babasının Shannon'ın Partholon'daki kocasının yansıması olduğunu söylemişti ve Birkita'ya göre o tam bir Kentaur'du. Ve bu tuhaf olduğu gerçekliğini azaltmıyordu. Yani mantıken o ve Myrna da tıpatıp benziyor olmalıydılar. Sadece Morrigan'ın Partholon'a giriş yaptığı gün, Myrna ölmüştü.

Annesinin ruhu ona ne demişti? Aralıktan Partholon'a giriş yapabilmesi için bir kanın kurban edildiğine dair bir şeyler söylemişti. Morrigan, Rhiannon'un Kyle'dan bahsettiği sonucuna varmıştı ama artık o kadar emin değildi.

Shannon'ın kızının ona tıpatıp benzemesi yeterince can sıkıcıydı. Myrna'nın öldüğünü düşünmek içini bir tuhaf yapıyordu. *Ve belki de benim yüzümden öldü.* Hayır. Morrigan'ın midesi kalktı ve bir an kusacağını sandı. Kendi kendine, *hayır,* diye tekrarladı. Myrna'nın ölümüyle bir alakası olamazdı çünkü o Oklahoma'daydı. O korkunç göçük gününe kadar, Myrna şöyle dursun, Partholon'un varlığından bile habersizdi.

Ancak karanlık tanrı Pryderi, Partholon'un varlığından haberdardı ve Morrigan onun Myrna'nın varlığından haberdar olduğuna da bahse girebilirdi. Morrigan'ın varlığından haberdar olduğu kesindi. Büyükbabasına göre Pryderi doğum anında oradaydı.

"Hayır!" Morrigan onu itip hızla ayağa kalkınca Brina'dan bir itiraz miyavlaması yükseldi. "Pryderi'nin benimle en ufak bir ilgisi yok. Ben Adsagsona'ya aidim. Annem gibi değilim. Karanlık bir tanrının fısıltılarını dinlemeyeceğim!" Elbette büyükbabası Rhiannon'un karanlık bir tanrıya kulak verdiğini çok geç fark ettiğini anlatmıştı. "Aynı şey değil. Hem ben uyarıldım, bu yüzden dikkatli olmam gerektiğini biliyorum." Morrigan odanın içinde dolaşırken durdu, tuvalet masasının aynasında kendine baktı. "Myrna'nın ölümüyle bir alakam yok ama varlığını öğrenmemin ve ölmüş olmasının beni dehşete düşürmesi sürpriz değil. Ruhuna dua etmek, en azından yapabileceğim olumlu bir şey olacak."

"Morrigan?" Birkita deri perdenin diğer tarafından seslendi. "Gelebilir miyim?"

"Evet, evet, elbette," diye seslendi Morrigan telaşla.

Birkita içeri girince etrafına baktı. "Yalnız mısın? Sesler duyduğumu sandım."

Morrigan aynadaki yansımasını işaret etti ve mahcup bir gülümsemeyle, "Kendi kendimle konuşuyordum," Dedi.

Birkita'nın gülümsemesi biraz kaygılıydı. "Orucumuzu bozalım mı?"

"Ben... Sanırım önce Myrna için dua etmek istiyorum." Morrigan durdu ve derin bir nefes aldı. "Hayır, sanırım değil. Bir şeyler yemeden önce Myrna için dua etmek istediğimi biliyorum. Böylesi mantıklı geliyor. Dün Karanlık Ay Ritüeli'nden önce oruç tutmam gerekti. Bu ondan daha az önemli değil," derken sesinde, içgüdülerine kulak vermek ile doğru olanı yaptığından emin olmanın sükûneti vardı.

Birkita, "Evet, Leydim," dedi onaylayan bir sesle. "Burada beklerseniz rahibeleri toparlayayım."

"Kegan ve Kai'ye de haber ver."

"Veririm, Leydim."

Birkita çıkınca Morrigan bir süre daha aynadaki yansımasına baktı. "Ne yaptığın konusunda en ufak bir fikrin var mı?"

Kaderini sahipleniyorsun...

Sözcükler mağaranın serin ve toprağımsı havasında süzülür gibiydi. Morrigan o sözcüklerde Tanrıça'nın sesini duymaya çahştı ama gerçekten emin olabildiği tek şey, kendi şüphelerinin sesiydi.

Morrigan bütün rahibelerinin özel dua ritüelinde ona eşlik etmek için geldiklerinde yaşanan ağırbaşlı telaşın hoşuna gittiğine karar verdi. Ayrıca ellerinde taşıdıkları lavanta ve adaçayının tatlı kokusu da hoşuna gitmişti. Koku, Morrigan'a Oklahoma baharını, büyükannesi ile büyükbabasının avlusunda oturup sinek kuşlarının mimoza ağaçlarının çiçeklerinden beslenmesini seyrettiği zamanları hatırlatmıştı.

On iki rahibe Morrigan'ın karşısında altışarlı iki sıra halinde durdular. Tünelde bir koku dalgası ve mutlak bir sessizlik içinde ağır adımlarla ilerlerken Brina da yanlarındaydı. Yavaş adımalarla ilerlerken Morrigan, Birkita'nın nereye kaybolduğunu merak ediyor ve Usgaran'a yaklaştıkça daha fazla geriliyordu.

Geniş salonda Kegan, Kai ve şüküler olsun ki Birkita'dan başka kimse yoktu. Üçü selenit kayasının önünde durdu. Rahibe-

ler odaya girerken Birkita, Morrigan'la göz göze geldi ve önünde saygıyla eğildi. Rahibeler, altışarlı iki grup halinde kayanın iki yanına sıralandılar. Ardından aynı anda yüzlerini odanın etrafını çevreleyen yanan mangallara çevirdiler ve ellerindeki lavanta ve adaçayı demetlerini tutuşturdular. Kuru ot demetlerini sadece bir ya da iki saniye yanmalarına izin verdikten sonra söndürdüler ve dumanı tüten demetlerden yükselen gri puslu halkalar etraflarını sararken büyük taşın etrafındaki yerlerini aldılar.

Morrigan Kentaur'un korkunç güzelliği karşısında bir kez daha şok yaşıyor ve gözlerini ondan uzak tutmakta zorlanıyordu. Kegan ciddi ve hüzünlü ifadesine rağmen genç, yakışıklı ve tamamen egzotik görünüyordu. Morrigan onun Myrna'yla ne kadar yakın olduğunu merak etti. Birkita ondan "çapkın" diye bahsetmişti. Morrigan bu düşünceyi derhal kafasından uzaklaştırdı ve kendine Kegan'm Myrna'yla ilişkisinin üzerine vazife olmadığını söyledi. Dikkatini kızın yaşamış olabileceği pembe dizi olaylarından çok ölen kızın ruhu için edecekleri duaya vermeliydi.

Morrigan, Kegan'a bakmaktan vazgeçti ve tıpkı bir önceki akşam, Karanlık Ay Ritüeli sırasında yaptığı gibi devasa selenit kayasının tam karşısında durana kadar ilerledi. Kaya sabah bıraktığı gibi karanlıktı. Gözlerini kapayıp konsantre oldu. Myrna'nın ruhuna ve geride bıraktıklarına yardım etmek için ne söyleyebilirdi? Mesela annesi. Shannon. Morrigan'ın bütün hayatı boyunca kendi annesi olduğunu hayal ettiği, özlemini ve yokluğunu çektiği kadın. İçinde çaresizliğin alevlendirdiği bir öfke patlaması hissetti ve kollarını kaldırarak odanın kristal duvarlarında çınlayan bir sesle ritüele başladı.

"Adsagsona, sana yukarıda sesleniyorum!" Durdu ve kollarını aşağı indirip açık avuçlarıyla ters bir V çizdi. "Ve aşağıda." Myrna'nın hayatının ve ölümünün içinde uyandırdığı karmaşık duyguların arasında yolunu bulmaya çalışırken gözlerini açmadan devam etti. "Misafirlerimiz Başheykeltıraş Kegan ve Taşustası Kai bize üzücü haberler getirdiler. Epona'nın Seçilmişi'nin kızı

Myrna hayatını kaybetti. Bu yüzden rahibelerin ve ben, Tanrıça-sının âleminin yolunu bulmasına ve arkada bıraktıklarına yardım etmeni istiyoruz. Acılarını ve kederlerini bir şekilde hafifletmeni." Morrigan onu boğmaya çalışan kıskançlık dalgasına direnirken, gözleri kapalı, duraksadı. Büyük olasılıkla Shannon tam o anda kızının ölümü için gözyaşı döküyordu. Tıpkı Morrigan'ın bütün çocukluğu boyunca uykuya Shannon'ın fotoğrafına bakarak ve hiç sahip olamayacağı bir annenin yokluğunu çekerek gözyaşları içinde dalması gibi. Ancak onca zaman, onca gece, Shannon, Partholon'da hayatta ve mutluydu ve gerçek kızını sevmekle meşguldü.

Vücudunun titremeye başlamasına neden olan bir yoğunlukla, büyükannesinin ve büyükbabasının gerçeği ondan saklamamış olmasını diledi. Bu haksızlıktı. Ona söyleselerdi belki de Partholon'a daha erken gelmenin bir yolunu bulurdu. O yolu kesinlikle aradı ve o zaman yansımasıyla paylaşmak zorunda olsa bile bir annesi olurdu. Sonuçta Myrna ölmüştü. Morrigan hayattaydı. Shannon onu yine de kabul ederdi ama bu seçenek elinden alınmıştı. Öfkesi ve hiddeti, acı veren bir geçmişin eski ve kuru dallarının güçlendirdiği bir ateş gibi parladı.

Usgaran'ın üstüne çöken rahatsız edici sessizlik Birkita'nın sesiyle bir anda bozuldu. "Ah, huzur veren zarif tanrıça, ah, alacakaranlık âlemlerinin hanımı ve toprağın rahmi, Myrna'nın ruhuna Epona'nın güzel çayırlarının altın kapılarına kadar rehberlik ettiğin sana teşekkür ediyoruz. Derler ki eski ruhun daha sağlam bir beden ve daha parlak bir zihinle dünya yoluna tekrar düşebilmesi için, günün birinde bir başka anne farklı bir bedenle ona can verir. Bu yolculuğun Epona'nın Seçilmişi ve Tanrıça'nın en Kıymetlisi Rhiannon MacCallan'ın kızı için sevinçli olmasını diliyoruz."

İlk başta Morrigan, Birkita'nın ritüeli devraldığı için büyük bir rahatlama duydu ama onu dinledikçe başka duygular rahatlığını yuttu. Birkita, Rhiannon'un Myrna'nın değil, Morrigan'ın annesi olduğunu biliyordu ama adını özellikle anmıştı! Sadece

Epona'nın Seçilmişi demekle yetinemez miydi? Ve ayrıca neden herkese "Tanrıçanın en Kıymetlisi" olduğunu hatırlatma ihtiyacı duymuştu? Morrigan'ın annesi, gerçek Rhiannon'un MacCallan hayatının büyük kısmı boyunca bu rolü üstlenmişti. Hatta büyükbaba ölmeden hemen önce Epona'nın günahlarını bağışladığını söylemişti. Birkita, Rhiannon'a daha fazla saygı göstermeliydi. Eski başrahibe başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan Morrigan öfkenin içinde alev alev yandığını hissederek sözü devraldı.

Evet... öfken iyidir... hakkındır... sözcükler baştan çıkarıcı bir fısıltıyla zihnine süzüldü.

"Bugün sadece Myrna ya da annesi için dua etmiyorum. Bu ölümün incittiği herkes için ediyorum. Bu durumunun adaletsizliğinin üzdüğü herkes için." Morrigan gözlerini açmadan tutkuyla konuşuyordu. Onun için sözcükler çifte anlamdan daha fazlasına sahipti. Bir derinlikleri, farklı katmanları vardı. Farklı hüzün, keder, acı ve kayıp katmanları. "Üzüntüde mutluluk, haksızlıkta anlam, karanlıkta ışık bulmamıza yardım et. Ve belki, sadece belki karanlıkta o ışığın bir parçası olabilirim." Senelerdir içinde tüten öfke alev almaya devam ediyordu. Morrigan gözlerini açtı ve içindeki bütün duyguları kristal taşa fırlatır gibi ellerini hızla öne uzattı. "Duyun beni, kristallerin ruhları! Işık olsun!" Tek yanıt kayadan gelmedi. Usgaran'daki selenit kristallerinin tamamı gösterişli ve hiddetli bir ışıkla parladı.

Morrigan etrafında ve içinde parlayan tutkunun ve gücün tadını çıkararak kollarını kaldırdı.

Evet! Gücüne sahip çık! Kaderine sahip çık!

"Benim olanı sahipleniyorum. Ben başrahibeyim ve burada incinen ya da yanılgıya düşürülen herkes için yanan benim ışığım." İçinden, zihnindeki sese, *Artık bir yabancı ya da yetim değilim*, diye ekledi.

Morrigan, Usgaran'a girdiği anda, Kegan kristallerin heyecanlı titreşimini hissetmişti. Bu his, sanki terden ıslanan çıplak bede-

nine bir âşığının onunla oyun yaparak üflemesi gibi tüm bedenine yayılmıştı. Morrigan'ın kutsal kayaya yaklaşmasını izlemiş ve onu dikkatle süzüşüne hem şaşırmış hem de biraz afallamıştı. Morrigan nihayet ritüele başladığında sesi, Myrna'nın ölümü onu derinden üzmüş gibi duygu yüklüydü. O kadar duygusallaşmıştı ki bir süre devam etmişti ve duayı onun yerine Birkita tamamlayacakmış gibi bir görüntü oluşmuştu.

Sonra Morrigan tekrar konuşmaya başlamıştı ve bu kez ses tonu tamamen farklıydı. Sesinde öfke ve cenazelerden çok, savaş alanlarına yakışan bir yoğunluk vardı. Gözlerini açıp kristallere yanmalarını emrederken sesine ağıt ya da kaybediş değil, tutku, öfke ve ihtiyaçla alev alev yanan bir yırtıcılık hâkimdi. Ancak parıldayan tek şey kristaller değildi. Morrigan da alev alevdi. Oda tatlı ritüel otlarının dumanı yüzünden pusluydu ve kristallerin ışığının aydınlattığı kıvrılarak yükselen incecik dumanları, her şeyde ürkütücü bir su altı etkisi yaratıyordu. Morrigan ışıkla giydirilmiş göz alıcı bir tanrıça gibi deniz krallığının tam ortasında duruyordu. Etrafında saçlarını elementsel gücüyle havalandıran bir enerji akımı vardı. Kaderini sahiplenmesini büyülenmiş gözlerle izleyen Kegan'ın ciğerlerini terk eden heyecanlı soluğunun sesini duyar gibi oldu. Ruhundaki şaman, Morrigan'a otomatik olarak tepki vermişti. Morrigan kesinlikle Myrna değildi. Rhinnanon'un kızı güzel, akıllı ve hatta tatlıydı, ailesinin bir tanesiydi ve kaderinde Tanrıça'ya hizmetin olmamasından hoşnuttu.

Karşısında alev alev yanan kadının yanında, Myrna orijinalin eksik ve yetersiz bir kopyası gibi kalmıştı. Morrigan, Kegan'ı yol gösterici alevi gibi kendine çekiyor, daha önce Myrna'ya hissettiği çekimin, şu anda hissettiğinin yanında cılız ve asılsız kalmasına neden oluyordu.

Elbette Myrna'yı arzulamıştı. Myrna çekici bir kadındı, arkadaştılar ve Kai'nin kabaca belirttiği gibi Myrna onu seviyordu Kegan, Partholon'un en güçlü erkeği olacaktı. Doğal olarak Myrna ilgisini çekmişti. Ancak ona karşı hissettiklerinin Morrigan'a

hissettikleriyle en ufak bir benzerliği yoktu. Onu seyrederken vücudu zonklamış ve ona dokunmamak, yanına gitmemek ve biçim değiştirip ona orada, Usgaran'ın zemininde sahip olmamak için Değişim'i çağırmamak için kendini zor tutmuştu. Morrigan'ın sıcaklığını, tutkusunu ve gücünü etraflarını saran taşlarda hissedebiliyor ve onu kadın ya da Kentaur, hiçbir dişiye duymadığı bir yoğunlukla arzuluyordu.

Kegan başını sağ tarafından gelen boğuk sese çevirince Kai'nin Morrigan'a hayranlık ve hüzün karışımı bir ifadeyle baktığını gördü. Kentaur'un içi öfkeyle doldu. Mantıksız olduğunu biliyordu. Hakkı olmadığını da. Ancak Taşustası bile olsa ve ona sadece Myrna'ya tuhaf benzerliğinden etkilendiği için böyle bakıyor olsa da başka hiçbir erkeğin Morrigan'dan etkilenmesini istemiyordu.

İşte anda Morrigan, "Selam sana, Adsagsona!" diye haykırdı. Rahibeler haykırışını tekrar ettiler ve ritüel sona erdi. Morrigan ellerini indirip saçını arkaya attı. Vücudu tamamen olmamakla birlikte ışıltısını kaybetmişti. Kegan genç kadının biraz şaşkın göründüğünü düşündü. Rahibeler tüten ot demetlerini söndürüp Başrahibelerine endişe dolu kaçamak bakışlar atarak odayı sessizce terk ederken, Morrigan gözlerini kutsal kayadan ayırmıyordu.

"İnanılmaz," dedi Kai, Morrigan'a bakmayı sürdürerek. "Hiç böyle bir şey gördün mü?"

"Hayır. Üç nesildir kimse görmedi."

"Ne demek istiyorsun?"

Kegan gözlerini Morrigan'dan kısa bir süre ayırıp Kai'ye sert bir bakış attı. "Sidetha'yla geçirdiğin bunca yıldan sonra, geçmişi ve geleneklerine bir kez bile göz atmadın mı?"

Kai kaşlarını çattı. "Elbette Adsagsona hakkında bilgi sahibiyim ve eski Başrahibe Birkita'yla aram iyidir ancak halkın odak noktası hiçbir zaman spiritüel konular olmadı."

Kegan kişner gibi bir ses çıkardı. "Shayla'nın tüccar ruhu onları da lekeledi yani."

"Ve halkına bu refah dönemini Shayla'nın tüccar ruhunun getirdiğini savunabilirim ama öyle bile olsa görevim münzevi Sidetha'yla sadece onların âleminde bulunan ürünleri satın almak isteyen Partholon arasında aracılık etmekti. Spiritüel geçmişlerini incelemek değil. Başşaman sensin, ben değil."

Kegan Kai'nin spiritüel becerileri nedeniyle Taşustası olduğunu hatırlatmayı düşündü; yani en azından Tanrıça'nın diğer armağanlarını da merak edebilirdi ama sonra belki aşırı hassasiyet gösterdiğine karar verdi. İşin aslı, Kai'nin Sidetha'nın spritüel geçmişini kurcalaması için bir neden yoktu. Kegan onların geleneklerini ve geçmişini sadece başşaman olarak aldığı eğitim aracılığıyla biliyordu.

"O bir Işık Getiren. Ve bu güçlerinin en az benimki kadar engin olduğu anlamına gelir. Belki de daha fazla," diye açıkladı.

Kai tamamen şoke olmuşa benziyordu. "Gerçekten o kadar güçlü mü?"

"Güçlü."

"O zaman gücü, Epona'nın kendi Seçilmişine rakip olabilir?"

Kai'nin sorusuyla Kegan sarsıcı bir idrak anı yaşadı. Adsagsona bir savaşçı At Tanrıçası ve Partholon'un bir numaralı ilahesi Epona değildi ama yeraltı âlemlerinin, Partholon'un rahminin tanrıçasıydı. Partholon'un farklı ırk bölgelerinin daha dar kapsamda tapındığı çeşitli tanrı ve tanrıçaların kudretli Epona'yla herhangi bir şekilde karşılaştırılabileceğini hiç düşünmemişti. Ama ya Adsagsona'nın bir rahibesi ya da en azından tanrıçası tarafından benzersiz bir yetenek bahşedilen bir rahibe Epona'nın Seçilmişi'ninkine benzer güçler taşıyorsa?

"Kegan? Ne oldu?"

"Güçleri Epona'nın Seçilmişi'ne rakip olabilecek bir rahibe daha olmasının Partholon için ne anlama geleceğini hiç düşünmemiştim."

"Ama şimdi düşünüyorsun."

Kegan, Taşustası'yla göz göze geldi ve orada saklamaya hiçbir zaman yeltenemediği bilgiyi, Kentaur Başşaman ve Partholon tarihinin en genç başHeykeltıraşı olarak sıradışı konumundan zevk aldığını gördü. Ayrıca Myrna'ya kur yapma hevesinin kısmen Epona'nın bir sonraki Seçilmişinin aşkını kazanmanın ona sağlayacağı güçle alakalı olduğunun malum olduğunu –en azından Kai için– tahmin ediyordu. Elbette, Myrna, Tanrıça'dan hiçbir şey almamıştı. Ve Kegan diğer Kentaur başşamanlar gibi Myrna'nın yanında Partholon'u yönetme şansını da kaybetmişti.

Ve şimdi Kai, Kentaur'un gözlerinde yeniden alevlenmiş bir umut görüyordu.

"Evet," dedi düz bir sesle. "Senin gibi ben de düşünüyorum." Kegan bakışlarını Taşustası'ndan Morrigan'a çevirdi. Birkita onunla konuşuyordu. Kegan yaşlı kadının ne dediğini duyamıyordu ama alnının kırışmasına ve bakışlarının biraz rahatsız görünmesine neden olan bir hararetle konuşuyordu. Kegan sorunun ne olduğunu merak etti. Evet, Morrigan'ın dua ritüeli sıradışıydı ama o bir Işık Getiren'di. Tarihsel olarak Işık Getirenler, kendi kurallarını koyan, çok yetenekli ve tutkulu kadınlardı. Birkita çok becerikli ve bilgili bir başrahibe olmuştu. Işık Getirenler'in kendi bildiklerini okuduklarını biliyor olmalıydı.

Aynı anda Morrigan bir öfke patlaması yaşadı ve sesini Kegan'ın rahatça duyabileceği kadar yükseltti. "Biraz havaya ihtiyacım var!" Eliyle sert bir hareket yaparak Birkita'nın sözünü kesti. "Hayır, şu anda daha fazlasını duymak istemiyorum!" Sonra Işık Getiren'in gözleri Kegan'ınkilerle buluştu. Kegan kızgın bir demir içini delip geçmiş gibi hissetti. Dünyada Morrigan'dan başka hiçbir şey kalmamıştı. Düşünceleri, arzuları, görüşü sadece onu içine alacak kadar daralmıştı. Kendini tutamayarak Morrigan'a doğru ilerledi.

"Leydim, izin verin, size yüzeye kadar eşlik edeyim," dedi önünde abartılı bir resmiyetle eğilerek.

Morrigan'ın tereddüdü sadece bir saniye sürdü. Sonra elini Kentaur'un ona uzattığı kolun üstüne yerleştirdi. "Tamam. Her neyse. Buradan bir süre çıkmam lazım."

"Dileklerin emrim olur, Leydim," dedi Kegan. Sonra hâlâ odada olan rahibelerden birine seslendi. "Yüzeye bir yiyecek sepeti ve şarap gönderin. Ritüelin arkasından, Işık Getireninizin güç toplamaya ihtiyacı var."

"Evet, Lordum," dedi rahibe telaşla çıkmadan önce.

Kegan tek kelime etmeyen ama hâlâ enerjiyle dolup taşan ve eli, tenini yakacak kadar gergin olan Morrigan'ı Usgaran'dan çıkardı. Odadan ayrıldıktan uzun süre sonra bile, Kai'nin düşünceli bakışlarını üstünde hissediyordu.

Morrigan sönmeye yüz tutmuş bir yıldız gibi kendini mağaradan dışarı attı. Kentaur'un kolunu bırakıp öne doğru ilerlerken, sadece dik inişin kenarına gelince duracak kadar etrafının farkındaydı. Altın rengi güneş ışığından kamaşan gözlerini kırpıştırarak günün aydınlığına uyum sağlamaya çalıştı. Işık sabah havasını içine çekerek çalkantılı duygularını yatıştırmaya ve vücudunda çakmayı sürdüren güç ve heyecan kalıntıları arasında nefes almaya çahştı. Ritüel acı ve hüzne tepkisiyle başlamıştı ama duyguları hemen öfkeye dönüşmüştü. Güçle dolması o andan sonra olmuştu. Güç! Işığın içine doluşu bu kez Oklahoma'daki mağaradaki kazadan hemen önce Kyle'ın şahit olduğu seferden daha heyecan vericiydi. Morrigan o zaman da hissettiği arzuyu hatırlayıp ürperdi.

"Ritüelin beni çok etkiledi."

Orada olduğunu unuttuğu Kentaur'un sesi onu yerinden sıçrattı. Hemen arkasında duruyordu ama Morrigan ona bakmak için dönmedi. "Gerçekten mi? Şey, beni de etkiledi."

"Daha önce katıldığım, ölüler için yapılan ritüellerin hiçbirine benzemiyordu."

Morrigan hâlâ ona bakmamıyordu. "Anormal olduğu için üzgünüm. Belli ki Birkita'ya da kafayı yedirtmiş."

"Kafayı yedirtmek?"

Morrigan iç geçirdi. "Kafayı yemek, şaşkınlık artı rahatsız olmak demek."

"O zaman, hayır, ritüelin bana kafayı yedirtmedi. Beni etkilediğini söyledim; şoke ettiğini ya da rahatsız ettiğini değil. Ve dürüst olmam gerekirse, Birkita'ya neden bu kadar şaşırtıcı geldiğini anlamıyorum. Işık Getirenler her zaman kendi bildiklerini yaparlar."

Morrigan kendini Kentaur'un tuhaf tanıdıklığına hazırladı ve ona döndü. "Işık Getirenler hakkında bir şey biliyor musun?"

"Tarihsel olarak tanrılar tarafından çok büyük yetenekler bahşedilen ve kendi kurallarını kendileri koyan tutkulu kadınlardı." Kegan'ın gülümsemesi telaşsız ve sıcaktı. "Ama bugüne kadar ritüellerini izlememiştim. Şahsen görmek, tarihin kuru ve bayat sayfalarında okumaktan daha ilginç."

Morrigan otomatik olarak, "Bir anlamda Kentaur'lar gibi," dedi ve yüksek sesle söylediğini fark ettiği anda elini aptal ağzına kapatma isteği duydu.

Kentaur'un gülümsemesi bozulmadı. "Kentaur'lar mı?"

Pekâlâ, rezalet. Morrigan bir şey dememiş gibi yapamazdı. Pekâlâ gerçeğe olabildiğince bağlı kalacaktı. "Dün Perth, Birkita'nın benim geleceğimi önceden bildirdiğini ve beni Sidetha'ya Adsagsona'nın getirdiğini söylerken oradaydın, değil mi?"

Kehan başını evet dercesine eğdi. "Oradaydım."

"Hepsi doğru. Sadece Adsagsona'nın beni çok uzak bir yerden getirdiğiyle ilgili kısmı atladılar. Gerçekten çok uzaktan."

"O kadar uzak nereden geldin ki?" Kegan eğlenir gibiydi.

"Oklahoma adında bir kale. Güneybatıda. Ah, orada Kentaur yoktu. En azından yaşayan. Sadece şeylerde vardı... Nasıl demiştin? Kitapların kuru ve bayat sayfalarında."

Kegan gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Yakışıklı yüzündeki muzip ifade yerini mutlak bir şaşkınlığa bırakmıştı. "Hiç yok, öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Yani gördüğün ilk Kentaur ben miyim?"

"Kesinlikle."

"Ve beni görünce..." Kegan duraksadı ve kaşlarını kaldırarak "... kafayı mı yedin?"

Morrigan kahkahayı bastı. "Evet, itiraf ediyorum biraz yedim."

"Pekâlâ, tarih sayfalarındakiyle karşılaştırılınca nasılım?" Kegan'ın gülümsemesi müthişti ve eğer böyle bir şey mümkünse, gülümseyince Kyle'a daha fazla benzemişti.

Morrigan onu inceleme bahanesinin tadını çıkararak cevaplamakta acele etmedi. Önce gözlerinin yüzünden büyük kısmı çıplak olan insan vücudunda dolaşmasına izin verdi. Ardından at olan kısmını inceledi. Onun için daha önce düşündükleri detaylı incelemesinden sonra da geçerliliğini korudu. Yabancı olduğu kadar müthiş baştan çıkarıcı, korkunç bir güzelliği vardı. Kegan, Kyle'dan farklıydı. Kyle'ın Kentaur yansıması son derece erkeksiydi. Erkek kimliğinin güç bela yumuşattığı bir eril hayvan. Tıpkı Oklahoma'daki mağarada olduğu gibi, Morrigan'ın ritüelin gücünden kalma uyarılma hissi genç adama bir adım öne çıkıp aralarındaki boşluğu kapatmasına neden olan elementsel bir güçle tepki verdi.

"Bence muhteşemsin," dedi.

Morrigan onu incelerken Kentaur yerinden kıpırdamamış, mavi gözlerini ondan ayırmamıştı. Yüz ifadesinden ilgiden hoşlandığı ve Morrigan'ın onu süzmesine bir itirazı olmadığı anlaşılıyordu.

"Demek bir ortak noktamız var. Ben de senin muhteşem olduğunu düşünüyorum." Kegan'ın sesi derinleşti ve Morrigan'ın çoktan uyarılmış bedenine elektrik ürpertileri gönderdi.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Morrigan.

"Ne istersen, Leydim."

"Birkita bana bir Kentaur başşamanın biçim değiştirebildiğini söyledi. Bu doğru mu?"

Kegan bir kez daha gülümsedi. "Evet, doğru."

"Herhangi bir şeye dönüşebiliyor musunuz?"

"Yaşayan herhangi bir şeye," diye düzeltti Kegan. Yavaş hareketlerle öne uzanıp Morrigan'ın elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Elini avcunun içinde çevirdi ve başparmağının hemen altında kalan etli kısmı önce öptü, sonra da hafifçe ısırdı. "Belki de günün birinde becerilerimi sana sergilememe izin verirsin," dedi.

Dudakları sıcacıktı ve minik ısırığı Morrigan'ın bedeninde haz kıvılcımlarının çakmasına neden olmuştu. "İnsana dönüşebiliyor musun?"

Kegan'ın başparmağı, genç kadının başparmağının hemen altındaki az önce öptüğü noktada tembel bir daire çizdi. "Hangi biçime girersem gireyim her zaman bir insandan fazlası olacağımı bilmelisin."

"Bunu görebiliyorum," dedi Morrigan biraz nefes nefese. Morrigan aralarındaki bu işveli oyunun ona hissettirdiklerinden hoşlanmıştı. Kentaur'un Kyle'a benzerliğiyle kusursuz bir şekilde harmanlanan yabancı güzelliği onu heyecanlandırıyordu. Morrigan bunu yapmamasının daha iyi olacağını bilse de ona dokunmak istiyordu.

Sen bir Işık Getiren'sin. Tutku ve ateş senin hakkın!

Zihninin içine patlayan ses, onu harekete geçirdi. Elini onun elinden kurtardı. Kegan onu hiç itiraz etmeden bıraktı. Ancak Morrigan'ın uzaklaşmak yerine daha da yaklaştığını görünce gözleri şaşkınlıkla parladı.

"Sana dokunmamın sakıncası var mı?"

"Aksine, dokunuşundan mutluluk duyarım," dedi Kentaur hiç tereddütsüz.

Morrigan elini kaldırdı ve genç Kentaur'un kolundaki şişkinliğin hemen üstünde bir noktaya koydu. Kegan'ın üzerinde bir önceki gecekine benzeyen ve göğsünün büyük kısmını açıkta

bırakan, önü açık bir deri yelek vardı. Kegan'ın sırıtışı alaycıydı. "Oraya daha önce dokunmuştun."

"Biliyorum ama o zaman aklım başka yerdeydi ve tam olarak seni düşünmüyordum."

"Ya şimdi?"

"Şimdi kesinlikle düşünüyorum." Morrigan elini genç Kentaur'un kolundan aşağı kaydırdı ve mağaradan çıkarken ona eşlik ettiği zaman olduğu gibi ön koluna yerleştirdi. "Tenin sıcacık. Hep böyle midir?"

"Evet. Vücut ısımız bir insanınkinden daha fazladır."

İlgisi iyice uyanan Morrigan avcunu yeleğin açık kısmına, Kegan'ın çıplak tenine koyup parmaklarını iyice açtı. Gözlerini gözlerinden bir an ayırmadan elini yuvarlak dokunuşlarla aşağı kaydırarak önce belirgin karın kaslarına, ardından belinde gezdirdi ve son olarak insan bedeninin at bedenini parlak altın rengi derisiyle buluştuğu kısma, sırtına uzandı. Elinin altında kaslarının titrediğini hissedebiliyordu. Minicik bir dokunuşun, onda bu kadar bariz bir tepkiye neden olması hoşuna gitmişti.

"Müthiş..." Kelime ağzından bir nefes gibi çıkmıştı.

"Morrigan..." Kegan inleyerek elini genç kadının ensesine yerleştirdi ve eğilip dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Öpüşü zorlama bir müdahale değil, bir soruydu. Morrigan ona bir ünlem işaretiyle karşılık verdi. Kollarını ulaşabileceği kadar yukarı, omuzlarına kaydırdı ve dudaklarını aralayarak dilini diliyle karşıladı. Ne kadar sıcaktı! Vahşi, erkeksi ve enfes bir tadı vardı. Vücudunda biriken erotik enerji tekrar alev aldı ve daha önce Oklahoma'daki kristallerle aydınlanmış mağarada da istediği gibi sıcaklığında ve tutuşturduğu tutkuda boğulmayı isteyerek ona iyice yaslandı.

"Ah, özür dilerim, Leydim!"

Morrigan, Kegan'dan ayrıldı ve hızla dönüp gözleri iri iri açılmış rahibeye bağırmamak için kendini zor tuttu. Gelen Deidre'ydi.

İlk toparlanan Kegan oldu. "Mükemmel. Yiyecekleri getirmişsin." Gülümseyerek dolu sepeti Deidre'den aldı.

"Ben... Çok üzgünüm. Rahatsız etmek istemezdim," diye kekeledi Deidre.

"Sorun değil." Morrigan bu aksaklığa kelimenin tam anlamıyla sinir olmuştu. Vücudu alev alevdi ve Deidre gelip işi bozduğunda Kegan'la öpüşüyordu. Harika. Yayılacak dedikoduları ancak hayal edebilirdi. Tabii Birkita'nın söyleyecekleri de cabasıydı.

Morrigan'ın sert ses tonu rahibenin irkilmesine ve gergin bir sesle, "Rahatsız etmek istemezdim," diye tekrarlamasına neden oldu.

Rahibe ne yapacağını bilemeyerek ona dik dik bakmayı sürdürünce, "Çok teşekkürler, Deidre," dedi Morrigan abartılı bir nezaketle. "Gidebilirsin."

Rahibe bir reverans yaptı ve neredeyse kaçarcasına mağaranın girişine koştu. Kegan'ın boğuk kıkırtısını duyduğunda Morrigan rahibenin arkasından bakıyordu. Öfkeli bakışlarını ona çevirdi.

Kegan'ın neşeli tepkisi onu durdurdu. Neye bu kadar kızmıştı ki? Bir Kentaur'la öpüşürken yakalanmıştı. Ne olmuş? Birkita Myrna'nın babasının da bir Kentaur olduğunu söylemişti. Yani Kentaur/insan öpüşmesi hiç yaşanmamış bir şey değildi. Hem Kegan'ı Kyle'a benzerliğinin tanrıçanın bir lütfu olabileceğini ve yok saymaması gerektiğini söyleyen de Birkita'ydı. Ayrıca Birkita büyükannesi değildi ve öyle olsaydı bile Morrigan'ın kendi hayatının söz hakkını ele geçirmesinin zamanı gelmişti. Kısaca bir erkekle öpüşürken yakalandı diye utanması gerekmiyordu. Kendini bir an önce toplamalıydı. Duyguları yüzeye o kadar yakın ve o kadar aşırıydı ki: aşırı öfkeli ve aşırı ateşliydi. Bakışları Kegan'ın üstünde dolaştı. Pekâlâ, arkadaşlarının çoğu bekâretlerini kaybetmişti. Neden o da...

"Yoksa beni bir ışık topuna dönüştürdükten sonra patlatıp patlatmayacağına mı karar veriyorsun?" diye sordu Kegan sırıtarak.

Morrigan bunu yapamayacağını söylemek üzere ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Belki de gerçekten yapabilirdi. Cevap vermek yerine gülümsedi. "Patlatacağım sen değilsin."

Bu cevap Kegan'a bir kahkaha daha attırdı. "Zavallı rahibeye insaf et. Zaten kafayı yemesine neden oldun."

Morrigan gözlerini devirdi. "Pekâlâ, bu kadar Oklahoma kelimesi sana yeter." Bir anda müthiş acıktığını fark ederek sepeti işaret etti. "Sepettekileri paylaşmak ister misin?"

"Şey, Leydim, duruma bağlı."

"Hangi duruma?"

"Paylaşmaya karşılık bir bedel isteyeceğim." Kegan'ın gözlerinde muzip bir ışıltı vardı.

Morrigan kaşlarını çattı. Kentaur'u zaten arzuluyordu ve arzusunu pazarlık malzemesi yapması düşüncesinden hoşlanmamıştı. "Kendimi satmıyorum," derken sesinde alaydan eser yoktu.

Kegan'ın yüzü bir anda ciddileşti. "Beni yanlış anlıyorsun, Morrigan. Asla seni satın almayı denemem. Ben sadece şaka yapmak istedim. Bu belki cılız bir şaka ama senden biraz daha Oklahomalılara has kelimeler satın almak istemiştim."

Morrigan yanaklarının ısındığını hissetti. Gerçekten öfkeli bir kaltak gibi davranmaya başlamıştı. "Ah, aşırı tepki verdiğim için özür dilerim."

"Sadece bir şeyler yemeye ihtiyacın var. Güçlü bir ritüelden sonra vücudunun ve ruhunun yeniden doyurulması gerekir." Kegan ona tekrar kolunu uzattı. "Buraya çok uzak olmayan, yemeğimizi yiyebileceğimiz kusursuz bir yer biliyorum."

"Kulağa harika geliyor." Morrigan elini Kegan'ın ön koluna yerleştirdi ve eski zamanlardan kalma bir şövalye gibi ona eşlik etmesine izin verdi. Kegan'ın verdiği histen, gücünden ve sıcaklığından hoşlanmıştı. Morrigan yanında koşmak zorunda kalmasın diye müthiş uzun adımlarını kısaltmasından da. Ayrıca Kyle'ın aksine utangaç davranmamasından da hoşlanmıştı.

"Yoksa bana dokunmaya alışmaya mı başlıyorsun?" Kentaur yürürken birbirlerine değebilmeleri için kolunu yan tarafında tutarak başını Morrigan'a doğru eğdi.

Morrigan ona baktı ve tutkusu bir kez daha içini ürpertti. Gülümsemesi işveliydi. "Bilmem. Emin olmak için biraz daha yapmam gerekecek."

"Dediğim gibi, Leydim, istekleriniz benim için emirdir."

Kegan ona, mağaranın ağzının yan tarafından uzandıktan sonra kıvrılarak mağaranın tepesine çıkan yolu gösterdi. Bir eliyle elbisesini kaldırıp ayak altından çekerken diğeriyle Kentaur'un koluna sımsıkı tutunan Morrigan, yolun Oklahoma'daki mağaraya inen yolun aynısı olduğunu fark etti. Oklahoma'daki mağaranın tepesine mangallar ve piknik masalarıyla donatılmış hoş bir park alanı vardı ve bir hafta önce arkadaşlarıyla birlikte büyükannenin hazırladığı piknik sepetini açıp orada yemişlerdi. Sadece bir hafta olmuştu! Oysa Morrigan'a yedi kısa gün değil, koca bir ömür geçmiş gibi geliyordu.

Mağaranın girişinin tepesine çıkınca Morrigan etrafını saran el değmemiş yeşilliğe hayranlıkla baktı. Mağaranın tepesinin kenarına kadar ilerledi ve kendi etrafında tam bir daire çizerek ağır ağır dönerken görebildiği her şeyi zihnine kaydetti.

Yüksek sesle, "Demek Partholon burası," derken çok uzak bir yerden geldiğini Kegan'a itiraf ettiğine sevindi.

Kegan güldü. "Hayır, Morrigan. Burası Sidetha Âlemi." Eliyle işaret etti. "Güneyde, uzaktaki yeşil silüeti görebiliyor musun?"

"Evet."

"İşte, Partholon orası."

"Şey, hoş görünüyor ama sanırım ben burayı tercih ederim." Morrigan kollarını iki yana açtı ve kendi etrafında, bir kez daha ağır ağır döndü. Ona Oklahoma'daki Su Mermeri Mağaraları'nı

hatırlatmakla birlikte, burası çok daha büyüktü. Ancak benzerlikler de ortadaydı. Geldiği eyaletin bu kısmıyla ilgili ilk izlenimi Oklahoma'dan çok New Mexico'nun hayallerindeki haline benzediği olmuştu. Dağlar kayalık ve bodur çalılarla kaplıydı. Toprak gerçekten kırmızıydı ve her tarafta kaktüsler vardı. Burası da kısmen aynıydı ancak doğuya baktığında oradaki arazilerin mısır ve buğday ekili olduğunu görebiliyordu. Geri kalanı ona Oklahoma'ya hatırlatmıştı. Ancak burası hayalî bir Eski Batı gibi daha büyük, daha yabaniydi. El değmemiş ve güçlü bir güzelliği vardı. Sol tarafına baktığında sarp dağların daha da heybet kazandığını gördü. Bitki örtüsünden soyunmuş dağlar mağarasının toprağımsı pas renginden daha koyu bir kırmızıydı.

"Tier Dağları," dedi Kegan. "Sidetha Âlemi dağların doğu yarısının altından altına kadar uzanıyor ama Tiers buradan denize kadar devam ediyor. Dağlardaki tek geçidi göz hapsinde tutan Muhafız Kalesi dışında o bölgede kimse yok. Karanlık bir ünü var ve boş kalması daha iyi."

Sözleri Morrigan'da tatsız duygular uyandırdı.

"Doğuda ise Sidetha Âlemi, kimsenin yaşamadığı Tepegözler Ülkesi'ne kadar devam ediyor."

Morrigan'ın gözleri büyüdü. "Tepegözler mi?"

Kegan sırıttı. "Oklahoma'da onlardan da mı yok?"

"Sadece kitaplarda."

"Tuhaf bir yerden geliyorsun, Leydim."

Morrigan, Kentaur'un alaycı sesine ayak uydurarak, "Biliyor musun, ben de aynı şeyi senin için düşünüyordum," dedi. Kegan itiraz edecek gibi olunca Morrigan elini salladı. "Lütfen, turuma devam edebilir miyiz?"

Kegan'ın gülümsemesi buruk bir hal aldı ve hafif bir baş selamıyla, "İstekleriniz bir emirdir," dedi. Karşılarında uzanan toprakları işaret edince Morrigan mağaranın üstünden karşıya baktı.

"Tuz Ovaları, Sidetha toprağıdır ama çok kısa bir süre sonra Tepegözler Ülkesi'nden daha da yaşanılmaz olan Çorak Topraklar başlar."

Morrigan öne doğru birkaç adım attı. Manzaranın onu nefessiz bırakmasına ve kendisini ufacık hissetmesine neden olsa da bu uçsuz bucaksız toprakların bir parçası olduğunu hissetmesini sağlamıştı. Sidetha mağara sisteminin bulunduğu dağlardan sonra arazi keskin bir inişle Morrigan'a kocaman ve cam gibi bir gölü anımsatan bir şeyle buluşuyordu. Gölün içinde sabah güneşinde altın renginde parlayan sivri kayalar çıkıyordu.

"Tuz Ovaları mı? Ama bu bir göl değil mi?"

"Sanırım öyle de denebilir. Uzaktan bakınca göle benziyor ama hiçbir yerinde biçimli baldırlarını aşacak kadar derinleşmiyor ve denizden daha tuzlu."

"Kayalar gerçekten altın mı?"

"Hayır, sadece şu anda güneşin rengini alıyorlar. Aslında kayalar mağaradaki kristalin aynısından yapılma."

Morrigan'ın gözleri büyüdü ve heyecanla Kentaru'un koluna yapıştı. "Kristaller! Benim kristallerim! Bu kocaman kayalar benimle konuşan kristallarden mi yani?"

"Öyle. Güneş batarken ovaya inip kristallerin ışığını uyandırman muhteşem olmaz mıydı?"

"Bunu yapacağım! Kegan, bu muhteşem olacak!" İçgüdüsel olarak Kentaur'u kucakladı ve teninin sıcaklığını fark edince, dudaklarını dudaklarında hissetmenin ne kadar müthiş olduğunu hatırladı.

Kegan'ın ışıl ışıl mavi gözleri onun da aynı şeyi hatırladığını anlatır gibiydi. "O zaman bu akşam gün batarken yapalım. İzin ver, sana eşlik edeyim." Gülümsemesi kibirli, sesi alaycıydı. "Benimleyken hem koruyucunuz hem binek hayvanınız oluyor."

Morrigan'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Ya sana karşı korunmaya ihtiyaç duyarsam?"

Kentaur cevap vermedi. Başını eğdi ve onu hafifçe öptü. Kegan'ın sırıtışına bakılırsa Morrigan'ın bakışlarından mesajı almıştı. Kolunu Başrahibe'nin omzuna atıp onu mağaranın ağız kısmında yiyecek sepetini bıraktığı yarı yassı kayaya götürdü. "Bir şeyler yiyip içmelisin. Hele bu akşam kristalleri tekrar çağıracaksan."

"Açlıktan ölüyorum." Morrigan kayayı masa olarak kullanarak sepetin içindekileri çıkarmaya başladı ancak Kegan'ın bacaklarını katlayıp karşısına uzandığını görünce duraksadı.

Meraklı bakışlarını kaçırmayan Kentaur, "Kitap sayfalarından çok farklı mı?" diye sordu.

"Hayal edilemeyecek kadar farklı." Morrigan portatif bir sandalye olarak kayaya çok yakın duran bir başka kayayı seçti ve Kegan'a içi jambon ve kokulu peynirle doldurulmuş bir ekmek uzattı. "Enfes. Bunlar harika kokuyor," dedi kendi ekmeğini ısırmadan önce.

Bir süre sessizlik içinde yemeklerini yediler. Ardından Morrigan sessizliğin tuhaflaşmaya başladığını hissetti. Fazla düşünmeden aklına gelen ilk gelen şeyi soruverdi. "Demek bir başşaman ve Partholon'daki en genç başheykeltıraşsın," dedi. Çok meraklı ve hayran bir kız gibi konuştuğu için kendini tokatlamak istedi ama Kegan onu kolayca yanıtladı.

"Öyleyim. Geçen ay içinde Leydi Rhiannon bana başheykeltıraşlık unvanını verdi. Tam beş mevsim önce, Tanrıça'nın kuyusunda Epona'nın kadehinden içtim ve başşamanlık armağını kabul ettim."

Konu dikkatini yakışıklı şamanın kendisi kadar çeken Morrigan'ın zihninde bir sürü soru belirmişti. "Epona'nın kuyusu Partholon'da mı?"

"Bu dünyada değil. Öteki Âlem'de. Tanrıların, tanrıçaların ve ruhların olduğu yer."

"Oraya gitmek korkutucu muydu?"

Kegan gülümsedi. "Oraya sadece ruhum gitti ve evet, bir şamanın yolculuğunun bazı kısımları korkutucu olabiliyor."

"Bir başşaman ne yapar?"

Kegan alnını kırıştırdı. "Oklahoma'da başşamanlar yok mu?"

Morrigan'ın aklından geçen cevap 'asla'ydı ama sonra büyükannesinin Vikanlar ve pagan arkadaşlarını ve çeşitli toplantılarda tanıştığı Amerikan yerlilerini düşündü ve cevabını değiştirdi. "Var ama orada her şey çok farklı. Bilirsin işte..." Neşeyle sırıttı. "... Kentaur yok."

Kegan kişner gibi bir ses çıkardı. "Gerçekten farklı. Şey, bir Kentaur başşaman olarak spiritüel güçlere sahibim. Öteki Âlem'de dolaşıp parçalanmış ruhları bulabilirim. Kendi topluluğumda iyiliğin beslenmesine, kötülüğün kınanmasına yardım ederim."

"Yani bir tür ruh doktoru gibi mi?"

"Öyleyim. Gerçi topluluğumuzun en genç erkek başşamanı olarak spiritüel yeteneklerimin yanı sıra kılıç gücümü de kullanmayı seçtim."

"Gerçekten mi? Oysa ben bir heykeltıraş olarak yeteneğini kullanmayı seçtiğini söylemeni beklerdim. Heykeltıraş, başşaman, savaşçı bu denklemde tek doğru gelmeyen savaşçı kısmı."

"Belki de nedeni heykeltıraş olmak gibi niyetim olmamasıdır. Baş ya da değil." Kegan küçük bir kahkaha attı ve parmaklarını altın sarısı gür saçlarının arasından kaydırdı. "Aslında heykeltıraşlık yeteneğimi ortaya çıkaran savaşçı olma isteğim oldu."

"Pekâlâ, bunu açıklaman gerekecek."

"Gençtim. Yaklaşık on yaşlarında. Taylarda alışıldığı üzere eğitmenimin bana kılıç kullanmayı öğretme hızından bunalmıştım. Elbette her şeyi bildiğime ve ahşap eğitim kılıcı kullanma noktasını geçtiğime inanıyordum. Bu yüzden içlerinde en küçükleri olmama rağmen sürü başının oğlu olarak mevkimi kullandım." Burada Kegan duraksadı ve başını mütevazı bir tavırla salladı.

"Nalbantın sadece alttan aldığını şimdi anlıyorum. O zaman rütbeme göre davrandığını sanmıştım."

Morrigan güldü ve "Kentaur çocuklar, Oklahoma'daki çocuklar gibiymiş desene," dedi. "Beni büyükannem ve büyükbabam büyüttü. Ve çocukken çok zeki ve eğlenceli olduğum için bütün öğretmenlerimin bana özel ilgi gösterdiğine inandığımı hatırlıyorum. Şimdiyse büyükbabam bir koç ve öğretmen olarak yaşayan bir efsane olduğu ve hepsi onu tanıdığı için fazladan ilgi topladığımı biliyorum. Aslında hepsi onun torununu kolluyor ve bana karşı alttan alıyormuş."

"Kesinlikle ortak bir noktamız var. Böylece demirci kendi kılıcımı yapmama izin verdi. Sonra ben metaldeki ruhlar olduğunu şimdi anladığım şeye kulak verme hatasını yaptım. Kabzaya istedikleri süslemeyi oymamı söylediler." Kegan omuz silkti. "Ben de oydum. Bana çok basit bir şey gibi geldi ama demirci ustası kılıcın bitmiş halini görünce hemen anneme götürdü. İşte o zaman kılıç derslerim yerini oymacılık eğitimine bıraktı. Sonrası dedikleri gibi malum."

"Oymacılık yeteneğini kimsenin öğrenmemesini yeğler gibi konuşuyorsun."

"O zaman öyleydi. Ama olgunlaştıkça duygularım da değişti ve artık Tanrıça vergisi yeteneğimi de takdir ediyorum. Ama o zaman sadece savaşçı olmak istiyordum."

"Ama zaten bir savaşçı olduğunu söyledin. Kılıç derslerine devam etmiş olmalısın."

"Ettim. Annem ve babamın ve heykeltıraşlık eğitmenimin itirazlarına rağmen. Parmağımı kesmemden korkuyorlardı."

Kentaur ellerini havaya kaldırıp parmaklarını oynatınca ve kopmuşlar gibi birkaçını saklayınca Morrigan güldü.

Kegan da onunla güldü ama sonra ciddileşti ve "Ama bugün kendimi yeteneğime daha fazla şükrederken buldum," dedi. "Partholon'un Başheykeltıraşı olmasaydım Myrna'nın heykelini

yapmak için Kai'ye birlikte buraya gelmem istenmezdi ve seninle tanışamazdım."

Morrigan dalgın bir tavırla başını sallayarak ağzı tıpalı bir mataraya uzandı. Hiç acele etmeden açtı, içeriğini kokladı ve sonraki sorusunu tam olarak nasıl ifade etmesi gerektiğine karar verirken tatlı ve serin şaraptan büyük bir yudum aldı. Sonunda kafasını kaldırınca Kegan'ı onu izlerken buldu.

"Myrna'yı ne kadar yakından tanıyordun?"

"Hayli. Onunla flört etmiştim."

Bu sözler Morrigan'ın ürpermesine neden oldu. "Myrna'yla birlikte miydiniz?"

"Tam olarak değil. Daha doğru ifade etmek gerekirse ben onunla olmaya yeltendim. Myrna benimle ya da onu etkilemeye çalışan diğer Kentaur'larla hiçbir zaman ilgilenmedi. Daha sonra evlendiği insanla çocukken tanışmıştı. Leydi Rhiannon bundan hiç hoşlanmasa da adam Myrna'nın kalbini çok erken kazandı ve elinde tuttu. Gerçi nişanları ilan edildikten sonra kabullenilmiş gibi görünüyordu."

"Bir dakika. Myrna'nın ailesi sevdiği adamı onaylamadı mı?"

Kegan ağzına bir parça peynir attı ve ağzı dolu bir halde konuşmayı sürdürdü. "Leydi Rhiannon'un hoşnutsuzluğuyla ilgili kısım sadece benim varsayımım. İşin aslını Kai'ye sorman gerekecek. O Epona'nın Seçilmişi'ne ve ClanFintan'a çok yakındır. Benim tahminim, meselenin Grant'i onaylamamaktan çok, Myrna'nın eş olarak bir insanı seçmesinin ifade ettiği anlam olduğu."

Morrigan, Kegan'ın Kai hakkında söylediklerini zihnine not etti. Ve sonra Birkita'nın Kentaur'lar ve Epona'nın Seçilmişi hakkında söylediklerini hatırlayınca Kegan'ın sözlerinin arkasındaki anlamı fark etti. "Myrna'nın bir insanla evlenmesi, annesinden sonra Epona'nın Seçilmişi olamayacağı anlamına geliyordu."

Kegan başını salladı, yiyeceğinden bir lokma daha ısırdı ve sonunda, "Ona benziyorsun," dedi.

Morrigan kendini böyle bir şeye hazırlamıştı ama sözlerinin onu uyuşturmasına engel olamadı. Sesine meraktan başka hiçbir şey katmadan, "Myrna'ya mı benziyorum?" diye sordu.

"Şey, evet, Leydi Rhiannon'a da benziyorsun. Myrna da annesine çok benzerdi."

"Nasıl yani? Aynı saç ve göz rengi gibi mi?" dedi Morrigan umursamaz bir tavırla.

Kegan kişner gibi bir ses çıkardı. "Aynı her şey gibi. Sen ve Myrna ikiz olabilirmişsiniz. Aynı annenin karnından çıkmış gibi görünüyorsunuz."

Morrigan'ın yüreği ağzına geldi. "Bu imkânsız. Benim annem, beni dünyaya getirirken ölmüş."

"Kaybın için çok üzüldüm."

"Sağ ol." Morrigan saçlarını arkaya attı ve şarabından bir yudum daha aldı. "Her neyse, bazen insanlar birbirine benzer."

"Kesinlikle daha fazlası. Bir Işık Getiren olmanın sana kattığı fark dışında, ikiniz neredeyse birbirinizin aynısınız."

Morrigan kaşlarını çattı. "Işık Getiren olmanın kattığı fark derken neyi kastediyorsun?"

"Herhalde kristallerin ruhu içini doldurunca nasıl değiştiğinin farkındasındır." Kegan uzandı ve başparmağını Morrigan'ın kolundan aşağı kaydırdı. "Bu nefis vücuduna yaptıkları... Parlamana, tutku ve güçle yanmana ve titreşmene neden oluşu." Morrigan, Kentaur'un dokunuşu altında titredi. Gülüşü ağır ve bilmişti. "Myrna hiçbir zaman bu tür bir güce sahip olmadı."

Morrigan kolunu geri çekti ve Kegan'ın dokunduğu ve dokunuşu hâlâ hissettiği yerleri ovalamamak için kendini zor tuttu. "Gördün mü, bak. Myrna ve ben gerçekten benzemiyoruz. Sadece şu kafayı yedirten tesadüflerden biri."

"Kafayı yedirten..." Kegan sözcüğü tekrarladı ve sırıttı. "Aklıma gelmişken bana başka Oklahoma sözcükleri borçlusun."

Konunun değişmesine sevinen Morrigan, işveli bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Onları doğru kullanabileceğine güvenebileceğimden emin değilim. Bilirsin, sözcükler güçlü silahlardır."

"Ah, ama benim bir savaşçı olduğum kadar bir başşaman da olduğumu unutmamalısın. Kılıç ve sözcük kullanmak üzere eğitildim."

Morrigan parmağını çenesine vurdu ve Kentaur'un açıklamasını ciddi ciddi düşünür gibi yaptı. "Tamam, sana bir Oklahoma sözcüğü daha öğreteceğim ama sadece bir başşaman olduğun ve altından kalkabileceğin için."

Kegan zarif bir hareketle başını eğdi. "Teşekkürler, Leydim."

"Hey, millet," dedi Morrigan.

"Efendim, Leydim?"

Morrigan bu kez biraz daha yavaş tekrarladı. "Hey, millet. Çok insan anlamına gelir. Hey, millet, hepiniz döneceksiniz, değil mi? Anladın mı?"

"Hey, millet," dedi Kegan. "Hey, millet, Oklahoma da tuhaf bir konuşma şekliniz var."

"Aynen öyle." Birbirlerine gülümsediler. Morrigan aralarındaki çekimin enerjisini ayak parmaklarının uçlarına kadar hissetti. "Uslu durursan bu akşam sana bir Oklahoma merhabası öğretebilirim."

Kentaur öne eğildi, Morrigan'ın elini tuttu ve başparmağını teninin üstünde gezdirdi. "Seni çok uslu duracağıma temin ederim, Leydim."

Brina paytak adımlarıyla patikayı tırmanmak için Kegan'ın Morrigan elini dudaklarına götürdüğü, Morrigan'ın ise zeki ve seksi bir cevap vermeye hazırlandığı anı seçti. İri kedi Morrigan'a dokunan Kegan'ı gördüğü anda, Morrigan'ın daha sonra Birkita'ya anlatacağı ifadeyle kafayı yemiş manyak bir kediye dönüştü. Sarı gözleri tehlikeli bir biçimde kısıldı. Kuyruğu dikildi, boynunu kaplayan bütün tüyler kabardı. Sonra Brina dişlerini göstererek

ve bariz biçimde Kentaur'u hedef alarak tıslad. Kentaur akıllıca davranarak Morrigan'ın elini bıraktı.

"Brina! Neyin var senin?" Morrigan kediyi azarladı ve "Buraya gel ve uslu dur," diye ekledi. Elini iri kediye uzatınca, Brina kısık gözlerini Kegan'dan bir an ayırmadan ona doğru yürüdü. "Lütfen, sakin ol." Morrigan kediyi okşadı, kedi ona sokuldu ama Kegan'a dik dik bakmaktan vazgeçmiyordu. "Canımı yakmıyordu. Elimi öpmek üzereydi." Morrigan, Kentaur'a baktı. "Bunun için özür dilerim."

"Leydisine karşı bu kadar korumacı olması iyi bir şey."

"Ortamı bozmayı iyi bildiği kesin." Morrigan iç geçirdi, Brina'yı bir kez daha okşadı ve yemeklerden ve şaraptan arta kalanları sepete yerleştirmeye başladı. "Aslında, kabalığı dışında, Brina'nın müdahalesi iyi oldu. Gerçekten dönmeliyim. Bu akşamdan önce halletmem gereken şeyler var." Büyük olasılıkla o şeylerden biri ritüelden sonraki kabalığı için Birkita'dan özür dilemek olacaktı. Belki de Birkita Işık Getirenler hakkında Kegan kadar bilgili değildi. Belki de Morrigan'ın kendi bildiğini okumasının normal olduğunu, ritüelin bu yüzden alışık olduğundan farklı olduğunu bilmiyordu. Morrigan o kadar sinirlenmemeliydi. Birkita ona pek bir şey söylememişti.

"Kedin koluna girmeme izin verir mi?"

Morrigan elinde dolu sepetle uzaklara bakarken, Kegan'ın onu izlemekte olduğunu fark edince biraz utandı.

"Özür dilerim," dedi aceleyle. Derme çatma masalarının biraz uzağında gözlerini Kegan'dan ayırmadan oturan kediye baktı. "Brina, uslu dur," dedi kararlı bir sesle. Brina ayağa kalktı, silkelendi ve Morrigan'a kaba bir homurtuyu hatırlatan bir ses çıkardı ve patikadan aşağı koşmaya başladı. Morrigan gülümsedi ve Kegan'm ona uzattığı koluna girdi. "En az benim kadar nezaketsiz. Öyle dalıp gitmek istemezdim."

"Dalıp gitmek mi?" Patikadan aşağı ağır adımlarla inerlerken Kegan sırıttı. "Bir Oklahoma sözcüğü daha?"

"Sözcükleri benden böyle sinsice koparman çok kurnazca. Sana karşı dikkatli olmam gerekecek."

Kegan, Morrigan'ın kolunu koluna iyice dolarken, "Yakın ilgini sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi.

Morrigan tek kaşını kaldırdı ve "Dalıp gitmek, sanki aklım başımdan gitmiş gibi öyle boşluğa bakarak durmam demek."

"Aklın başından gitmiş gibi durmuyordun. Daha çok aklında çok şey varmış gibi görünüyordun."

"Vardı. Birkita'yı düşünüyordum. Duygularını incittim ve onu bulup özür dilemem gerek. Ona öyle patlamamı hak edecek bir şey söylemedi." Morrigan bunun doğru olduğunu biliyordu. Onu sinirlendiren yaşlı kadının söyledikleri değildi. Morrigan'a bakışı, o akışı gölgeleyen korkuydu. O korku, Morrigan'ın içinde açık bir sinir ucuna dokunmuştu ve Birkita'ya çıkışmasına neden olmuştu.

"Bilge bir başrahibe ne zaman özür dileyeceğini bilir," dedi Kegan.

"Bilge bir başrahibe özür dilemesini gerektirecek şeyler yapmaz," dedi Morrigan.

Mağaranın girişine gelmişlerdi. Morrigan ortalığın ne kadar hareketli olduğunu görünce şaşırdı. İnsanlar biraz önce Kegan'la tırmandıkları yoldan daha çok kullanıldığı belli olan bir yolda yiyecek sepetleri taşıyorlardı. Morrigan'ın insanların ona bakışındaki merakı fark etmemesi imkânsızdı ve birden Kegan'ın koluna sımsıkı yapıştığı için gergin hissetti. Kolunu Kentaur'un kolundan çözüp bir adım geri çekildi.

"Bana eşlik ettiğin ve karnımın doyduğundan emin olduğun için teşekkür ederim," dedi.

Kegan onun tavrını, bariz uzaklaşmasını yadırgamışa benzemiyordu. Gülümsedi ve resmî bir tavırla, "Bu akşam Tuz Ovaları'nı keşfederken size eşlik etmeme izin vermeniz benim için büyük bir zevk olacak, Leydim," dedi.

Morrigan o seksi, tutku dolu, yetişkin kadın özgüveninin onu neden bir anda ve tamamen terk ettiğini merak ederek bir çırpıda, "Evet, evet. Veririm," dedi.

Kegan centilmence selamını verirken dingin ve serinkanlıydı. "Hazır olduğunuzda bana haber gönderin. Ve unutmayın, istekleriniz benim için emirdir."

"Tamam o zaman, bu akşam görüşürüz." Morrigan aptalca bir reverans yaptı ve Kegan suratının nasıl kıpkırmızı olduğunu görmeden koşar adımlarla Usgaran'a girdi.

Morrigan, Birkita'ya ikinci kez, "Yani beni affedecek misin?" diye sordu. Onu eski başrahibeyi bulmayı beklediği yerde, Usgaran'da bulmuş ve bir miktar mahremiyet sağlamak için kuytu bir köşeye çekmişti.

"Dediğim gibi, elbette, Leydim."

"Ama bana yine o ses tonuyla leydim diyorsun."

Birkita'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ben sadece size gereken saygıyı gösteriyorum."

"Ama duyguların hâlâ yaralı. Bu ses tonunu bilirim. Aynısından büyükannemde de var."

Birkita, Morrigan'ın yanağını avcunun içine aldı. "İşte, tanımaya ve sevmeye başladığım kız bu. Ritüel sırasında senin için endişelenmemin nedeni de buydu."

Morrigan gerilince Birkita elini yüzünden çekti. "Bu da benim, o da. Hepsi benim."

Birkita keskin bakışlarını Morrigan'ın yüzünden bir an ayırmadan, "Emin ol, yavrum," dedi. "Kendini tanı ki başkalarının etkisini ayırt edebilesin."

"Birkita," dedi Morrigan gittikçe artan rahatsızlığını kontrol etmek için büyük çaba harcayarak. "Sen hiçbir zaman kristallerin ruhuyla dolmadın. Ve bana üç nesilden uzun zamandır bir Işık Getiren olmadığını sen söyledin. Yani uzun zamandır kimse kristallerin ruhuyla dolmuyordu. Bu inanılmaz bir şey."

"Evet, öyle olduğundan eminim, ama..."

"Kegan bana tarihsel olarak Işık Getirenler'in kendi yollarını çizdiklerini ve kendi bildikleri yoldan gittiklerini anlattı. Farklı şeyler yapmam, tutkuyla ve macerayla dolu olmam çok normal."

"Bunu Kegan söyledi demek."

Birkita bunu soru sorar gibi söylemişti ama Morrigan kendini aptal ve savunmaya geçer gibi hissederek, "Evet, Kegan söyledi," dedi. "O başheykeltıraş olmasının yanı sıra, bir başşaman. Bence bu ona ruh mevzuları ve onun gibi şeylerde belli bir otorite vermeli."

Birkita'nın yüzünde bilge bir ifade vardı. "Kegan gerçekten bir başşaman. Ama aynı zamanda Oklahoma'dayken bağ kurduğun birinin yansıması."

"Evet ve sen onun Adsagsona'dan bir armağan olabileceğini ve armağanlarını görmezden gelmememi söyledin. Ben de öyle yapıyorum."

"Onları görmezden gelme ama Kentaur'un söylediği her şeyi Tanrıça'nın sözcükleriymiş gibi anlama. O çok genç. Morrigan, başşaman ya da başrahibe..." Birkita duraksadı ve nazik bir sesle devam etti. "... hatta Işık Getiren olmanın otomatik olarak bir insanın her şeyi bilmesi anlamına gelmediğini anlamalısın."

"Peki, tamam. Bunu anlıyorum. Ama aynı akıl yürütme biçimiyle ben de sana sırf genç diye birinin illa yanılması gerekmediğini söyleyebilirim."

"Elbette gerekmez. Senin ya da Kegan'ın yanıldığını söylemiyorum. Tek söylediğim, dikkatli olmanı istediğim. Yeni güçlerini keşfederken ağır adımlarla ilerle. Yansımasıyla geçmişin yüzünden, Kegan'a karşı otomatik olarak savunmasız olduğunu hatırla. Ve en önemlisi, Adsagsona'nın sesine kulak ver."

"Veriyorum," dedi Morrigan bir çırpıda.

"Çocuğum, bazen kendi sesimizi Tanrıça'nın sesi sayabilir ya da onun sesini kendi sesimizle bastırabiliriz. Bir başrahibe tanrıçası için özeldir, bu doğru ama halkıyla tanrıçası arasında

taşıyıcı olduğu da doğrudur ve ona bahşedilen nimetler, başrahibenin bencilce arzuları için değil, başkalarına yardım etmek için kullanılmalıdır."

Morrigan gerildi. "Ne demek istiyorsun? Kegan olayını keşfetmem gerektiğini söylemiştin."

"Şu anda Kegan'dan bahsetmiyorum. Morrigan, dua ritüelinin Myrna'nın ruhu ve geride bıraktıklarının kederinin şifa bulması için yapılması gerekiyordu. Oysa şahsi yaralarınla beslenen bir güç gösterisine dönüştü. Anlıyorum ki..."

"Hayır!" Morrigan yaşlı kadının sesindeki şefkati yok sayarak ve içinde sıcak bir dalga misali kabaran öfkenin taşmasına izin vererek çıkıştı. "Anlamıyorsun. Senin bir annen ve bir baban vardı. Sana kimse yalan söylemedi ve bir başkasıymışsın gibi davranmadı. O benim yerimi aldı!" Morrigan derin bir nefes almak ve sakinleşmeye çalışmak için duraksayınca zihninde *kaderini sahiplen* sözcükleri tısladı. "Pekâlâ, şöyle yapalım. Ben senin duygularını incitmek istemiyorum. Seni önemsiyorum ve gerçekten iyi biri olduğunu düşünüyorum. Ama senden farklı bir başrahibe olacağım. Bana öyle geliyor ki senin nazik ve yumuşak tarzın pek işe yaramamış. Shayla seni ve diğer rahibeleri ezip geçmiş. Artık o 'üstünü çıkaramazsın' ya da 'baş masada oturamazsın' numaralarım bana çekemeyecek. Belki de Adsagsona beni buraya rahibelerinin, senin deyiminle *bencil arzularıma* ihtiyacı olduğu için getirmiştir."

Birkita gözlerini Morrigan'ın öfkeli bakışından kaçırmadı. Sadece başını eğdi ve yumuşak bir sesle, "Nasıl istersen, Leydim," dedi. "Artık başrahibe ve Işık Getiren sensin. Tanrıçanın iradesine en yakın olan, hakkın gereği sensin."

Morrigan uzun ve sıkkın bir nefes verdi. "Tamam o zaman, en azından bu konuda netiz. Sanırım şimdi biraz mağara keşfi yapacağım. Ah ve bana etrafı gösterme konusunda endişelenmene gerek yok. Yolumu kendim bulurum."

"Evet, Leydim." Birkita bir reveransla yere eğildi.

Birkita arkasını dönmeye hazırlanırken Morrigan yaşlı kadının omzuna dokundu ve duraksayıp ona bakmasını sağladı. Morrigan, Birkita'nın bu kadar bezgin görünmesinden nefret etti ve ne olursa olsun, gözlerine gördüğü yorgun kaygının bir kısmının sebebi olduğu için üzgündü. "Bana kızma, olur mu?"

Birkita elini bir saniye için Morrigan'ın elinin üstüne koydu. "Sana kızamam, yavrum." Morrigan'ın elini sıktı ve Usgaran'ın kalbine ve orada toplanmış, günlük işlerle uğraşan rahibe ve zanaatkârların arasına döndü.

Morrigan iç geçirerek parmaklarını mağaranın duvarına yerleştirdi. "Buradan gitmek istiyorum," diye fısıldadı kristallerin ruhuna. "Beni Birkita'nın burnunun dibinde olmayan müthiş bir şey görebileceğim bir yere götür."

Tahmin edilebilecek cevap, neşeli bir, *Seni duyuyor ve itaat ediyoruz, Işık Getiren!* cümlesiyle geldi. Ve aynı anda duvar boyunca bel hizasında bir dizi minik kristal aydınlandı. Uzun bir domino sırası gibi kendinden sonrakini aydınlatan bir kristaller dizisi. Morrigan kristallerin yılanımsı desenini izleyerek Usgaran'dan Oklahoma'daki mağaradayken takip ettiği ana koridor olarak hatırladığı tünele saptı. Parmak uçlarının sürekli pürüzsüz duvara sürtünmesi için duvara yakın yürüdü. İki farklı dünyadaki iki yerin bu kadar benzer ve aynı zamanda bu kadar farklı olmasına hayret ediyordu. Oklahoma'daki mağara, bu muhteşem yeraltı dünyasının derme çatma, az gelişmiş bir gölgesi gibiydi. Acaba aynı şey iki dünyada birbirinin yansıması olan insanlar için de geçerli miydi? Ve eğer öyleyse hangisi Myrna'ydı, hangisi o? Kısmen gerçekleştirilmiş uyduruk versiyon ve müthiş versiyon? Birkita'nın hangisi olduğunu söyleyeceğini biliyor olmaktan korkuyordu.

Yaşlı kadın anlamıyor.

"Aynen öyle!" Morrigan zihnindeki fısıltıya yüksek sesle cevap verince, yanından geçen üç işçinin bakışlarını üstüne topladı. Gırtlağını temizledi, öksürdü ve kristallerden yapılma ekmek kırıntısı izini takip ederek hızlı adımlarla yoluna devam etti. Kristaller onu

sağ tarafa doğru ayrılan bir başka tünele yönlendirdi. Oklahoma'da kesinlikle olmayan bir tünele. Morrigan sanki mağaranın içinde minyatür bir tren işliyormuş gibi yerde dar raylar olduğunu fark etti ve kısa süre sonra iri yapılı birkaç adamın çektiği mermere benzeyen pürüzsüz, beyaz taş yumrularıyla dolu alçak vagonları görünce nedenini anladı. Kısa selamlarına aynı şekilde çabukcak karşılık verdi. Hah. Demek Sidetha mağaranın derinliklerindeki taşları yüzeye bu şekilde çıkarıyordu.

Tünel bir S çizerek kıvrıldı ve aşağı doğru dik bir eğim kazandı. Su mermeri zemin, rampamsı bir dikliğe kavuştu, Morrigan dengesini sağlamak için ağırlığını arkaya verme ihtiyacı duydu. Burada tüneli aydınlatan açık mangallar zemine yerleştirilmiş kaideler biçiminde değildi. Duvarlardaki girintilere yerleştirilmiş ya da tavandan sarkan zincirlerin ucunda asılı duran ve Morrigan'a tuhaf bir şekilde büyükannesinin asılabilir saksılarını hatırlatan alevli taş kâseler vardı. Derine indikçe daha az insanla karşılaşmaya başladı ve aklı başka yerlere kaydı.

Bugün Birkita'nın ona söyledikleri Morrigan'a büyükanne ve büyükbabasıyla geçirdiği büyüme döneminde ettiği kavgaları hatırlatmıştı. Elbette büyükannesi ve büyükbabası harika insanlardı. Onu sevmiş ve anlamak için ellerinden geleni yapmışlardı. Ama aslında yaşlıydılar. Gerçekten yaşlı. Eskiden büyükannesine kısa kot pantolonlar giymenin onu "hafif" ya da "taze" (büyükannenin sözcükleriyle) göstermediğini, sadece tarz olduğunu anlatmaya çalışırdı.

Bazen Morrigan'ın kavgadan galip çıktığı bile olurdu. Geçici olarak. Kavgayı her zaman büyükanne kazanırdı. Çoğu genelde büyükbabanın onun tarafını tutması yüzündendi. Morrigan onu duyar gibiydi. "Morgie, kendi başınayken aptalca davranabilir ya da aptal gibi görünebilirsin." Ve büyükbabanın "kendi başınayken"den kastı marazi bir şekilde onların ölümünden sonraki dönemdi. Aslında Morrigan mağarada derinlere indikçe kendini daha iyi hissediyordu. Büyükannesinin ve büyükbabasının

anısına gülümsedi ve son öfke gerilimi de dağılıp gitti. *Lütfen büyükannem ve büyükbabam iyi olsunlar. Ben gittim diye çok üzülmesinler.* Morrigan bu sessiz ve içten duayı, Adsagsona'ya ulaşmasını ve Tanrıça'nın büyükannesini ve büyükbabasını bir şekilde avutabilmesini umarak mağaranın derinliklerine gönderdi.

Kendini daha iyi hissetmeye başlayan Birkita'yla tartışmasının eski bildik hikâye olduğuna karar verdi. Temelde bir nesil sorunuydu. Ya da daha net olmak gerekirse, kuşak farkı sorunu.

Sonra gözlerini kırpıştırdı ve kristallerin saptığı kemerli girişi geçtiğini fark etti. Başını sallayarak geri geri gitti ve bir sonraki girişten saptı. Ve adım attığı inanılmaz güzelliği görünce nefesi kesildi. Her ne kadar içeri girebilmek için başını eğmek zorunda kalsa da oda geniş ve yuvarlaktı. Duvarlar ve tavan mor renkli sivri kristal öbekleriyle kaplıydı. Odanın ortasında üç ayaklı büyük bir mangal vardı ve beyaz alevleri odayı aydınlatıyordu.

"Ametist." Morrigan hayranlıktan bir karış açık kalmış ağızla kendi kendine mırıldandı.

"İyi günler, Leydim. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Morrigan yerinden sıçradı. Odanın karşı ucundaki işçiyi fark etmemişti. Adamın bir elinde narin görünüşlü bir keski, diğerinde de bir çekiç vardı ve görünüşe bakılırsa bir kristal öbeğini taşlarla kaplı duvardan ayırmaya çalışıyordu.

"Ah, işinizi bölmek istemezdim. Ben sadece keşfe çıkmıştım."

Bir önceki gün su mermeri özlerini Usgaran'a getiren kasıntı adamların ve hatta alçak vagonları çeken ölü suratlı işçilerin aksine bu adamın sevecen bir gülümsemesi vardı. "Kaybolmadınız ya, Leydim?"

"Hayır. Şey, kaybolabileceğimi pek sanmıyorum. Ben Morrigan, Işık Getiren ve..." Onu odaya sokan ışıklı kristal dizisini işaret etti. "Bana yol gösteriyorlar."

"Ah, elbette, Leydim. Kim olduğunuzu biliyorum."

Morrigan tuhaf sessizliği bozmak için, "Bu, ametist mi?" diye sordu.

"Öyle. Laragon Şatosu için altı öbek seçiyorum. Liderin kendisinden özel bir rica. Bu yıl lavanta hasatı özellikle verimli oldu ve lider, en başarılı altı çiftçiyi ödüllendirmek istiyor."

"Gerçekten çok güzeller." Morrigan adama gülümsedi. "Şey, sizi işinizle baş başa bırakayım. Özür dilerim, adınızı bilmiyorum."

"Arland, Leydim." Adam telaşla eğilerek onu selamladı.

"Pekâlâ, Arland, tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de sizinle, Işık Getiren."

Morrigan başını eğerek alçak girişten çıkmaya hazırlanırken adam arkasından seslendi. "Leydim?" Morrigan dönüp ona baktı. "Aramızdan bazıları, Tanrıça'mn bizi varlığınızla gerçekten onurlandırdığına inanıyoruz."

Morrigan'ın içi kıpır kıpır oldu. "Teşekkürler, Arland." Sonra içinden geldiği gibi devam etti. "Dilerim Adsagsona bu nezaketiniz için sizi kutsar."

Morrigan ametist odasından çıkarken adamın başı hâlâ eğikti. Kendini keşfe ilk başladığı zamandan çok daha iyi hisseden Morrigan, kristallerin peşinde mağaranın rahminin derinliklerine doğru âdeta sekerek ilerliyordu. Kristallerin onu soktuğu bir sonraki odanın güzelliğine biraz daha hazırlıklı olsa da şaşkınlıktan ağzı gerçek bir taşralı gibi açık kaldı ve odanın boş olmasına sevindi.

Duvarlar ve tavan dip kısımlarında şeffaf beyaza dönen topaz renkli ışıl ışıl kristallerle kaplıydı. Tanıdık gelmişlerdi ama adlarını bir türlü çıkaramıyordu. "Ne olduğunuzu bilmiyorum ama güzel olduğunuz kesin," dedi taşların sivri uçlarını okşarken.

Sitrin... isim parmak uçlarından içeri süzülünce zevkle gülümsedi. Işıldayan taşlara "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Buyur edildiği bir sonraki odada, Morrigan'da içeri girmenin, ölümcül dişlerle dolu dipsiz bir ağza adım attığı hissi uyandıracağı kadar parlak ve tehlikeli görünüşlü kocaman ve simsiyah kaya

parçalarını usul usul yontan işçiler vardı. *Oniks*... Taşların içindeki ruhlar bu adı fısıldayınca Morrigan güzel kayanın karanlığında uğursuz bir şeyin varlığını hayal edebilecek kadar aptal olduğu için kendini azarladı. Aslında odada biraz daha oyalanmak, ellerini çıkıntılı taşların üstünde gezdirmek ve daha derinlere baktığı zaman görünürlük kazanan renk nüanslarını yakından incelemek isterdi ama içerideki adamlar Arland kadar sıcak ve sevecen değildi. Kaba oldukları söylenemezdi. Morrigan'ın aralarından birine mesaj getirmediğinden ve kaybolmadığından emin olunca, yokmuş gibi davrandılar. Tavırları Morrigan'ı kızdırabilirdi ama kendini mağaranın harikalarına bakmaya, onların canını sıkmasına izin vermeyecek kadar kaptırmıştı.

Tam sola doğru saparken bir anda durdu. Brina, Morrigan'ın gelmesini beklercesine, kısa bir rampanın alt ucunda oturuyordu. Morrigan uzun, sivri kulaklarını ve sırt tüylerini okşayınca iri kedi sırtını yay gibi gererek zevkle miyavladı.

Morrigan kedinin sırtını sıvazlarken, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu. Çenesinin hemen altında çıkan uzun ve yumuşak tüyü ilk kez fark etmişti. Tüyü muzip bir tavırla çekiştirdi. "İşte bu minik bir şeytan sakalı. Bu sabah Kegan'a sergilediğin tavırdan sonra bence çok yerinde." Brina bacaklarına sürtünerek etrafında dolaştı. "Kabalık ettiğini biliyorsun değil mi? Onun yanında nazik olmayı öğrenmen gerekecek. İçimden bir ses onunla bol bol zaman geçireceğimi söylüyor." Brina ona bakıp aksırarak Morrigan'ı güldürdü. "Ah, unut gitsin. Büyükbabamın hep söylediği gibi insanlar kedilere değil, kediler insanlara sahiptir. Sanırım sen de benim sahibimsin ve sana katlanmam gerekecek." Ayrıca kendine karşı dürüst olması gerekirse Brina'nın onu korumak istemesinden hoşlandığını itiraf etmeliydi. Kegan şirin, komik ve düpedüz seksiydi ama Oklahoma'daki yansımasından daha kibirliydi. Ve birinin ona sıradan ve alelâde bir rahibe piliçle muhatap olmadığını hatırlatması gerekiyordu.

Morrigan yanından ayrılmayan Brina'yla birlikte kristallerin izini takip etmeyi sürdürdü ve zilyonlarca esmer pırlantaya benzeyen puslu kuvartzlarla dolu bir odaya girdi. Bir sonraki odada ise işçiler duvarlardaki uzun oluklardan Morrigan'm ham zümrüt olduğunu keşfettiği taş yumrularını ayırmakla meşguldüler.

Morrigan tamamen büyülenmiş bir halde zümrüt odasından ayrıldı ve sağ tarafa doğru daralan bir tünele saptı. En ufacık bir klostrofobi duygusu hissetmemesinin ne büyük bir şans olduğunu düşünürken kristal dizisi bir başka yan odaya saptı. Morrigan, Brina'yla birlikte odaya girdiği anda duvarlarda bir farklılık hissetti. Geniş oda onu dinler gibiydi. Duvarlar kristaller ya da kıymetli taşlarla kaplı değildi. Burada duvarlar içlerinde krem rengi sarmal desenler olan muhteşem tondaydı. Odanın zeminine kimi Morrigan'dan daha uzun ve kollarıyla etrafını saramayacağı kadar geniş sarı taşlar saçılmıştı. Morrigan elini pürüzsüz duvara yerleştirip bu muhteşem taşın adını sormaya hazırlanırken bir ses dikkatini odanın ortasına çevirdi.

Büyük ve biçimsiz bir taş sütunun önünde dizlerinin üstüne çökmüş bir adam duruyordu. İki elini sütunun iki yamna bastırmış ve başını dua eder gibi önüne eğmişti. Morrigan'm adamın yapmakta olduğu şeyi bozmak istemediği için odadan sessizce çıkmayı düşündü ama karşılaştıkları işçilerin hiçbirine özel ilgi göstermeyen Brina doğruca adama gitti ve aheste aheste sırtına sürtünmeye başladı. Morrigan adamın bir gülüşle hıçkırık arası boğuk bir ses çıkardığını duydu.

"Brina, güzel kızım, tam şu anda bir yoldaşa ihtiyaç duyduğumu nereden anladın?"

Kai bitkin bir inlemeyle dönüp sırtını taş sütuna vererek oturunca Morrigan olduğu yere çivilendi. Taşustası Brina'nın kulaklarını Morrigan'ın kedinin çok hoşlandığını bildiği şekilde okşarken Başrahibe'yi fark etti.

"Selam. Ben, şey, rahatsız etmek istemezdim," diye kekeledi Morrigan.

Kai bir taşın karşısında ne olduğunu sadece tanrının (ya da tanrıçanın) bileceği bir şeyi yaparken yakalanması onu hiç utandırmamış gibi gülümsedi.

"Hayır, rahatsız etmedin. Brina'ya dediğim gibi bir dosta ihtiyacım vardı."

Merak ve Kai'in açık tavrı tereddüdüne galip gelen Morrigan geniş odanın içinde ilerleyip taş sütuna yaklaştı. "Sorun ne?"

Kai samimi bir hareketle elini uzatıp taşı okşadı. "Bütün Partholon'daki en iyi mermer. Ve bu..." Taşı nazik bir hareketle sıvazladı. "... Kegan'ın Myrna'nın heykelini yapacağı parça."

Morrigan büyük taş parçasına baktı. "Doğru parçanın bu olduğunu nasıl anladınız?"

"Bunu en kolay bir başka soruyla cevaplayabilirim. Sen bu odayı nasıl buldun?"

"Beni buraya kristaller yönlendirdi. Yukarıda, Usgaran'da bana etrafı göstermelerini rica ettim. Ve işte buradayım."

Kai gülümsedi. "Soruna benim cevabım da bu."

"Yani sizi buraya mermer mi yönlendirdi?"

"Evet, tıpkı kristallerdeki ruhların seninle konuştuğu gibi mermer de benimle konuşuyor. Fark şu ki mermerdeki ışığı

ortaya çıkarmak yerine, içinde saklı olanı, doğuştan içinde var olan şekilleri ve yerine getirmek istediği görevleri biliyorum."

"Gerçekten mi? Bana sende nasıl olduğunu biraz daha anlatsana." Morrigan sütunu süzerek etrafında döndü.

Kai oturduğu yerden kalkmadan, Brina'nın kulaklarını okşayarak anlattı. "Kristallerin ruhu olduğunu zaten biliyorsun. Her şeyin bir ruhu var. Toprak canlıdır. Ve her şeyin bir amacı vardır. Bir şeyin ruhu amacını bilir." Eliyle soyut bir hareket yaptı. "Durmadan arayarak debelenen ama içini dinleyip amacını anlayacak kadar hareketsiz durmayı beceremeyen insanoğlunun aksine."

Morrigan Oklahoma'daki arkadaşlarının büyük bir kısmını düşündü ve debelenmenin günleri geçirme şekillerini tarif etmek için doğru kelime olduğuna karar verdi. "Yani taşlar sana amaçlarını söylüyor."

"Evet."

"Bütün taşlardaki ruhları duyabiliyor musun?"

"Bütün taşlarla bağlantı kurabiliyorum ama mermerdeki ruhlar en net olanları. Ya sen? Sen de başka ruhları duyabiliyor musun yoksa sadece kutsal kristaller mi seninle konuşuyor?"

Morrigan mermer sütunun etrafında tam bir tur atmış, Kai'in oturduğu yere geri dönmüştü. "Bilmiyorum. Aslında şu ana kadar hiç düşünmedim." Hafifçe gülümsedi. "Kristallerin sesleri o kadar yüksek ki aradan başka ses duyabilir miyim, bilmiyorum."

Kai de neden bahsettiğini anlamış gibi gülümsedi. "Kayalar, ağaçlar ve toprağın kendisi gibi, tek başlarına hareket etmeyen şeylerin ruhları genelde şaşırtıcı derecede coşkun olabiliyor."

"Evet, orası kesin. Hep o kadar coşkuluydular ki başka ruhları duymayı denemek aklımın ucundan bile geçmedi."

"Bence denemelisin." Kai, Brina'yı son bir kez daha okşadıktan sonra ayağa kalktı. "Bu odadaki kutsal kristaller kapının hemen girişindekilerden ibaret; bu yüzden mermerin sesini bastırabileceklerini sanmıyorum."

"Ah, şey, tamam. Sanırım deneyebilirim." Morrigan elini taş sütuna yerleştirmeye hazırlanır gibi kaldırdı ama Taşustası hızlı bir hareketle taşla arasına girerek onu şaşırttı.

"Olmaz."

"Neden?" Morrigan rahatsız olmaktan çok merak etmişti.

"Bu taştaki ruhlar yas tutuyor. Epona'nın Seçilmişi'nin yitik kızının heykeline dönüştürülmenin kaderleri olduğunu biliyorlar."

"Yani Myrna için mezara dönüşeceklerine üzülüyorlar mı?"

"Hayır, öyle değil. Mermer kaderinden hoşnut. Myrna'nın heykeline dönüştüğü zaman anıtı ziyarete gelen herkes için bir teselli olacak. Taştaki ruhlar Leydi Rhiannon'un yasını tutuyor. Leydi Rhiannon sadece Epona'nın Seçilmişi değil. Leydi bir toprak burcunda doğmuş. Toprakla, ağaçlarla ve kayalarla arasında güçlü bir bağ var. Bir noktaya kadar, Partholon'un tamamı onun acısını hissediyor. Özellikle kızının heykeline dönüşmek üzere yaratılan bu taş."

Morrigan'ın dili damağı kurumuştu.

"Rhiannon'un doğum günü 30 Nisan mı?"

Kai sorusuna şaşırmışa benzemiyordu. "Evet."

"O gün benim de doğum günüm."

"Myrna da aynı gün doğmuştu," dedi Kai ve sonra sevecen bir şefkatle yüklü bir sesle, "Biliyorsun, değil mi?" diye ekledi.

Morrigan gözlerini Taşustası'nın gözlerinden ayıramadı. Koyu kahverengi gözler, zeki ve anlayış doluydu. Onunla, taşlardaki ruhları duyan bu bilge adamla konuşmak o kadar kolaydı ki... Hiç tanımadığı babasıydı sanki.

"Ona çok benzediğimi biliyorum," diye fısıldadı Morrigan.

"Evet, bu doğru. Bunun nasıl olduğunu biliyor musun?"

Morrigan başını iki yana salladı ve dürüstçe, "Bütün bunların nasıl olduğunu gerçekten bilmiyorum," dedi. Bir an duraksadı. "Kegan sizin Rhiannon ve ailesine yakın olduğunuzu söyledi."

"Öyleyim."

"Ona çok mu benziyorum?" diye sorarken Morrigan'ın sesi titriyordu.

Kai cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. "Myrna'nın bir tanrıçanın dokunduğu haline benziyorsun."

Morrigan, kendini Kai'nin cevabından hoşnut kalmaktan alamadı. Myrna ona benziyordu yılı gün doğmuştu ve hatta Morrigan'm kendisinin sandığı anneye sahipti. Ama Myrna ondaki güçten yoksundu. Onun gücüne hiçbir zaman sahip olmamıştı.

Ve seni eşsiz kılan, gücün.

Kafasının içindeki sözcükler bu kez tuhaf bir şekilde cılızdı ama o günün erken saatlerinde gerçekleştirdiği dua ritüelinden beri üstüne yapışıp kalan öfkeyi hararetlendirmeyi başardılar.

"Yani Myrna'da hiç tanrıça gücü yoktu, öyle mi?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır."

Morrigan bunun Myrna'nın annesi, Epona'nın Seçilmişi için büyük bir hayal kırıklığı olması gerektiğine dair bir yorum yapmak için ağzını açtı ama Kai'nin gözlerindeki hüzün sözlerini değiştirdi. "Onu sever miydiniz?"

Kai şaşırmış gibiydi. "Myrna'yı mı?"

"Evet, elbette Myrna'yı."

"Gözlerimin önünde büyümüş de küçülmüş bir çocuktan, erkek seçimini, hayat yolu tercihini savunacak kadar kararlı, zeki bir kadına dönüştü. Oysa Partholon'un en güçlü insanı olan annesi kızı için tam tersini seçerdi. Myrna'ya saygı duyar ve ondan hoşlanırdım. Ve evet, onu severdim. Tıpkı bir babanın gözde kızını sevmesi gibi."

"Onunla benzerliğim benim yakınımda olmanızı zorlaştırıyor mu?"

"Evet, zorlaştırıyor. Ama..." Kai telaşla devam etti. "Ama bu seni daha iyi tanımak istemediğim anlamına gelmez."

"Myrna'yla benzerliklerim yüzünden."

"Hayır, farklarınız yüzünden."

Morrigan tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Kai durdukları yerin biraz uzağındaki krem rengi bir başka mermer parçasını işaret etti. "Örneğin, bakalım kutsal kristalin ruhlarını duyduğun gibi o mermerin içinde de sesler duyabilecek misin?"

"Tamam." Morrigan Kai'yle birlikte taşa yaklaştı. Göğüs hizasında kabaca dikdörtgen prizması biçiminde bir taştı. Kai'yle el ele tutuşsalar, taşın çevresinden birbirlerine ulaşamazlardı. "Şimdi ne yapacağım?" diye sordu.

"Bütün ruhlar için aynıdır. Sadece dokun ve sor."

Morrigan bacaklarına kuruladığı ellerini taşın pürüzsüz yüzeyine dayadı. Gözlerini yumdu ve düşüncelerini mermere odaklamaya çalıştı. "Merhaba?" dedi çekinerek. "Orada mısınız?"

Ellerinin altında bir kıpırdanma oldu ve Morrigan ellerini bir kamp ateşinin ısısına tutuyormuş gibi bir sıcaklık hissetti. Sonra kapalı göz kapaklarının altında anlık görüntüler belirmeye başlayınca iç geçirdi. Güzel kubbeli krem rengi binalar görüyordu. Her yerde inanılmaz derecede çekici kadınlar vardı. Dinlemekten nutuk çekmeye, resim dersleri alıp vermeye, üzeri Morrigan'ın yıldızları ve takımyıldızları temsil ettiğini tahmin ettiği ışıltılı kristallerle kaplı kocaman, koyu renk bir haritayı incelemeye kadar çeşit çeşit görevlerle meşguldüler. Sonunda görüntüler yavaşladı ve özellikle hoş bir sahnede durdu. Beyazın ve sarının Morrigan'ın hayal dahi edemeyeceği tonlarında güllerle dolu bir bahçeydi. Sonra sıcaklık ellerini terk etti ve görüntüler kapalı gözlerinin karanlığında solup gitti.

Gözlerini açtığında Kai onu seyrediyordu. "Mermer seninle konuştu mu?"

Morrigan yüzüne düşen saçlarını arkaya iterken elinin titremesine şaşırdı. "Tam olarak konuşmadı ama vay canına! İnanılmazdı."

"Sana duygular mı gönderdi?"

"Hayır, bir şeyler gördüm. Güzel şeyler."

"Bana tarif et, Morrigan."

"Daha çok tapınaklara benzeyen, müthiş binalarla dolu bir yere bakıyordum. Binalar krem rengiydi ve çoğunun çatısı kubbeliydi. Her yerde kadınlar vardı. Çok hoş kadınlar. Bir tür okul olabilir."

"Peri Tapınağı," dedi Kai heyecanlı bir sesle. "Mermer herhangi bir sahneye özellikle odaklandı mı yoksa sana genel bir görüntü mü verdi?"

"Sonunda bir gül bahçesine odaklandı." Kai'nin kahkahası Morrigan'ı hazırlıksız yakaladı. "Neden? Bu kadar komik olan ne?"

"Myrna ölmeden ve ben anıtı için uygun mermeri bulmakla görevlendirilmeden önce, Sidetha'ya bir ziyaret planım vardı çünkü Calliope'un Enkarnesi bana gül bahçesi için yeni bir sıra oyma görevi vermişti."

Morrigan'ın Calliope'un kim olduğu konusunda bir fikri yoktu ama Kai'nin sözlerinin ne anlama geldiğini biliyordu. Gülümsedi ve biçimsiz mermer parçasını işaret etti. "Yani bu bir sıra mı olacak?"

"Aynen öyle."

"Yani ben doğru mermeri bulmanıza yardım ettim, öyle mi?"

"Ve ben de size teşekkür ederim, Leydim." Kai sırıtarak Morrigan'ın taşı işaret ettiği eli tuttu ve resmî bir tavırla eğilip tatlı ve şakacı bir hareketle dudaklarına götürdü.

Ancak dudakları tenine değmeden önce Morrigan kafasının içinde elektrik çarpmış gibi tatsız bir kıvılcımın çaktığını hissetti. Elini telaşla geri çekip o noktayı ovdu. Kai'ye şoke edici kişiliğiyle ilgili bir yorum yapmaya hazırlanarak özür diler gibi bakarken, Taşustası'nın ifadesi gözüne takıldı. Kai de aralarında bir şey olduğunu hissetmişti. Vücudu gergindi ve Morrigan'a dehşet ve tiksinti karışımı bir ifadeyle bakıyordu.

"Kimsin sen?" Kai'nin sesi nefesi kesilmiş gibi sıkıntılı çıktı.

Morrigan bir an bir dost, bir baba gibi sahip olmak istediği ve o ana kadar ona çok nazik davranan bu adama gerçeği açıklama

isteği duydu. Hiçbir şey söyleme! Zihnindeki ses çok cılızdı ama Morrigan barındırdığı telaşı ve hükmediciliğini duyabilmişti. Belli ki Tanrıça Kai'nin onunla ilgili gerçeği öğrenmesini istemiyordu.

Bu yüzden Morrigan doğruldu ve sırtını dikleştirdi. Tuhaf, orta yaşlı bir adamın ürküteceği güçsüz bir çocuk değildi. "Beni tanıdığınızı sanıyordum. Ben Işık Getiren'im. Adsagsona'nın Başrahibesi. Calliope'nin sırası için doğru taşı bulmamza yardım ettim. Şu anda derdinizin ne olduğu konusunda bir fikrim yok; bu yüzden meselenizi kendi içinizde halletmeniz için sizi yalnız bırakacağım. Ve eğer Myrna'ya benzediğimi düşündüğünüz için yakınımda olmak sizi zorluyorsa benden uzak durmaktan çekinmeyin. Her neyse." Morrigan çenesini kaldırdı ve peşinde ona ayak uydurmak için koşturan Brina'yla odadan çıktı.

Morrigan çıktıktan sonra, Kai konsantre olmakta güçlük çekti. Sidetha işçilerini çağırmalı ve başheykeltıraşın Myrna'nın heykeline başlayabilmesi için taşı Kegan'ın odasına taşıtmalıydı. Üstünde çalışabileceği başka görevler de vardı. Woulff'un Lideri, Büyük Salonları'nın dekorasyonu için bir kurt heykeli yapılmak üzere nadide bir oniks bulmasını istemişti. Bir Kentaur topluluğu Epona heykeline dönüştürülecek bir kum taşı arıyordu.

Ancak Kai bütün bu görevleri bir yana bırakmış, sadece Morrigan'ı ve ona dokunmanın hissettirdiklerini düşünüyordu.

Onun hakkında bir şeyler merak etmesi sürpriz değildi. Hiç sahip olmadığı evladın yerine koyduğu Myrna'ya benzemeseydi bile, bir Işık Getiren'le tanışmak ilgisini çekerdi. Hele o günkü güç gösterisine tanık olduktan sonra. Kegan'ın anlattığı gibi, böyle bir yeteneğe sahip rahibelere az rastlanıyordu ve büyük olasılıkla, Kai'nin ömrü bir yenisinin doğumunu görmeye yetmeyecekti. Ayrıca besbelli bir Işık Getiren'in Tanrı vergisi yeteneği kendisininkine çok yakın olduğu için ondan otomatik olarak büyülenecekti.

Hoş bir sohbet etmişlerdi. Çocuk, Myrna'ya gerçekten çok benziyordu. Onun gibi zeki, akıllı ve sorgulayıcıydı. Calliope'nin

bankı olmaya aday taşın ruhunu teşhis etmesi kaderin bir cilvesiydi; bu Kai'ye çok zaman kazandırmıştı. Sonra ona dokunduğunda, Kai onu şoke eden kısacık bir an kızın ruhunun içinde saklı olan şeyi görmüştü.

Karanlık. Göze görünmeyen bir mantar gibi, kızının teninin hemen altında duran zifirî bir karanlık. Karanlık kızı delik deşik etmişti. Kai kızın içinde ışık da görmüştü. Ama karanlık ışığı yok ediyordu.

Bu nasıl olabilirdi? Çocuk bir Işık Getiren ve Sidetha'nın Tanrıçası'nın Seçilmişi'ydi. Kegan Tanrıça'nın kıza büyük bir güç bahşettiğini ve...

Kai bir anda taş kesildi. Ya gücü Tanrıça vergisi değilse? Myrna'yla hatırı sayılır benzerliği rastlantı olamazdı. Ya onu buraya tam Rhiannon'un Myrna'yı kaybetmenin acısıyla kavrulduğu bir zamanda karanlık güçler getirdiyse? Fomorian Savaşı sona ereli neredeyse yirmi yıl olacaktı ama herkesin hafızasında canlılığını koruyordu. İblis Fomorian'lar Partholon'a halkın, Partholon'un sıradan halkının, Pryderi'nin, karanlığın üç yüzlü korkunç tanrısının ruhlarına fısıldamasına, hayatlarına ve nihayet dünyalarına girmesine izin vermesi sayesinde sızmışlardı.

Kai ürperdi ve hasta gibi hissetti. Aynı şey yeniden yaşanıyor olabilir miydi? Morrigan'ın mucizevî güçlerinin yanı sıra Myrna'ya inanılmaz benzerliğinin arkasında Pryderi olabilir miydi?

Kegan'la konuşmalıydı. Kentaur genç olmasına rağmen bir başşamandı ve spiritüel âlemde engin güçlere sahipti. Ne yapmaları gerektiğini iyi bilirdi.

Kai önce işçilere seçtiği mermer sütunlarını gösterecek, sonra da kum taşı ve oniks odalarında hızlı bir tur atacaktı. Taşların ruhuyla çalışmak onu biraz sakinleştirecek ve aklını toparlayacaktı. Bu gece Kentaur'la mutlaka konuşacaktı. Kai odayı kararlı adımlarla ve tenini karıncalandıran tuhaf bir izlenme hissiyle terk etti.

Morrigan çocukluğundan beri ruhundaki yaraları sarıp toparlanmak için çekildiği yere, tanıdık olana koştu. Ya da en azından tanıdık olmaya en yakın olanın yanına. Birkita'yı buldu.

"Ah, Leydim. Bütün gün yoktunuz. Endişelenmeye başlıyordum."

"Sürtüğün teki gibi davrandığım için özür dilerim," dedi Morrigan Birkita'ya ve Usgaran'daki rahibelerin bakışlarına ve fısıldaşmalarına aldırmadan sımsıkı sarıldı. Yaşlı kadın hafifçe geri çekilip Morrigan'ın yüzüne baktı.

"Gel, yorgun ve kirli görünüyorsun. Güzel bir banyoya ihtiyacın var."

Morrigan kolunu Birkita'mn koluna geçirdi ve birlikte banyosuna uzanan kısa yolu yürüdüler. "Tam olarak neye ihtiyacım olacağını anlayacağını biliyordum."

Birkita elbisesini çıkarmasına yardım edip derin taş küveti ılık ve sabunlu suyla doldururken, çok fazla konuşmadılar.

Morrigan içini açmak için boynuna kadar suya gömülmeyi ve Birkita'nın arkasına geçip saçlarını usul usul şampuanla temizlemeye başlamasını bekledi.

"Bugün kristaller bana müthiş şeyler gösterdi. Tamamen ametistle, sitrinle, oniksle, mermerle hatta zümrütle kaplı odalar."

"Adsagsona halkına çok büyük nimetler bağışladı. Sen bugün o nimetlerin sadece bir kısmını gördün."

"Shayla'nın zenginliklere düşkün olmasına şaşırmamalı. Dört bir yanı zenginlikle kaplı."

"Bu doğru," dedi Birkita ağır ağır. "Ama Hanımefendi zenginliğimizin kaynaklarını hatırlamayı ve şükretmeyi bilmeli."

"Ah, sana katılıyorum. Ben sadece bugün gördüklerimin hayli etkileyici olduğunu anlatmaya çalışıyordum."

"Ama bugün sana başka bir şey daha olmuş. Ve Kegan'la sohbetinizden bahsetmiyorum."

Morrigan yüzünü buruşturdu. Büyükanne gibi, Birkita da her şeyi biliyordu. "Demek Kegan'ı öptüğümü duydun."

"Benim duyduğuma göre ikiniz de birbirinizi öpmüşsünüz."

Morrigan, Birkita'nın sesine yansıyan gülümsemeyi duyar gibiydi. Yaşlı kadına bakmak için omzunun üstünden arkaya bakarken yüzündeki köpükleri sildi. Birkita tabii ki gülümsüyordu. "Yani benden utanmadın ya da mahcup olmadın mı?

"Elbette olmadım. Kentaur'un eski dünyandaki yansımasıyla bağlantını bana anlattın. Ve ikinizin arasında bir başka dünyadan gelme bir bağ olmasaydı bile Kegan'dan etkilenmenin ve hazzı bulabildiğin yerden almanın bir sakıncası yok. Ben Tanrıça'ya bağlılık için bekârlık yemini etmiş olabilirim ama bu benim kendi seçimimdi." Birkita duraksadı ve sabunlu eliyle Morrigan'ın çenesini avuçladı. "Eski dünyanda seks, Tanrıça'nın bir armağanı değil miydi?"

Morrigan bir aptal gibi yanaklarının tekrar ısınmaya başladığını hissetti. "Hayır, tam olarak değil. Ya da sanırım beraberinde bir sürü kural getirdiğini söylemek daha doğru olur." İçinden *seksi büyükannenle konuşmamak gibi* diye ekledi.

"Gerçekten mi? Ne hazin. Pekâlâ, bu dünyada seksle ilgili o kadar arkaik bir bakış açısı bulamazsın. Biz seks eyleminden keyif alırız. Bir kadının yatağını ve bedenini ısıtmak için bir erkeği seçmesi o erkek için onurdur." Birkita sırıtırken bir anda onlarca yaş gençleşmiş gibiydi. "Sadakatin ödüllendirilmediğini söylemiyorum. Ama cilveleşmeler hoş görülür. Hele cilveleştiğin

bir rahibeyse. Bir rahibenin âşığı olarak seçilmek kutsama olarak kabul edilir."

"Ah, şey. Tamam," dedi Morrigan boş boş. Birkita'nın Kegan'la takılmasını hoş karşılamasına sevinmişti ama bu konuda derin bir sohbete girmek istediği anlamına gelmezdi. "Ama dediğim gibi, bugün Kegan'la flörtünün dışında bir şey daha olmuş. Anlatabilecek misin?"

"İsterim ama ne olduğunu tam olarak anlamadığım için zor."

"Sadece anlat, çocuğum."

"Krem rengi mermerlerle dolu bir odada Kai'yi buldum."

"Evet, Taşustası, Myrna'nın heykeli için taş aramaya bugün başlayacaktı."

"Taşı buldu. Brina ve ben, taşın onunla konuşmasından kısa süre sonra içeri girdik."

"Ve bu seni üzdü mü?"

"Hayır... Evet." Morrigan iç geçirerek başa döndü. "Tam olarak değil. Evet, Myrna'nın benim Partholon'a girdiğim gün ölmesi tuhaf hissetmeme neden oluyor. Sanırım başına gelene bir şekilde benim sebep olmuş olabileceğimi düşünüyorum. Bu yüzden Kai'nin taşını bulması ve Kegan'ın o taştan sonuçta mezar taşı olacak anıtı oyacak olması beni üzüyor."

"Çocuğum, bana bak."

Morrigan, Birkita'nın gözlerine bakabilmek için istemeyerek arkasını döndü.

"Beni iyi dinle. Myrna'nın ölümüne sen neden olmadın. Myrna doğum yaparken öldü. Acı ve trajikti ama bu onun kaderiydi. Öyle olmasaydı, seni temin ederim, Epona onu kurtarmanın bir yolunu mutlaka bulurdu."

"Sana inanmak istiyorum, gerçekten."

"Bana inan, Morrigan. Neredeyse altmış tam mevsim döngüsüdür Adsagsona'nın sesini dinliyorum. Myrna'nın ölümüne sen neden olmadın. Kader. Şimdi, bugün olanlar bundan mı ibaret?

Sadece Myrna'nın anıtı olarak kullanılacak taşa rastladığın için mi bu kadar üzgünsün?"

"Hayır, o sadece küçük bir parçasıydı. Kai bana dokununca oldu."

"Sana dokunmak mı? Taşustası bizi onlarca yıldır ziyaret eder. Shayla'yla ilişkisini herkes bilir ama bugüne kadar rahibelerin hiçbirine uygunsuz bir davranışı olmadı. Bu konuda bir şeyler yapılacağından hiç şüphen olmasın. Bu, yanına..."

"Hayır, hayır, bana öyle dokunmadı. Saygıda kusur etmedi. Güzel bir sohbet ettik. Bana Taşustası olarak ne yaptığını anlattı, hatta taştaki ruhları nasıl dinleyeceğimi gösterdi." Morrigan hatırlayıp gülümsedi. "Mermerdeki ruhlar bana Peri Tapınağı'nda bir bahçeyi gösterdi. Kai, Calliope'nin bahçesi olduğunu söyledi."

"Calliope Epik Şiir'in Enkarne Perisi'dir."

"Ah, teşekkürler. Kim olduğu konusunda bir fikrim yoktu ve Kai'ye sorup hiçbir şey bilmediğimi belli etmek istemedim. Her neyse, Calliope'nin bankı için doğru mermer parçasını bulmasına yardım ettiğimi söyledi ve şakalaşırken resmî bir teşekkür için öpmek ister gibi elimi tuttu. İşte o zaman oldu." Morrigan durdu ve ağzındaki ani kuruluğu gidermek için yutkundu. "Elektrik çarpmış gibi tuhaf bir irkilme hissettim." Birkita'nın soran bakışları karşısında sana bahsettiğim elektriğin minyatür bir örneği gibi düşün."

"Ah, evcilleştirilmiş şimşek gibi."

"Evet. Aynı şeyi Kai de hissetmiş olmalı çünkü tepkisi hayli acayip oldu. Bir canavara falan dönüşmüşüm gibi baktı ve sonra kim olduğumu sordu."

"Sen ne dedin?" Birkita'nın alnındaki kaygı çizgileri geri dönmüştü.

"Ne diyeceğimi bilemedim. Nasıl davranacağımı da. O kadar hızlı değişti ki... Demek istediğim, onunla konuşmak çok kolaydı. Onu gerçekten sevdim. Hatta Myrna'dan da bahsettik ve ona çok benzediğimi söyledi. Ah... Bunu Kegan da söyledi."

"Demek doğru. Gerçekten yansımasısın."

Morrigan yüzünü buruşturmamak için çaba harcadı. "Onun benim yansımam olduğunu düşünmeyi tercih ederim ama her neyse. Sonuç değişmiyor. İkisi de onda tanrısal güçten eser olmaması dışında Myrna'ya tıpatıp benzediğimi söyledi."

Birkita başını ağır ağır salladı. "Myrna'nın bir insanla evleneceği ilan edilince Epona'nın Seçilmişi olarak annesinin izinden gitmeyeceğini hepimiz anladık. Ancak sen Epona'nın ona hiç dokunmadığını mı söylüyorsun?"

Morrigan omuz silkti. "Kegan ve Kai'nin, ikisinin de söylediği bu. Aslında Kegan kristalleri aydınlatmadığım zamanlarda tamamen aynı olduğumuzu söyledi. Ve Myrna'nın ışıklarının gücüyle dolu halimle hiç alakasının olmadığını.

Birkita yorum yapmak yerine Morrigan'a saçlarını durulayabilmek için başını ılık suyun akışına, arkaya yatırmasını söyledi. Morrigan'ın küvetten çıkıp kalın havlulara sarınmasına yardım edip gür saçlarını havluyla kurulamak ve taramak üzere ayna karşısına oturtana dek çok az konuştu. Sonunda Morrigan artık daha fazla dayanamayacağını hissetti.

"Sence Kai aramızda oluşan o şoka neden öyle tuhaf tepki verdi? Hem o şok neyin nesiydi gerçekten?"

Birkita'yla aynadan göz göze geldiler. "Kai kayaların, özellikle mermerlerin içindeki ruhları duyar. Ruhları ona nesnenin gerçek doğasını söylerler. Ne olduklarını, nereye ait olduklarını ve içlerinde neyin saklı olduğunu. Dokunduğu taşın kaderini bilir gibi."

"Benimle ilgili gerçeği bir şekilde hissetmiş olabilir mi? Gerçek Rhiannon'un kızı olduğumu?"

"Yeteneğinin cansız varlıkların ötesine geçtiğini hiç bilmiyordum. Hatta taşların ötesine geçtiğinden bile haberim yoktu."

"Şey, bana dokununca bir şey olduğu ve o şeyin ona kafayı yedirdiği kesin." Birkita'nın alnı bir kez daha kırışınca Morrigan iç geçirdi. "Kafayı yemek eşittir şaşırmak artı rahatsız olmak. Aslında Kai sadece kafayı yemedi. Korkunç bir şey keşfetmiş, dehşete kapılmış gibiydi."

"Epona'nın Seçilmişi'nin bir şekilde şarlatan olduğuna inansa, Taşustası gerçekten de dehşete kapılırdı."

"Bana dokununca ne duymuş, görmüş, hissetmiş ya da her neyse işte, olursa olsun buna nasıl gerçekten inanabilir ki? Büyükbabam ve büyükannem Shannon'ın gerçekten Epona'nın Seçilmişi olduğunu söylediler. Sen de Tanrıça'nın Seçilmişi olduğunu söyledin. Buna herkes inanıyor. Daha ben doğmadan inanıyorlardı. Elime bir kez dokunmanın, bırak onu dehşete düşürmeyi bunu sorgulamasına neden olacağına bile inanamam."

"Belki de ifadesini yanlış yorumladın. Farklı bir dünyada doğmuş olman, seninle ilgili garip şeyler hissetmesine neden olmuş olabilir. Anlamadığı belirsiz şeyler. Belki de sadece şaşırmıştır."

"Sanırım haklısın," dedi Morrigan şüpheli bir sesle. "Aramızda ne geçmiş olursa olsun, sanırım benim için yapılacak en akıllıca şey ondan olabildiğince uzak durmak olacak. Her neyse, zaten yakında gitmesi gerekmiyor mu? Myrna'nın mermerini buldu ve ben Calliope'nin bankı için mermer bulmasına yardım ettim. Buralarda takılmak için başka nedeni yok."

"Kai genelde birden fazla görevle gelir. Bu yüzden kalması anormal olmaz."

"Özellikle beni izlemek istiyorsa."

"Evet," dedi Birkita.

"Bu durumda, beni izlemesini güçleştirirsem gidecektir."

"Leydi Rhiannon'a gidip senden bahsetmeyeceğini umalım."

Morrigan dudağını ısırdı. Sonra bir anda, "Çok mu kötü olur?" deyiverdi. "Yani bütün dünyanın benimle ilgili gerçeği öğrenmesinin Epona'nın Seçilmişi'nin gerçekten Epona'nın Seçilmişi olup olmadığını sorgulamaya başlamasının neden kötü olacağını görebiliyorum. Ama ya sadece Shannon öğrense? Benim burada olduğumu öğrenmesi çok kötü olur muydu?"

"Bir çocuk yitirmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum, bu yüzden bu soruya tahmini bir cevap vermem zor ama kızının

ölümünün hemen ardından senin varlığını keşfetmenin ona acı vereceğine inanıyorum."

Morrigan, Birkita'nın sözlerinin neden olduğu rahatsızlığa karşı koyarak, "Şey, en azından büyük olasılıkla Kai'nin ona koşup beni gammazlamayacağı anlamına geliyor," dedim.

"Adımlarımızı tek tek atalım."

"Yani Kai'den uzak duracağım."

"Ve Kegan'ı daha iyi mi tanıyacaksın?"

"Şey, bu akşam gün batımında Tuz Ovaları'na gitmek için randevulaştık bile."

"Gün batımı mı? Gün neredeyse bitmek üzere."

"Ah, kahretsin. Mağaralarda o kadar uzun süre kaldığımın farkına varmadım. Tamam. Bir an önce giyinmeme yardım et. Sonra rahibelerden birini Kegan'a gönderebilir ve ona benimle mağara girişinde buluşmasını söyletir misin?"

"Elbette, evladım."

Birkita, Morrigan'ın gün batımı kızılı, güzel bir kumaş parçasını seçmesine yardım etti. Morrigan kumaşı ilk bakışta bir elbiseye benzetememişti ama Birkita kumaşı etrafına sardı ve sağ omzunda altın bir broşla tutturduktan sonra, ince beline özenle işlenmiş, altın rengi deri bir kemer taktı. Morrigan elbiseye çok yakışan ve çapraz bağcıkları baldırlarına kadar çıkan, altın rengi çok hoş sandaletler seçti. Ardından Birkita onu öptü ve Kegan'a mesaj göndermek için telaşla çıktı. Morrigan aynada kendine bir kez daha baktı ve kıyafetin onu gerçekten bir tanrıçaya dönüştürdüğüne karar verdi ve bu sayede yarı at bir adamla buluşmak üzere olduğu fikrini kafasından atmaya çalışarak mağaranın ana girişine uzanan yolda ilerlerken heyecanını biraz olsun bastırabildi.

Morrigan girişe vardığında Kegan çoktan gelmişti ve elinde yine büyük bir sepet vardı. Önce Morrigan, Kentaur'u gördüğü için yavaşlayacak, derin derin nefes alıp parmaklarını birinci kez saçlarının arasından kaydıracak zamanı buldu. Kegan'ın onun ayak

seslerini duyup dönmesini ve Morrigan'ı gördüğü anda yakışıklı yüzünü hayranlık dolu bir ifadenin kaplamasını da seyredebildi.

"Leydim, eskortunuz sizi bekliyor." Kegan onu sıcacık bir gülümseme ve iyi çalışılmış gösterişli bir reveransla selamladı.

Morrigan cilveli bir reverans eşliğinde, "Teşekkür ederim, nazik beyefendi," dedi. "Hey, sepette neler var?"

"Birkita günü mağaraları keşfederek geçirdiğini söyledi ama mutfağı keşfettiğinden bahsetmedi. Bir şey yemediğini düşündüm. Yine."

"Beni doyurmayı görev edinmiş gibisin."

"Ve bu pek çok alışkanlığımdan daha keyifli bir alışkanlık olacak."

"Gerçekten mi?" Mağaradan çıkarlarken Morrigan, Kentaur'un yanında yürüdü. "Tatsız alışkanlıkların çok mudur?"

"Şey, geceleri geç saatte –ve sık sık– mutfağı ziyaret ettiğimi itiraf ediyorum. Annem bu alışkanlığın karanlık rüyalara yol açacağını söylerdi ama henüz öyle bir durum olmadı."

"Sanırım beni sadece şişmanlatırdı," dedi Morrigan.

"Şey, bu akşam geceleri geç saatte atıştırmayı alışkanlık edinmediğine memnun olduğumu söyleyebilirim. Akşamın bundan sonraki kısmının keyfini kaçırabilirdi."

Mağaradan çıkmış ve mağaranın girişine birkaç adım uzakta durmuşlardı. Morrigan ona baktı ve abartılı bir bakire şaşkınlığıyla, "Aman Tanrım, herhalde beni çıplak göreceğini ima etmiyorsun, değil mi?" dedi. "Çünkü eğer öyleyse o tarz bir kız olmadığımı söylemek zorundayım."

Kegan gülümseyince gözleri parladı. "Seni çıplak görme fikri ilgi çekici ve itiraf ediyorum, bugün aklıma çok uzak olmamakla birlikte kastettiğim o değildi."

"Ha?" dedi Morrigan kısa ve öz bir şekilde.

Kegan önlerinde uzanan araziyi işaret etti. Morrigan aşağıda Tuz Ovaları'nı ve araziden yükselen dev kristal parçalarını görebiliyordu. "Güneş henüz batmadı ama alacakaranlık çok uzak

değil. Tuz Ovaları'na alacakaranlıktan önce varmak istiyorsan elimizi çabuk tutmalıyız." "Peki, o halde elimizi çabuk tutalım."

Kegan gülümsedi. "Biçimli insan bacaklarının seni o şık altın rengi sandaletlerin üstünde götürebileceğinden daha hızlı olmayı kastetmiştim."

"Yani birinin beni götürmesine ihtiyacım olacak." Morrigan etrafında bir at aramaya başladı ve o anda dank etti. Gözleri büyüdü. Sen!"

Kegan sırıtarak başını salladı. "Ben."

"Ah, Tanrım, bu sabah hem eskortum hem atım olacağını söylerken şaka yapmıyordun."

"Şaka yapmıyordum."

Morrigan, Kegan'ın yüksek ve eyersiz at sırtına baktı. "Ben... Emin değilim."

Eğlendiği her halinden belli olan Kegan kaşını kaldırdı. "At binemiyor musun?"

"Elbette binebiliyorum."

"Tecrübesiz olsan da bir önemi yok. Çok az talimat kabul ederim."

"Pekâlâ, zeki çocuk, beni endişelendiren bu değil ve her ne kadar bir Kentaur'la tecrübem sınırlı olsa da tecrübesiz bir binici değilim."

"Benimle mi sınırlı?" diye sordu Kegan sırıtarak.

"Evet, sadece seninle sınırlı."

"Sadece benimle." Kentaur ona iyice yaklaşıp elini tuttu. "Kulağa çok hoş geliyor ve sana nazik olacağıma söz veriyorum."

"Oraya çıkacak bir şeyim yok." Morrigan, sırtını işaret etti. "Demek istediğim, eyerin olmadığı için üzengi de yok."

Kegan bir kahkaha attı. "Binmenize yardımcı olabileceğimden hiç şüpheniz olmasın, Leydim."

Morrigan aptal yanaklarının ısınmaya başladığını fark etti ve kızarmasına mani olamamaktan nefret etti. "Üstümde elbisem var."

"Öyle. Hem de çok güzel bir elbise."

Morrigan iç geçirdi. "Teşekkürler. Ama binicilik için uygun kılıkta değilim."

"Belki at binmek için uygun kılıkta değilsin ama sana hayran bir Kentaur'un sırtına binmek için mükemmel bir kılıktasın."

Morrigan'ın midesi aptal bir kelebek uçuşması olayına girdi. "Ve o da sen oluyorsun."

"Evet, ben oluyorum," diye tekrarladı Kegan. "Gel." Sırıtarak kollarını açtı. "Tabii korkmuyorsan."

"Korkmuyorum," dedi Morrigan otomatik olarak. "Sadece arapsaçı gibi karıştım."

"Arapsaçı gibi karışmak mı? Yine bir Oklahoma sözcüğü mü?"

"Hayır." Morrigan'ın yanakları artık alev alev yanıyordu. "Büyükanne sözü."

"Geç kalıyoruz."

"Tamam. Gidelim."

"Öyleyse, gel bana."

Morrigan kollarının arasına girince, Kegan ellerini belinin iki yanına yerleştirdi. "Hazır mısın?"

"Evet," diye yalan söyledi. Sonra onu ayaklarının dibine bıraktığı sepetten daha ağır değilmiş gibi kolayca kaldırınca nefesi kesildi. Kegan arkaya kıvrıldı ve onu fazla nazik olmayan bir hareketle sırtına yerleştirdi.

Morrigan dikkatini elbisesini düzeltmeye verirken, kısacık kot eteklerinden birini giymediğine fena halde memnundu.

Kegan yerdeki sepeti alıp harekete geçerken, "Sıkı tutun. İniş çok dik," dedi.

"Neye sıkı tutunayım? Tutunacak..." Morrigan'ın sözleri Kegan'ın yokuş aşağı adım atıp dik yolda kayarcasına ilerlemeye başlamasıyla yarıda kaldı. Başka ne yapacağını bilemeyerek kollarını Kegan'ın boynuna doladı ve omzunun üstünden bakarken düşmemeye gayret etti. Kegan hiç tökezlemeden arkasına bakıp sırıttı. *Birkita'nın dediği gibi, kelimenin tam anlamıyla bir çapkın,* diye düşündü Morrigan. Gerçi onun için bir sakıncası yoktu...

"O kadar kötü değildi, değil mi?"

Korkutucu inişi ve delice yokuşu arkada bıraktıkları için Morrigan kollarını Kegan'ın belinden çözmeyi başarmıştı. Elleri Kentaur'un çıplak omuzlarında, rahat görünmeye çalışarak dimdik oturuyordu. Aslında, vücutlarının birbirine değdiği her santimetrekareyi fazlasıyla hissediyordu. "Ah, evet, harika. Bir eyeri tercih edeceğimden emin olabilirsin," diye mırıldandı.

Kegan bir kahkaha attı ve omzunun üstünden ona baktı. "Eyere ihtiyacın yok. Çok hoş bir koltuğun var." Morrigan, Kentaur'un gözlerindeki ışıltının sözlerine kattığı çifte anlamı duymazdan geldi.

"Bir an önce inip yürümezsem birazdan ağrıyan bir koltuğum olacak," dedi. "Hâlâ gelmedik mi? Güneş batmak üzere."

"Şu tümseğin hemen arkasında," dedi Kegan.

Gerçekten de Kegan bir tepeceği tırmandı ve bir bodur çam korusunun arasından kocaman, kaya çıkıntılarıyla kaplı uçsuz bucaksız bir suya çıktılar.

"İşte, dur sana yardım edeyim." Kegan döndü ve ellerini bir kez daha Morrigan'ın beline yerleştirip onu sırtından yere, yanına indirdi. Ellerini üstünden çekmeyi hiç istemediğini bariz bir şekilde belli edince Morrigan kendini gülümsemekten alamadı.

"Büyük olasılıkla ağır geldim," dedi hâlâ biraz gergin hissederek.

"Mükemmeldin." Kentaur gülümsüyordu.

"Şey, sana teşekkür mü etmeliyim, yoksa başını mı okşamalıyım?"

Kegan'ın gülümsemesi daha da büyüdü. "Sanırım ikisi de hoşuma gider."

"Bakalım dönüş yolunda nasıl davranacaksın? Seni çok erken ödüllendirmek istemem."

Kegan güldü. "Şu zor binicilerden olacağını görebiliyorum."

"Ah, demek sadece gruptan herhangi biriyim. Söylesene, kaç kadını sırtında gezdirdin?"

Kegan gülümsemeye devam ediyordu ama koyu gözleri ciddileşmişti. "Çok kadını gezdirdim ama senin yanında hepsi geçmişin ilgi çekicilikten uzak gölgeleri kalıyor, Işık Getiren."

"Myrna bile mi?" Morrigan kendini sormaktan alamadı.

"Myrna bile." Kegan, Tuz Ovaları'nı işaret etti. "Göl seviyesine inmek için elimizi çabuk tutsak iyi olur, kıskanç şey, yoksa gün batımını kaçıracaksın."

Morrigan kıskanç olmadığını söylemeye hazırlandı ama dile getiremeden yalanını yuttu. Onun yerine saygınlığından kalanını alıp küçük, yuvarlak tepenin kenarına yürüdü.

"Vay canına. Yakından daha da inanılmaz görünüyormuş."

"Madem öyle, iyice yaklaşalım." Kegan, Morrigan'ın elini tuttu ve birlikte sepeti küçük tepede bırakıp Tuz Ovaları'nın seviyesine inmek için son birkaç metreyi yürüdüler.

Morrigan havayı kokladı. "Balıksız okyanus gibi kokuyor."

"Balıklar için fazla tuzlu. Kıyıdan uzaklaşınca çalı bile yetişmediğini görüyor musun?

Morrigan başını salladı ama aslında dikkatini ona vermiyordu. Dikkati sığ ve tuzlu sudan kaçak sırlar gibi fırlayan kocaman ve sivri kristal kütlelerine odaklanmıştı. Sol tarafında kalan ufka iyice sokulan güneş, gökyüzünü ılık bir sonbahar gününün açık mavi renginden fuşya, safran ve altının tutkulu renklerine dön-

dürmüştü. Gökyüzü, kristal kayalarla buluştuğu yerleri akşam renkleriyle ateşe veriyordu sanki.

"Oraya gitmek istiyorum." Morrigan heyecanla hoplayıp zıplamaya başladı.

"İstekleriniz benim için emirdir, Leydim."

Bu kez Kegan kollarını açınca, Morrigan ona hevesle gitti ve dikkati kendi mahcubiyetine odaklı olmadığı için sırtına daha büyük bir zarafetle, kayarcasına yerleşti.

"Orası!" Morrigan tepesi nispeten düz ve üstünde durabileceği kadar geniş görünen bir kristal kayasını işaret etti. "Beni ona götür."

Kentaur camı andıran yüzeyi bozarak göle girdi ve kıyıya birkaç metre mesafedeki yassı kayaya kolayca ulaştı. Morrigan gölün gerçekten de göründüğünden çok daha sığ olduğunu fark etti. Su, Kegan'ın toynaklarını zaman zaman örtüyordu.

"Sanırım buraya kadar yürüyebilirmişim. Haklıymışsın. Hiç derin değilmiş."

Kegan ona omzunun üstünden gülümsedi. "O altın sandaletleri mahvederdin. Ve seni sırtıma almak için bahane uydurmak hoşuma gidiyor."

Morrigan, Kentaur'un omzunu itti ve kaş çatar gibi yaptı. "Beni şuradaki kayanın üstüne bırak yeter."

"Nasıl arzu ederseniz, Leydim." Ve ayak parmaklarını bile ıslatmadan onu sırtından indirip kayanın üstüne bıraktı.

Ayakları kristalin üstüne değdiği anda hissetti. Güç. Kayadan yayılıyordu. Morrigan çömeldi ve ellerini kayanın girintili çıkıntılı yüzeyine yerleştirip fısıldadı. *"Beni tanıyor musun?"*

Seni tanıyoruz, Işık Getiren.

Mağarada olduğu gibi cevap bir şekilde kristallerden tenine ve sinirlerine geçmiş, ellerinin ve kollarının kaslarına ve kanına akmış, vücudunda bir akım gibi ilerlemişti.

"Kristaller seni tanıdı mı?" diye sordu Kegan.

Morrigan ona ışıl ışıl gözlerle baktı. "Evet! Beni tanıyorlar. Mağaranın içindekinden biraz farklı. Burada daha çok bir sesin yankısı gibi orada olduğu kadar coşkulu değil. Ama bana burada da Işık Getiren diye hitap ettiler."

"O zaman belki de ışıklarını ortaya çıkarmalısın," dedi Kegan ve ona yer açmak ister gibi, birkaç adım geri çekildi. Çenesiyle Morrigan'ın sağ omzunun üstündeki alanı işaret etti. "Zamanlama mükemmel. Güneş batıyor."

Morrigan ayağa kalkıp kendi etrafında döndü. Güneş etraflarını saran gökyüzüne aleve daha da çok benzeyen renkler saçarak batı ufkunda alçalıyordu. Tuz Ovaları'nın zaten gölgede kalan kısmında tuzlu sudan, süzülen bulutlar gibi beyaz ve yarı saydam bir pus kıvrılarak yükseliyordu. Parlak gökyüzü, pusun ve suyun güzelliği Morrigan'a bir anda Oklahoma'yı ve büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte seyrettiği muhteşem gün batımlarını hatırlattı ve büyük bir yuva özlemiyle doldu. Partholon'a girdiğinden beri zihninde daha net ve daha yüksek yankılanan ısrarcı ses, *Orası doğduğun yer ama asla dünyan olmadı,* diye fısıldadı.

Doğduğun yeri sevmen yeni yuvanı kötülemek anlamına gelmez.

Etrafındaki rüzgârda fısıldanan ses Morrigan'ın şaşkınlıkla irkilmesine neden oldu. Bu sesi uzun zamandır duymuyor olması çok tuhaftı. Sonra başını salladı ve arınmak için derin bir nefes aldı. Hayır. Rüzgârdaki sesleri artık dinlemek istemiyordu. O, yolunu bulmak için fısıldanan önemsiz lakırdılara tutunmaya ihtiyaç duymuyordu. O bir Işık Getiren, bir Tanrıça'nın Baş Rahibesi ve Seçilmişiydi.

Morrigan kollarını kaldırdı. "Kristalin ruhları, bana Işık Getiren diyorsunuz. Öyleyse sizden bana ışığı getirmenizi istiyorum."

Işık Getiren! Kristal parçaları çağrısına cevap verip ışıldarken, unvanı ürkütücü bir şekilde etrafında yankılandı. Ve Kayalar batmak üzere olan güneşin son ışınlarını toplar gibi görünen altın rengi bir ışıkla parlarken Morrigan içini dolduran güçle nefesinin kesildiğini hissetti. Sanki ışık içinde patlıyor ve onu ısı, his ve

sevinçle dolduruyordu. Teninin ete bürünmüş ve ateşe dönüşmüş bir kristalmiş gibi ışıldaması karşısında büyülenerek ellerini öne uzattı. Sonra anlık bir kararla ellerini avuçları yukarı bakacak şekilde açtı ve "Benim için aydınlanın," dedi.

Elinden patlayan alev, Oklahoma'da çıkarmak için iyice konsantre olma ihtiyacı duyduğu küçük, cılız alevlerden o kadar farklıydı ki, şaşkınlıktan nefesi kesildi ve iç çekişi bir kahkahaya dönüştü. Avcunda parlayan alevle Kegan'a döndü.

"Bak, ne yapabiliyorum!"

"Hiç böyle bir şey görmedim. Senin gibi bir şey de görmedim." Kegan'ın hayranlık dolu bakışları Morrigan'ın içinde oluşan ısı, tutku ve sevinci saf, ham bir tutkuya dönüştürdü. Kentaur ondaki değişimi derhal fark etti ve ona iyice yaklaştı. "Sen ışık ve alevsin. O kadar güzelsin ki sana uzun uzun bakmakta zorlanıyorum. Işığı her tür karanlığa dönüştürebilirsin, Morrigan."

Morrigan'ın tam karşısında durdu. Morrigan bileğini hafifçe bükerek alevi söndürdü ve öne uzanıp ışıldayan kolunu Kentaur'un omzuna sardı. İçi öyle büyük bir alevle dolmuştu ki konuşmadan önce nefesini sakinleştirmek zorunda kaldı. Sonunda kendisinin bile güçlükle tanıdığı bir sesle, "Beni öpmeni ve ben böyle yanarken benimle sevişmeni istiyorum," dedi.

Kegan daha çok bir homurtuyu andıran bir inlemeyle genç kadının ağzına eğildi ama asıl kovalayan Morrigan'dı. Onu etraflarını çevreleyen kristaller gibi alevlenen bir tutkuyla karşıladı. Kegan onu kucakladı ancak onu kıyıya bu şekilde taşımaya hazırlanırken, Morrigan'ın gözlerinin içine bakarak, "Hayır, beni yine sırtına al," demesiyle durdu.

Kentaur tek kelime etmeden Morrigan'ın kollarının arasındaki duruşunu değiştirdi ve onu sırtına bindirmek için arkasına döndü. Morrigan kollarını ona sardı ve zonklayan vücudunu –göğüslerini, uyluklarını ve hassas noktasını– vücuduna bastırırken dudakları ve dişleriyle güçlü boynunu keşfe çıktı.

"Ah, Tanrılar aşkına! Vücudun ne kadar sıcak, ateş gibisin!" diye inledi Kegan.

"Çok mu fazla? Canını acıtıyor muyum?" diye sordu Morrigan nefes nefese.

"Hayır, Tanrılar aşkına, hayır! Sakın durma."

Kegan sudan çıktı ve sepetlerini bıraktığı küçük tepecikle aralarındaki kısa mesafeyi hızla kapattı. Morrigan'ı sırtından indirmek için kucakladı ve yakınında tutarak dudaklarını dudaklarına kitledi. Kegan geri çekilince genç kadın sıkkın bir ses çıkarıp tekrar ona yaslanmaya yeltendi.

"Bekle, Değişim'i çağırmam gerek."

Kentaur'un sözleriyle ısınmış zihnindeki şehvet pusunun bir kısmı dağılan Morrigan titrek başını salladı. "Tamam, benden ne yapmamı istersin?"

"Çok sessiz kalmanı. Gördüklerin seni korkutsa bile."

"Ama..."

"Bana güveniyor musun?"

Morrigan tereddüt dahi etmedi. "Güveniyorum."

Kegan, Morrigan'ın dudaklarına sert ve kısa bir öpücük bıraktıktan sonra birkaç adım uzaklaştı. Morrigan alacakaranlık, pus ve altın renginde ışıldayan taşların oluşturduğu bir fonun önünde Kegan'ın başını öne eğmesini ve bir ilahi mırıldanmaya başlamasını seyretti. Alçak ve boğuk bir sesle Morrigan'ın anlamadığı bir dilde söylüyordu ancak Morrigan sözcüklerinin gücünü hassaslaşmış teninde hissedebiliyordu. Kegan mırıldanmayı sürdürerek kollarını kaldırdı ve Morrigan'a teni tuhaf bir şekilde, gözlerinin seçemeyeceği bir hızla titreşiyormuş gibi geldi. Sonra titreşimler ışıltı kazandı ve Kegan'ın sesi yükselirken, Morrigan'ın gözleri genç adamın yüzüne çevrildi. Kentaur'un ıstırap dolu ifadesi karşısında çığlık atmamak için elini ağzına bastırdı. Ardından Kegan'ın bedeni ışıkla infilak etti.

Morrigan görüşünü kaplayan noktacıklardan kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı. Kegan'a seslenmek istiyor ama bir şey söylemeye korkuyordu.

Kegan derin nefesler arasında, "Artık konuşabilirsin," dedi.

Morrigan'ın görüşü açıldı ve hâlâ sırtında olan deri yelek dışında, dizlerinin –insan dizlerinin– üstünde çırılçıplak duran Kegan'ı gördü. Başı öne eğikti ve ağırlığını titreyen koluna vermişti. Morrigan onun yanına koştu ve dizlerinin üstüne çöküp ıslak saçlarını yüzünden itti.

"Aman Tanrım, Kegan! İyi misin? Ödümü patlattın!"

Kegan ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Değişime alışmak zaman alıyor."

"Cehenneme alışmak gibi! Korkunçtu. Canın yandı."

"Evet. Can yaktığı kesin." Nefesi normale dönerken Kegan'ın gülümsemesi daha da genişledi. Biraz titrek hareketlerle ayağa kalkarken Morrigan'ı da yanında çekti.

"Canının bu kadar yanacağını bana söylemeliydin."

Morrigan ona dokunmaya neredeyse korktuğu için kollarını göğsüne hafifçe değdirdi.

"Değişmeye karar verdiğimde aklımda acı yoktu."

Morrigan başını salladı. "Ama bir dahaki sefere ben biliyor olacağım."

"Ve bir dahaki sefer olacağını duyduğuma sevindim."

Kegan eğilip yüzüne minicik bir öpücük kondurdu ve sonra elini tutup sepeti bıraktıkları yere götürerek Morrigan'ı şaşırttı. Ufacık bir tevazu göstermeden yeleğini çıkardı ve sepeti açıp içinden bir battaniye çıkardı. Kegan battaniyeyi yere sererken Morrigan da onu bir erkek olarak uzun uzun görme fırsatını yakaladı. Gördükleri kesinlikle hoşuna gitmişti. Kegan'ın Değişim geçirmesini izlerken, şehveti mantığının gölgesinde kaldığı için Morrigan gerilmeye başlamıştı. Hem de fazlasıyla.

"Teftişi geçtim mi?"

Morrigan çırılçıplak bir halde karşısında durduğunu ve dakikalardır onu seyretmesini seyrettiğini fark edince, "Evet," dedi telaşla.

"İyi. Görüntümün hoşuna gitmesine sevindim."

"Kentaur olarak görüntün de hoşuma gidiyor." Morrigan ciddiydi. Her iki biçiminde de kusursuz bir erkekti.

"İyi," diye tekrar etti Kegan usulca gülümseyerek. "Sizden bir iyilik rica edebilir miyim, Leydim?"

Morrigan ona şüpheyle baktı ama, "Evet," dedi.

Kegan arkadaki Tuz Ovaları'nı işaret etti. Morrigan'ın bakışları Kegan'ın elini takip etti. Kristaller hâlâ parlıyordu ama az önceki kadar değil. Gökyüzü alevden küle dönmek üzereydi ve pus her şeye gerçek üstü bir hava verecek kadar yoğunlaşmıştı.

"Onları tekrar aydınlat."

Morrigan gözlerini tekrar Kegan'a çevirdi. "Oraya dönmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, burada benimle kalmanı istiyorum."

"Ama buradan yapamam."

"Bence yapabilirsin." Kegan tümseğin kenarına kadar gitti ve ona elini uzattı.

Morrigan da yanına gitti ve Kegan'ın onu yüzü usul usul ışıldayan kristallere bakacak şekilde çevirmesine ve arkasına geçip ellerini omuzlarına koymasına izin verdi. Kegan öne eğilince sıcak nefesi kulağını gıdıkladı ve hatırasında canlanan tutkuyla ürpermesine neden oldu.

"Onlara yanmalarını söyle. Seni duyacaklardır."

"Bilmiyorum. Çok uzak."

"Öyle ama ruhlarla aranda hâlâ bir bağ var. Ayaklarının altındaki zemini hisset. Mağara altımızda bir yerde ve mağaranın içinde senin kristallerinden var. Uzaktaki kristallerle aranda bağ kuracaklardır. Konsantre ol, Işık Getiren. Çağır onları. Ruhlar seni cevaplayacaklardır."

Gücünü kullan... İki kelime zihnini doldurdu. Morrigan tıpkı kristal kayanın üstünde dururken yaptığı gibi ayaklarının altındaki zemine odaklanarak konsantre oldu. Bu kez daha uzağı hissetti, daha fazla aradı. Evet! Kısa süre sonra beklediği yanıt toprağın bizzat kendisinden havalanan bir his dalgasıyla geldi. *Işık Getiren! Seni duyuyoruz.* Ses cılızdı ama mağaradaki kristal ruhlarının çocuksu sesi olduğu kesindi. Morrigan gülümseyerek kollarını kaldırdı ve haykırdı.

"Tuz Ovaları'nı benim için bir kez daha aydınlatın! Benim için ışıklanın!" İçi ışığın gücüyle dolarken, Morrigan keskin bir nefes aldı ve kristal kayaların sığ gölden dışarı uzanan sivri uçları güneşin öptüğü ışıklarıyla bir kez daha aydınlandılar.

"Yapabileceğini biliyorum. Sen benim alevimsin, parlayanımsın," dedi Kegan arzunun boğuklaştırdığı bir sesle.

Morrigan gözlerini ışıldayan kayalardan ayırıp Kegan'ın kolları arasında döndü. Işıldadığını bilmek için tenine bakmasına gerek yoktu. İçindeki ışık kanında zonkluyor, onu ısıtıp söndürülmek için kıvranan tanıdık bir yakıcı tutkuyla dolduruyordu. Bekâretin canı cehenneme, Morrigan'ın gerginliği ihtiyacının sıcaklığında buharlaşıp gitti. Kegan'ı uzun uzun açlıkla ve istekle öptü. Sonra ondan ayrılıp Kentaur'un biraz önce yere serdiği battaniyeye yürüdü. Kegan da peşinden gitti. Bunu anlamak için arkasına bakmasına gerek yoktu. Kentaur'un sıcaklığını kendisinin bir uzantısı gibi hissedebiliyordu. Sırtı ona dönük dururken elbisesini çıkardı ve iç çamaşırıyla birlikte ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. Yüzünü Kegan'a çevirdiğinde artık tamamen çıplaktı.

Bir kapan hızla kapanmış gibi birbirlerine yaklaştılar. Morrigan'da en ufak bir tereddüt ya da çekingenlik kalmamıştı. Tecrübedeki eksiğini tutkuyla kapatıyordu. Kegan'ın her şeyini tatmak, her yerine dokunmak ve onu her şeyiyle yaşamak istiyordu. Işıldayan teni Kegan'ın arzusunu emer gibiydi. Dokundukça daha fazla tahrik oluyordu. Kegan tecrübesiz bir âşık değildi. Morrigan'ın sınırlarını zorlamasına rağmen hiç acele etmedi.

Sonunda genç kadının üstüne yerleşip kendini tek bir hareketle içine itmeden önce onu tadını alarak hazırladı.

Morrigan, onun sert uzvunun ani girişinin acısıyla haykırınca Kegan başını hızla arkaya attı.

"Ben ilk miyim?" dedi Kegan soluk soluğa.

Morrigan başını evet der gibi salladı.

"Tanrılar aşkına." Kegan alnını genç kadının alnına yasladı ve "Bana söylemeliydin," dedi. "Daha yumuşak davranırdım. Bilseydim..."

Morrigan'ın dudakları onu susturdu. İçinde sadece geçici bir süre set çekilen enfes sıcaklığın yeniden alevlenmesine izin vererek onu öptü. Vücudu daha şimdiden ona alışmıştı. Daha şimdiden huzursuzca ve daha fazlasını isteyerek kıvranıyordu.

Kegan sadece gözlerine bakmasına yetecek kadar geri çekilerek karşılık verdi. Ve vücutları önce birleşip ardından özgür kalınca Morrigan, Kegan'm adını haykırdı ve Kegan tekrar genç kadının dudaklarını kendininkilerle buluşturdu, ardından Morrigan'ın dudaklarına doğru, "Ateşim benim..." diye fısıldadı.

Kegan teninin ışıltısını kaybetmesini seyrederken, Morrigan onun kolları arasında yatıyordu. Genç kadının onu büyülediğini söylemek, kelimenin tam anlamıyla gerçeği hafife almak olurdu. İtiraf etmesi gerekiyordu ki merak ve basit bir fiziksel çekim ve taşıdığı güce ilgi olarak başlayan şey, genelde bir sevgiliye hissettiklerine o kadar uzak bir şeye dönüşmüştü ki Morrigan onu savunmasız bırakmıştı.

Kai, Kegan'ı Myrna'yı ona kazandırabileceği güç için arzuladığı konusunda iğnelerken haklıydı. Kegan uzun süre statü ve gücü rehber ışığı olarak seçmişti. Şimdi yeni bir ışığının olması ironikti. Morrigan'a baktı. Genç kadının gözleri kapalıydı. Kegan onu battaniyenin ucuyla biraz daha örtünce iç geçirerek ona iyice sokuldu.

Epona'nın kutsal gücü adına, Morrigan bir bakireydi! O tutkulu ve gem vurulmamış tepkisiyle hiç aklına gelmezdi. Morrigan bir tezatlar yumağıydı. Büyük bir rahibenin yeteneklerine sahipti ama bu yetenekler onu şaşırtır gibiydi. Arzu ve tutkuyla yanıp tutuşuyordu ama Kegan ona sahip olmadan önce el değmemişti.

Ona sahip olmak. Bu düşünce genç Kentaur'un zihninde dönüp duruyordu. Onu istediğinden hiç şüphesi yoktu. Ama bu fiziksel şehveti ve güç arzusunu aşan bir duyguydu. Morrigan onunla tanışana kadar içinde derin uykuda olan bir şeyi uyandırmıştı.

Myrna'nın o şeyi hareketlendirdiği doğruydu ama o Morrigan'ın, Kegan'ın alevinin renksiz bir versiyonundan başka bir şey değildi.

Kegan'ın genç kadına karşı doğuştan bir yakınlık hissetmesinin sebebi, Tanrıça Epona'nın, Morrigan'la onun kaderlerini bir yazması olabilir miydi? Kegan kaşlarını çattı. Birinin ruh eşi olma fikrinin sonuçlarının ne olacağını daha önce hiç düşünmemişti. Elbette, Myrna'ya kur yaparken düşünür gibi olmuştu. Kentaur başşamanlar aralarında Epona'nın Seçilmişi'yle eşleşmek üzere seçilmenin getireceği sorumlulukları konuşurlardı. Hele halihazırdaki Seçilmiş'in bir eş seçme çağına gelmiş bir kızı varsa. Bir tanrıçanın onlar için donattığı bir kadım sevmenin gerçekten nasıl bir şey olacağını düşünürlerdi. Kegan konuyla ilgili en çok alaycı yorum yapan Kentaur'un kendisi olduğunu hatırlıyordu. Tanrıça tarafından onun için şekillendirilmiş bir kadının, tipik kadınsal dır dır yeteneğinden yoksun yaratılmış olması gerekeceğine dair espriler yapardı.

Kegan gözlerini kapadı ve derin bir iç çekti. Eski başşamanın tabiriyle gerçek anlamda sinir bozucu bir genç olmuştu.

"İç geçirdin," diye mırıldandı Morrigan.

Kegan sözlerinin Morrigan'a nasıl geleceğini düşünmeden, "Geçmişteki hatalarımı hatırlıyordum," dedi.

Morrigan dirseğinin üstünde doğruldu ve ona tek kaşını kaldırarak baktı. "Geçmişteki hataların mı? Haydi anlat. Tiksinti uyandıracak kadar çıkarcı ilişkiler ve bol miktarda kırık kalp gibi şeyler mi?"

Kegan kıkırdadı. "Hayır, alevim. Değil."

"Kırık kalp yok mu yani?" Morrigan kişner gibi bir ses çıkardı. "İnanmakta zorluk çekiyorum."

"Öyle mi?" Kegan, genç kadının mavi gözlerinden birinin önüne düşen saç tutamını itti.

"Şey, evet. Ne yaptığını bildiğin belliydi. Tecrübeli olmalısın." Kegan, genç kadının yanaklarının kızarmasını keyifle izledi. "Gerçi bakir olmanı beklemiyordum ama..."

"Ama sen bakireydin," dedi Kegan yumuşak bir sesle.

Morrigan başını evet dercesine salladı. Hiçbir şey söylemese de Kegan duygularını gözlerinin derinliklerinden okumuştu. Onu kendine çekip sımsıkı sarılmak ve daha mükemmel olamayacağını, tıpkı onun gibi, ona verdiği armağanların kıymetini de sonsuza dek bileceğini söylemek isterdi. Ama Morrigan'ın sözlerini küçümseyici bulacağını hissetmişti. Bu yüzden onu öptükten sonra, "Söyleseydin daha lüks bir yer ve farklı bir..."

Morrigan parmağını dudaklarına bastırarak onu susturdu. "Hayır. Başka bir şekilde olmasını istemezdim. Burası mükemmeldi. Kristaller ve altımızda mağarayla kendimi sanki buraya aitmişim gibi güvende hissettim."

"Buraya aitsin zaten. Yerin benim yanım." Kegan elini genç kadının elinin üstüne örtüp parmaklarını öptü. Kalbi o kadar doluydu ki yüreğinden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Onunla tanışmadan önce hayatının tam olduğuna nasıl inanabilmişti? Ve sonra onsuz hayatının loş ve boş olacağı gerçeği midesine bir yumruk gibi indi. Onu kollarıyla sarıp kendine çekti ve yeni bulunmuş bir şefkatle öptü.

Öpüşmeleri sona erince, Morrigan hafifçe geri çekildi. "Ne oldu?" diye sordu yüzünü süzerek.

Kegan bir başkası için şekillendirilmenin bir yönünün de iki kişinin birbirini biraz fazla kolay okuyabilmesi olduğunu düşündü.

"Oklahoma'da ruh eşi diye bir şey var mı?"

Morrigan sorusuna şaşırmış gibiydi. "Sanırım." Büyükannesi ve büyükbabasını düşündü. "Evet, sanırım var. Sana beni büyükannem ve büyükbabamın büyüttüğünü anlatmıştım değil mi?"

"Evet."

"Şey, onların birbirinin ruh eşi olduğunu söyleyebilirim. Birini diğer olmadan hayal bile edemiyorum. Ve ezelden beri evliler."

Kegan başını salladı ama tereddütlüydü. Ona söylemek istediği şeyi nasıl ifade etmesi gerektiğinden emin değildi.

"Evet, bu da bir tür ruh eşliği. Birbirini bulup hayatlarını birlikte geçiren çiftler. Genelde biri ölünce diğeri de kısa süre içinde arkasından gider."

Morrigan'ın alnı kırıştı. "Kegan, ikisine de bir şey olduğunu düşünmek istemem."

"Özür dilerim. Kastettiğim..." Kegan cümlesini yarıda bıraktı ve derin bir iç çekti. Sonra en baştan başladı. "Bu işi pek beceremiyorum. Bu tür şeylerde hiç tecrübem yok."

Morrigan çocuk gibi sırıttı. "Biraz daha zorlasan beni kandırabilirdin."

Kegan genç kadının parmağına doladığını saçını şaka yolu çekti. "Hayır, o tür bir şeyden bahsetmiyorum. İki insanın tanrılar tarafından kelimenin gerçek anlamıyla birbirleri için yaratıldığı örneklerini tarif etmeye çalışma konusunda tecrübeli değilim. Birleşmelerine ve hayatlarını tek vücut halinde yaşamalarına daha doğumlarında karar verildiği örneklerden bahsediyorum. Oklahoma'da çiftler bu tür şeyler yaşar mı?"

"Kitaplarda."

"Kitaplarda mı?"

"Evet. İnsanlar bu tür şeyleri kitaplarda yaşar ve..." Morrigan bir anda rahatsız hissederek durdu ve dikkatini elbisesinin kırmızı kumaşını sarmaya verdi. "Şey, kitaplar her zaman sonsuza dek mutlu olarak biter. Arkadaşım Gena buna Romans Ülkesi diyor. Bilirsin işte, talihsiz âşıklar, birbiri için yaratılmış ruh eşleri. Vesaire... vesaire..."

"Yani bir insanın sadece bir başkası için yaratılmış olabileceğine inanmıyorsun."

Morrigan ses tonundaki değişimi hissetmiş olmalıydı çünkü başını kaldırıp ona baktı. Omuz silkerek, "Bilmem," dedi. "Hiç gerçekten düşünmedim.

"Bir düşün."

"Ha?"

Kegan elini saçlarının arasından geçirdi. Konuşmaları kesinlikle planladığı şekilde gitmiyordu. Kızgın görünmek istememişti ama Morrigan'ın sözlerini hafife alan hali midesinin kasılmasına neden oluyordu. "Morrigan, anlatmaya çalıştığım, birbirimiz için yaratılmış olabileceğimizi düşündüğüm." Genç kadın hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam edince Kegan telaşla devam etti. "Belki de Epona'nın Seçilmişi kadar büyük bir yeteneğe sahip güçlü bir rahibesin. Tanrıça, Epona'nın Seçilmişi'ni sevmek üzere her zaman bir Kentaur başşaman yaratır. Adsagsona'nın da beni senin eşin, senin başşamanm olarak yaratmış olabileceğine inanıyorum."

Morrigan görüşünü netleştirmeye ihtiyaç duyar gibi gözlerini birkaç kez kıpıştırdı. "Ama ben Epona'nın Seçilmişi değilim."

"Biliyorum ama Işık Getiren olmak gibi büyük ve sıradışı bir yeteneğe sahip bir başrahibenin daha dengi olan ve sıradan bir erkekten fazlası olan biriyle eşleşmesi gerekmesi sana da mantıklı gelmiyor mu?"

"Sanırım olabilir ama böyle ifade edince çok soğuk geliyor. Romans Ülkesi'nden çok bir iş anlaşması gibi."

Bu, Kegan'ı gülümsetti. "Sana bu tür şeyleri konuşma konusunda tecrübeli olmadığımı söylemiştim ve pek beceremedim." Morrigan'ın elini tuttu ve çıplak göğsüne, kalbinin üstüne bastırdı. "Seni sevmek için yaratıldığıma inanmamın gerçek nedeni burada, birbirine dolanan sözlerimin her şeyi mahvedemeyeceği tek yerde bulunabilir."

"Kegan, ne diyeceğimi bilemiyorum." Morrigan elini Kentaur'un elinden çekti ve yiyecek sepetini karıştırmaya başladı. "Demek

istediğim. bu akşam iyi vakit geçirdim ve senden gerçekten hoşlanıyorum ama şu anda her şey kafamı öyle çok bulandırıyor ki uzun vadeli bir ilişki düşünemiyorum."

Kegan bir anda ayağa fırladı ve ondan birkaç adım uzaklaştı. Az önce olan neydi? Morrigan onu nasıl reddedebilirdi? Gözlerinde gördüklerini yanlış mı anlamıştı yoksa? Ya dokunuşunda hissettikleri?

"Kegan? Sen bana kızdın mı?"

Kegan omzunun üstünden, "Hayır," dedi. "Ama Değişimi çağırmam gerekiyor."

"Tamam. Sessiz olurum."

Kegan ona arkasını döndü ama gözlerini sırtında hissedebiliyordu. Zihnini önce boşalmaya, sonra odaklanmaya zorladı ve dünyadaki her şeyi birbirine bağlayan ve ruhla maddeyi ikisi aralarında değişebilir hale gelene kadar değiştiren o tanrısallık kıvılcımına dokunmak ve onunla bütün olmak için, içine ve daha ötesine uzandı. Kegan ilahî olanı içine çekti ve yeniden Kentaur'a dönüşmek için iliğinden kemiğine, kaslarına, kanına ve tenine kadar Değişim geçirirken içini delip geçen acıya kendini açtı.

"Bu müthiş bir şey."

Nefes nefese arkasını döndüğünde Morrigan onu izliyordu.

"*Sen* müthiş bir şeysin," dedi Morrigan.

Sonra elinde tuttuğu şarap matarasını bırakıp Kentaru'un yanına gitti. Genç kadın yüzüne dokunup kollarının arasına yerleşirken, Kegan göğsündeki gerilimin azaldığını hissetti.

"Bana biraz zaman vermelisin," dedi Morrigan. "Kısa zamanda o kadar çok şey değişti ki... Başka bir şeyi daha kaldırabilir miyim, bilmiyorum."

Kegan daha birkaç gün öncesine kadar sahibini hor görmesine neden olacak sözcüklerin kendi dudaklarından döküldüğünü duydu. "Sana yardım edebilirim. Yalnız olmak zorunda değilsin. Sadece kendine bel bağlamak zorunda değilsin."

Morrigan ona incecik kaşını kaldırarak baktı. "Tanrıçama bel bağlıyor olmam gerekmez mi?"

"Belki de beni sana getirenin tanrıçan olduğu ve birlikte olmamızın onu arzusu olduğu olasılığını göz önünde bulundurmalısın." Kegan eğildi ve sadece dudaklarını değil, ruhunu da sahiplenircesine onu öptü. Morrigan da karşılık verince göğsünün ateşli bir sevinçle dolup taştığını hissetti. Morrigan onun olacaktı. Olmalıydı.

Öpüşmeleri sona erince genç kadının nefesinin kesildiğini fark etti ve büyük bir rahatlama duydu. Sonra ona gerçekten baktı ve yüzünde sanki ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi tuhaf bir ifade vardı.

"Kegan, sana söylemem gereken bir şey var."

Endişe göğsüne bir taş gibi otursa da Kentaur gülümsemeye çalıştı. "Ne oldu, alevim?"

"Myrna'ya ne kadar benzediğimi biliyorsun."

Kafası karışan Kegan başını salladı. "Evet, sana onu gerçekten önemsemediğimi söylemiştim."

"Biliyorum. Mesele o değil." Morrigan derin bir nefes aldı. Soğuk bir suya atlamaya hazırlanır gibi görünüyordu. "Oklahoma'da sana çok benzeyen biri var; tıpkı benim Myrna'ya benzediğim gibi."

Kegan midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. "Anlamıyorum."

"Ben de. Yani tam olarak değil."

"Ama senin geldiğin topraklarda Kentaur'ların olmadığını söylemiştin."

"Yoklar. Kyle senin insan haline benziyor. Birebir."

Gerçek Kegan'ın kafasına dank etti. "O adamı seviyordun."

Morrigan'ın kızarması ağzından dökülen sözcüklerden daha fazlasını anlatıyordu. "Hayır, onu sevmiyordum. Onu o kadar iyi tanımıyordum."

"Ama onunla aranda bir bağ vardı."

"Büyük olasılıkla ancak seninle Myrna'nın arasındaki kadar."

Kegan homurdandı.

Morrigan'ın kaşları kalktı. "Ah, demek Myrna'yla aranızda itiraf ettiğinden daha fazlası geçti."

"Myrna'dan değil, Kyle'dan bahsediyoruz."

Morrigan'ın bakışları sabitti. Kegan'ın içini görmek ister gibi bakıyor ve belki de fazla başarılı oluyordu. Ve bu da ikisinin ilahî anlamda birbirleri için yaratıldıklarının bir başka kanıtı olmalıydı.

"Bak, sanırım ikimiz de biraz fazla kıskancız."

Bunu kabul etmeye razı olan Kegan homurdandı.

"Ama beni rahatsız eden, Kyle ve Myrna'yla ilişkiler değil. İkisinin aynı günde ölmüş olmasına dayanamıyorum."

Kegan kanının buz kestiğini hissetti. "Kyle öldü mü?"

"Myrna'nın öldüğü gün." Kegan, Morrigan'ın vücudunun titrediğini hissedebiliyordu. "Yani Adsagsona'nın beni Oklahoma'dan Sidetha'ya çektiği gün."

Kegan aynı anda hem şaşırdığını hem de uyuştuğunu hissetti. Burada neler oluyordu? Sonra, gerçekten bir rüyanın ortasında kapana kısılmış gibi yumuşacık akşam rüzgârının taşıdığı umutsuz bir ses duydu.

"Morrigan! Kegan!"

Morrigan, Kentaur'un kollarından sıyrıldı. "Birkita?"

Yaşlı rahibe koşarak tümseğe tırmandı. Tökezleyerek yanlarına ulaştığında o kadar hızlı soluyordu ki yere yığılırken Morrigan onu tutma ihtiyacı duydu.

"Birkita, sorun ne?" dedi rahibeyi kollarının arasında tutarken. Yaşlı kadının rengi korkunçtu ve vücudu titriyordu.

"Kai," dedi Birkita hava yutarak.

"Kai mi? Ne oldu?" Kegan, Morrigan'ın yaşlı kadını desteklemesine yardım etmek için yanlarına gelmişti.

"Bir kaza." Kegan'a bakarken rahibenin gözlerinde korku ve hüzün vardı. "Çabuk gel, Kegan. Sanırım Kai ölüyor."

"İkimizi de taşıyabileceğinden emin misin?" dedi Morrigan, Birkita'nın arkasına oturabilmesi için iyice öne kayarken.

"Elbette. İkinizin toplam ağırlığı bile bana vız gelir. Sıkı tutunun yeter. Hızlı hareket edeceğim." Kegan tepeden hızla hareket etmeden önce Morrigan'ın elini sıktı. Kentaur bu hızla giderken, Morrigan'ın Birkita'ya başka soru sorması imkânsızdı. Hayal gücünün delirmesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. Birkita çok az şey söylemişti. Onlara ulaşmak için yaptığı koşunun etkisinden kurtulup kelimelerin arasında derin derin solumak zorunda kalmasaydı bile detayları aktaracak zamanı olmamıştı. Kegan durumun ciddiyetini anlar anlamaz onları sırtına atmaya girişmişti. Morrigan, Kentaur'un artık tanıdık gelen göğsüne sımsıkı sarılmış ve karanlık bir ölüm bulutu onları takip ediyormuş gibi hissetmemek için boşuna uğraşmıştı.

Kegan, mağaranın girişinin iç kısmında aniden durmuştu. Perth'in onları bekliyor olması Morrigan için pek iyiye işaret değildi.

"Neler olduğunu anlat," dedi Kegan, Birkita'yı sırtından indirirken. Perth anlatmaya başlamak için ağzını açınca Kegan, "Bizi ona götürürken konuş," dedi.

Morrigan, Perth'i takip ederken destek vermek için kolunu Birkita'nın beline sardı ve gözünü ondan bir an ayırmadan yürüdü. Onu şakacı, flörtçü, romantik ve seksi halleriyle görmüştü. Onun

farklı bir yönünü, kontrolü kolayca ele alan ve kriz anlarında sakin bir liderlik sergileyen Kegan'ı ilk kez görüyordu.

Tünellerde koşar adımlarla ilerlerken, Perth Kai'nin geçirdiği kazayı kısa ve hızlı cümlelerle anlatmaya başladı.

"Taşustası oniks odasında bulundu. Yukarıdaki bir taş parçasını almak için tırmanmış olmalı. Düşmüş." Perth birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi ve tam Morrigan'ın Kegan'ın onu daha fazlasını anlatmaya zorlamaya hazırlandığını hissettiği anda yeniden konuşmaya başladı. "Bilinci tam olarak yerinde değil ama seninle konuşmadan kimsenin onu kıpırdatmasına izin vermedi."

"Oniks odası, bugün onu gördüğüm yere yakın." Perth'in daha fazlasını söylemeye istekli olmadığı netlik kazanınca Morrigan ölü havadaki tansiyonu azaltmak için konuştu.

"Bugün Kai'yi gördün mü?" diye sordu Kegan.

Morrigan, Birkita'nın ona attığı keskin bakışı görebiliyordu. Yoksa Kai'nin kazasıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyordu? Morrigan gırtlağını tıkamakla tehdit eden korkunç bulantı hissinden yutkunarak kurtuldu. "Evet, mağaraları keşfediyordum. Kai krem rengi mermer odasında, senin Myrna'nın mezarını oyacağın taşın yanındaydı."

"Yani taşı buldu."

Morrigan başını salladı. "Evet ve ben yanından ayrıldığımda iyiydi."

Kegan ona tuhaf bir bakış attı. "Elbette iyiydi." Perth'le konuşmak için döndü. "Yarası nerede?"

"Kafasını çarpmış. Bacağı kırık." Perth derin bir nefes aldı ve ekledi. "Ve bir oniks parçası karnını delmiş."

"Yaşayacak mı?" diye sordu Kegan.

"Sanırım sen gelene kadar yerinden kıpırdatılmama arzusu bu soruyu cevaplıyor."

Morrigan, Kegan'ın çenesinin kasıldığını gördü. Kentaur, "Daha hızlı!" diye emredince, Perth âdeta koşmaya başladı.

Birkita'nın onlara ayak uydurması imkânsız olduğu için Morrigan onunla arkada kaldı. Üstüne yapışan adsız korkuyu kelimelere dökmeye çalışırken midesi kaskatı bir topa dönüştü.

"Birkita, Perth, Kai'nin Kegan'ı çağırmasının yaşayıp yaşamayacağı sorusunu cevapladığını söylerken ne demek istedi?"

Birkita nefes nefese cevapladı. "Kegan, Kai'nin Öteki Âlem'e geçmesine yardım edebilir."

Morrigan daha fazla soru sormak istiyordu ama oniks odasının girişine ulaşmışlardı. Birkita toparlandı ve odaya toparlanmak için bir iki dakikaya ihtiyacı olduğunu mırıldanan Morrigan'dan önce girdi.

Morrigan onu odada bekleyen şey için bir ömür toparlanmasının yetmeyeceğini daha sonra anlayacaktı.

Oda genişti ama içini dolduran parlak siyah kayalar yüzünden küçük görünüyor ve hayatı boyunca hiç klostrofobi yaşamamasına rağmen Morrigan'da neredeyse boğulma hissi uyandırıyordu. İçerisi insanlarla doluydu. En büyük ve en sivri dişlerin çıktığı duvarın önünde bir yarım daire oluşturmuşlardı. Morrigan kendi kendine birkaç kez *bunu yapabilirim... bunu yapabilirim...* diye mırıldandıktan sonra Birkita'nın eline yapıştı ve birlikte öne doğru yürüdüler.

Morrigan sükûnetini korumak için derin nefesler alıyordu ama ancak yoğun, metalik taze kan ile dışkıyı andıran meşum bir şeyin karışımı olan kokuyu alınca öğürdü ve her ne kadar başını döndürse de ağızdan sığ nefesler almak zorunda kaldı. Bakışlarını yukarıda tutarak kendini Kai'yi ilk kez göreceği ana hazırlamaya çalışırken baktığı sivri oniks uçlarının sadece parlak olmadığını fark etti. Aynı zamanda ıslaktılar. Morrigan safra tadı aldı. Birkita'nın elini tutuyor olmasa odadan koşarak kaçacağını biliyordu.

Cesaret... Taşustası sadece kaderiyle karşılaştı. Neredeyse sözcüklerin beyninde yankılanmasıyla aynı anda Birkita da elini sıktı ve fısıldadı. "Cesaret, yavrum."

Morrigan bakışlarını kanla kaplı taşlardan uzaklaştırdı. Fark ettiği ilk insan Shayla oldu. Sidetha'nın Hanımefendisi hiç kıpırdamadan duruyordu. Sırtını çıkıntılı oniks kayasına yaslamıştı ve ayaklarının dibinde yatan adama bakarken yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Morrigan ona acıdı. Shayla mahvolmuş haldeydi. Belki de Kai'yi gerçekten seviyordu. Sonra gözleri Kegan'ı buldu. Dizlerinin üzerinde duruyordu. Morrigan onu yandan görebiliyordu. Bakışları Kegan'ın tam karşısında duran kadına kaydı. Kadın hayal meyal tanıdık geliyordu; Sidetha'nın doktoru olsa gerekti. Doktorun iki yanında daha genç iki kadın duruyor ve emirlerini takiben doktora aletler ve bez parçaları uzatıyorlardı. Morrigan en sonunda bakışlarının daha aşağı inmesine izin verdi.

Kai sırtüstü yatıyordu. Kafasındaki bandajın beyaz kumaşından kırmızı bir şey sızıyordu. Vücudu kısmen battaniyelerle örtülüydü ama dizden tuhaf bir açıyla bükülmüş sağ bacağı açıktaydı. Midesi daha da bulanan Morrigan önce bir bandaj parçası ya da kırık tahtası sandığı şeyin aslında incik kemiğinin bir parçası olduğunu anladı. Ancak bu yaralar ne kadar korkunç görünürse görünsün Morrigan doktorun üstüne eğildiği ve ellerini bastırarak dikmeye çalıştığı yaranın hepsinden beter olduğunu anladı. Kai'nin karın kısmına baktı ve doktorun ellerinin ve aletlerinin yarayı görünmez kıldığını fark edince rahat bir nefes aldı. Tekrar Kai'nin yüzüne baktı. Solgun kelimesi hafif kalırdı. Teni grimsi, korkunç bir renk almıştı. Dudakları aralıktı ve kesik kesik soluyordu. Gözleri kapalıydı.

Morrigan, Kegan'ın Taşustası'nın hareketsiz elini yavaşça tutmasını izledi. Kentaur başını Taşustası'nın üstüne eğdi ve Değişim'i çağırırken kullandığı dili anımsatan sözcükleri ritmik olarak mırıldanmaya başladı. Kai'nin gözleri bir anda açılınca Morrigan yerinden sıçradı. Kai'nin sesinin çok normal çıkmasına ve rahat duyulmasına şaşırdı.

"Henüz değil. Henüz değil, dostum."

Kegan ilahisine derhal son verdi ve Kai'nin üstüne iyice eğildi. "Gelmemi istemişsin. Epona'nın çayırına yolculuğuna başlamaya hazır olduğun zaman başını sallaman yeterli. Ben sana rehber olacağım, dostum."

"Beni dinlemelisin, Kegan."

"Buradayım, Kai."

"O karanlık tarafından lekelenmiş."

Kai'nin sözleri Morrigan'ın göğsüne bir bıçak gibi saplandı. Birkita'nın elini bıraktı ve vücudu kendiliğinden harekete geçmiş gibi öne atıldı.

"Kai, anlamıyorum. Karanlığın lekelediği kim?" diyordu Kegan.

Kai'in iri ve her zamankinden parlak gözleri etrafını çevreleyen insan çemberini taradı ve Morrigan'a gelince durdu. "O!" Yaşlı adamın tuhaf bir şekilde yüksek sesi Morrigan'ın irkilmesine neden oldu.

Morrigan başını öne arkaya sallamaya başladı. Kegan'ın ona şaşkınlıkla baktığını bildiği gibi, kendi aralarında fısıldayan kalabalığın ondan bahsettiğini de biliyordu. Ama gözleri Kai'ye sabitlenmişti.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Ben değilim. Ben onun gibi değilim. Büyükbabam onun gibi olmadığımı söyledi. Ben karanlıkla dolu değilim."

"Çok gençsin." Taşustası'nın acılı yüzü şefkatle yumuşadı. "Egon gözünü kör ediyor. Ama karanlık burada. Ve karanlık orada." Kai titreyen, kanlı eliyle Morrigan'ı işaret etti. "Geldiğin yere dönmeli ve karanlığı da yanında götürmelisin."

Acı yanılsamasına neden oluyor. Doğumdan gelen hakkını çalmasına izin verme.

"Hayır!" Morrigan, Kai'ye ve kafasının içindeki sese haykırırken, panik kulaklarını sağır eden bir gürültüyle içinde deli gibi kanat çırpıyordu. "Ben Işık Getiren'im. Buraya aidim." Morrigan geri geri sendeleyerek Kai'den uzaklaşmaya başladı.

Birkita yine yanındaydı. Elini tutup çıkmasına engel oldu. "Kalmalısın, Rahibe." Yumuşak ama kararlı bir sesle konuşuyordu. "Taşustası'nın Epona'ya yapacağı ruh yolculuğuna yardımcı olmak, Başşaman kadar senin de görevin."

"Ona sen yardım et. Benim buraya ait olduğumu düşünmüyor." Morrigan elini Birkita'dan kurtarıp döndü ve kör gözlerle dışarı çıktı. Bir kez bile arkasına bakmadı. Bakamazdı. Kegan'ın yüzündeki şüphe ve tiksintiyi, Birkita'nın yüzündeki hayal kırıklığını görmek istemiyordu.

Morrigan'ın nereye gittiği konusunda bir fikri yoktu. İşin aslı umurunda da değildi. Kai'nin, Kegan'ın, Birkita'nın, Shayla'nın, hepsinin gözlerinden bir an önce uzaklaşmalıydı, o kadar.

Aslında yukarı, gece göğünü içine çekebileceği yüzey seviyesine çıkmalıydı. Ama kendine gelip sağduyulu düşünceye döndüğünde odasındaydı. Kürkle kaplı karyolaya kıvrıldı, dizlerini göğsüne çekti ve titreyen elleriyle sımsıkı sardı. Ona ne oluyordu böyle? Kai'ye ne olmuştu?

Brina deri perdeyi burnuyla açtı ve yatağa, Morrigan'ın yanına zıpladı. Morrigan derin bir rahatlamaya iri kediye sarıldı. "Kai'nin ölümünün benimle ilgisi olamazdı. Ben hiçbir şey yapmadım. Mağarada bile değildim."

Cesaret, kıymetlim.

"Hayır!" Morrigan ellerini boş yere kulaklarına kapadı. "Bu sesi daha fazla duymak istemiyorum! Bir tanrıçayı mı yoksa bir iblisi mi dinliyorum, diye merak etmek istemiyorum. Beni rahat bırakıp bir yere uyum sağlamama izin verseniz ne olur? Değişiklik olsun diye birazcık normal hissetmeme izin verseniz."

Mızmız bir bebek gibi acınası bir halde olduğunu biliyordu. Büyükbaba orada olsa mızmızlanmadan katlanmasını söylerdi. Büyükanne ise "bir durup düşünmesini". Morrigan ikisini de yapabilecek gibi hissetmiyordu ama yeniden büyükanne ve büyükbabasıyla olabilmek, güvende olduğunu, korunduğunu

ve sevildiğini hissetmek için tanrıça gücünün her zerresinden vazgeçmeye hazırdı.

Brina burnunu yüzüne sürtünce Morrigan yanaklarının ıslak olduğunu fark etti. Elbisesinin ucuyla yüzünü kuruladı. Şimdi ne olacaktı? Birkita ona sırt mı çevirecekti? Ya Kegan? Morrigan, Brina'nın tüylü yüzünü öptü ve yanağını kedinin sıcaklığına dayadı. "Beni sevmek için yaratıldığını söylemişti. Acaba hâlâ öyle düşünüyor mudur?" diye fısıldadı. Ve sadece bir an, kristal kayadan Oklahoma'ya dönmenin yolunu bulup bulamayacağını merak etti.

Bitkin bir halde gözlerini yumdu ve koynunda Brina'yla uykuya daldı.

Rüyasında Oklahoma'da olduğunu gördü. Yazın baskıcı sıcağının yerini serin kuzey esintilerine bıraktığı, çok sevdiği sonbahar günlerinden biriydi. Ön bahçedeki büyük bataklık meşesi renk değiştirmeye yeni başlamıştı. Morrigan ön avludaki paslanmış metal sandalyelerden birinde oturuyordu. Masa olarak kullandıkları yassı Oklahoma kum taşı kayasının üstünde büyükannesinin tatlı çayından bir bardak duruyordu. Morrigan serinlemeye yüz tutan havayı içine çekti. Hava ağaç ve büyükbabanın kelebek çalıları kokuyordu. Evde olmak iyi gelmişti.

Kaçmak çözüm değildir, yavrum.

Morrigan sağ tarafına baktı. Metal sandalyelerin diğerinde oturuyordu. Morrigan'ın ilk düşüncesi inanılmaz derecede güzel olduğu oldu. İkincisi de Rhiannon ve Shannon'ın asla birbirlerine karıştıramayacağıydı. İki kadın aynı yüz ve aynı biçime sahip olabilirlerdi ama bu ifadeyi, şefkatle karışık hüznü Shannon'ın sayısız fotoğraflarından hiçbirinde görmemişti.

"Sen annemsin."

Rhiannon'un gülümsemesi neşeliydi ama gözlerinde dökülmeyen yaşlar parlıyordu. "Öyleyim, evet."

"Bu gerçek mi? Rüyamda mısın yoksa ben mi uyduruyorum?"

"Bazen rüyalarımız hayatımızın en gerçek yönüdür."

"Bu bana evet ya da hayır gibi gelmedi."

"Hayattaki en önemli şeylerin basit bir evet ya da hayırla cevaplanamayacağını öğreneceksin. Çok daha karmaşık olduklarını."

"Anlat bana. Hayatım şu anda o kadar karmaşık ki anlayamıyorum ve ne yapmam gerektiğini kesinlikle bilmiyorum," dedi Morrigan.

"Ne yapacağını bileceksin. Seçim yapma zamanı gelince ne yapman gerektiğini anlayacaksın," dedi Rhiannon.

"Ama ne demek bu? Bana gerçek anlamda yardım edemez misin? Ne yapacağımı söyleyemez misin?"

"Senin adına karar veremem. Kimse veremez. Sana tecrübenin bana öfke, kıskançlık ve korku gibi negatif hislerle alınan kararların genelde yanlış olduğunu öğrettiğini söyleyebilirim. Bunların yerine sevgiye, sadakate ve onura güvenmelisin. Kendine güven, kızım, o zaman içindeki tanrıçayı bulacaksın. O seni gerçek tanrıçaya ve gerçeğe götürecek."

"Sen bana yardım edemez misin?"

"Sana her zaman yardım ettim, Morrigan." Rhiannon uzanıp kızının yanağına dokundu. "Ve her zaman da edeceğim."

Rhiannon'un bedeni silinmeye başladı. "Hayır, bekle! Sana sormam gereken zilyonlarca soru var."

Rhiannon gülümsedi. "Sevgiye güven ve kaçmanın çözüm olmadığını sakın unutma. Benim için olmadı, senin için de olmasın."

Morrigan gözlerini açtı ve otomatik olarak elini mağaranın duvarına sürttü. "Benim için ışıklanın lütfen."

Seni duyuyoruz, Işık getiren!

Tavandaki selenit sarkıtları ışıklanınca, Morrigan sırtüstü yatıp yanına kıvrılmış kediyi okşayarak canlandırdığı güzelliğe baktı. Kötülük onu zapt etmiş olsa bunu yine de yapabilir miydi? Sanmıyordu, en azından ummuyordu. Rüyasını düşündü. Tama-

men gerçek gelmişti ama Oklahoma'da değildi. Bu, annesinin de gerçekten orada olmadığı anlamına mı gelirdi.

Selenit kayasına gidip Oklahoma'ya dönmenin bir yolunu aramak en kolayı gibi gelmişti.

Kaçmak çözüm değildir, yavrum.

Sözcükler zihnine dolmamış, hatta etrafındaki havada fısıldanmamış, sadece hafızasında canlanmıştı. Kaçmak çözüm değilse çözüm neydi? Rhiannon ya da bilinçaltı ya da her neyse, negatif hislerle karar almamasını, sevgiye, sadakate ve onura güvenmesini söylemişti. Düşünmenin yapmaktan çok daha kolay olduğu kesindi.

Ama bir dakika, belki de o kadar zor değildi. Sevgiye güvenmeliydi. Pekâlâ, eğer Kegan'ın ona olan hisleri gerçekse, gerçekten birbirileri için yaratılmışlarsa, o zaman güveneceği sevgi o olmalıydı.

Kegan bir başşamandı. Yaşananların kötü kısmı hakkında ona akıl verebilmeliydi. Morrigan'ın Tanrıça'nın Kegan'ı ona gönderdiği ihtimalini düşünmesi gerektiğini söylemişti. O zaman, Kegan çığlık atarak ters istikamete kaçmak ya da Morrigan'ı bir kazığa bağlayıp yakmaya çalışmak yerine onunla konuşmaya devam ediyorsa, Morrigan da bu ihtimali göz önünde tutacaktı.

Sadakatin sembolü Birkita olmalıydı. Büyükannesi gibi o da özellikle iyi bir şey olmadığı zamanlarda bile, hep sadıktı. Birkita hâlâ onunla bir ilgisi olsun istiyorsa, Morrigan da yaşlı rahibenin duymayı istemediği her sözüne öfkelenmekten vazgeçme sözü verebilirdi.

Birkita'ya kulak verecekti. Sadakati öfkeye yeğleyecekti. Ve sevgiyi korkuya. Tabii ikisi izin verirse.

Morrigan onur kısmını düşündü. Eğer diğer iki duygu insanlarda karşılık bulduysa o zaman onurun da bulması mantıklıydı. Pekâlâ, büyükbaba orada olmadığına göre bu rolü o (ya da yansıması) üstlenemezdi. Morrigan'ın aklı ne yazık ki Kai'ye kaydı.

Kai ona dokunana ve onun için korkunç şeyler söyleyene kadar Kai'nin onuru simgeliyor olabileceğini düşünebilirdi. Harika. Ya simgeliyorsa ve artık ölmüşse?

Morrigan kedinin sıcak varlığının korkusunu yatıştıracağını umarak yüzünü Brina'nın yan tarafına bastırdı.

Korku... Hayır. Korkuyu değil, sevgiyi seçecekti. Morrigan düşüncelerini Kai'nin dönüştüğü dehşetten Kegan'a çevirdi. Onu en son gördüğü, Kai'nin yanına diz çökmüş ve ona anlaşılmaz ve büyümüş gözlerle bakarkenki haliydi. Sevişmelerinden sonraki halini, ne kadar heyecanlı ve kırılgan göründüğünü ve onun ne kadar âşık olduğuna inandığını düşündü. Dalgın bir tavırla elini başının üstüne götürüp odasının pürüzsüz duvarına dokundu. O zamandan bu yana yaşanan onca saçmalıkla, ne Kegan'ı ne de seksi düşünecek fırsatı kalmıştı.

Tanrıça aşkına, artık bakire değildi. Ve öylesine... Morrigan iç geçirdi. Kegan müthişti. Keşke o anda yanında olsaydı ve Kai'yle o korkunç sahne yaşanmasaydı. Morrigan, Kegan'ı görmeyi ve onu söylediklerinin doğru olduğuna inandırmasını deli gibi istiyordu. Gerçekten birbirleri için yaratıldıklarını.

Başheykeltıraş odasında.

Sözcükler kristallerden parmaklarına, oradan ruhuna süzüldü. Morrigan şaşkın bir tavırla gözlerini kırpıştırdı ve yattığı yerden hızla doğruldu. Ellerini mağara duvarına bastırdı. "Beni Kegan'a götürebilir misiniz?"

Evet, Işık Getiren!

Morrigan içi bir hoş olarak, "O zaman beni ona götürün lütfen," dedi.

Saat geç olmuştu ve Morrigan kristallerin rehberliğinde mağaraların labirenti andıran tünellerinde ilerlerken neyse ki sadece birkaç kişiyle karşılaştı. O insanların ona nasıl baktığını bilmiyordu. Gözlerini mağara duvarından ayırmıyor, yüzünü meraklı bakışlardan koruyordu. Dediğim dedik bir kararlılıkla mağaraların misafirlere ayrılan kısmına ulaştı ve kristallerin ışık dizisi kemerli bir girişi örten, kalın deri perdeyi işarette son bulana dek hızlı ve sessiz adımlarla yürümeye devam etti. Morrigan kapıda duraksadı. İşte gelmişti ama ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Üstelik yüreği ağzındaydı.

Kapıyı tıklatabilmesi ya da zili çalması hoş olurdu. Hatta bir korkak gibi kısa mesaj çekebilse bayram ederdi. Pekâlâ, bunların hiçbiri mümkün değildi. Adını seslenmekten başka şansı yoktu. "Selam Kegan, benim, Morrigan. İçeri gelebilir miyim?" gibi bir şey söylemeliydi. Ama ya Kegan bağırarak karşılık verir ve gitmesini söylerse? Bu korkunç olurdu. Pekâlâ, kahretsin! İçeri gir. Seni görmeyi ya istiyordur ya da istemiyordur. Morrigan deri perdeyi usulca kenara çekip içeri göz attı.

Geniş odada sadece bir mangal yanıyordu ve odanın tam ortasında bütün heybeti ve sessizliğiyle yükselen ham mermer sütunun tereyağını andıran yüzeyi, yansıyan ışığın etkisiyle âdeta ışıldıyordu. Morrigan, Kai'nin Myrna'nın mezarı için seçtiği mermeri hemen tanıdı.

Kegan sırtı ona dönük bir halde mermerin karşısında duruyordu. Havaya kaldırdığı ellerini mermerin yüzeyine dayamıştı. Başı öne eğikti. Omuzları ağır bir yük taşır gibi çökmüştü. Morrigan gırtlağını temizlemek, öksürmek ya da sadece adını söylemek arasında kararsız kalarak sessizce odaya süzüldü.

"Orada olduğunu biliyorum." Başı hâlâ önüne eğik olan Kegan ona bakmadan konuştu. Sesi tuhaf bir şekilde boğuk ve kalın çıkmıştı.

Morrigan suçlulukla irkildi. "Gizlice girmek istememiştim. Ben sadece..." Bir anhk tereddüdün ardından ona karşı dürüst olması gerektiğine karar verdi. "Beni görmek isteyip istemeyeceğini bilmiyordum ve gitmemi söylediğini duymak istemediğim için doğrudan içeri girdim."

Kegan sırtını dikleştirdi. Ellerini ağır hareketlerle mermerden çekti ve yüzünü Morrigan'a çevirdi. Morrigan, onun ağladığını görünce elini öne uzatarak otomatik olarak ona doğru hamle yaptı. Ama bitkin yüzündeki ifadeyi çözemediği için ona dokunmadan durdu ve elini yana indirdi.

"Bugün sana söylediklerime hiç mi inanmadın?"

Sözleri Morrigan'ı umutlandırır gibi oldu ama ifadesi o kadar uzaktı ki ona dokunmakta tereddüt etti. "Söylediğin zaman samimi olduğuna inanıyorum ama Kai'yle olanlardan sonra hâlâ böyle hissedip hissetmediğini bilemedim."

"Kai öldü."

Sözleri gerçek bir ağırlıkları varmış gibi Morrigan'ın omuzlarına çöktü. "Çok üzgünüm, Kegan."

"Neden ağladığımı biliyor musun?"

"Kai'ye üzüldüğün için." Morrigan, Kentaur'un arkasındaki tanıdık mermer sütuna baktı. "Ve Myrna'ya."

"Ağlıyorum çünkü mermere dokunup içinde Myrna'yı hissettiğim zaman seni hatırladım ve benden kaçmış olmana dayanamadım."

"Ben senden kaçmadım. Kai'nin hakkımda söylediklerinden kaçtım."

"Kalmalıydın. Birlikte yüzleşebilirdik."

"Ama sen kötü olduğumu düşünmüyor musun?" Morrigan titremeye başladığını hissetti.

"Elbette, hayır," dedi Kegan kızgın bir sesle. "Bunu düşüneceğime nasıl inanabilirsin?"

"Ya Kai'nin söyledikleri?"

"Belki de bugün aranızda geçenleri bana anlatsan iyi olur."

Morrigan, Kegan'ın gözlerinin içine baktı ve kararını verdi. Sevgiye güvenecekti. "Sanırım sana her şeyi anlatmalıyım. Belki o zaman bugün Kai'yle aramda olanları anlamama yardım edebilirsin."

"Öncelikle, bana gel, alevim. Sana bir an önce dokunmazsam aklımı kaçıracağım."

Morrigan hıçkırarak Kentaur'un kollarının arasına süzüldü ve kendini kokusuna ve sıcaklığına teslim etti. Kegan'ı sevmek hiçbir şeyi halletmiyordu. Onu sevmek, hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Onu sevmek sadece her şeyi daha katlanılır kılıyordu. Ona yaslandı ve güçlü varlığını içine çekti. Ve ilk kez birbirlerinden ve birbirleri için yaratıldıklarına inanmaya başladı. Kegan başına bir öpücük kondurdu. Kentaur konuşurken, Morrigan nefesinin sıcaklığını kafa derisinde hissediyordu.

"Tanrıça bizi birbirimiz için yaratmışsa bu işler zorlaşınca birimizin kaçıp gidebileceği anlamına gelmiyor."

"Şey, benim karanlıkla dolmam tam olarak AÖS sayılmaz."

"AÖS?"

Morrigan başını onun göğsünden kaldırmadan güldü. "Boş ver. Şeytani öfkeyle adet öncesi huysuzluğunun tam olarak denk olmadığını söylemek yeterli."

"Sen karanlıkla dolu değilsin ve huysuz olabildiğini zaten biliyorum."

Morrigan başını kaldırıp ona baktı. "Ben huysuz değilim ve karanlıkla dolu olmadığımı nereden biliyorsun?"

Kegan, genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sen karanlıkla değil, ışıkla dolusun, Morrigan."

Morrigan, Kentaur'un gözlerinin içine baktı. Ona inanmayı göğsünü acıtacak kadar çok istiyordu. Ve belki de inanabilirdi ama önce Kegan'ın her şeyi öğrenmesi gerekiyordu. "Önce oturmam, sonra sana benimle ilgili gerçeği anlatmam lazım. Bütün gerçeği."

Kegan genç kadının sözlerini hafifletmek için herhangi bir girişimde bulunmadı. Ciddi bir tavırla başını sallayarak onu öptü ve odadaki yarım düzine ham deri koltuktan birini işaret etti. "İstediğini seç. Sen anlatırken ben dolaşacağım."

"Dolaşacak mısın?"

"Dolaşırken daha iyi düşünebiliyorum. Zamanla alışacaksın." Ve örnek vermek ister gibi üstünde birkaç sürahi, bir kâse meyve ve bir sürü kadehin durduğu ahşap bir masaya yürüdü. Sürahilerden birinden kırmızı bir sıvı boşaltırken, "Şarap?" diye sordu.

Morrigan kendine Myrna'nın taşına en uzak koltuğu seçerken, "Hayır, zihninim açık kalmasını istiyorum. Ama biraz su iyi gelirdi," dedi.

"Su o zaman." Kegan kadehlerden birini diğer sürahiden doldurup ona getirdi.

Morrigan suyu kana kana içerken ağzının kuruduğunu fark etti. Sonra gırtlağını temizledi ve anlatmaya başladı.

"Öncelikle, yalan söylemekten gerçekten nefret ettiğimi ve gerçeğe olabildiğince sadık kaldığımı bilmeni istiyorum."

"Yalan söylemeye mecbur edilmiş gibi konuşuyorsun."

"Öyle hissediyorum. Birkita bile bunun yapabileceğimiz tek şey olduğunu düşündü. Ben de onunla aynı fikirdeydim."

"Birkita gerçeği biliyor mu?"

"Neredeyse tamamını."

"Anlat bana," dedi Kegan.

Böylece Morrigan doğumundan, sıradışı çocukluğuna ve Su Mermeri Mağaraları'nda güçlerini keşfettiği güne kadar her şeyi tek tek anlattı. Sonra annesi ve babasıyla ve aslında büyükannesi ve büyükbabası olmayan büyükannesi ve büyükbabasıyla ilgili gerçeği ve kafayı yiyip mağaraya kaçtığı gün ona her şeyi anlattıklarını söyledi. Kegan sözünü iki kez kesti. İlki bu oldu.

"Kutsal kadeh aşkına! Sen gerçekten Epona'nın Seçilmişi'nin kızısın!"

Morrigan, Kentaur'un renginin ürkütücü bir şekilde attığını düşünerek başını salladı. "Evet, ben Rhiannon MacCallan'ın kızıyım. Gerçek Rhiannon MacCallan'ın."

Kegan masaya gitti. Kendine yeniden şarap doldururken eli titriyordu. Tekrar Morrigan'a baktığında tamamen şoke olmuşa benziyordu ama Morrigan'a gülümsedi. Sesi o kadar sevinçliydi ki bir anda o gün yaşanan bütün dehşet yok olup gitti.

"Ben seni sevmek için yaratıldım, Yüksek Rahibe ve bir tanrıçanın Seçilmiş'i Morrigan MacCallan." Sonra başını arkaya atarak kahkahayla güldü.

"Bunun nesi bu kadar komik?"

Kegan, genç kadının yanına gitti ve onu uzun uzun öptü. "Komik olan benim. Günün birinde seni tanımadan önce söylediğim saçma sapan şeylerin hikâyesini anlatacağım ve sana söz veriyorum, yaşlanmış ve beyazlamış olsak bile beni cezalandırmana izin vereceğim."

Morrigan, "Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum," dedi ama hikâyesine devam ederken gülümsüyordu. *Kaçmak çözüm değildir, yavrum,* sözleri zihninde yankılanırken o son geceyi Kentaur'a anlattı. Kristalin ruhlarını nasıl ışıklandırdığını, Kyle'ın onu bulduğunu ve birlikte keşfettikleri tutkuyu. Büyükannesi ve büyükbabası, özellikle büyükbabası onları basana kadar.

Bu noktada Kegan dolaşmayı bıraktı ve sözünü ikinci kez kesti. "Büyükbabanı seveceğimi düşünüyorum," dedi.

"At etinin iyisine bayılır," dedi Morrigan.

Kegan kişner gibi bir ses çıkardı.

"Her neyse, büyükannem ve büyükbabam içeri girdikten kısa süre sonra göçük başladı."

Kegan'ın gözleri büyüdü. "Demek Kyle göçükte öldü. Ya büyükannen ve büyükbaban? Onlar da öldüler mi?"

"Hayır, hayır, sanmıyorum." Morrigan duraksadı ve titremeye başlayan ellerini kucağında birleştirdi. O konuya girmeyecekti. Asla ve asla. "Büyükannem ve büyükbabam ölmedi. Dışarı çıktılar. Çıkmalarını sağladım. Peşlerinden gideceğimi sandılar ama gitmedim. O zaman bile mağaradan o şekilde çıkmayacağımı biliyordum." Morrigan gözlerini kenetlenmiş ellerinden kaldırıp Kegan'a baktı. "Kyle beni bırakmak istemedi. Onu da göndermeye çalıştım ama gitmedi. Benim yüzümden öldü."

"Bu onun kararıydı, Morrigan, senin değil," dedi Kegan düz bir sesle.

"Bana senin de aynı kararı almayacağına söz ver."

"Böyle saçma bir söz veremem."

"Söz ver!" diye haykırdı Morrigan. "Kyle benim yüzümden öldü. Myrna da aynı gün öldü. Kai ise bugün. Geçtiğim her yerde bir ölüm izi bırakmaya dayanabileceğimi sanmıyorum. O zaman gerçekten başımı alıp giderim. Birinin daha zarar görmesine neden olmayacağım bir yere."

Kegan yanına geldi ve elini tuttu. "Sana Epona'nın en güçlü rahibeleri için Kentaur eşler yarattığını söylediğimi hatırlıyor musun? Senin için yaratıldığına inanıyorsun, değil mi?"

Morrigan uyuşmuş gibi başını salladı.

"Çok güçlü rahibelerin, Kentaur eşlere ihtiyacı vardır çünkü yanında bir erkekten daha fazlasının olmasına ihtiyacı vardır." Morrigan'a en iyi çapkın sırıtışıyla baktı. "Sana bir erkekten daha fazlası olduğumu ispatlamadım mı? Kolayca kurtulacağın biri olmadığım kesin."

Morrigan'ın dudakları bir gülümsemeyle büküldü. "Bana dikkatli ve akıllı olacağına söz ver. Sen bir Wolverin ya da Seabiscuit değilsin."

Neden bahsettiğini anlamayan Kegan'ın kaşları çatıldı.

"Birkaç Oklahoma sözü daha. Sonra anlatırım. Her neyse Kyle tavandan dökülen bir taş yığınının altında kalınca ben de öleceğimden emin oldum. Sonra kristale gitmemi söyleyen sesi duydum ve gittim. Ve diğer taraftan çıktığımda bu dünyada, Usgaran'da Birkita'nın yanındaydım."

"Sana kristale girmeni söyleyen Adsagsona'nın sesi miydi?"

"Hayır," dedi Morrigan ağır ağır. "Annemin sesiydi. Adsagsona'nın sesini duyduğumdan emin olduğum tek zaman sen ve Kai'nin geldiğiniz akşam gerçekleştirdiğim Karanlık Ay Ritüeli'ydi. Yüksek sesle konuştu ve onu herkes duydu."

"Ama zihninin içinde sık sık bir ses duyduğunu söylemiştin."

"Evet ve rüzgârda da başka sesler duyuyorum. Ama hiçbiri Usgaran'da duyduğum sese, benimle konuşanın Adsagsona olduğundan emin olmama yetecek kadar benzemiyor." Morrigan cesaret toplamak için durdu. "Kegan, belki de Kai haklıydı. Belki de duyduğum seslerden biri Pryderi'ninkiydi."

"Hayır!" Kegan, Morrigan'ın vücudunun enerjiyle dolmasına neden olan bir dizi anlaşılmaz sözcük fısıldayarak yumruğuyla havaya bir takım detaylı şekiller çizdi. "O yaratığın adını anmayacağız. Mecbur kalırsan Üç Yüzlü Tanrı de ama adını anma. Bir ismin dile getirilmesi büyük güç barındırır."

Morrigan ürperdi. "Kai'nin yanıldığını nereden biliyoruz?"

Kegan yeniden dolaşmaya başladı. "Büyükbabanın, Rhiannon'un kulak verdiği karanlık fısıltılar yüzünden kirlendiğini anlattığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet ve iblislerle savaşın kıyısındayken bu dünyadan kaçmak gibi korkunç şeyler yapmış."

Morrigan, annesinin *kaçmak çözüm değildir, yavrum,* azarını bir kez daha duydu ve Rhiannon'un gerçekten tecrübesine dayanarak konuştuğunu ilk kez anladı.

Kegan camdan bir duvara toslamış gibi durdu. "Fomorian istilasından haberi var mıydı?"

"Biliyordu," dedi Morrigan üzgün bir sesle.

"Sen bunu yapmazdın."

"Neyi?"

"Sidetha'yı bir istilacıyla karşı karşıyayken terk etmezdin. Kalır, onlarla ya da onlar için savaşırdın."

Bu sözleri Morrigan'ın umutlanmasına neden oldu. "Gitmezdim. Gitmeyeceğimi biliyorum."

"İşte, kötülüğün seni ele geçirmediğini böyle anlayabilirsin."

Morrigan ona kaşlarını çatarak baktı. "Sırf korkunç canavarlar bize saldırırken kaçmıyorum diye mi? Tanrıça aşkına, Kegan! Bunu söylemek benim için çok kolay."

Kegan gülümsedi. "Fark etmez, gerçeği söylüyorsun." Morrigan itiraz etmek için ağzını açtı ama Kentaur onu durdurdu. "Ve tek kanıt bu değil. Tavırları, hareketleri de bunu gösteriyor. Morrigan beni dikkatle dinle. Davranışın kötü değil. Anneninki kötüydü. En azından karanlığı reddedip Epona'yla yeniden uzlaşmadan önce."

"Tamam, kulağa mantıklı geliyor. Ama duyduğum bu kahrolası seslerin kime ait olduğunu hâlâ bilmiyoruz."

Kegan yeniden dolaşmaya başladı. "Sen bahsetmedin ama belki de yükselme ayinine dönerek sesleri ayıklayabiliriz. Adsagsona'nın sesini duyduğundan sadece bir kez emin olduğunu söyledi ama Tanrıça kendini hizmetine adadığın zaman da seninle konuşmuş olmalı."

"Ama benim bir yükselme törenim falan olmadı ki... Ne olduğunu bile bilmiyorum."

Morrigan, Kegan'ın ona aklını kaçırmış birine bakar gibi baktığını düşündü. "Bir dünya ile diğeri arasındaki aralığı geç-

tin. Büyük bir rahibenin kızısın. Sidetha'nın üç nesildir ilk Işık Getirenisin. Ve bütün bunları tanrıçana hizmet yemini etmeden mi yaptın?"

"Ah, hayır," dedi Morrigan aptal gibi hissederek. Yine.

Kegan yanına geldi ve usulca yanağına dokundu. Yüzüne çöken endişeye rağmen gülümsemesi şefkatliydi. "Alevim, sen tanıdığım en müthiş insansın. Nasıl olur da bir yükselme ayininden geçmezsin?"

"Eski dünyamda öyle bir şey yok. Ya da varsa bile en azından benim, büyükannem ve büyükbabamın haberi yoktu. Tanrı ve tanrıçaları onurlandırmıyor değildik elbette. Özellikle Epona'yı. Büyükannem bu konuda çok titizdi." Morrigan gülümsedi. "Birkita'yla birbirlerinin yansıması olduklarından bahsetmiş miydim?"

Kegan da gülümsedi. "Hiç şaşırmadım." Morrigan'ı alnından öptü. "Ama tanrıları onurlandırmak ve bir rahibenin yükselme ayini aracılığıyla kendini adamak çok farklı şeylerdir."

"Peki o halde ne yapmalıyım?"

"Kendini Adsagsona'ya adamalı ve onu tanrıçan olarak kabul edip başka herhangi bir tanrısal varlığa hizmet etmeyi reddetmelisin."

"Daha spesifik olmak gerekirse, üç yüzü olan herhangi bir karanlık varlığa mı?"

"Evet."

"Ya o karanlık tanrı peşimdeyse?"

"Tören sırasında belirecek ve kendini Adsagsona'ya adamadan önce, ona adaman için seni etkilemeye çalışacaktır. Sonrasında artık çok geç olacak çünkü tanrıçandan resmen vazgeçmediğin sürece, sonsuza dek ona ait kalacaksın."

Morrigan derin bir nefes aldı ve yüreğinin ağzına gelmesine rağmen cesur bir gülümseme takınmaya çalıştı. "Öyle görünüyor ki bir yükselme ayini planlamamız gerek."

"Midem cidden ağrıyor," dedi Morrigan.

Elini genç kadının omzuna atarak, "Nefes al, her şey yoluna girecek," dedi Kegan Usgaran'a doğru yürürlerken.

"Ya bana kızgınsa?"

"Benim olacağımı sandığın gibi mi?"

Morrigan, genç adamın sesindeki alayı duymazdan gelerek, "Evet," dedi. "Ya da daha beteri."

"Morrigan, seni seven insanlara daha fazla güvenmelisin."

"Güvenmediğim siz değilsiniz ki. Beni endişelendiren her şeyi mahvetme konusundaki yetkinliğim."

Kegan başına bir öpücük kondurdu. "Çok fazla endişeleniyorsun."

"Pekâlâ, benimle birkaç yıl geçirene kadar bekle. Her şeyi mahvetme becerime daha fazla saygı duyacaksın."

"Kulağa hoş geliyor."

"Ne? Her şeyi mahvetme becerim mi?"

"Bu becerin ne kadar sevilesi olsa da ben yıllarca birlikte olmamızdan bahsediyordum. Ayrıca senin de bende yorucu bulabileceğin şeyler var." Kegan'ın yüzünde muzip bir gülümseme vardı. "Gerçi çok fazla olduğu söylenemez."

Morrigan ona tek kaşını kaldırarak baktı. "Flört etme konusunda ne kadar kötü olduğunu zaten biliyorum." Kegan gözlerini

masum bir tavırla açtı ve alınmış gibi yaptı. Morrigan gözlerini devirdi. "Birkita senin çapkın olduğunu söylemişti."

Kentaur gülmemeye çalışarak, "Birkita bana çapkın mı dedi?" dedi.

"Evet. Gerçi söylemesine de gerek yoktu ya."

Kegan derin bir iç çekti. "Çirkin dedikodular ve abartı."

"Ah, yapma. Her neyse. Ama sadece bil diye söylüyorum. Oklahoma'da modern kadınlar erkeklerinin başka kadınların peşinden koşmasını hoş karşılamazlar."

Kegan sırıttı. "Benim kimsenin peşinden koşmam gerekmedi."

Morrigan ona tatlı tatlı gülümsedi. "Pekâlâ, şöyle ifade edeyim; büyükannemin tabiriyle, dişi kaz için iyi olan erkek kaz için de iyidir." Kegan gözlerini kıstı. Morrigan melek gülümsemesiyle sözlerini sürdürdü. "Başka bir deyişle, başka bir erkek ile başka erkekler ya da Kentaur'larla oynaşmamı istemiyorsan şu kadınların peşinden koşmama olayının benimle son bulduğunu hatırlamanı tavsiye ederim."

"Sana hiçbir zaman sadakatimi sorgulaman için neden vermeyeceğim," diye homurdandı Kegan.

"İyi, al benden de o kadar," dedi Morrigan bilmiş bir tavırla.

Ve sonra Usgaran'ın kapısına geldiklerini fark etti. Yüzündeki alaycı gülümseme kayboldu ve odanın rahibeler ve zanaatkârla dolu olduğunu fark edince hemen gerildi. Herkesin her zamankinden sessiz olduğunu hemen fark etmişti. O hoş gevezelikler yoktu ve geniş odanın üstünü, mide bulandıran bir tütsü dumanını hatırlatan bir hüzün kaplamıştı. Birkita sönük durumdaki kristal kayanın yakınındaki bir taşın üstünde oturuyordu. Gümüş renkli iplikten dokuduğu, yarısı tamamlanmış bir kumaş vardı ama elleri hareketsizdi ve gözleri kayaya odaklanmıştı. Morrigan onun her zamankinden solgun göründüğünü ve gözlerinin altında mor halkalar olduğunu fark etti. Suçluluk duygusuyla, *benim yüzümden,* diye düşündü ve kendi kendine bu Kai olayı

halledilip yükselme ayini yapıldıktan sonra Birkita'nın hiçbir şey yapmadan geç saatlere kadar uyumasında ve dinlenmesinde ısrarcı olacağına söz verdi.

Birkita kafasını kaldırıp ona bakınca Morrigan gözlerindeki anlamı okumaya çalıştı ama rahibenin yorgunluğundan başka bir şey çıkaramadı.

Kegan, "Git ona," diye fısıldadı ve kolunu Morrigan'ın omzundan çekti.

Morrigan'ın yapması gerekenin bu olduğunu biliyordu. Birkita'ya gitmeli ve eski başrahibenin onu herkesin içinde selamlayarak desteğini kaybetmediğini göstermesinin yolunu açmalıydı ama Birkita'nın onu herkesin içinde azarlamasından ya da daha beteri onu tamamen yok saymasından iliklerine kadar korkuyordu.

Kendine sadakatine inanmayı seçtim diye hatırlattı ve odaya girdi.

Bütün gözler ona çevrildi ama Morrigan herkesi yok saydı. Sadece büyükannesinin yansıması olan kadına bakıyordu. Odanın ortasında buluştular.

"Kegan bana Kai'nin öldüğünü söyledi. Üzgünüm. İkinizin dost olduğunuzu biliyorum."

Birkita'nın gülümsemesi yorgun ama sevecendi. "Teşekkürler, yavrum. Cesedini yağladıktan sonra senin odana geldim. Kegan'ın yanında olacağını tahmin etmeliydim." Morrigan'ın arkasına baktı ve gülümsemesine Kentaur'u da kattı.

"Yani bana kızgın değil misin?" Morrigan bu soruyu kulaklarını dört açarak onları izleyen kalabalığın arasında sormaktan nefret ediyordu ama sormak zorundaydı. Birkita onu desteklemeye devam ediyorsa hikâyenin kalanını anlamaları gerektiğini bütün Sidetha öğrenmeliydi.

"Sana kızgın olmak mı, Işık Getiren? Ne için?" Birkita sesini odadaki herkese ulaşacak şekilde yükseltti. "Ölmek üzere olan ve

acıdan perişan olduğu için her yerde karanlık gördüğünü sanan bir adamın sanrıları yüzünden mi? Elbette, hayır!"

Morrigan kendini kollarını yaşlı kadına dolayıp ona sımsıkı sarılmaktan alamadı. "Ah, teşekkürler," diye fısıldadı.

Birkita da onu kucakladı ve sonra kibarca geri çekildi. "Şimdi Kai'nin cenaze törenini ne zaman gerçekleştireceğini konuşmak için odana çekilelim mi?"

"Hayır, ben..." dedi Morrigan.

"Hayır!" Shayla odaya daldı ve Kegan'ın yanından geçip ortada duran iki kadının yanına gitti. "Kai'nin cenazesini o yönetmeyecek. Orada bile olmayacak. Varlığı Taşustası'nın ruhuna büyük hakaret olur."

İzleyenlerden mırıltılar yükselirken Birkita'nın yüzü bembeyaz oldu. "Hanımefendi, bu tartışmayı daha mahrem bir yerde yapmalıyız."

"Hayır. Bu tartışmanın herkesin gözü önünde yapılması gerekiyor," dedi Morrigan ve Sidetha'nın Hanımefendisi'nin tam karşısına dikilerek kadını ona bakmaya zorladı. Shayla'nın ne kadar harap ve dağılmış göründüğünü fark etmenin şaşkınlığıyla bir an duraksadı. Kadının gözleri şiş ve kıpkırmızıydı. Saçları dağılmıştı ve elbisesinde pis görünen lekeler vardı. "Aslında Shayla'nın söylediklerine kısmen katılıyorum. Kai'nin cenaze törenini ben yapmayacağım. Senin yapman daha doğru olur, Birkita."

"Hayır, Morrigan. Sidetha'nın Başrahibesi sensin. Bu görev sana düşer," dedi Birkita. "Töreni senin yürütmenin tek alternatifi, buna Kegan'ın öncülük etmesidir. Başşaman ve Kai'nin dostu olarak kabul edilebilir."

"Kai'nin cenaze ritüelleri Sidetha'nın inançlarına göre yapılacak! Burası Taşustası'nın ikinci yuvasıydı. Cenaze ateşi bizim geleneklerimize uygun hazırlanacak ve Kai bizden biri gibi onurlandırılacak." Shayla sözlerini bir hıçkırıkla tamamladı. Morrigan

onun için gerçekten üzülürken, Hanımefendi bir tıslamayla, "Ama o orada olmayacak," diye ekledi.

Kimse seninle böyle konuşmamalı!

Morrigan kafasının içindeki sesi yok saymaya çalıştı ama kendi öfkesini öyle iyi yansıtıyordu ki dayanamayıp patladı. "Kocanız nerede, Shayla? Böyle kederli bir zamanda yanınızda olması gerekmez mi?"

Shayla, Morrigan onu tokatlamış gibi bir adım geri çekildi. Soğuk bakışları kısıldı. Zehir saçmak için ağzını açtı ama Morrigan onu yok sayar gibi omuz çevirdi ve Birkita'yla konuştu. "Töreni senin yapman gerekmesinin nedeni çok basit. Sen hâlâ Sidetha'nın Başrahibesi'sin." Bu sözler herkesi susturdu. Morrigan konuşmaya devam ederken herkes sonraki sözlerine odaklanmıştı. "Bütün sabah Kegan'la bunu konuştuk ve Oklahoma'da olayların buradakinden çok farklı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Birkita'nın bakışları Morrigan'dan şimdi hemen yanında duran Kentaur'a kaydı. "Evet, bunu daha önce konuşmuştuk."

"Ancak konuşmadığımız ve sana söylememe lüzum olup olmadığını bile bilmediğim bir şey vardı. Benim bir yükselme törenimin olmadığı."

Birkita şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Yani Adsagsona'nın hizmetine girmek için resmen yemin etmedin mi?"

"Hayır, etmedim. Yani görüyorsun ya, teknik olarak bir başrahibe değilim."

Birkita'nın alnı kırıştı. "Ama sen bir Işık Getiren'sin ve bu başrahibelikten daha güçlü bir unvan."

"Bu Morrigan'ın illa bir başrahibe de olduğu anlamına gelmez," dedi Kegan araya girerek. "Işık Getiren olmanın büyük bir yetenek olduğu doğru. Bahşedilmiş bu ilahî gücü taşıyan bir rahibenin seçilmiş tanrı ya da tanrıçasına hizmette doğal bir adım olarak genelde başrahibe olduğu da doğru. Ancak Morrigan olayların doğal düzeninin farklı olduğu bir yerden geliyor.

"Yani başrahibe olmaya hakkı yok." Shayla bu sözleri Morrigan'ın suratına tükürür gibi haykırdı.

"Başşaman olarak sizi temin ederim ki anlamı bu değil, Hanımefendi," dedi Kegan soğuk bir sesle.

Morrigan, Shayla'yı yok sayarak Birkita'ya, "Anlamı adımları tek tek atmam gerektiği," dedi. "Baştan başlamam ve bu dünyanın usullerini öğrenip senin öğretmenliğinde Adsagsona'nın Başrahibesi olmayı hak etmem gerek." Odadaki diğer rahibelerin onaylayan mırıltılarını duymak Morrigan'a büyük zevk verdi.

"Başrahibe olmasını yasaklıyorum!" dedi Shayla.

Morrigan kadına döndü. "Siz Adsagsona değilsiniz." Öfkesini kontrol altında tutmaya çalışarak yavaş yavaş ve tane tane konuşuyordu. "Tanrıça gibi davrandığını biliyorum ama rolünü yapmak bir şeyi gerçek kılmıyor. Bunu iyi biliyor olmam gerekir. Henüz hak etmemiş olmama rağmen bir süredir başrahibeymişim gibi davranıyorum. Ama sizi temin ederim, unvanı alıp almayacağıma ve ne zaman alacağıma Tanrıça karar verecek. Siz değil. Asla siz olmayacaksınız. Şunu kafanıza sonsuza dek sokun, siz Sidetha'nın günlük işleyişinden sorumlusunuz. Ruhları konusunda söz hakkınız yok."

"Benimle bu şekilde konuşamazsın!"

Morrigan'ın öfkesi patladı. Otomatik bir hareketle kolunu kaldırarak Shayla'ya doğru bir adım attı. "Işık!" diye emretti. Havaya kaldırdığı elinden Usgaran'ın tavanına fırlayan beyaz alev kutsal kaya da dâhil odadaki bütün selenit kristalleri tarafından emildi ve her yer ışıklandı. Enerji Morrigan'ın içinde de patlıyor, kanını ısıtıyor ve vücudunun içten parlamasına neden oluyordu. Morrigan, yüzü Shayla'nınkine sadece birkaç santim mesafede, vücudu enerjiyle titreyerek dişlerini gösterdi ve aldatıcı, yumuşak bir tonla, "O sürtük ve paragöz burnunu Tanrıça'nın işine soktuğun sürece, seninle istediğim şekilde konuşurum," dedi. Al sana bir son dakika haberi, sürtük. Zaman değişiyor ve yolumdan çekilsen iyi edersin yoksa seni ezip geçerim."

"Morrigan, yeter."

Kegan'ın sesi Morrigan'ı saran ısı ve öfkeyi delip geçti. Hızlı hızlı soluyarak Shayla'dan bir adım uzaklaştı. İşin tuhaf yanı, Sidetha'nın Hanımefendisi Morrigan'ın tehdidi karşısında hiç mi hiç sarsılmışa benzemiyordu. Aksine gülümsüyordu.

"Uyarı için teşekkürler, Işık Getiren. Aklımda tutacağım." Shayla dağılmış saçlarını arkaya itti ve Morrigan'a arkasını dönüp soylu bir tavırla odadan çıktı.

"Öfke yol değil, yavrum," dedi Birkita yumuşak bir sesle.

Morrigan, gözleri bilgelik ve şefkatle dolu, takatsiz eski başrahibeye baktı. İçin için Birkita'mn haklı olduğunu biliyordu. Rhiannon'un da söylediği gibi öfke yıkıcıydı ve onu doğru yola sevk etmeyecekti. Morrigan dev bir çabayla uzun nefesler alarak vücudundaki ısıyı çekilip ve ait olduğu yere kristallere dönmeye zorladı. Sersemlemiş bir halde Birkita'ya gülümsedi. "Sanırım bu da bana öğretmen gereken derslerden biri," dedi.

"Biri öğretse iyi olur," diye mırıldandı Kegan.

Morrigan beklenmedik bir kahkaha atınca vücudundaki hararet kaybolup gitti ve ona dikilmiş bakışların altında, odanın ortasında dikilirken kendini aptal gibi hissetti.

Gırtlağını temizledi. "Yani Kai'nin cenaze ritüelini senin gerçekleştirmek konusunda anlaştık mı?"

"Ritüeli ben üstleneceğim," dedi Birkita. "Ve cenaze işini halledince sen yükselme törenine ve Tanrıça'nın hizmetine resmî girişine hazırlanman konusunda da anlaştık değil mi?"

"Anlaştık," dedi Morrigan gülümseyerek.

"Hazırlanmamız gereken bir tören daha var," dedi Kegan.

Morrigan ve Birkita aynı anda Kentaur'a döndüler. "Unuttuğum bir şey mi var, Başşaman?" diye sordu Birkita.

Kegan, Morrigan'a gülümsedi. "Belki de yoktur. Biraz erken konuşmuş olabilirim." Sonra Morrigan'ı ve kalabalıktan yükselen iç çekişlere bakılırsa Sidetha'nın tamamını şoke edecek bir şey

yaptı. Morrigan'ın elini tuttu, resmî bir tavırla önünde eğildi ve avcunu göğsüne, kalbinin tam üstüne bastırdı. "Morrigan, tam şu anda Tanrıçan, Başrahibe ve halkın önünde sana olan aşkımı ilan ediyorum. Ve senden evlilik bağıyla bana bağlanma onurunu bahşetmeni istiyorum. Bu hayatta ve tanrıçalarımız izin verirse sonrasındaki sonsuzlukta eşim olmanı istiyorum. Beni eşin olarak kabul eder misin? Sidetha'nın Işık Getireni, Morrigan?"

Morrigan yüreğinin göğsünden dışarı fırlayacağını sandı. Kegan'ın mavi gözlerine baktı ve orada sevgi, kahkaha ve mutluluk dolu bir gelecek gördü. Ayrıca, onunlayken bir daha asla yalnız ve yabancı olmayacağını anladı. Orada ruhunun eşini gördü.

"Evet, Kegan, ederim."

Kegan bir sevinç çığlığıyla onu kollarının arasına alıp nefesi kesilene kadar öptü.

Birkita'nın kahkahası rahibelerin mutlu tezahüratlarına karıştı.

"Ve böyle olmalı," dedi Birkita. "Ölümü dengeleyen hayat. Hüznün karanlığını aydınlatan sevinç."

Morrigan gözlerini yumdu, Kegan'ı öptü ve o anın hiç bitmemesini diledi.

"Kai ortamı kesinlikle onaylardı," dedi Kegan. "Farklılık gösteren renk ve dokuları severdi. Tuz Ovaları'nın dramatik manzarasını ve gölden çıkan kristal kayalarını güzel bulduğunu biliyorum. Ruhu hoşnut kalacak."

"Umarım." Morrigan sokulunca Kentaur elini omzuna attı. Tuz Ovaları'na bakan, ilk defa seviştikleri tümseğin üstünde duruyorlardı. Kai'nin cenaze ateşi tepenin tam ortasına kurulmuştu. Su mermeri özüne batırılmış üst üste yığılmış kuru dallaran oluşan cenaze ateşi çok heybetliydi ve tek eksik, cesedin kendisi ve bir kibritti. "Sence her şey yolunda gidecek mi?"

"Her şey mi? Ne demek istiyorsun, alevim?"

"Bilirsin işte, cenaze törenini burada *onsuz* yapmak tuhaf geliyor." Morrigan, Shannon'dan Rhiannon diye bahsetmekte zorlandığı için adını kullanmaktan tamamen kaçınmayı alışkanlık edinmişti.

"Birkita ve ben, kızının acısı henüz çok tazeyken Rhiannon'a sevgili Taşustası'nın ölüm haberini göndermenin acımasızlık olacağı konusunda görüş birliğine vardık. Kararlaştırdığımız gibi, Rhiannon'a anıtların heykellerini götürürken ölüm haberiyle birlikte küllerini de ulaştıracağım."

"Bir anıt Myrna'ya, bir anıt Kai'ye."

Kegan, Morrigan'ın saçlarını arkaya yatırıp alnını öptü.

"Önce Kai'nin görüntüsünü içinde saklayan taşı bulmalısın. Sonra evet, onun heykelini de yapacağım."

"Biliyorum. Bulacağım." Ama işin asıl, Morrigan henüz taşların ruhunu sorgulayacak cesareti toplamış değildi. Kendine Taşustası'nın ölümünün üstünden sadece iki gün geçtiğini ve heykelinin oyulacağı taşı bulmak için çok zamanının olduğunu telkin ediyordu. Ama için için bunun zaman meselesi olmadığını biliyordu. Tam olarak neden olduğunu bilmese de korkuyordu.

Son iki gün çok acayipti. Rahibeler onunla konuşmuşlardı. Hatta etrafında çok normal davranıyorlardı. Morrigan'ın yeterince uyumadığını bildiği ve görüntüsü yüzünden kaygılandığı Birkita her zamanki gibi harikaydı. Kegan'a gelince... Morrigan iç geçirerek Kentaur'a iyice sokuldu. Kegan inanılmazdı. Diğer herkes Morrigan'ı ya tamamen yok sayıyor ya da ona dik dik bakıp uzaklaştığı anda kendi aralarında fısıldaşmaya başlıyordu. Usgaran'daki zıtlaşmadan sonra Shayla'yı bir daha görmemişti. Birkita, Sidetha'nın Hanımefendisi'nin bir eşten bekleneceği şekilde Kai'nin naşının başında nöbet tuttuğunu ve onu her gün baharatlar ve yağlarla mesh ettiğini söylemişti. Morrigan karısının bir başka erkeğe aleni şefkat gösterisi sırasında Perth'in neyle meşgul olduğu sorusunu yüksek sesle dile getirmişti. Birkita'nın anlattıklarına bakılırsa Perth, Kai'nin ölümünden kısa süre sonra mağaraların derinliklerine çekilmiş ve o günden beri hiç görünmemişti. Birkita, Perth'in Kai'nin cenazesinden birkaç gün sonra yeniden ortaya çıkacağını ve evlilik oyununu hiçbir şey olmamış gibi sürdüreceğini tahmin ediyordu. Morrigan ise o kadar emin değildi. Shayla'nın bir tür sağduyu çizgisini aştığı ortadaydı. Deli sürtüğün kocasını başından atmış olması çok mantıklı görünüyordu. Zamanın gerçeği ortaya çıkaracağını düşünüyordu.

"Morrigan?"

"Özür dilerim. Bir şey mi dedin?"

"Hayır, hayır. Sadece insanlar gelmeye başladı." Kegan, Morrigan'ın omzunun üstünden tümseğin mağara tarafından tır-

manan patikayı işaret etti. Morrigan o tarafa bakınca mağaradan çıkıp bulundukları yere doğru ilerleyen bir dizi Sidetah'lıyı gördü.

"Sanırım kenara çekilmemin zamanı geldi."

"Morrigan sorun ne? Canını sıkan nedir? Kai'nin cenazesine katılmamak senin kararındı." "Biliyorum," dedi Morrigan sert bir sesle. Sonra derin bir iç çekti ve özür diler gibi gülümseyerek, "Sadece hiçbir şey yapmadan durmaktan sıkıldım," dedi.

"Hiçbir şey yapmadan durmuyorsun. Kendini hazırlıyorsun."

Morrigan, "Bana hiçbir şey gibi geliyor," diye mırıldandı. Cenaze ateşinden uzaklaşıp tepenin yüksek kısmında cesurca kök salmış birkaç çam ağacına doğru yürürken Kegan da ona eşlik etti. Morrigan çamların uzun, parmağa benzeyen dallarının gölgesinde durdu. Burada göze batmadan ve dikkati kendi üstüne çekmeden törene katılabilecekti. Morrigan olaydan tamamen uzak durmayı tercih ederdi ama üç şey gelmesine neden olmuştu. Bir, Kegan ve Birkita'nın ısrar ettikleri gibi, Birkita'dan sonra başrahibe olacaksa bir cenaze törenini gözlemlemesi gerekirdi çünkü eninde sonunda törenlere kendisi başkanlık edecekti. İki, Shayla'nın ona ne yapacağını söylemesine göz yumulamazdı. Üç ve Morrigan için en önemlisi, Kegan ve Birkita dostlarına veda ediyorlardı ve Morrigan onların yanında olmak istiyordu. Başka herhangi bir yerde olmayı tercih etse de bu üç sebepten ötürü cenazedeydi.

"Burada iyi olacak mısın?" diye sordu Kegan onu dikkatle süzerek.

Morrigan gergin bir gülümsemeyle Kentaur'a gitmesini işaret etti. "Haydi, git. Sen ve Birkita gerekeni yapın. Törenden sonra konuşuruz."

Kegan onu çabucak öptü ve Kai'nin cenazesini taşıyan kalabalığa eşlik eden Birkita ve diğer rahibelerle buluşmak için ateşin başına geçti.

Morrigan elinde bir ıslaklık hissetti ve Brina'nın geldiğini görünce gülümsedi. "Gelmene sevindim, güzel kızım," diye fısıldadı ve iri kedinin tüylü başını okşayarak Brina'dan otomatik bir mırıltının yükselmesine neden oldu. Morrigan'ı izleyip beklerken, kedinin başını okşayarak sakinleşmeye çalışıyordu. Son birkaç gündür gittikçe artan bir huzursuzluk hissiyle doluydu ve hiçbir şey yapmadan beklemesi durumu daha da kötüleştirmişti. Birkita'nın mide bulandıracak bir sıklıkla tekrarladığı talimatları doğrultusunda Morrigan'ın bir sonraki Karanlık Ay'a kadar kalan günlerini ki koca bir ay demekti, meditasyonla geçirmesi gerekiyordu. Evet, meditasyon. Morrigan, Tanrıça'yla ciddi bir zihinsel konuşma olayına girmesi gerektiğini biliyordu ama hiçbir şey olmuyordu. Bu yüzden, kısaca günün büyük kısmında odasında oturuyor, "meditasyon yaparken" uyuyakalmamaya ya da sıkıntıdan ölmemeye gayret ediyordu. Ve genelde gündüz kuşağının dandik TV programlarını izlemek için can atıyordu.

Sesler bile susmuştu. Hayatında ilk kez, bütün sesler onu rahat bırakmıştı. Rüzgârda onunla konuşan yoktu. Zihnine fısıldayan da. Bu iyi bir şey olmalıydı; ya da en azından Morrigan kendine böyle telkin ediyordu ama seslerin yokluğu onu huzursuz ediyor ve bir şeylerin yanlış olduğunu düşündürüyordu. Bir şeyler olmaya hazırlanıyor. İyi olmayan bir şeyler.

Sidetha'lılar tepeyi tırmandı ve cenaze ateşinin etrafında geniş bir çember çizerek tümseği ve etrafını doldurdular. Morrigan töreni korudan izlemeyi seçtiğine memnundu. Korunun eğimi diğerlerini tepeden görmesine imkân sağlıyordu. Kalabalık suskundu. Konuşan olmadığı için, boğuk hıçkırık ve burun çekme sesleri sessizlikte kat kat büyüyordu. Morrigan insanların rol yapmadığını biliyordu. Kai, Sidetha halkının dürüst sevgisini kazanmıştı.

Gözüne yeni bir hareket takılınca Morrigan, Birkita'nın yumuşak akşam ışığında istikrarla yanan bir meşaleyle başını çektiği cenaze alayının geldiğini gördü. Cenaze güçlü kuvvetli

altı taş işçisinin taşıdığı ve sağlı sollu altışar rahibenin eşlik ettiği bir sedyeye yerleştirilmişti. Cenaze alayının en arkasında, Kai'nin başına en yakın yerde, Morrigan'ın Shayla olduğunu tahmin ettiği yalnız bir kadın vardı. Morrigan'ın da aralarında olduğu rahibelerin tamamı, sade beyaz elbiseler giymişti. Birkita dünyaya veda eden ruhu temsil ettiği için yas rengi olarak beyazı tercih ettiklerini söylemişti. Birkita'nın elbisesi, içe içe geçmiş gümüş rengi helezon işlemeleriyle en gösterişli olandı. Shayla da beyazlar içindeydi. Yüzü bile dizlerine kadar inen tül gibi bir kumaşla örtülüydü. Cenaze alayı yol vermek için iki yana açılan kalabalığın arasından geçip ona ve ateşe yaklaşırken, Morrigan bir an Shayla'nın yüzünü gördü ve bir zombi geline insanı rahatsız edecek kadar benzediğini düşündü. Shayla Sidetha'nın ritüel kılıcını önünde tutuyordu. Kılıcın cenazedeki varlığı Sidetah'lıların Kai'yi ölümünden sonra da onlardan biri olarak onurlandırdığını ifade ediyordu. Uzun kılıcın kabzasına kıymetli taşlarla Adgsasona figürü işlenmişti ve keskin ve çift yönlü bıçağı Birkita'nın meşalesinin ışığının denk geldiği anlarda parlıyordu.

Cenaze alayı Kegan'ın yanında beklediği heybetli odun yığınına gelince durdu ve Kentaur önce Birkita'yı, ardından Kai'nin cenazesini saygıyla selamladı. Hiç konuşmadan Kai'nin sedyesini taşıyan adamlara yardım etti ve takım halinde hareket ederek cenazeyi dev odun yığınının yassı tepesine kaldırırlarken boy avantajı kullanarak düzgün bir şekilde yerleştirmelerini sağladı.

Rahibeler yan yana duran Birkita ve Kegan'dan biraz uzaklaşarak ateşin etrafında bir çember oluşturdular. Shayla çembere katılmadığı gibi kalabalığın arasına da karışmadı. Morrigan, Shayla'nın yüzünde peçesi ve havaya kaldırdığı kılıcıyla Kai'nin cenazesine gözünü kırpmadan bakarken tam bir kaçık gibi göründüğünü düşündü.

Birkita meşaleyi bir kovanın içinde yerleştirip yere bıraktı. Sonra ellerini başının üstüne kaldırdı ve tanrıçasına seslendi.

"Adsagsona, sana yukarıdan sesleniyorum..." Duraksadı ve ellerini tepe taklak bir V oluşturacak şekilde yere uzatırken "... ve aşağıdan..." diye ekledi.

Morrigan, Birkita'nın Adsagsona'yı çağırmasını seyrederken Başrahibe'nin ne kadar güzel, dingin ve kendinden emin göründüğünü düşündü. Morrigan'ı kaygılandıran solgunluğu bulut rengi elbisesiyle bütünleşerek onu göksel bir varlık, bir tanrıça gibi görünmesine neden oluyordu.

"Ah, huzur veren, zarif tanrıça, ah, alacakaranlık âlemlerinin hanımı ve toprağın rahmi, Epona'nın Tanrıça'ya yeteneği kadar kalbiyle de hizmet eden Taşustası Kai'nin ruhu için ettiğimiz duaları duymanı istiyoruz. Bugün onu bizden biri olarak sahipleniyor ve bundan böyle Sidetha'lı ilan ediyoruz. Halkımızdan biri olarak onu âleminden salmanı ve ruhunun Epona'nın güzel çayırlarına hızla ulaşmasına yardım etmeni diliyoruz."

Sonra Birkita ve Kegan birbirlerine döndüler ve Başrahibe ayine devam etti.

"Partholon'un Başheykeltıraşı ve Başşamanı Kegan, çok iyi tanıdığın Kai'yi onurlandırmamız ve ona sevgimizi sunmamız için senden bizlerin ve Tanrıçamızın yanında olmanı rica ediyoruz."

Kegan kollarını kaldırdı ve başını yüzü gökyüzüne bakacak şekilde arkaya yatırdı ve derin ve güçlü sesi bütün tümseğe yayılacak şekilde, "Ah, huzur veren, zarif tanrıça, ah, alacakaranlık âlemlerinin hanımı ve toprağın rahmi," dedi. "Burada onu seven herkesin temsilcisi olarak yüzümü göğe dönmüş, Kai'nin sadakatini ve iyiliğini, yokluğunun bize hissettirdiği büyük boşluğu dile getiriyorum."

Söz yine Birkita'ya geçti. "Ancak Kai'nin yokluğunun sadece belli bir zaman için olduğunu biliyoruz ve Epona'nın her zaman sıcak ve hoş olan, acının ve ölümün, hüznün ve kaybetmenin olmadığı, her tür hastalığından arınarak yeniden genç olacağı yemyeşil çayırlarına doğru yola çıktığından emin olduğumuz için hiç üzülmemeni diliyoruz."

Kegan gülümsedi. Çocuksu bir sesle konuşurken yüzünü kaplayan çocuksu ifade Morrigan'ın nefesini kesti. "Ölüm sadece bir istirahat, yenilenmek ve güçlenmek için Tanrıçamıza gitmenin ve sonunda geri dönmenin bir yoludur."

"Büyük Tanrıça Adsagsona, sen bize eski ruhun daha sağlam bir beden ve daha parlak bir zihinle dünya yoluna tekrar düşebilmesi için, günün birinde bir başka annenin ona farklı bir bedenle can verdiğini söylersin. Bu yolculuğun Partholon'un Sidetha tarafından sahiplenilen ve pek çokları tarafından sevilen Taşustası için sevinçli olmasını diliyoruz." Birkita meşaleyi yerinden almak ve yüzünü ateşe dönmek için bir an duraksadı. "Ve şimdi Kai'yi dünyevi kabuğundan sonsuza dek serbest bırakıyor ve onun için yepyeni bir hayatın başlamasının mutluluğunu yaşıyoruz." Meşaleyi havaya kaldırıp haykırdı: "Selam sana, Adsagsona!"

"Hayır!"

Kalabalığın Adsagsona selamı Shayla'nın çığlığıyla bölündü. Shayla, Morrigan'ı şoka sokan bir hızla kılıcı elinden atıp Birkita'nın üstüne atıldı. "Hayır, onu yakmanıza izin vermeyeceğim." Birkita'yı itince meşale Başrahibe'nin elinden uçtu ve bekleyen cenazenin üstüne konup bir anda alev aldı. Deliye dönen Shayla yüzünü örten beyaz peçeyi koparırcasına çıkardı ve söndürebileceğini sanarak alevleri peçeyle dövmeye başladı.

Morrigan, Birkita'nın, "Hayır, Shayla," diye haykırdığını duydu ve yaşlı rahibenin Shayla'yı kolundan tutup geri çektiğini gördü.

Shayla'nın başka ne delilik planladığını görmeyi beklemeden peşinde hırlayan Brina'yla birlikte öne atıldı ve insanları iterek ilerledi. Kai'nin hakkında yanılmadığı yönünde şüpheler besleyen Sidetah'lıların nazik duyarlılıklarının canı cehennemeydi. Birkita'nın ona ihtiyacı vardı ve ona gidecekti.

"Shayla, Kai'nin cenaze ateşinin kutsallığını bozuyorsun."

Kegan'ın sesi kalabalıktan yükselen şaşkınlık seslerini ve dalların gittikçe şiddetlenen çatırtısını bastırdı. Morrigan iri bir

adamı yolundan iterek kalabalığın arasından fırladığı anda cenaze ateşinin güçlü bir sesle parladığını gördü.

"Hayır!" Shayla bir çığlık daha attı. Onu kollarından tutan Birkita ve Kegan'ın arasında tutuyordu. Brina, Birkita ya da Kegan'a zarar vermeden Shayla'nın üstüne atlamanın yolunu arar gibi üçlünün karşısına çökmüş kuyruğunu sallayarak hırlıyordu. Diğer rahibelerin oldukları yere çivilenmiş gibi boş boş bakıyor olmaları Morrigan'ı delirtti. Bu kadınlara birazcık cesaret aşılaması gerekecekti. Hepsinden daha yaşlı olan Birkita'nın Shayla'yla güreşmesine nasıl izin verebiliyorlardı?

Morrigan, Birkita'nın yanına ulaşmak üzereyken, Başrahibe bir anda Shayla'nın kolunu bıraktı ve bir adım geri çekildi. Yüzü ona dönük olduğundan Morrigan ifadesini çok net görebiliyordu. Gözleri şaşkınlıktan büyümüştü ve iki elini ağır ve titrek hareketlerle kaldırdı. Birini göğsüne bastırırken diğeriyle sol kolunu tuttu. Ağzı şaşkınlıkla açıldı, gözleri beyazları görünecek şekilde döndü ve vücudundaki bütün kemikler erimiş gibi yere yığıldı.

"Birkita!" Morrigan'ın göğsünden kopan çığlık, Shayla'nın üstüne atlayıp kadını yere seren Brina'nın hırlamasında karşılık buldu. Morrigan Birkita'ya koştu. Çılgına dönmüş gibi, yaşlı kadını sırt üstü yuvarladı. Birkita nefes almıyordu. Morrigan nabzını aradı. Atmıyordu. "Hayır. Ah, lütfen, Birkita, hayır!" Vücudunun titremesine engel olmaya çalışarak Birkita'yı dümdüz yatırdı, başını arkaya eğip burnunu sıktı ve suni teneffüse başladı. Kalp masajı yapmak için nefese ara verdiği zamanlarda, "Aç gözlerini, nefes al!" diye haykırıyordu.

Omzundaki sıcak ve ağır eli hissetmeden önce alçak sesle mırıldanılan ilahiyi duydu. Hışımla başını çevirince Kegan'ın yüzüyle karşılaştı. "Hayır! Kes şunu! Birkita ölemez!"

Kentaur Başşaman ilahisine sadece, "Birkita çoktan öldü, alevim," demek için ara verdi.

Epona'nın sesini duyduğumda saatin kaç olduğu, daha doğrusu günlerden hangi gün olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Kıymetlim, gelmelisin.

Ona cevap vermemeyi alışkanlık edinmiştim. Gözlerimi sımsıkı kapadım, Etain'e iyice sokularak tatlı bebek kokusunu içime çektim ve sıcaklığının beni sakinleştirmesini bekledim. Epona bizi rahat bırakırsa –herkes bizi rahat bırakırsa– her şey yoluna girecekti.

Kıymetlim, gelmelisin, diye tekrarladı Tanrıça. *Sana ihtiyacım var.*

Gerçekten öfkelenemeyecek kadar yorgun olduğum için Rhett'ten eksik bir alıntı yaptım.

"Dürüst olmak gerekirse umurumda bile değil."

Bu kadar vurdumduymazlık kâfi!

Aklım yerinde olsaydı, havada Epona'nın öfkesiyle birlikte patlayan güç beni yerimden fırlatır ve benim de patlamama neden olurdu ama aklım yerinde değildi. Ayağa fırlamak yerine yatakta oturdum ve "Vurdumduymazlık mı?" diye fısıldadım. "Kızım öldü ve sen kederime vurdumduymazlık mı diyorsun?"

Epona karşımda belirdi. Tanrıça mutlu günlerimde marşmelov adını verdiğim kocaman döşeğin ayak ucunda duruyordu. Seçilmişi olduğum yirmi yıl boyunca yüzünü sayısız kez görmeme rağmen güzelliği o kadar muhteşem, elle tutulur sevgi ve şefkat aurası o kadar parlaktı ki doğrudan ona bakmakta güçlük çekiyordum.

Buna rağmen onu affedemiyordum.

Hayır, Kıymetlim. Kederine ve acına vurdumduymazlık demiyorum. Seni seven ve sana ihtiyaç duyan insanlardan elini eteğini çekmene vurdumduymazlık diyorum.

İçim suçluluk duygusuyla cız etti. ClanFintan. Onun da acı çektiğini biliyordum. Ona umutsuzca ihtiyaç duyduğumu için için anlıyor ve onun da bana ihtiyaç duyduğunu biliyordum. Puslu bir

öfke ve acı labirentinde yolumu kaybetmiştim ve griliğin arasından sadece Etain'i görebiliyordum.

"Şu anda kimsenin yanından olamam." Kendi sesimin düz ve duygusuz tınısı bana bile yabancı gelmişti.

Elimde olsa, sana daha fazla zaman verirdim, Kıymetlim ama veremem. Dünyaya yeniden karışmalısın. Kızının sana ihtiyacı var.

Kızın kelimesini duyunca başımdan aşağı buz gibi su dökülmüş gibi hissettim. "Kızım öldü."

Rahminde taşıdığın kızın öldü. Ruhunun kızı yaşıyor. Sana ihtiyaç duyan da o.

Yaşlar yanaklarımdan süzülene ve geceliğimin ipekli kumaşını ıslatana kadar ağladığımı anlamadım. Bir insanın bu kadar çok ağlayabileceği kimin aklıma gelirdi. Göz pınarlarımın günler önce kuruduğunu sanıyordum.

Sesim titredi ve sözcükleri telaffuz edebilmek için yavaş konuşmak zorunda kaldım. "Beni tamamen yok etmeye mi çalışıyorsun?"

Tanrıça bana iyice yaklaştı. Altın rengi ışıltılı elbisesinin etek ucunu kaldırıp yüzümü sildi. *Hayır, en Kıymetlim. Seni kurtarmaya çalışıyorum.*

Ona bakınca içinde kaybolduğum sis kısmen dağıldı. "Morrigan'ın başı belada mı?"

Evet. Ruhu için korkuyorum.

Yeni bir acı dalgasına karşı gözlerimi kapadım. "Myrna seninle, değil mi?"

Öyle olduğunu biliyorsun, Kıymetlim.

Gözlerimi açtım ve kendimi parlak gözlerine bakmaya zorlayarak, "Sana çok ama çok kızgındım," dedim.

Büyük kızgınlıklar için büyük sevgiler gerekir. Sonra eğildi ve beni alnımdan öptü. Sevgisi içime dolup zihnimi bulandıran ve kalbimi uyuşturan tatsız sisi tamamen yok ederken dokunuşuyla titredim.

"Morrigan'a yardım edeceğim," dedim sırtımı yeniden yastıklarıma dayayıp yaklaştığını bildiğim astral seyahate kendimi hazırlarken. "Haydi, Oklahoma'ya gidelim."

Tanrıça altın rengi kaşını kaldırınca tuhaf bir şekilde beni hatırlattı. *Morrigan Oklahoma'da değil, Kıymetlim. Ruhunun kızı bizim dünyamızda.*

Henüz verdiği haberin şaşkınlığını yaşayamadan beni ikinci bir şokla sarstı.

Hazırlan, Kıymetlim. Sidetha Âlemi'ne gidiyorsun.

"Kai ve Kegan'ın oldukları yere mi?" Karışan aklımı toplamak için başımı salladım.

Kegan orada. Kai öldü, Kıymetlim, onu Morrigan'ın ruhunun izini süren karanlık öldürdü.

Bu kez öfkem vurdumduymaz değil, arındırıcıydı. "Kahrolası üç yüzlü tanrı."

Evet, Kıymetlim. Ama bugün arzum ışığın Pryderi'yi iki dünyadan nesiller boyunca dönmemek üzere kovması.

"Tamam, onu kovalım. Ama bana ne haltlar döndüğünü anlatman gerekecek." Gözlerimi yumdum ve vücudumdan çekilip tapınağımın çatısından dışarı fırlatılırken Epona olanları anlattı...

Kegan'ın, "Birkita çoktan gitti, alevim," sözleri Morrigan'ı sarsmıştı. Tek yapabildiği başını öne arkaya sallamaktı. Kyle öldüğünde olduğu gibi. Ve Kai...

"Bunu sen yaptın!" Shayla yığıldığı yerden tıslar gibi haykırdı. Brina, Shayla ile Morrigan'ın arasına yerleşmişti ve Sidetha'nın Hanımefendisi'nin nefret saçmasını kısık gözlerle ve hafifçe hırlayarak izliyordu. "Bize ışık falan getirmedin. Ölüm getirdin. Sen bir Işık Getiren değil, bir Ölüm Getiren'sin."

"Shayla!" Onunla şefkatli bir tavırla konuşa da Kegan'ın sesi sertti. "Kendinde değilsin. Sözlerin kederinin eseri. Morrigan'ın bu trajik ölümlerin hiçbiriyle alakası yok."

Morrigan'a bakarken Shayla'nın gözleri nefretle yanıyordu. Kanı çekilmiş dudaklarından tükürükler saçarak haykırdı. "Kai'yi ben buldum. Ölümüne senin peşindeki karanlığın neden olduğunu söyledi. Karanlığın senin peşinde olduğunu ve seni içine çekeceğini söyledi. Hepsi senin suçun. Kai'nin ölümü de!"

Morrigan konuşamadı. Shayla'ya dediklerinin doğru olmadığını söyleyemedi çünkü Hanımefendi'nin haklı olmasından deli gibi korkuyordu. Morrigan, Birkita'nın bedenini kollarının arasına almıştı. Tek yapabildiği, büyükannesinin ölü yansımasını kucağında tutarak Shayla ve Kegan'a bakmaktı. Hiç üzüntü hissetmiyordu ya da acı. Her şeyden kopmuş gibiydi. Gözlerinin önünde yaşananları uzun bir teleskobun lensinden izler gibi.

Kegan, "Yeter, Shayla!" diye gürledi. "Yanılıyorsun. Kai de yanılıyordu. Ben bir başşamanım. Morrigan'ın karanlık bir tanrıyla işi olsa bilirdim."

Shayla nefret dolu bakışlarını Kentaur'a çevirdi. Sonra yüzü bir anda buruştu ve solgun yanaklarından yaşlar süzülerek, "Seni bile lekeledi," dedi.

Morrigan, Kegan'ın çok üzgün olduğundan bu kadar yaşlı göründüğünü düşündü. "Ben Morrigan'ı sevmek için yaratıldım. Mantıklı düşün, Shayla. Tanrıça'nın ruh eşimi karanlıktan yaratmayacağını sen de biliyorsun."

"Kai de benim ruh eşimdi!" Shayla yere yığıldı. Başını öne eğdi ve kederle hıçkırdı.

Morrigan, Kegan'ın yorgun bir tavırla iç geçirdiğini duydu. "Shayla, rahibeler seni odana götürsünler." Berbat bir haldeki kadını kollarından tutup ayağa kalkmasına yardım etmek için uzandı. "Şifacıyı sana gönderirim ve..."

Shayla o ana kadar bıraktığı yerde unutulmuş olan kılıcı çekti ve müthiş bir sürat ve doğaüstü bir güçle ona yardım etmek için eğilen Kegan'ın göğsüne sapladı. Ve yine gözle takip edilemeyecek kadar seri bir hamleyle elbisesinin katları arasından ışıldayan bir hançer çıkardı ve Morrigan'a fırlattı. Brina kulakları sağır eden bir çığlıkla sıçradı ve araya girdi. Morrigan'ı hedef alan hançer iri kedinin gırtlağına saplandı.

Kegan ve Brina yere serilirken Morrigan'ın uyuşukluğu geçti. Çığlık atarak ayağa fırladı. Brina'nın bedeni tamamen hareketsizdi ve Kegan bir eliyle kendini doğrultmaya çalışırken diğer eliyle göğsüne saplanan kılıcın kabzasını boş yere tutup çekti.

"Hayır, kıpırdama, her şey yoluna girecek." Morrigan kollarını bedenine sarıp ona destek vermeye ve hareketsiz durmasını sağlamaya çalışıyordu. Donakalmış rahibelerden birine, "Şifacıyı getir," diye haykırdı.

"Shayla değil," diye inledi Kegan. Ağzından boşalan kanın arasında sesi boğuk çıkmıştı.

Paniğe kapılan Morrigan, Shayla'nın üstlerine atlamasını bekleyerek başını kaldırdı. Ancak Sidetha'nın Hanımefendisi, alev alev yanan cenaze ateşine, beyaz elbisesinin uçlarından duman çıkacak kadar yakın duruyordu. Shayla rüzgârdaki bir sesi duymaya çahşır gibi başını yana yatırmıştı. Sonra net ve korkunç bir sesle, "Evet, evet," dedi. "Haklısın. Kai'yle gitmek istiyorum." Korkunç bir gülümsemeyle kendini yanan ateşe attı.

Morrigan'ın etraflarındaki insanların çığlıklarına ya da haykırışlarına ayıracak zamanı yoktu. Onun dünyası Kegan'a odaklıydı. Kentaur'u kendine yaslamayı başarmıştı. Ağzından ve göğsüne saplı duran kılıcın etrafından akan kanı silmeye çalışırken gövdesini bir şekilde dik tutuyordu.

"Morrigan." Kegan'ın sesi bir fısıltıdan farksızdı.

"Şişş. Konuşmaya çalışma. Sen yaşamaya konsantre ol."

"Beni dinlemelisin." Kegan, Morrigan'ın ürkek ve telaşlı kıpırdanışına son vermek için elini elinin üstüne yerleştirdi.

Morrigan, Kegan'ın gözlerine baktı ve orada gerçeği gördü. Kegan ölecekti. Kanamayı durdurmaya çabalamaktan vazgeçti ve elini avcunun içine aldı. Şimdi ağlamayacaktı. Bunun için daha sonra zamanı olacaktı. Şimdi onunla kalan her saniyesinin tadını çıkarma zamanıydı.

"Dinliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Shayla karanlık tanrının etkisi altındaydı. Kılıcı saplarken ve Brina'yı öldürürken, bakışlarında gördüm." Durdu ve acı dolu birkaç öksürüğün ardından bedeninden taze kan boşaldı. "Tanrı'nın seni öldürmek gibi bir niyeti yoktu. Sadece bütün koruyucularının yok olmasını istiyordu." Kegan nefes almakta zorlanıyor, bütün vücudu titriyordu. "Kazanmasına sakın izin verme. Kai, Birkita, Brina ve ben... Hepsine o sebep oldu. Bunu o yaptı. Sen değil. Bunu hep hatırla, aşkım, alevim."

"Hatırlayacağım, Kegan. Seni seviyorum ve benim için yaratıldığına inanıyorum," dedi Morrigan bir çırpıda.

Kentaur gülümsedi. "Ah, sonunda bana inanacağını biliyordum. Bu yüzden beni tekrar bulmak zorundasın, alevim. Bir başka hayatta... bir başka dünyada... beni bul." Kegan'ın gülümsemesi silindi. Derin bir nefes aldı. Morrigan'ın elini tutan eli kasıldı ve son nefesini ağzından köpükler taşarak verdi ve bir daha da nefes almadı.

Morrigan başını onun omzuna yasladı ve bir süre öyle kaldı. Ağlayamıyordu. İçindeki her şey o kadar parça parçaydı ki gözyaşları yolunu bulamıyordu.

Sonra rahibelerden biri bir çığlık attı. Sesi Morrigan'ın çaresizliğini bile delip geçecek bir dehşetle doluydu. Başını kaldırınca Deidre'nin biraz uzağında durduğunu gördü. İrileşmiş ve matlaşmış gözleri cenaze ateşine sabitlenmişti. Morrigan rahibenin bakışlarını takip edince Shayla'nın yanan bedeninin kıvranmaya başladığını gördü ve o bakarken ölü Hammefendi'nin içinden bir karaltı kabardı ve ateşten dışarı adım attı. Sularından kurtulmaya çalışan bir köpek gibi silkelendi ve yüzünü Morrigan'a çevirdi.

Uzun boylu ve güçlü yapılıydı. Gür, koyu renk saçları klasik güzelliğiyle yaşsız bir yüzü çevreliyordu. Şehvetli dudaklarında beliren gülümseme Morrigan'ı sıcaklık ve sevgiyle sarmaladı. "Demek buradasın, Kıymetlim." Sesi Morrigan'a içini acıtacak kadar tanıdık gelmişti. Ve korkunç bir hisle, bu sesin farklı versiyonlarını bütün hayatı boyunca dinlediğini anladı.

"Pryderi," dedi.

"Beni ne kolay tanıdın."

"Seni nerede olsa tanırdım." Morrigan bunu söylerken, gerçeğin ta kendisi olduğunu anlamıştı. Morrigan, artık onu gördüğü –sesini duyduğu için– Pryderi'yi bir daha hiçbir yerde unutmayacağını biliyordu. Fısıltılarını bir daha asla bir başkasınınkilerle karıştırmayacaktı.

Nasıl da aptaldı.

"Kıymetli bir çocuktan, güzel ve güçlü bir kadına dönüşmeni seyrettim. Senden çok memnunum, Kıymetlim. Ya sen daha önemsiz şeyleri bir kenara itip Seçilmişim ve Enkarnem olarak kendini bana adamaya hazır mısın?"

Morrigan, Kegan'ın bedenini yere büyük bir dikkatle bıraktı. Ayağa kalkıp, güzel karanlık tanrının karşısına dikilmeden önce yanağına son kez dokundu.

"Bütün bunları sen yaptın, değil mi? Ölümlerine sen sebep oldun. Önce Kyle, sonra Myrna, Kai, Birkita, Brina, Kegan ve Shayla." Sesi sakin ve neredeyse umursamazdı.

"Yanılıyorsun, Seçilmişim. Myrna'nın ölümü diğerlerinden ayrıydı. Ama her ne kadar o kişi ben olmasam da diğerlerinin ölümüne tek bir kişinin neden olduğu konusunda haklısın."

"Kim sebep oldu?" Morrigan cevabı midesini bulandıran bir netlikle, daha Pryderi dile getirmeden anladı.

"Sen, Kıymetlim. İnandığın tanrıçalar, önce Epona, ardından Adsagsona sana yardım etmediler. Güçlerinin kontrolsüzce akmasına izin verdiler." Kahkahası güzel ve acımasızdı. "Buna irade özgürlüğü tanımak diyorlar. Bense buna ilahî umursamazlık demenin daha doğru olacağını düşünüyorum. Seni düşürdüğü hale bir bak. Bu dünyada sevdiğin herkes senin yüzünden öldü."

"Ve sen bunu değiştirebilir misin?"

"Değiştirebilirim."

"Kendimi sana adarsam onları bana geri getirir misin?"

"Hayır, Morrigan! Yalanlarım dinleme!" diye haykırdı Deidre.

Pryderi'nin eli kör edici bir hızla öne fırladı ve rahibe kırık dökük ve sessiz bir et yığını halinde, sırtüstü yere düştü. Diğer rahibeler dehşet çığlıkları atarak tümsekten kaçtılar ve mağaralarına çekilen Sidetah'lıları takip ettiler.

"Mağara tanrıçasının rahibeleri, çenelerini ne zaman tutmaları gerektiğini bilmeliler," dedi Pryderi.

Morrigan kendine, yere serilen rahibeye bir kez bile bakma izni vermedi. "Kendimi sana adarsam onları bana geri getirir misin?"

"Tanrıçaların aksine, ben sana yalan söylemeyeceğim. Ölmüş olanları sana geri getiremem. Ama önem verdiğin başka kimsenin, kontrolsüz gücünden zarar görmesine izin vermeyeceğime inanabilirsin. Kendini bana ada, Morrigan MacCallan ve gücünü kontrol etmenin yükünü üstünden alayım. Başkalarına zarar vermene izin vermem ve seni sonsuza dek el üstünde tutarım."

"Demek doğruymuş. Ben Işık Getiren değil, Ölüm Getiren'mişim."

"Sen her ikisisin, Kıymetlim."

Morrigan, sana yalan söylüyor.

Sesi duyunca Morrigan'ın başı hızla sağa çevrildi. Karşısında bulduğu, baştan aşağı bir ruh olsa da oradaydı. Gözlerinden aralıksız akan yaşlara rağmen Morrigan'a gülümsüyordu.

"Shannon?" Morrigan'ı bu noktaya kadar taşıyan uyuşukluk hissi, arkasında nefes almasını güçleştirecek kadar derin bir acı bırakarak dağılmaya başladı.

Merhaba, Morrigan.

"At Tanrıçana dön, Seçilmiş. Burada işin yok!" Pryderi'nin öfkeli sesi zehir saçıyordu.

Ah, kes sesini ezik yaratık. Burada olmaya hakkım var. Bir kızımı kaybettim. Bu kızımı da kaybetmeyeceğim.

"Senin bu konuda söz hakkın yok. Morrigan onu karanlıkta debelenmeye terk eden umursamaz bir tanrıçayı değil, beni seçti. Tapınağına dön ve rahibemi bana bırak."

Shannon karanlık tanrıya bakmadı bile. Gözleri Morrigan'daydı. *Bu insanların hiçbirinin ölümüne sen sebep olmadın. Kontrolsüz olan senin gücün değildi, onunkiydi.*

"Bu, bütün bunların benim yüzümden olduğu gerçeğini değiştirmiyor," dedi Morrigan.

Senin yüzünden değil, tatlım. Çünkü seni istiyor. Ona istediğini verme. Bu ölümleri anlamsızlaştırma. Adsagsona kendini ona adamanı bekliyor.

"O zaman mağara tanrıçası neden burada değil?" diye bağırdı Pryderi.

Shannon karanlık tanrıya bakmadan *Cevabı o da benim kadar iyi biliyor,* dedi. *Epona gibi, Tanrıça Adsagsona da seni hizmetine almak için ikna etmez, yalan söylemez ya da manipüle etmez. Ona kendi isteğinle, özgür iradenle gelmelisin. Morgie, tatlım, Tanrıça seni zaten kendisinin olarak işaretledi. Tek yapman gereken bir sonraki adımı atmak.*

Morrigan, Kegan, Birkita ve Brina'nın cansız bedenlerine baktı. "Adsagsona'yı seçersem güçlerimi kontrol edecek mi?"

Tanrıçalar bizi kontrol edemez. Bizi severler, önemserler ve kendimiz ve halklarımız için doğru kararları almamızı isterler. Kendini kontrol etmek sana düşer.

Pryderi'nin korkunç kahkahası bütün tepeyi kapladı. "Nasıl olduklarını söylemiştim; aldırmaz, mesafeli ve gerçekten sevmek için fazla tanrısal."

Morrigan onun varlığını daha konuşmadan hissetti.

Kendi kararını kendin vermelisin, kızım.

Rhiannon, Shannon'ın yanında belirmişti. Biçimi Shannon'ın şeffaf ve göksel görüntüsünden bile daha soyuttu ama sesi her yeri kaplamıştı ve Morrigan'ın artık tanıyabildiği bir sesti. Morrigan bu sesi rüzgârda, asla tamamen olmasa da Pryderi'nin güçlü ve karanlık fısıltılarının yanında neredeyse sönük kalan ninniler söylerken, cesaret verici telkinler, sevgi sözcükleri mırıldanırken duymuştu.

"Anne!" Morrigan bu kelimeyi tutunmaya çalıştığı bir can simidiymiş gibi haykırmıştı.

Rhiannon ona buruk bir gülümsemeyle baktı. *Morrigan, kızım, sevgiye güvendin, sadakate güvendin ve şimdi onura güvenecek gücü bulmalısın.*

"Ama kimin onuruna güveneceğim? Adsagsona'nın mı? Burada bile değil ki," dedi Morrigan.

Tanrıça her zaman burada, kızım, dedi Rhiannon.

Ve onuru temsil eden de sensin, Morgie, tatlım, güvenmen gereken de kendinsin, dedi Shannon.

"Göster onlara, Kıymetlim," dedi Pryderi. "Onlara beni seçecek güce sahip olduğunu göster."

Morrigan başını öne eğdi ve içindeki kargaşa bir anda dağıldı. Ne yapması gerektiğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu. Tıpkı onu yapacak güce sahip olduğunu bildiği gibi. Kegan'la geçirdiği, şimdi sonsuz kadar eskide kalmış gibi görünen o harika akşamda yaptığı gibi bedeninin içinden aşağı, toprağın derinliklerine, altındaki kutsal selenit kristaline uzandı.

Işık Getiren!

Sizi çağırdığımda hepiniz benimle gelmelisiniz. Zihnini dolduran düşünceyi, kurduğu bağ üzerinden kristallere gönderdi.

Seni duyuyor ve itaat ediyoruz, Işık Getiren.

Morrigan başım tekrar kaldırınca çok sevdiği iki insanın ve koruyucusu olan kedinin cansız bedenlerine bakmadı. İki annesinin ışıldayan biçimlerine de. Bakışlarını karanlık tanrıya ve arkasında delice yanan cenaze ateşinin harlı alevlerine meydan okuyan bir ışıkla parlayan kristal kayalarına dikti. Ağır adımlarla Pryderi'ye doğru yürüdü. Tam karşısına dikildiğinde üç yüzlü tanrı zafer kazanmış gibi gülümsüyordu.

"Benim olacağını biliyordum, Kıymetlim. Birlikte yepyeni bir dünya türü yaratacağız." Morrigan'a kollarını uzattı. "Beni öpersen sonsuza dek benim olursun."

Morrigan karanlık tanrının kolları arasına girerken her şey ağır çekimde yaşanıyordu. Onu öpmek yerine kollarıyla sardı ve "Şimdi ışık! Bana gelin! İçimden yanın!" diye haykırdı. Ve aynı anda Morrigan kristallerin gücüyle parladı ve beyaz ışıkları bedeninden dışarı taşarak Pryderi'yi de içine aldı. Gözleri şaşkınlıktan büyüyen Pryderi onu itmeye kalkıştı ama Morrigan bir kez daha

haykırdı. "Onu burada tutun. Benden ayırmayın!" Ve kristallerin gücü, dualarını karşılıksız bırakmayarak ona itaat etti.

Morrigan! Sen ne yapıyorsun? Shannon bir anda karşısında belirmişti. Morrigan onu Pryderi'nin omzunun üstünden görebiliyordu. Rhiannon da hâlâ yanındaydı ama Shannon'ın aksine annesi mutsuz görünmüyordu. Annesi başını ağır ağır salladı. Gurur ve sevgi dolu bir sesle, *Doğru bir seçim yaptın, kızım. Seninle ebediyen gurur duyacağım,* dedi. Morrigan, annesinin Shannon'ın elini tuttuğunu gördü. *Morrigan'ın kaderini yaşamasına izin vermelisin, Shannon.* Karanlık tanrı elinden kurtulmak için daha fazla debelenmeye başlayınca Morrigan'ın dikkati yeniden Pryderi'ye çevrildi.

"Ne yapıyorsun!" diye bağırdı Pryderi. "Bırak beni."

"Hayır, Pryderi. Görüyorsun ya, ben seçimimi yaptım. Adsagsona'yı ve özgür iradeyi seçtim. Ve özgür irademle kötülüğünün son bulması gerektiğine karar verdim."

Pryderi bir çığlık attı. *"Hayır!"* Güzel yüzü dalgalandı ve kendini Işık Getiren'in yakıcı ve öfke dolu gücünden kurtarmaya çalışırken yüzü başka bir şekle büründü. Şehvetli dudakları mühürlendi, burnu çirkin ve gülünç bir deliğe dönüştü. Artık gülümsemeyen gözleri sevecenliğini kaybederken etrafa tuhaf bir sarı yaymaya başladı. Morrigan yapması gerekeni gerçekleştirmek için güç toplarken, üç yüzlü tanrının gözleri karanlık, boş oyuklara dönüştü ve açılan ağzından kanlı köpek dişleri ve salyaları akan bir kursak göründü.

Morrigan o korkunç yüze baktı ve hüzünle gülümsedi. "An itibariyle işin bitti." Adsagsona'nın Seçilmişi ve Işık Getiren Morrigan MacCallan, kollarının arasına hapsettiği karanlık tanrıyla Tanrıçasına son bir dua etti; *Kegan'ı tekrar bulmama yardım et.* Kendini cenaze ateşinin içine attı.

Hissettiği acı, ruhunu dağlayacak kadar büyüktü ama sadece bir an sürdü. Ve Morrigan ölürken karanlık tanrı Pryderi'yi de yanında götürdü.

SONSÖZ

Oklahoma

"Canları cehenneme. Bu lanet olası ilçenin taş kafalı şerifleri-nin ne dediği umurumda değil. Torunumun cesedini bulana kadar aramaktan vazgeçemeyeceğim!"

"Dinleyin, Bay Parker, ne yaşadığınızı anlıyorum ama..."

"Anlayabilmen mümkünmüş gibi!" Richard Parker âdeta kükredi. "Senin torunun hiç göçük altında kaldı mı?"

"Şey, efendim, henüz yirmi yedi yaşındayım. Bir torunum yok."

"Ben de bunu söylüyorum. Anlaman imkânsız. Şimdi ya bana yardım et ya da yolumdan çekil. Torunumu arama çalışmalarına resmen son verilmesi umurumda değil. İş tamamlanana kadar ben hiçbir şeye son vermeyeceğim." Richard genç şerifi kenara itip mağaraya girdi. Kendi kendine, "Çaylak," diye mırıldandı. "Nefesi süt kokuyor. Hangi cesaretle bana ne yapacağımı söylüyor?"

"Koç, kazmaya devam ediyor muyuz?"

Richard durdu ve onu mağaranın içinde bekleyen adamlara baktı. Yirmili yaşların başlarından kırkların sonuna kadar, farklı ırk ve farklı sosyo-ekonomik statüden bir düzine kadar adam. Ortak noktaları hepsinin yorgun, yüzlerinin kir pas içinde olmasıydı. Ve bir zamanlar da Richard Parker için Amerikan futbolu oynamış olmaları. Onun için her şeyi yaparlardı.

Yaşlı koç onlara hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Evet, evet, devam ediyoruz. Parker Anne birazdan yiyecek bir şeyler getirir. Güneş batınca ara verir ve yarın tekrar başlarız."

"Anlaştık, Koç."

Richard kendi kazma küreğini aldı ve cebindeki der eldivenleri çıkarıp giyerken son bir saat içinde avcunda açılan su kabarcıklarının acısıyla yüzünü buruşturdu. İnatçı bir kararlılıkla tünelin en derin kısmındaki yerini aldı. Buraya kadar ilerlemeleri on günlerini almıştı. Çok yaklaştıklarını biliyordu. Yaklaşmış olmalıydılar. Onu bulacaktı. Bulduğunda sağ olmayacaktı ama onu bulacak, eve götürecek ve toprağa verecekti.

Kazması, verdiği histen ne olduğunu anladığı kayaya denk gelince selenit kayasının üstüne yağan taşları sadece ellerini kullanarak tek tek kaldırmaya başladı. Çalışırken çok fazla düşünmemeye gayret ediyordu. Morgie'yi en son bu kayanın yanında gördüğünü hatırlamamaya çalışıyordu.

Büyük ve yassı taşı kaldırınca boşluğu buldu. İki yassı taş, kayanın yan tarafına çadır gibi bir boşluk bırakacak şekilde düşmüştü. Richard güç toplamak için derin bir nefes aldı ve araya uzandı. Eldivenleri parmakları kaya olamayacak kadar yumuşak bir şeye denk geldi. Telaş içinde, eldivenini dişleriyle çekerek çıkardı ve vücudunun üst kısmını boşluğa kısmen sokabilmek için dizlerinin üstüne indi. Uzandı ve ona dokundu. Derin bir iç çekti ve Epona ya da kazısına rehberlik eden tanrı ya da tanrıça her kimse ona sessiz bir dua gönderdi. Onu daha sıkı tuttu ve bütün gücünü toplayarak kızının cesedini enkazdan dışarı çekmeye hazırlandı.

Ve sonra donakaldı.

Çıplak ellerinin altındaki ten, soğuk ve ölü değildi. Ilık ve yumuşaktı. Onu büyük bir dikkatle çekti. Parmaklarını boynuna dayadı. Nabzı düzenli ve güçlü bir şekilde atıyordu.

Adamların yanına koşmasına neden olacak bir haykırışla Morrigan'ı dikkatle kucakladı ve mağaranın girişine yürüdü.

"911'i ve Parker Anne'yi arayın. O kahrolası acemi şerif parçasını da! Onu buldum ve kızım yaşıyor!"

Gözlerini açtığında Morrigan'ın görüşü olağanüstü bir şekilde netti. Sırtüstü yatıyordu ve göğsüne kadar bir çarşaf ve ince bir battaniyeyle örtülüydü. Acı duymuyordu ve nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Yukarı bakınca tam tepesinde bir flüoresanın loş ışığını gördü. Yatağının yanında birkaç şeffaf torbanın asılı durduğu bir serum askısı vardı. Hortumları takip edince vücuduna tutturulmuş olduklarını gördü. Serum askının yanında usulca bipleyen bir makine vardı. Makineden çıkan kablolar göğsüne bağlıydı. Morrigan hastane odasında etrafına baktı. Perdeleri kapalı bir pencerenin yanında büyükanne ve büyükbaba derin uykudaydılar. Morrigan gülümsedi. Büyükbabanın gözlükleri burnunun ucuna kadar inmişti. Büyükbaba ayakkabılarını çıkarmıştı ve çorapları her zamanki gibi parmak uçlarından öne kaymıştı. Kolunu yanında minicik, tatlı ve çok ama çok canlı görünen büyükanneye sarmıştı.

Birkita ölmüştü.

Bu düşünce Morrigan'ın hafızasının acı veren bir fırtınayla canlanmasına neden oldu. Birkita ölmüştü. Kegan ölmüştü. Brina ölmüştü.

Ve aslına bakarsanız o da ölmüştü.

Sen ölü değilsin, Morrigan Christine MacCallan, Parker, Işık Getiren ve Seçilmişim.

Morrigan bakışlarını derin uykudaki büyükannesi ve büyükbabasından yatağının ayak ucunda duran kadına çevirdi. Güzelliği o kadar muhteşemdi ki ona bakabilmek için gözlerini kısma ihtiyacı duyuyordu. Sonra birden bakmasını zorlaştıran tek şeyin güzelliği olmadığını anladı. Tanrısallığı, özü ve etrafa saçtığı hayranlık uyandıran sevgisine bakmak da bir o kadar zordu.

"Adsagsona?"

Tanrıça gülümsedi. *Bu, adlarımdan sadece biri. Bana sayısız diğer adımın yanında Epona, Modron, Anu ve Byanu da diyorlar. Ölümlülerin sayısız ihtiyacı olduğu ve hepimizin tek bir Tanrıça olduğumuzu, kutsal toprağın güçlerinin bedenlenmiş hali olduğumuzu anlamakta güçlük çektikleri için bir sürü ismim var.*

Morrigan, "Ölü olmalıyım!" diye haykırdı ve telaşla uyuyan büyükannesi ve büyükbabasına baktı.

Endişelenme, Kıymetlim. Uyumaya devam edecekler. Konuşmamız kesintiye uğramayacak. Tanrıça uyuyan çifte şefkatle baktıktan sonra tekrar Morrigan'a döndü. *Çok basit. Ölmene izin veremezdim. Zaten çok fazla acı çekmene ve karanlığın sana dokunmasına göz yumdum. Kendini bu şekilde feda etmene izin veremezdim.*

Morrigan korkuyla ürperdi. "Pryderi? O da yaşıyor mu?"

Tanrıça'nın güzel yüzü karardı. *Pryderi ölümsüzdür; bu yüzden gerçekten ölemez. Ama senin fedakârlığın onda, onu Partholon'dan ve senin dünyandan nesillerce, Sidetha Âlemi'nden sonsuza dek kovacak bir yara açtı.*

Morrigan iç çekti. "Yani onca şeyden sonra ölmedi."

Kötülük hiçbir zaman tam anlamıyla yok edilemez, Kıymetlim. Ancak tekrar tekrar yenilebilir. Senden beni affetmeni diliyorum, Seçilmişim. Genç hayatın çok zor geçti. Karanlıkla kendi başına mücadele etmene göz yummak zorunda olduğumu anlamalısın, çünkü kötülük sadece ölümlüler tarafından gerçek biçimiyle ve tanrıların müdahalesi olmadan görüldüğünde ölümlü ruh ona karşı koyacak sevgiyi, sadakati ve onuru bulabilir ve galip gelebilir.

Morrigan, Kegan'ı, Birkita'yı ve Kai'yi ve hatta Brina'yı düşündü ve onları kötülüğün gözünün içine baktıklarını ve her ne kadar ölümlerine mal olsa da onu yendiklerini hatırladı. Keşke Tanrıça onlarla buluşması ve Sidetha cenaze ritüellerine göre yeni bir hayat yolculuğuna çıkabilmesi için ölmesine izin verseydi.

"Seni affediyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Tanrıça büyük bir zarafetle başını eğdi. *Affediciliğin ve sayısız fedakârlığın için teşekkür ederim, Kıymetlim.*

"Şimdi ne olacak?" Morrigan o fedakârlıkların ağırlığıyla göğsünün sıkıştığını hissediyordu.

Artık dolu dolu ve zengin bir hayatın olacak, Kıymetlim.

"Oklahoma'da mı?" Morrigan, *Kegan'sız* diye eklemek istedi ama kelime dudaklarından bir türlü çıkmadı.

Dünyanın sana ihtiyacı var, Kıymetlim. Toprağa ve onu simgeleyen Tanrıça'ya hürmet etmeyi unuttular. Başrahibem olarak hatırlamalarına yardım etmelisin.

"Ama ya Sidetha? Başrahibeleri öldü." Morrigan ağlamamak için kendini zor tutarak gözlerini kırpıştırdı.

Artık pek çoğunu etkileyen ve yönlendiren karanlık ortadan kalktığı için onlara çoktan bahşettiğim armağanların kıymetini bilmeye başlayacaklar.

Morrigan başını ağır ağır salladı. "Deidre ölmedi."

Yaşıyor, tıpkı ona olan inancım gibi.

"Ondan iyi bir başrahibe olur."

Ve Arland kusursuz bir Efendi olacak. Özellikle Hanımefendisi Raelin yanındayken.

"Arland ametist odasında bana çok saygılı davranan adam." Morrigan, Tanrıça'ya gülümsedi. "Ve Raelin harika bir Hanımefendi olacak. Sidetha'nın öncelikleri değişeceğe benziyor."

Niyetim bu, Kıymetlim, tıpkı modern dünyanın insanlarının Büyük Tanrıçalarının dönüşünü anlamaya başlamasını sağlamak gibi.

Morrigan'ın gülüşü soldu. "Ama ben ne yaptığımı bilmiyorum. Bir başrahibenin yardımına ihtiyacım var."

Tanrıça, Morrigan'ın uyuyan büyükannesini işaret etti. *Sana rehberlik edecek bir başrahiben var. Yoksa sevgili Birkita'nın tamamen kaybolmasına göz yumacağımı mı sandın? Birkita'nın*

özünün büyük kısmı, ruh eşi Richard Parker'la birlikte burada, bu dünyadaydı.

Morrigan'ın gözleri yaşardı. "Bilmiyordum. Anlamamıştım."

Henüz öğreneceğin ve anlayacağın çok şey var. Unutma ki her nereye gidersen git, kutsamam seninle olacak. Artık rüzgârda sesler duymayacaksın. Pryderi artık sana dokunamaz.

"Ya annem, Rhiannon? Bazen onun sesini duyduğumu biliyorum. Onu artık duymayacak mıyım?"

Tanrıça'nın gülümsemesi ışıl ışıldı. *Rhiannon en sonunda yemyeşil çayırlarıma yolculuğunu tamamladı. Buradaki işi bitti, kefareti tamamlandı. Ama bir anne sesi duyma ihtiyacı hissettiğinde, kalbini dinlemelisin. Orada her zaman Rhiannon ve Shannon'dan bir parça bulacaksın.*

"Bunu unutmayacağım," dedi Morrigan gözyaşları arasında.

Senden çok hoşnut olduğumu bil, Kıymetlim. Sevgiye, sadakate ve onura güvenmeyi tercih ettim. Ama senden bir duyguyu, bir gerçeği daha hatırlamanı istiyorum.

"Nedir?"

Umut, Kıymetlim. Umuda güvenmeyi hatırlamanı istiyorum.

"Umudu hatırlayacağım." Morrigan, Kegan'ı düşündü ve acı veren kaybının sızısını duydu. "Ya da en azından deneyeceğim," dedi.

Kıymetli Seçilmiş'lerimden sadece denemelerini isteyebilirim. Ve ayrıca seni ne kadar sevdiğimi hatırla, Seçilmişim ve sevgimin sonsuza kadar süreceğini.

Tanrıça ellerini kaldırıp onu kutsadı ve ışıltının arasında gözden kayboldu.

Büyükannesi ve büyükbabası gözlerini açtığında Morrigan gözlerini kuruluyor ve burnunu siliyordu.

"Morgie, kızım!" diye haykırdı büyükbaba kanepeden süratle ama biraz zorlanarak kalkıp elini tutarken. "Uyanmışsın! Parker Anne, bak kızımız uyanmış."

"Ah, tatlım. Büyükanne telaşlı adımlarla yatağın diğer tarafına geçip Morrigan'ın diğer elini tuttu. "İyi misin? Senin için çok endişelendik."

Morrigan ellerini sıktı ve yeni bir gözyaşı selinin arasından gülümsedi. "Ben iyiyim! Gerçekten!"

"Artık evindesin, Morgie! Her şey yoluna girecek." Büyükbaba eline üstünkörü bir öpücük kondurup aceleyle gözyaşlarını sildi. Sonra yatağın üstünden karısına gülümsedi. "Büyükannene seni bulacağımı söylemiştim. Bana gerçekten inanan tek kişi oydu."

Büyükanne burnunu çekti ve Morrigan'ın saçlarını yüzünden çekti. "Büyükbaban ile Tanrıça arasında bir mucize yaşanacağını biliyordum."

"Beni seni mi buldun, büyükbaba?" diye sordu Morrigan.

"Evet, evet, evet. Bulmamam gibi bir ihtimal yoktu. O oğlanı molozların arasından çıkarmama herkes mucize dedi." Kişner gibi bir ses çıkardı. "Mucize falan değildi. Zaten oradaydım ve doğduğum günden beri suni teneffüs yapmayı bilirim. Asıl mucizem sensin, kızım."

Morrigan büyükbabasının tanıdık ve kırışık yüzüne gülümsedi. Sonra bir anda büyükbabasının sözlerinin ne anlama geldiğini idrak etti. "Bir dakika, hangi oğlan?"

"Şey, tatlım, şu kibar Kyle. O gece mağarada seninle olan genç adam," dedi büyükanne.

"Ellerini senden uzak tutmalıydı," diye homurdandı büyükbaba. "Ama başına gelenler çok kötüydü. Yazık. Onu sevebilirdim. Ellerine hâkim olmayı becerebilseydi tabii."

Morrigan başını salladı. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Kyle öldü. Göçük altında kaldığını kendi gözlerimle gördüm."

"Hayır. Çocuk baygındı. Büyükannenin güvende olduğundan emin olunca seni almak için geri döndüm. Sana ulaşamadım ama Kyle'ı bulup dışarı sürükledim."

"Nefes almıyordu, hatta nabzı da atmıyordu ama büyükbaban ilk yardım ekibi gelene kadar uğraştı."

"Yani yaşıyor mu?" dedi Morrigan yatakta doğrulurken, vücudunda baş gösteren titremeyi durdurmaya çabalayarak.

"Sakin ol, Morgie, kızım. Gerçekten yaşadığı söylenemez," dedi büyükbabası aksi bir sesle.

"Ne demek istiyorsun? Ya yaşıyordur ya da ölmüştür."

"Büyükbaban Kyle'ın bilincinin açılmadığını söylemeye çalışıyor. İki haftadır komada."

"Beyin ölümü, şu an bitkiden bir farkı yok. Dün oksijen hortumlarını söktüler. Vücudunun geri kalanının peşinden gitmesi birkaç gün sürmez."

Morrigan kalbini dinleyebilmek için kollarıyla kendini sardı, gözlerini yumdu ve umut içinde yanan bir kristal gibi parladı.

"Morgie, tatlım, çok üzgünüz," dedi büyükannesi omzuna dokunarak. "Ona bu şekilde söylememeliydik."

Morrigan gözlerini açtı. "Beni ona götürün."

"Ah, hayır, tatlım. Dinlenmen gerek ve çok geç oldu. Yarın da gidebilirsin."

Morrigan büyükannesinin eline yapıştı ve gözlerinin içine bakarak, "Lütfen," dedi. "Onu görmeliyim. Hemen."

"Yürümek için çok güçsüzsün," dedi büyükbabası. "Hem her yerine bir şeyler takılı."

Büyükbabası onu durduramadan, Morrigan uzanıp kolundaki iki serumu çekip kopardı ve göğsündeki yapışkan şeyleri çıkardı. "Yürüyemeyecek kadar güçsüz değilim." Morrigan bacaklarını yatağın yanından sarkıttı ve büyükbabasına sözlerinin doğruluğunu ispatlamak için sağlam adımlarla dimdik yürüdü.

"Tatlım, Morgie'ye Kyle'ın odasını gösterelim," dedi büyükanne Morrigan'ı dikkatle izleyerek.

"Tamam ama bütün bu hortum ve kablolara ne olduğunu sabah hemşireye sizin anlatmanız gerekecek. Ve Morgie düşüp bir yerine zarar verirse tek kelime bile duymak istemiyorum."

"Düşmeyeceğim. Sana tutunacağım, büyükbaba," dedi Morrigan büyükbabasının koluna girerken.

"Hah," diye homurdandı büyükbabası ama Morrigan'ın elini şefkatle sıvazlamaktan geri durmadı.

Morrigan düşünmemeye çalışıyordu. Bütün varlığı tek bir şeye odaklıydı: Umuda. Büyükannesi ve büyükbabası onu sessizce odasından çıkarıp kısa koridorun aşağısında, onunkinin neredeyse eşi bir başka odaya götürdüler. Kapıyı açınca Morrigan, büyükbabasının kolundan çıktı. "Yalnız girmem gerekiyor, olur mu?"

"Elbette, Morgie, kızım. Büyükannen ve ben, seni burada bekliyor olacağız."

Morrigan parmak uçlarında yükselip büyükbabasını öptü. Odadan çıkmalarını bekledikten sonra yavaş adımlarla Kyle'ın yatağının yanına gitti.

Kyle'ın yatağının etrafında kendi yatağınınkinin etrafındakinden çok daha az şey vardı. Morrigan, genç adamın yüzünü inceledi. Rengi solgun, yanakları ve gözleri çökük olmasına rağmen Kegan'a o kadar çok benziyordu ki gözyaşlarını tutamadı. Yatağın kenarına oturdu ve genç adamın elini iki elinin arasına aldı.

"Kegan olmadığını biliyorum ama ondan bana kalan tek şey sensin ve ikinizin arasında bir bağ olduğu için beni duyabileceğini umuyordum. Sana doğru dürüst veda etme şansım olmadı. Her şey çok hızlı gelişti. Kegan, hepsi boşuna değildi. Işığımız karanlığı yendi, en azından bir süreliğine. Tanrıça'ya göre uzun bir süre. Bunu bilmeni istedim." Nefesi bir hıçkırıkla kesildi ve gözyaşlarını koluna sildi. "Ve sözümü unutmayacağım. Umuda güveneceğim ve seni bir şekilde bulacağıma inanacağım. Belki bir başka hayatta olacak ama seni bulacağım, Kegan." Eğilip genç adamın cansız elini öptü ve yatağın üstüne bıraktı. Hıçkırıklarını bastırmak için yüzünü ellerinin arasına gömüp kana kana ağladı.

"Yoksa kayıp mı oldum, alevim?"

Morrigan, nefessiz kalır gibi oldu ve görüşünü temizlemek için çılgın gibi gözlerini ovaladı.

Yanaklarına yeniden renk gelmeye başlamıştı ve ona o tanıdık, müthiş ve Birkita'nın çapkınca diye adlandırdığı harika gülümsemesiyle bakıyordu.

"Kegan?"

Kegan eliyle göğsünü yoklayıp bir kılıç kabzası bulamayınca, "Morrigan, alevim, kısa süre önce göğsümü delip ölümüme neden olan kılıca ne olduğunu bana anlatman gerekecek," dedi. Sonra başını eğip vücuduna baktı ve "Bedenimin geri kalan kısmı nerede?" diye sordu.

"Kegan!" Morrigan hem ağlayıp hem gülerek genç adamın kollarına atılırken büyükannesi ve büyükbabası odaya daldılar.

Büyükbabası, "Morgie, her şey..." diye başladı ve sonra homurdanarak, "Tanrım, adamın elleri yine kızımın üstünde," dedi.

Morrigan, Kegan'ın kolları arasında gülmeye başladı ve Tulsa'nın fazlasıyla derli toplu, fazlasıyla modern Saint Frances Hastanesi'nin odası Morrigan'ın mutluluğunun sesinin yankısı misali yatağın etrafında çocuksu bir sevinçle dönen altın kanatlı ışıl ışıl bir kelebek bulutuyla kaplandı. Kelebekler sarı gül yapraklarına dönüşüp üstlerine yağdı.

"Görünüşe bakılırsa Epona yine iş başındaymış. Sanırım bir mucize daha yarattı," dedi Richard Parker kolunu biricik karısının omzuna atıp öldü kabul edilen genç adamın kolları arasında gülen torununu, kızını seyrederken.

"Ah, tatlım, ben bir an bile şüphe duymadım."

SONSÖZ 2

Partholon

Sırtımı ClanFintan'a yasladım ve kollarıyla beni sarınca iç geçirdim. Birlikte huzur içinde uyuyan torunumuza baktık.

Etain'i uyandırmamak için sesini yükseltmemeye özen göstererek, "Seni çok özledim, aşkım," diye fısıldadı kulağıma.

"Ben de seni," dedim. "Çok üzgünüm. Acının arasından sana çıkan yolu bulamadım."

Bana daha sıkı sarıldı. "Ben en başından beri buradaydım ve bana dönmeni bekliyordum."

"Beni böyle sevdiğin için teşekkürler."

Kocamın tanıdık kıkırtısının titreşimini hissedebiliyordum. "Benimle çok ilgisi yok. Bu tanrıçanın işi. Gerçi ben de senin için yaratılmış olmaktan fazlasıyla hoşnudum."

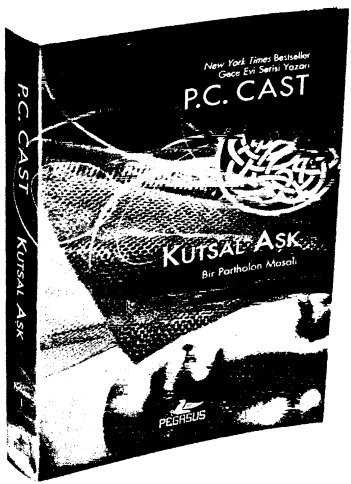
"Ve senin için," dedim. Sonra bir an durdum, devamını getirebilmek için üst üste birkaç kez yutkunmam gerekti. "Myrna gerçekten gitmedi, biliyorsun. Bir parçası burada, güzel kızında yaşıyor. Ve bir parçası da Tanrıça'yla birlikte Epona'nın çayırlarında yaşıyor. Ve bir parçası –sihirli bir parçası– da annem, babam ve Tanrıça'nın onun için yarattığı adamla birlikte Oklahoma'da yaşıyor." Kocamın tanıdık gözlerine bakmak için döndüm. "Artık buna katlanabiliyorum ve bu hayatta sevinecek şeyler bulmaya devam edeceğim."

"Shannon, yavrum, tanrıçan izin verdiği sürece, daha pek çok hayatta sevinecek şeyler bulacağız."

ClanFintan beni öpmek için eğilirken kalbimde Epona'nın sevecen sesini duydum ve ruhumun, kızımın ruhunun ve kızının ruhunun gerçekten huzur bulduğunu hissettim.

Aferin sana, Kıymetlim... Aferin sana.

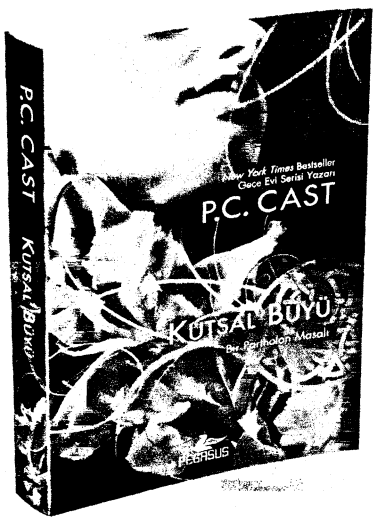
Partholon - 1

Kasaba öğretmenliğinden mitolojik tanrıçaya...
Bambaşka bir dünyada yaşanan beklenmedik bir aşk!

"Neşeli ve canlı, mitolojik bir dünya."
Publishers Weekly

Partholon - 2

Eski hayatı ona hiç bu kadar uzak olmamıştı...

"P.C. Cast eşsiz bir yetenek..."
Karen Marie Moning

"Biraz çatışma ve yoğun bir duygusallığa sahip Kutsal Büyü gerçekten keyifli."
Book Loons